

FATMA ŞAMATA

17 NUMARA
PIYES

EVET, BEN 17 NUMARA DEĞİLDİM. 17 NUMARA, ASIR'IN YARATTIĞI BİR KURBANDI. BEN DEFNE KARACA'YDIM, SAHNENİN YARATICISIYDIM.

Asır ve çetesi, ölüm kapanına kısılr. Defne içinse karanlık günler biter, daha karanlık günler başlar. Bir yanda her şeyden çok sevdiği ve kaybettiği babası, bir yanda Asır'ın her şeyden çok sevdiği ve kaybettiği kız kardeşi vardır. Defne, vicdanı ve duyguları arasında bir seçim yapmak zorunda kalmıştır.

Defne, sahip olduğu her şeyin aslında bir avuç yalandan ibaret olduğunu öğrenir. Asır'a karşı gardını indirdiği sırada kendiyle yüzleşmesinin vaktinin geldiğini anlar.

Bu mücadele siyah ve beyazın değil, siyahla toz-pembenin mücadelesidir. Artık her şey tersyüz olmuştur. Kimin kötü, kimin daha kötü olduğunu öğrenmenin vakti gelmiştir.

Şimdi sahne değişmiştir ve perde yeniden açılmak için hazır bekliyordur. Bu kez piyes, gerçekler üzerine kuruludur. Gerçeklerse bir katliamdan bile daha çok can yakacaktır.

Instagram • Twitter • TikTok | @artemismilenyum

ISBN: 978-605-304-878-7

9 786053 048787

ARTEMIS MILENYUM

YAYIN NO: 2422

MİLENYUM: 64

17 NUMARA PİYES

Fatma Şamata

Dizi Yönetmeni: T.Y. Mazer

Editör: Nurdan Başalan

Son Okuma: Hasan Ozan Elma

Kapak İllüstrasyonu: Sena Tuglar

Kapak Tasarımı: Dilan Kaya

Sayfa Tasarımı: Adem Şenel

1-3. Baskı: Ekim 2023

ISBN: 978-605-304-878-7

Sertifika No: 43949

Fatma Şamata © 2023

Kitapta yer alan fotoğraflar ve kitabın tüm içerik sorumluluğu yazara aittir.

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Alfa Basım Yayın Dağıtım Ltd. Şti.'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

ARTEMİS YAYINLARI

Ticarethane Sokak No: 15 Cağaloğlu / İstanbul

Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76

e-posta: editor1@artemisyyayinlari.com – www.artemisyyayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık

Çiftelavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul

Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 45099

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

17 NUMARA

PİYES

FATMA ŞAMATA

Bu kitap, bazı okuyucular için hassas olabilecek konular içermektedir. Kitapta karanlık ve tetikleyici unsurlar bulunmaktadır. Lütfen, bunun bilincinde olarak okuyun.

GİRİŞ

Papatya, temiz sevgi anlamına gelir fakat bu hikâyede papatya, kirli bir sevginin içine battı ve kana bulandı.

Karanlık gökyüzünün altındaydık, sekiz katildik ve yanımızda masumiyeti kanıtlanmamış kurbanlar diziliydi. Küçük bir terslik, beklenmedik bir durum gerçekleşti. Ali, bir kez daha kendi gibi olanlara ihanet etti ve sekizinci katili kurtarma adı altında kurbanları katletti. Yetmedi, katilleri de katletti ve sekizinci katili yanına alıp kanlı toprakları terk etti.

Ormanın sonundaki uçurum bir sahneydi ve yaşananlar da bir piyes. Perde kapanmış ve piyes sona ermişti. Kanlı toprakların üstü kardan bir örtüyle kaplanmış ve vahşeti saklamıştı. Birçok gerçeğin saklandığı gibi...

Şimdi sahne değişiyor ve perde yeniden açılmak için hazırda bekliyordu. Bu kez piyes, gerçekler üzerineydi. Gerçeklerse bir katliamdan bile çok can yakacaktı.

BÖLÜM 1

Güneşin altında, kumların üzerinde uzanan vücudum tatlı bir sıcaklıkla harmanlanmıştı. Belimi kavrayan sıcak eller, midemden yükselen kelebekleri harekete geçirdi. Gülümseyerek çenemi kaldırdım ve göz kapaklarımı aralayarak Asır'ın gamzesiyle süslediği çehresine baktım. Keskin yüz hatları, biçimli burnu ve çikolatayı andıran kahverengi, badem şeklindeki gözleri onu saatlerce izlemek gibi bir fikri arzulamama sebep oluyordu.

“Defne.”

Onun dudakları arasından çıkan adım, daha önce hiç bu kadar değerli hissettirmemişti. Asır, bana adımla seslenmezdi. Lakabımı sevdiği kadar adımdan nefret ettiğini sanırdım. Sanki adımı söylemeye dili varmıyormuş gibi sürekli “17 Numara” der dururdu. Şimdi çok farklıydı, adımı söylerken onunla dans ediyor gibiydi. Dansı izlemekten zevk alıyordum. Sesi, tınısında kaybolmak isteyen kadar büyüleyici geliyordu.

“Asır...” dediğimde, burnundan derin bir nefes alarak kısık bakışlarını yüzümde gezdirdi. Yaklaştı, burnunu burnuma sürterken derin bir nefes daha aldı. “Gözlerini kapat, biraz daha böyle kalalım.”

Onun gibi derin bir nefes alarak gözlerimi kapatacağım sırada, birkaç adım uzağımızdaki denizi fark ettim. Masmaviydi ve parıl parıl parlıyordu. Tertemiz görünüyordu, su berrak olduğu için buradan bile içinde dolanan balıkları görebiliyordum. Gerçek olamayacak kadar güzel görünüyordu.

“Neredeyiz?” diye sordum, onunla konuşmak istiyordum. İçimde bir yerlerde, yarım kalmış bir konuşmanın özlemi vardı. Bedenimi, zihnimi ve en çok da kalbimi yarım kalmışlık gibi berbat bir his ele geçirmişti.

“Artık bir önemi yok,” diye yanıtlarken beni iyice kendine çekti ve çenesini başıma yasladı. Boynumun altından ve belimin üstünden geçen elleriyle beni iyice kendine bastırıyordu. Bu durumdan hoşnuttum, onunla temas hâlinde olmak garip bir şekilde iyi hissettiriyordu.

“Bütün bunlar nasıl oldu?” diye mırıldanırken, onun kolları arasında yeniden mayışmak üzereydim. Sanki sonsuzluktu, beni durmadan içine çekiyordu. Bu his eskiden bataklık gibiydi, şimdi her şey tam tersine dönmüştü.

“Olmadı,” diye yanıtladığında, kapanan gözlerim bir hışımla geri aralandı. Yüzünü görebilmek için kafamı kaldırdım, bu ânı bekliyormuş gibi alnıma bir öpücük bıraktı. Hissedemedim, öpücüğü bir ruh gibi dokunmuştu. Kalbim dansını durdurmuş, beynim ise kalbime kaçması için sinyaller vermeye başlamıştı.

“Nasıl olmadı?” diye sorarken, cevabından ölesiye korkuyordum. “Birlikteyiz, mutluyuz ve kimse ölmüyor.”

Artık gülmüyordu, ben de gülemiyordum. Yüzümüze çarpan, tenimizi ısıtan güneşin önüne kara bir bulut geçmişti. Güneşin sıcaklığı bedenimi ısıtmıyor, aksine gölge yüzünden üşüyordum.

“Sana kaçmanı söyledim, Defne,” dedi, sesindeki soğukluk kalbime işledi. “Belki o zaman beni kurtarabilirdin. Neden beni dinlemedin?”

Ona bir cevap veremeden omzuma biri dokundu. Refleksle arkamı döndüğümde rüyalarımın baş mimarı olan küçük kıızı gördüm. Bana onu unuttuğum için kızan küçük kıızı...

"Neden onu kurtarmadın, Defne, benim gibi o da sana inanmıştı. Neden onu da yarı yolda bıraktın?"

Asır'ın kolları arasından sıyrılarak arkamı döndüm, olduğum yerde doğruldum ve onun omuzlarından tuttum. "Ben kimseyi yarı yolda bırakmadım ki. Kimden bahsediyorsun?"

"Uyan, Defne!" diye bağırdı bir anda, irkildim. "Belki hâlâ şansın vardır, uyan. Onu kurtarmalısın."

"O kim... Ben anlamıyorum," diyerek sorgularcasına Asır'a döndüm. Fakat o çoktan yanımdan kalkmış, gidiyordu. Hemen ayağa kalktım, ardından birkaç adım atarak beni duyması için seslendim.

"Asır! Nereye gidiyorsun? Beni yalnız bırakma."

Yavaşladı, kafasını hafifçe bana doğru çevirirken yürümeye devam etti. "Asıl sen beni yalnız bırakma, Defne."

Ona doğru koşmaya başladığımda dalgaları hırçın bir hâl alan denize girdiğini fark ettim. Ben ona yaklaşmaya çalıştıkça hızlandı, denizin derinlerine doğru ilerledi. Peşinden denize girdim fakat çok gerisindeydim. Yürüyordu ve su, omuzlarına kadar gelmişti.

"Asır ne yapıyorsun? Denizden çık!" diye haykırdığımda bir anda suyun içine gömüldü. Kendimi onun hemen ardından suya attım, geniş kulaçlar atarak olduğu yere ulaşmaya çalıştım. İlerideydi, hareket etmiyordu. Nefes almak için suyun yüzeyine çıkmak istedim ama çıkarsam onu kaybetmekten korktum. Bunun yerine ona doğru ilerlemeye devam ettim, iyice yaklaştım ve elinden tutmak için uzandığım sırada aralanan dudaklarımın arasından ağızma tuzlu su dolmaya başladı. Elini tutamadım, su aniden karıştı. Nefes alamadım, Asır'ı kaybettim ve hızla karanlığın içine çekildim.

Vücudum korkuyla titrediğinde göz kapaklarım bir hışımla aralandı. Görüşüm bulanıktı, sanki hâlâ suyun içindeydim ve gözlerimin içi yanıyordu. Görüşüm henüz netleşmeden dirseğimden destek alarak olduğum yerde doğruldum. Şakaklarımdan boynuma doğru uzayan ağrıyı hissettim ve çok geçmeden başım dönmeye başladı. Kısa bir süre kalarak düzelmesini bekledim ama hayır, bunun hiçbir etkisi yoktu. Yeniden kalktığım yere yığılmama ramak kalmıştı.

Gördüğüm rüyadan sonra bunun normal olabileceğine bir anlığına inanır gibi olmuşum ama hayır, bunun nedeni rüya değildi.

Başımın, bütün dünya yükünü sırtlanmışım gibi ağrımasına ve dönmesine alışık olduğumdan mı bilmem, yeterince direndikten bir süre sonra her şey netleşti ve yatağa geri yığılmaktan kurtuldum.

Yüzümü buruşturarak, kısıtığım gözlerimi etrafta gezdirmeye başladım. Bir süre anlamsız bir arayış içinde, gözlerim olduğum odanın içinde öylece dolandı durdu. Sakin nefeslerim de anlamsız arayışımı takip etti.

Geniş bir odadaydım, tam karşımda beyaz bir kapı ve onun yanındaki duvarda büyük bir televizyon vardı. Televizyonun tam karşısında L tipi, kahverengi koltuk, önünde geniş sehpa ve bunların üç dört adım uzağında duvarı boydan boya kaplayan pencereler bulunuyordu. Geniş pencerelerin iki yanından uzun, kahverengi tüller zarif bir şekilde iniyordu. Buradan bile bulutlara uzanan gökdelenleri görebiliyor, gökyüzündeki pofuduk bulutları izleyebiliyordum. Güneş batıyordu, gökyüzü turuncuya bürünmüştü.

Odada benim dışımda başka birinin daha nefes aldığını duyduğumda, kaşlarım gerilerek havalandı. Odayı ve gökyüzünü incelemeyi keserek yatağın diğer ucuna doğru garip bir sakinlikle döndüm. Geniş yatağın diğer ucunda, bana dönük bir hâlde uzanan Ali'yi gördüğümde anlamsız arayışlarım son bulmuş,

garip sakinliğim beni anında terk etmişti. Dudaklarımın arasından firar eden çığlıkla birlikte, yataktan olabildiğince hızlı bir şekilde çıktım ve uzaklaştım.

Ali, tiz çığlığımı duyar duymaz gözlerini açmış ama bende saniyeler önce olan garip sakinliği takınmayı tercih etmişti. Uykulu, kısıp gözlerini parmak uçlarıyla ovuşturarak kendine gelmeye çalışıyordu.

Ona bakınca gördüğüm şey, kesinlikle masum birini kaçıran iğrenç bir adam değildi. Sanki bütün bunlar benim kuruntummuş gibi öyle rahat davranıyordu ki, çığlık atarak abartılı bir tepki verdiğime inanacaktım neredeyse.

Odanın kapısı açıldığında bir hışımla oraya döndüm. Ali'yi ardıma alma fikri berbat görünse de şu an daha büyük korkularım vardı. İçeri iri yarı ve siyah giyimli iki adam girmişti. Kulaklarında iletişim sağladıkları kulaklıklar, yüzlerinde hayattan bıkmışlıklarını resmeden ifadeler vardı. Koruma olmalıydılar.

Adamlardan daha iri, koyu tenli olanı, ayılmaya çalışan Ali'ye bakarak, "Bir sorun mu var, Ali Bey?" diye sorduğunda, gerilerek havalanan kaşlarım öfkeyle çatıldı. Adamın gözleri üzerime döndüğünde sehpanın üzerindeki kumandayı elime almıştım.

"Hayır," dedi Ali, sesi uykuluydu. "Sorun yok, siz işinizin başına dönün."

Bir adım öne çıkarak, "Bir sorun var!" diye bağırdım aptalca bir çaresizlikle. "Bu adam beni kaçırdı, polisi çağırın."

Ali'nin adamlarından medet ummak, Azrail'e *beni alma* diye yalvarmak gibiydi. İki adam da aynı anda beni baştan aşağı süzdüler. Silah gibi kavradığım kumandaya aynı anda komik bir bakış attıklarında üzerlerine yürüyüp kumandayı kafalarında kırmak istedim.

Yardım çığlıklarımı duymazdan gelerek geldikleri gibi odadan çıktıklarında burnumdan soluyordum.

İnsanlığa ihtiyacım var, Tanrı'm.

Ali kendinden emin bir tavırla, “Seni dinlemezler,” dediğinde, yüzümde beliren tiksinti dolu ifadeyi görseydi, belki bir daha konuşmaya çekinirdi. “Burası güvenli bir yer, korkmana ya da endişelenmene gerek yok, Defne. Seni kurtardım.”

Seni kurtardım mı?

Kumandayı, sanki beni koruyabilecekmiş gibi havaya kaldırdım ve ona doğru döndüm. Yataktan kalkmış, bana doğru birkaç adım atmıştı bile. Yüzümdeki ifade dostane olmaktan çok uzaktı.

“Yaklaşma!” diye öfkeyle haykırdığımda, bunun onu durdurmaya yetmeyeceğini biliyordum. “Beni buraya zorla getirdin. Sen beni kurtarmadın, esir aldın.”

Kapıya doğru temkinli adımlarla gerilemeye başladığımda, gözlerini bir an olsun üzerimden ayırmıyordu. Benim de gözlerim yalnızca onun üzerindeydi, onun her hareketini, nefesini bile takip ediyordum. Bana bir adım dahi yaklaşacak olursa, onu parçalara ayırabilirdim. İçimdeki hiddet hızla yükselerek bulunduğumuz odanın her yanına sindi.

Buradan çıkıp gidecektim, onun da esiri olmayacaktım. 17 Numara bir esirdi ama Defne Karaca bir esir olmak için gelmemişti bu hayata.

Ali de bir katildi, onlardan hiçbir farkı yoktu. Gözlerimin önünde, beni kurtarma adı altında onlarca insanı katletmişti. Hem de bütün bunları, umudum parlayıp avuçlarıma düştüğünde yapmıştı. Umut etmişim, Asır umuduma gülümsemişti ve bu alçak adam her şeyi mahvetmişti.

Yedi katilin yanında günlerce umut edebileceğim ânı beklemiştim. Asır, *inanıyor musun* diye sorduğunda *inanmıyorum* demiştim ama inanmak istemişim. Bana *inanmanı istiyorum* dediğinde bütün bu vahşete bir şans vermek istedim, *inanacağımı* söyledim ama bu adam her şeyi mahvetti. Benim bütün yaşadıklarımı bir çırpıda silip attı, parçalara ayırdı.

Ali'nin mavi gözleri, kapıya doğru attığım sinsi adımları fark ettiğinde aynı anda harekete geçtik. Kendimi can havliyle kapıya doğru attım ve kapının kulpunu yakaladığım gibi aşağıya indirdim. Kapıyı hafif aralamıştım ki Ali elini bastırarak kapıyı geri kapattı. Sırtını kapıya yaslayarak tamamen önüme geçtiğinde burnumdan öfkeyle soluyordum.

Ellerini zararsızmış gibi önünde tutarak bana yumuşak bir ifadeyle bakmaya başladı. "Bazı şeyleri yoluna koyana dek burada kalman gerek, öylece hayatına geri dönemezsin."

Öfke bir yılan gibi kürek kemiğimden yukarı kıvrandı ve sivri dişlerini boynuma geçirdi.

Yaralı elimin acıyabilecek olmasını umursamadan onu hiddetle göğsünden ittiğimde kapıyla arasındaki ufak boşluk işimi görmüştü. Bunu beklemediği için sırtıyla birlikte kafasını da kapıya çarptı.

"Neden geri dönemiyorum?" Sesim bir çığlıktan farksızdı ama zaten kimse çığlıklarımı duymuyordu. "Beni kurtardığını söylemiştin!"

"Bir katilsin!" diye sesini yükselterek cevap verdi. "Akın'ı öldürdün, elini kana buladın. Bu kapıdan çıkıp normal hayatına öylece geri dönemezsin, Defne. Bana güven, sana yeni bir hayat kuracağım. O kadar mutlu olacaksın ki geriye bakma zahmetinde bile bulunmayacaksın."

Cümlelerinin üzerimde yarattığı ani öfkeyle elimdeki kumandayı dizine doğru fırlattım. Kumanda diz kapağına çarptığında inledi ve iki büklüm oldu.

"Özgür olduğumu söylemiştin!" diye bağırdım, ses tonum onu görüp görebileceğim en büyük yalancı olmakla itham ediyordu ama bunu önemsedigini sanmıyordum. "Senin düşüncenin aksine ben katliam evinden bu şekilde kurtulmak istemedim. Kimsenin ölmesini istemedim! Benim yüzümden bir daha kimse ölmeyecek demiştin, bunları benim yüzümden

yapmamalıydın. Onları kurtaracağım ve hepsini hapse tıka-
ğım. Bu iğrençliğin bir parçası olmayacağım.”

“Onlar öldü!” İnleyerek doğruldu. “Artık onlara yardım ede-
mezsin. Can çekişerek, donarak geberdiler. Onlar bu sonu hak
ediyorlardı, Asır bu vahşeti hak ediyordu. Vazgeç onlardan.”

Gözleri öfkeyle aralanmış, mavileri karanlık bir hâl almıştı.
Ben ona karşı çıktıkça sinirleniyordu, Asır gibi o da sakın kala-
mıyordu. Bir sonraki hamlesi beni daha küçük bir yere kapat-
mak olabilirdi. Eski liderinden bir şeyler kapmış olmalıydı.

Uzun tırnaklarımı avuç içlerime bastırduğımda bu acının
bana gücümü hatırlatmasını diledim. Canım ne kadar yanarsa
yansın ayakta kalabilecek kadar güçlü olandım. Beni ne kadar
zapt etmeye, kıştırmaya çalışsalar da başaramayacaklardı. Ben is-
tediğim yerde olacaktım, istemediğim yeri darmaduman edene
dek durmayacaktım.

“Kaç kez ölümden döndüğümden haberin var mı senin? Öl-
menin de yaşamak kadar zor olduğunu bilmediğimi mi sanıyor-
sun?” Ona tahammülüm gittikçe daha da azalıyordu. “Gözle-
rimle göreceğim ve senin oyunlarının bir kuklası olmayacağım.
Bu savaşı bu kadar kolay kazanabileceğini mi sanıyorsun?”

“İki gün oldu, Defne.” Sesi sinirden iyice kısılmıştı ama sa-
kin görünmeye çalışıyordu. “Aptallık edip onları kurtarmak is-
teyeceğini bildiğim için uyuttum seni. Vazgeç onlardan, vazgeç
aptal sözlerinden. Asır’ın birkaç güzel cümlesiyle bütün yaşadık-
larını silip atmana izin vermeyeceğim.”

Aklım, hayalim o an durmuştu. Ali iki gündür beni uyutu-
yordu, facia iki gün önce gerçekleşmişti. Ben saatler olduğunu
düşünürken günler olmuştu. Karların arasında, yaralı bedenle-
riyle iki gün dayanamazlardı. Eğer Asır’ı dinleseydim ve zama-
nında oradan kaçsaydım bütün bunlar yaşanmayacaktı. Onları
kurtarmak için geri dönebilecektim, herkesin cezasını çekmesini
sağlayabilecektim. Ben hayatıma kavuşacaktım, onlar tedavile-
rini göreceklerdi ve cezalarını çekeceklerdi. Kurtulabilirdik ama

ben bütün umutları, aptallığımla avuçlarımın arasına almışım ve onları bir kömür parçası gibi paramparça etmişim.

İki gün önce yanan elimi kaldırdığımda gerçek tam anlamıyla gözlerimin önüne serildi. Kızarıklıklar yok olmuştu.

“Bütün bunların çok ağır olduğunu biliyorum, böyle fütursuzca konuşmamalıydım. Üzgünüm, Defne, seni asla üzmem.”

Yanıma yaklaştı, bana dokunmaya kalktı. Teselli vermek istiyordu, bir teselli aradığımı sanıyordu ama yanılıyordu. Ben sadece gerçeği gözlerimle görmek istiyordum. Herkes yalancıydı, herkes yabancıydı. Onlarla olduğum süre boyunca bunu çok daha iyi anlamıştım. Gerçekte kim olduklarını saklayan yalancıları onlar. Ali de onlar gibiydi, sözlerine güven olmazdı.

“Defne, lütfen cevap ver, ko...” Cümlesini tamamlamasına izin vermedim. Yere doğru eğilen gözlerimi çaresiz gözlerinin üzerine çevirdim. İyice soğumuştum, elimde olmayan umutlara rağmen nefretle bakabilecek kadar güçlüydüm. “Gözlerimle göreceğim, Ali, bana onların gerçekten öldüklerini kanıtlayacaksın.”

Burnundan solurken gözlerini gözlerimin üzerinden ayırmadı. “Neden?” Dudaklarını ıslatırken gerginliğini gizlemeyi denedi ama gözlerim üzerindeyken bu imkânsızdı. “Neden onları kurtarmak için bu kadar isteklisin? Âşık mı oldun gamzeli katil Asır Karahanlı’ya, hastalıklı bir aşk mı beslemeye başladın kanlı ellerin sahibine?”

“Hastalıklı mı?” diye sorarken başımı biraz yana eğdim. “Benim aklım gayet yerinde. Bunun sebebi aşk değil, hiçbir zaman da olmayacak. Umutlarımı çaldın benden, Ali, umutlarımı. Bütün bu yaşadıklarımın bir ödülü olmalıydı ama sen umutlarımı çaldın.”

“Umut dediğin şey Asır’ın seni kandırmak için kurduğu süslü cümlelerse hayır, senin umutların hiç var olmadı, Defne.

Asır yanına aldığı masumların umutlarını onları seçtikleri gün alır ve paramparça eder, yakar, yok eder.”

“Sen ne biliyorsun ki!” diye haykırarak onu göğsünden sertçe ittim, çileden çıkmamam için hiçbir sebep yoktu. “Umut vardı!” Bir kere daha ittiğimde neredeyse düşecekti ama hemen toparladı. “Sen bizim umutlarımızı öldürdün, Ali.”

Ali ellerimden yakalayarak beni durdurmaya çalıştı. Ondan nefret ediyordum, her şeyin düzeleceğine inandığım an yaptıkları için ondan iğreniyordum.

“Senin için yaptım!” diye bağırdı, bileklerimi o kadar sıkı tuttu ki canım yandı. “Onca insanı senin için öldürdüm. Ödülüm bu mu, teşekkürüm bu mu, Defne?”

“Ben istemedim!” Bacağına tekme attığım için iki büklüm oldu ve bileklerimi kurtarıp ondan uzaklaşabildim. Şimdi kapı tarafında olan bendim ve o karşımdaydı. “Kimsenin benim yüzümden ölmesini istemedim. İyileşmelerini... Onları iyileştirmeyi istedim!”

Seslerimiz o kadar çok yükselmişti ki yüzüme kapanan kapılar bir hışımla açılmıştı. Ali’nin öfkeyle kısılan gözleri arkama döndü, başını hafifçe eğerek sanki bir şeyi onayladı. Arkama dönmeye yeltendiğimde iki kolumdan da sıkıca tutuldum. Saniyeler içinde koluma yayılan sızı, dudaklarımın arasında can bulan çığlığımı yavaşça söndürdü. Beni tutan adamlar sersemlediğimde ellerini gevşettiler, onlardan kurtulup öne doğru bir adım attığımda Ali’nin açtığı kollarının arasına yığılmak gibi bir aptallık etmiştim. Zihnim karanlığa gömülürken, Ali saçlarımı okşarken çığlıklarım kalbime saplandı.

“Uyu, meleğim, uyu. Zamanla alışacaksın, onu sana unutturacağım. Seni o kadar çok seveceğim ki, bir gün bana bunun karşılığını vereceksin.”

Alışmayacağım, unutmayacağım ve asla sevmeyeceğim.

Rüyamda eski hayatıma dair birkaç anı gördüm. Küçük kardeşim Onur'un doğduğu günü ve babamla oturup erkek olduğu için ağladığımızı. Bir kız kardeş istiyordum ve babam da kız çocuklarını çok seviyordu. Bu konuda anlaşmıştık, kız olması için her gece yatmadan önce bunu dileycektik. Ben evlilik oynayabilmek için kız kardeş istemiştım ve babam da beni çok sevdiği için ikinci çocuğunun da kız olmasını istediğini sanmıştım. Meğer babam Onur'un kız olması için dilek dilememiş. O yalnızca sağlıklı bir çocuk dilemişti ve ben bunu çok sonradan öğrenebilmişim.

Ailemi rüyamda görmek miydi beni yatıştıran yoksa hislerim ölmüş müydü, emin değildim.

Gözlerime kadar binen ağrı yüzünden göz kapaklarımı zoraki bir şekilde araladığımda etraf karanlıktı. Uzun pencerelere doğru baktığımda gökdelenlerden yayılan ışıkları başta yıldız sandım.

Dilek tuttum.

Özgür olmak istiyorum.

Birkaç dakika öylece gökdelenlerin yıldız misali parlayan ışıklarına baktım. Birer yıldız olmasalar da gözlerim bulanıktı ve benim için sahte yıldızlardı. Eğer sahte yıldızlardan biri üç dakika içinde sönecek olursa, dileğim kabul olacaktı.

Komodinin üzerindeki dijital saatin kaç olduğunu görebilmek için gözlerimi kapatıp sıktım. Üç dakika dolmuştu ve hiç ışık sönmemişti.

Gerçek yıldız olsalardı böyle olmazdı.

Gözlerim ağlamaktan su balonu gibi şişmişti ve ben dünyaya şimdilik dar bir açıyla bakıyordum. Görmek istemediğim o kadar çok şey vardı ki, gözlerimin balon gibi şişmiş olması beni mutlu etti.

Uyanmamın üzerinden dakikalar geçtikten sonra kalbimde başlayan garip bir sancı, boğazıma su gibi sızdı ve bir yumru hâline gelip oraya oturdu.

Ölüm bu dünyada herkesin elbet tadacağı bir şey olsa da birini ya da birilerini bazı sebeplerden ötürü kaybetmiş olmak ve varlığına alıştığın bu kişilerin yokluğuna alışmak zorunda olmak çok garip bir histi.

Onlardan nefret ediyordum, bunu iliklerime kadar hissediyordum ama içimde bir yerde bu hissi inkâr eden ve onların nefes almalarını dileyen biri vardı. O biri bana yabancıydı ve aptalca hissediyordu ama onu yok edemiyordum.

Bundan birkaç gün önce, akıllarda ne bir katliam ne de hain bir plan belirmeden önce, beni öfkeden delirten adamlara *seni öldüreceğim*, diye bağırarak çok kolaydı. Çünkü sözcükler dudaklarımdan arasından öfke harbiyle çıkıyordu. Ben birini gerçek manada öldürmek istemezdim çünkü bu insanlık dışıydı. Bu, sadece nefret kusmak için kurduğum bir cümleden ibaretti.

Nefret kusmak amaçlı kurduğum cümle gerçeğe dönüşünce korkunç bir hâl almıştı. Gözlerimin önünde yaşanan vahşet, ondan hemen önce kalbimin ortasına yerleşen umut... Bütün bunları hafızamdan silmem imkânsızdı.

Titrek bir nefes bırakarak artık yalnızca gökdelen ışıkları olan parıltılara baktım. Arkalarında kalan gökyüzü laciverte boyanmıştı ve tek bir yıldız bile parlamıyordu. Belki de gökdelenler çok parlak olduğu için yıldızları seçemiyordum.

Bundan sonra ne olacaktı? Aklımda dönen ama bir türlü cevap bulamadığım soru bundan ibaretti.

Eski, mükemmel hayatıma kusurlarımla dönebilir miydim? Gördüğüm bütün ölümlerin acısını bir ceset gibi toprağın altına gömebilir miydim? Yaşadıklarım bir bir hatırımdan silinir miydi yoksa hayatımın sonuna dek kendime acıyarak mı nefes almak zorundaydım?

Bütün soruları sil. İlk soru şu olmalı: Buradan kaçabilecek miyim?

Karşımda benim için katilleri ve kurbanları öldüren bir adam vardı. Beni ilk gördüğünde öldürmek için kovalayan, sonra âşık

olduğunu iddia eden ve şimdi de korumak istediğini söyleyen bir adam.

Bir gökdelenin tepesindeydim, şehir ayaklarının altındaydı ve kapıda muhtemelen dışarı çıkmama engel olacak iri adamlar vardı.

Her neyse.

Ben yedi katilin elinden kaçmayı başarmıştım. Bunu mu başaramayacaktım?

Yattığım yerde usulca doğruldum ve ayaklarımı yataktan aşağı sarkıtım. Çıplak ayaklarım sıcak zemine değdiğinde gözümünden hızlıca akan tek damla yaşı elimden tersiyle çarçabuk sil-dim.

Midemden, yüksek ve garip gurultular art arda yükselmeye başladığında elimden tekini midemin üzerine yerleştirdim. Karliam evinden çıkmadan önce de doğru düzgün bir şey yemediğimi düşünürsek, yakın zamanda hayatta ya da ayakta kalmak için bir şeyler yemem gerekiyordu.

Açlığımı bir kenara iterek dizlerime güç verdim ve yataktan kalktım. Kalkar kalkmaz başım dönme dolap misali dönmeye başladı. Yatağa geri düşecek gibi oldum ama hemen sağımdaki duvara tutundum. Eğer düşersem bir daha kalkamayacağım, bu durumu uzatmaktan korkuyordum.

Dengemi sağladığımda bile beynim uyuşmuş gibiydi. Küçük adımlarla devasa pencerelere yürümeye başladım. Oda karanlık olsa dahi gökdelenlerden içeri yansıyan ışıklar önümü görebilmem için yeterliydi.

Özenle temizlenmiş gibi duran pencerenin önüne geçtiğimde, parmağımı cama dokundurdum ve bir gökdelenin tepesinde parlayan ışığa dokunmuş gibi hissetmeye çalıştım. Bir gökdelenin tepesindeki cansız ışık bile benden daha özgürdü.

Gözlerimi kapadım ve özgür olduğum anları hatırlamaya çalıştım. Başaramadım. Kapıların ardına itildiğim, üzerime kilitlerin vurulduğu anlar bir bir zihnimde belirdi. Vahşet, silahlar,

cesetler, kanlar... Her biri zihnimde bir yere kurulmuştu ve gözlerimi kapattığım an yalnızca onları görebiliyordum.

Gözlerimi açıp bu mide bulandıran görüntülerden kurtulacağım sırada onu gördüm, Asır'ı. Odasının kapısından içeri girdiğim anların hepsi bir bir zihnimden dökülmeye başladı. Balkonda, yan yana sandalyelerde oturduğumuz ve onun sigara içip benim gökyüzüne baktığım kısa anlar. Yapboz, mavi çıkmak, kahve bardakları, sigaranın dumanı, pembe gökyüzü, orman, öpücük...

Zihnimde beliren görüntüleri sona erdirebilecekmiş gibi alnımı cama yasladım ve gözlerimi açtım. Gözlerimi açmama rağmen ondan kurtulamadım.

Onu ormanda kovalarken bana dönüp gıcıklığına kahkahalar attığı ve gamzelerinin derinleştiği anda takılıp kaldım.

O mutlu bir adam değildi ve iğrenç bir zihniyete sahipti. O zaman nasıl oluyor da bana bunca acıyı çektirmiş adamın hâlâ nefes alabiliyor olmasını diliyordum? Bu mantıksızdı.

Bütün düşüncelerimi kovaladım ve bir kapının ardına kapattım. Bir şeyi ne kadar düşünürsen ona o kadar bağlanırdın, değil mi?

Alnımı camdan çekerek hafifçe geriledim ve büyük bir nefesi sanki beni bütün dertlerimden kurtarabilecekmiş gibi sesli bir şekilde dışarı bıraktım. Artık gerçeklerle yüzleşmeli ve buradan kurtulmalıydım.

Dizimdeki yara kabuk bağladığı için adımlarım aksıyordu ama diğer yaralarım ile ilgili şu an bir sorunum yoktu. Belki de sadece alışmıştım.

Arkamı döndüm ve elime alabileceğim sert, metal ve ağır bir şey aradım. Çaprazımda tarihî eser gibi duran, altın rengi, eskitilmiş sandalyeyi gördüğümde yanına gittim. Sandalyeyi sırt kısmından kavradım ve camın önüne çektim.

Tahmin ettiğimden daha ağır bir sandalyeydi ve bu, onu daha işe yarar kılıyordu. Sandalyeyi var gücümle kaldırdım ve

çok sert bir şekilde cama doğru savurdum. İlk darbede hiçbir şey olmadı, yalnızca tok bir ses odanın içine yayıldı. İlk darbede bir şey olmaması, yüzüncü darbede hiçbir şey olmayacağı anlamına gelmiyordu. Bu yüzden sandalyeyi bir çatlak görene dek cama geçirmeye devam ettim. Kaçınıcı seferde olduğunu bilmiyorum ama ufak bir çatırdama sesi bana umut oldu. Bu kez çatlağın üzerine vurmaya başladım. Ben vurdukça çatlak uzadı, genişledi. İşin sonunda sandalyenin kırılacağını sanmıştım ama son vuruşumda cam tam da vurduğum noktadan içeriye ve dışarıya doğru aniden patladı.

Bu ani patlamadan korkmam gerekirdi belki ama en ufak bir duygu değişimi yaşamadım. Bunun yerine kafamı patlayan camdaki büyük boşluktan dışarıya sakince uzattım ve aşağıya baktım. Camlar otelin giriş kapısının üstündeki geniş duvara düşmüştü.

Bugün de kimseyi öldürmedik. Pardon, bugün kimseyi öldürmedik...

Gözlerimi, düşen camların sesiyle bakışlarını yukarıya diken insanların üzerinde gezdirdim. Onlar için çok yüksekteydim, bağırsam bile sesimi duyamayabilirlerdi. Zaten camların düşmesiyle birlikte dışarıda olan insanlar koşarak gökdelenin içine girmişlerdi.

Kafamı yukarı çevirdim, en üst kattaydım ve burası yaklaşık kırk kattı.

“Defne delirdin mi!” Ali’nin sesiyle birlikte sırtına tutunduğum sandalyeyi iterek bıraktım. “Ne yapıyorsun sen?”

Delirttiniz.

Yerden bir cam parçası alarak ona doğru döndüğümde gözlerinin korkuyla irileştiğini gördüm. Korku, gözlerine ilk kez bu kadar yerleşmişti. Daha önce silahı alınının çatına dayadığımda bile gözlerinde böyle büyük bir korku yoktu.

Camı boğazıma dayadım.

“Sana beni bırak dedim ama sen bırakmadın.”

Bana doğru büyük bir adım attığında boşa kalan elimi ona engel olabilecekmiş gibi havaya kaldırdım. “Yaklaşma!”

Ali, olduğu yerde kaldı ve temkinli davranır gibi ellerini kaldırıp önünde tuttu. “Tamam, yaklaşıyorum.” Konuşurken sesi titriyordu. “Defne, lütfen zarar verme kendine. Ben, sen yaşa diye öldürdüm onca insanı. Yalvarırım yapma bunu.”

Kafamı iki yana sallarken öyle sakindim ki, belki de Ali’yi korkutan buydu. “Bunu yapmanı istemedim. Tek istediğim özgür olmaktı ama bana özgürlüğü çok gördünüz.”

“Özgür olmanı her şeyden çok istiyorum ama şimdi olmaz. Özgür olman için çok erken.”

Dudaklarımda acı dolu bir gülümseme peyda oldu. “Neden benim özgürlüğüm senin ellerinde, Ali?” Gözlerim doldu ama tek damla yaş akmadı. “Neden hayatım senin dudaklarının arasından çıkan tek bir söze bakıyormuş gibi hissediyorum?”

Ali bir an ne cevap vereceğini bilemeden, dolan gözlerime, ifadeden yoksun yüzüme baktı öylece. Ona acılarımı göstermek istemiyordum. Canımın ne kadar acıdığını görürse o kadar şefkat göstermek isterdi ve ben ondan şefkat değil, beni özgür bırakmasını istiyordum.

“Yanımda özgür olmanı istiyorum,” dedi güçsüz bir sesle. “Benimleyken özgür hissedecek kadar beni sevmeni istiyorum.”

Ali’yi sevmek mi? Bu imkânsız.

“Deneyebilirim.” Bu, yemden başka bir şey değildi. “Ama önce bana onların öldüğünü kanıtlayacaksın.”

“Yapamam,” dediğinde camı boğazıma daha çok bastırdım. Derin sızının ardından açılan kesikten sızan sıcak kanı hissettim. “Onlar öldü. Yapamam, Defne lütfen!”

“Kanıtla.”

“Ölmene izin vermem.” Ben camı boğazıma bastırdıkça yerinde kıvranıyordu. Ellerini başına götürüp yüzünde korkunç bir ifadeyle boğazımdan akan kana bakıyordu. Acı çekmeme

dayanamıyordu ama bana acı çektirmeye devam ediyordu. “Yine kurtarırım seni, boşuna canını yakma!”

Güldüm. Haklıydı. Boğazımı kessem bile bir şekilde beni kurtarırdı ve ben boşu boşuna canımı yakmış olurdum. Bunu anladığımda kanıma bulanana camı diğer camların yanına attım.

Ali, gözle görülür şekilde rahatlardı. Sertçe yutkunarak, sulan gözlerini avuç içleriyle sertçe ovuşturdu. Tekrar bana baktığında gözleri kıpkırmızıydı ve beyaz tenli olduğu için yüzü de kızarıyordu.

Bana doğru kurtarıcı bir adım attığında arkamdaki cama doğru bir adım attım ve elimi dışarıya doğru uzattığımda huzur, yerini yeniden korkuya bıraktı.

“O zaman geri dönüşü olmayan bir yol seçerim.” Sesim buz gibi, bunu yapmaktan korku duymuyormuşum gibiydi ama korkuyordum. Canımın yanmasından değil ama ölmekten korkuyordum çünkü ben yaşamak istiyordum. “Bana öldüklerini kanıtla yoksa yemin ederim bu işi burada bitiririm.”

Eğer bunu kabul ederse ve bana kanıtlamak için bu gökden dışarı çıkarırsa ondan kurtulabilirdim. Başka türlü beni asla buradan çıkarmazdı, biliyordum. Bana özgürlüğümü ver diye çılgılık atsam dahi yapmazdı. Beni özgür bırakmaktansa ölümümü izleyebileceğini gözlerinde gördüğüm için bu yolu seçmiştim. Eğer bir ihtimal olduğuna inanırsa bunu yapardı.

“İntihar mı edeceksin?” Sanki bu benim suçummuş gibi beni azarlıyordu. Sanki ben intihar etmek, bu genç yaşında daha hayallerimi gerçekleştirilmeden ölmek istiyormuşum gibi! “Sırf onların öldüğünü kendi gözleriyle göremediğin için hayatına son mu vereceksin? Aptallaşma, Defne, çekil oradan.”

Kırık camı çıplak elimle tuttum. Camın dibine yaklaştığımda tenimi daha kolay sıyıran rüzgâr bana yüksekliği hatırlattıkça başım dönüyordu. Yine de elimden akmaya başlayan kanın onun gözünü korkutmasına ihtiyacım vardı. Her ne kadar kabul etmese de Ali korkak bir adamdı ve zaafına oynayınca

kolayca pes edebiliyordu. Onun zaafı hâline geldiğim için midem bulanıyordu ama bunu kullanmaktan geri kalmayacaktım.

“Defne...”

Elimden akıp cama doğru sızan kanı ve yüzüme yansıyan acı dolu ifadeyi gördükçe korkuyla titremeye başladı. Kendimi öldüreceğim için deli gibi korkmasına rağmen direniyordu ama başaracağıma emindim.

Ali'nin bana nasıl bu kadar bağlandığını anlayamıyordum. Ona karşı hiçbir zaman umut verici bir harekette bulunmamıştım. Beni öptüğünde bile bir dakika sonra bunu umursamayarak en güzel cevabı vermiştim. Onu ittiğim için mi çekiliyordu bana?

“Son kez soruyorum. Eğer beni bu kez de reddedersen benden alacağın tek cevap ölüm olacak. 17 Numara olduğum gün beni ben yapan her şeyimi kaybettim. Benden hayatımı çaldınız. Şimdi bana intiharın saçmalığından bahsetme.”

Ali, kafasını iki yana sallamakla yetindi. Ona zaman tanımadım, sırtımı tamamen cama döndüm ve bunu yapacağıma inanması için gözlerimi kırpmadan korkakça seğiren gözlerine baktım.

“Ölümüm senin suçun olacak.”

Eğer birkaç saniye içinde intihar edeceğime onu inandırmazsam bütün şovum anlamsız kalacaktı. Ne elimi ne de boynumu kestliğime değecekti. Bu gökdelenden çıkmak için tek şansımı kaybedecektim. Ali camsız bir odaya kapatıp bana bir hayvan muamelesi yapabilirdi. Belli saatlerde yanıma gelir, yemeğimi verir ve birkaç dakika gözleriyle severek giderdi. Bana bütün bunların benim iyiliğim için olduğunu söylerdi ve ben günden güne aklımı kaybederken yalnızca izlemekle yetinirdi. Günün birinde aklımı kaybederdim ve o, istediğini alırdı.

Ayağımın tekini geriye doğru attığımda yarısı boşlukta kaldı. Bu kadarı bile beni korkutmaya yetti çünkü dengemi kaybettiğim anda bunun bir geri dönüşü olmazdı.

Hafif irkildiğimde Ali, “Tamam!” diye haykırdı. “Seni oraya götüreceğim, tamam!” Yarısı dışarıda kalan ayağıma, neredeyse bozulacak ve düşecekmişim gibi duran bedenime bakarken suratı kıpkırmızı kesilmişti. “Yeter ki ölme, Defne. Söz veriyorum, sana onları göstereceğim.”

Ve ben kazandım.

“Eğer bu bir yalansa...”

Hemen lafımı kesti. “Yemin ederim yalan değil, seni oraya götüreceğim ve kendi gözlerinle göreceksin. Evde olmadıklarını görünce anlayacaksın zaten.”

O kadar kendinden emin ki...

Dudaklarımda beliren gülümsemeyi gizlemek için sertçe yutkundum ve camın önünden uzaklaşmak için harekete geçtim. O anda camdan çok fazla güç almış olmalıydım ki, cam buna dayanamadı ve elimin altında parçalara ayrıldı. Sıkıca tutup destek aldığım cam kırılınca dengemi yitirdim ve arkaya doğru savruldum. Karanlık gökyüzünü ve gökdelenin tepesindeki tek yıldızı gördüğümde intihar numaramın gerçekleşeceğini idrak ettim. O kısa anda çılgılık dahi atamadım, yalnızca kalbimin yerinden çıkacak kadar çarpıcı bir şekilde attığını hissedebildim. Nefesim kesildi, rüzgâr saçlarımı yukarı doğru savurdu ve bu ânın benim ölümüm olduğunu sandım.

Havada asılı kalan elimden yakalanıp içeri çekilene kadar yalnızca birkaç saniye geçmiş olmasına rağmen ölüme hiç bu kadar yakın hissetmemiştim. Ali’yle beraber yere düşerek yüzümü onun göğsüne çarptım ve bir kez daha Azrail’le olan savaşımı kazandım.

Azrail 0 – Defne ∞

Ali, kollarını sıkıca bedenime sarmıştı ve sanki kendisi düşmekten son anda kurtulmuş gibi derin nefesler alıp bırakıyordu. Saçlarımın arasına bir öpücük bıraktığını hissettiğimde kollarının arasından çıkabilmek için debelendim.

“Bırak beni.”

Birkaç saniye sonra gevşetti kollarını ve olabildiğince hızlı bir şekilde ayağa kalkarak ondan uzaklaştım. Koltuğa doğru sanki bu beni hiç etkilememiş gibi soğukkanlı bir şekilde ilerledim ve oturdum.

Elimdeki keşiğe ve pencere kırılırken batan cam parçasına baktım önce, sonra boynuma dokundum ve acıyıp acımadığını kontrol ettim. Acıımıyordu. Sanırım gerçekten sinirlerimi kaybediyordum ve acıyı hissedemez hâle geliyordum. Acının bir dozu vardı ve ben dozu kaçırmıştım. Şimdi de bütün bunlar bana sıyrık gibi geliyordu.

Koray'ın söylediği bir cümle aklıma gelince hemen yüzümü buruşturdum. *Seni öldürmedikleri sürece onlar sadece sıyrık. Çok-bilmiş.*

“İlk yardım kutusunu alıp geliyorum,” dedi Ali, yerden kalkarken. “Dokunma, mikrop kapmasın.”

Ona dik dik bakarken cam parçasını çekip çıkardım. “Gerek yok.” Camı yere attım. “Şimdi sözünü tutsan iyi edersin.”

Sabır diler gibi gözlerini devirerek, “Önce yaralarına bakacağız, yaralarını iyileştireceğiz ve yemek yiyeceksin. Sonra istediğin olacak,” dediğinde burnumdan solumakla yetindim.

Bütün bunlara beni alıştıranlardan biriydi ama şimdi sağlıktan bahsedebiliyordu. Asırlar da farklı bir şey yapmıyordu zaten. Yaralanmama sebep oluyor, ardından yaralarımı sarıyorlardı.

Her seferinde kendi kendimi yaralıyormuşum gibi görünebilirdi. Akın'ın yaptıkları dışında direkt bana zarar veren olmamıştı ama bütün bunların onlardan kaçmaya çalışırken başıma geldiğini anlamalıydılar.

Benim elimden özgürlüğümü aldıktan sonra karşıma geçip onlardan kaçarken yaralandığım için beni suçlayamazlardı.

Ali, ilk yardım kutusunu alıp yanıma geldiğinde ve yaralarımı sarmaya başladığında sessizdim. Yemek geldiğinde ve yerken de sessizliğimi koruyordum. Ali'nin tek yaptığı beni izlemektir. Sonra bana temiz kıyafetler getirdi. İstemediğimi söylesem de

diretti ve ben bütün bunların daha fazla uzamasını istemediğim için kabul ettim.

Günlerin pisliğini üzerimden attıktan sonra temiz kıyafetler giydim. Aynadaki yorgun gözlerimle karşılaşana dek sakindim. Bu bir rutinmiş gibi sırasıyla her şeyi yapıyordum. Ama aynadaki soluk mavileri görünce, ne kadar acınası olduğumu fark ettim ve bu durum, üstümü başımı yırtıp atma isteğimi kabarttı.

Annem beni küçükken “güzeller güzeli kızım” diye severdi ama artık güzeller güzeli olan kız yoktu. O kız artık bir ceset gibi görünüyordu.

Üstümü başımı yırtmak yerine sabunluğu alıp aynaya fırlattım ve onu parçalara ayırdım. Artık kendimi göremeyince de sakin bir şekilde banyodan çıktım.

Ali, telaşla banyonun önüne geliyordu. Beni sakin bir şekilde banyodan çıkarken gördüğünde rahatladığını gizleyemedi. Onun yanından geçip kapıya ilerledim.

“Gidelim.”

Kapının önünde durdum ama açmadan önce ona dönüp bakmak zorunda kaldım. Çünkü Ali, korumaları uyarmıştı ve odanın kapısını dışarıdan kilitlemelerini istemişti.

Yanıma geldi ve kapıya üç kez, belli bir ritimde vurdu. Birkaç saniye içinde kapının kilidi açıldığında öldürücü bakışlarını Ali’ye dikmemek için kendimi zor tutuyordum. Kapının kulpunu tutup indirdim ve iki yana çekilen altı korumayı gördüm.

Ali’ye bu gücü kim sağlıyordu?

Koridora çıktıktan sonra etrafa bakındım. Uzun, sessiz bir koridordu. Sanki burada bizden başka kimse yoktu.

Çığlık atsam biri duyup gelir ve beni kurtarır mıydı?

Kendi kendime güldüm. Camı kırmıştım ama kimse gelmemişti. Bu demek oluyordu ki Ali kime sığınıyorsa o kişi arkası sağlam biriydi.

Asansöre binip direkt otoparka indiğimiz için kimseyi görmedim. Otoparkta ufak adımlar atıyor, yardım çığlığı atabileceğim herhangi birini görmeyi bekliyordum ama hayır, kimse yoktu.

Siyah filmle kaplı arabanın arka koltuğuna Ali'yle birlikte geçtik. Olduğumuz arabada iki, arkamızdaki arabada da dört adam vardı.

Otoparktan çıkıp şehrin kalabalığına karıştığımızda camı indirmek istedim ama kilitliydi. İnsanlar grup hâlinde dolaşüyor, gülüp eğleniyordu. Önünden geçtiğimiz mekânlardan yüksek seste müzikler çalıyor, insanlar boğazlarını yırtarcasına eşlik ediyordu.

Şehirde hayat vardı ama benim bir hayatım yoktu.

Boğazıma oturan yumruyla birlikte gözlerimi camdan çekip ellerime diktim. Böylece ulaşamadığım insanların mutluluğunu izlemek zorunda kalmayacaktım.

Normal hayatımda bu caddelerden kahkaha atarak, dans ederek ve gelecekteki müthiş hayallerimden bahsederek geçerdim. O zamanlar hayatımın bu noktaya geleceği aklımın ucundan dahi geçmezdi. Beni hayatımdan eden bir katilin yaşamasını istemek deliceydi. Eğer bir yıl önce bana bunu söyleselerdi gülüp geçerdim. Şimdiyse içim kan ağlıyordu.

“Sevgilin başka bir adam âşık olduğunu öğrendiğinde nasıl tepki verecek, çok merak ediyorum.”

Kafamı kaldırıp dehşetle çatılan kaşlarımın altındaki büyüyen gözlerimi ona çevirdim. “Ne saçmalıyorsun sen?”

Kaşları imayla havalandı. “Kendini onun önüne siper ettin ve ölmemesi için yalvardın. Şimdi de ölmemiş olmasını diliyor ve onu görmek için intihar etmeye kalkışıyorsun. Bana bunu nasıl açıklayacaksın?”

Ondan iğrendiğimi apaçık ortaya seren ifademle bir süre suratına baktım. Benden gerçek bir cevap bekliyordu ama çok beklerdi. Ona bir cevap vermemi hak etmiyordu.

Sessizliğimi koruyarak önüme döndüm ve kafamı cama yasladım. Asır’a âşık değildim, tek isteğim onun ve diğerlerinin değişmeyi kabul etmeleri ve cezalarını çekmeleriydi. Ona karşı içimde bir yerde garip hislerin yeşerdiğinin farkındaydım ama ne sebebini biliyor ne de buna bir dur diyebiliyordum. Buna aşk

diyemezdik ama belki sempati diyebilirdik. Belki de bunun için doğru bir kelime yoktu. Can ise çok ayrı bir davaydı. Ona hiçbir zaman âşık olmamış, sadece uyumlu bir çift olduğumuza inanmıştım. Buradan kurtulursam da muhtemelen ilişkimize bir son verirdim çünkü normal bir ilişki yaşayabilecek durumda değildim. Aslında yaşayabilecek durumda bile değildim ama neyse.

“Ona âşık olduğunu dile getiremeyecek kadar utanıyorsun değil mi kendinden?”

Sabır diler gibi gözlerimi kapatarak derin bir nefes çektim içime. Acaba yanımda bir jiletim olsaydı yine bir arabadan kurtulmayı başarabilir miydim? Bence başarardım.

“Senin parmaklıkların ardına girmen gerektiğini sanıyordum ama belli ki orası senin için doğru yer değil.” Gözlerimi açtım ama ona dönüp bakma zahmetinde bulunmadım. “Akıl hastanesi senin için doğru yer. Adresini vermemi ister misin?”

Parmakları saçlarıma nazikçe dokunduğunda geri çekildim. “Oraya yalnız başıma gideceğimi de nereden çıkardın? Meleğim olmadan ne parmaklıkların ardına ne akıl hastanesine ne de bir adım öteye giderim.”

Bir süre ona şoke olmuş bir ifadeyle baktım ama bunun onu memnun ettiğini görünce başka tepki vermedim. Ali, saplantılı âşığı mı oynuyordu yoksa ben artık bir şeyleri kafamda mı kuruyordum?

Artık gözümün önünde izleyebileceğim caddeler ve mutlu insanlar yoktu. Şimdi sadece ağaçlar, kararan gökyüzü ve yıldızlar vardı. Eğer yıldızlara dokunma ve onlardan birini alıp dilek dileme şansım olsaydı, on yedi numaralı koltuğa hiç oturmamış olmayı dilerdim. *Keşke, keşke, keşke...*

Araba daha sık ağaçların olduğu tanıdık bir yola girince doğruldum. Burası o kadının beni kurtarmaya çalıştığı, Asır'ın sinirlenip kucağından attığı ve Barış ile Anıl'ın koşarak gelip aldığı yerdi. Bu da demek oluyordu ki bir dakikadan daha kısa bir süre sonra katliam evine varmış olacaktık.

Ne kadar süredir yolda olduğumuzu hesaplayamamıştım ama kısa bir süre olmadığına emindim. Ali'nin beni tuttuğu yer şehrin merkezi sayılabilecek bir yerdi, burası ise şehrin sonu. Arabanın dijital ekranında saatin 03.43 olduğu yazıyordu.

Araba evin önünde durup kapıların kilitleri açıldığında ilk inen ben olmuştum. Evin ışıkları yanmıyordu. Sakin adımlarla eve yaklaştım ve kilitli olmayan kapıyı kolayca açıp içeri girdim. Zifiri karanlık evi aydınlatmak için ışığı bulup açtığımda, her şeyin bıraktığım gibi olduğunu gördüm.

Evden çıkmadan önce Barış'ın elimdeki yanığı sarmak için kullandığı ilk yardım malzemeleri bile sehpanın üzerindeydi.

Mutfak masasına yaklaşıp kâsedeki yeşil elmalardan birini elime aldım. Her zaman taze olan elmalar sararmıştı ve biraz daha burada kalırsa hepsi çürüyecekti.

Asır o kadar çok elma yiyordu ki eğer burada olsaydı, bunları sararmadan yiyeceğine emindim.

Arkamdan, "Sana söylemiştim," diyen Ali'nin sesi yükseldiğinde elmayı kâseye geri bırakıp merdivenlere yöneldim. Koyu kahverengi merdivenleri çıkarken sessizdim ve Ali arkamdan gelmiyordu.

Asır'ın odasının kapalı kapısını açıp ittiğimde soğuk hava yüzüme çarptı. Açık bırakılan balkon kapısının sürgüsü gevşemişti ve rüzgârla birlikte ileri geri hareket ediyordu. Perde, rüzgârın etkisiyle şiddetli bir şekilde havalanırken masanın üstündeki siyah küllüğü devirmişti ve küller masadaki yapbozun üstüne savrulmuştu.

Masaya yaklaştım ve sandalyeyi çekip oturdum. Sigara küllerini elimin tersiyle iterek yapbozun üstünü temizledim ve görüntüye tepeden baktım. Pembe gökyüzünün altındaki çatıda yan yana duran iki silüet...

Asır yapbozu tamamlamıştı.

Çerçevelenen yapbozu tutup kaldırdım ve duvara sabitledim. Yapbozdaki umut veren manzaraya bakarken onun bana kurduğu son cümleleri anımsadım: *Biletin hazır, al ve kaç.*

Eksik parçaları bulabilirsem trene binip buradan gidebileceğimi, özgür olabileceğimi söylemişti. Benimle kafa bulduğunu sanmıştım ama o çok ciddiydi. Ormanda ona *inanıyorum* dememi beklemiş, aksi bir cevap alınca planına kaldığı yerden devam etmişti. Sonra bir kez daha sormuştu ve bu kez istediği cevabı alınca yelkenlerini suya indirmişti ama Ali her şeyi mahvetmişti.

Yapboz tamamlanmıştı ve ben onun tarafından özgür, başkası tarafından tutsaktım.

Sanırım onlar gerçekten ölmüştü.

“Şimdi bana inandın mı, Defne?”

Buraya gelirken önceliğim özgürlüğümdü. Niyetim kaçmak için bir fırsat yaratmaktı ama gerçek, beni sandığımdan fazla yaralamıştı.

“Yaşasalardı burada olurlardı, değil mi?”

Ali’ye bir cevap verme niyetinde değildim ama masaya yaklaşıp, duvara sabitlediğim çerçeveli yapbozu eliyle masaya ittiğinde çerçevenin camı kırılıp yapboz parçaları yere dağıldı. Buna sessiz kalamadım.

Sandalyeden fırladığım gibi onu sertçe göğsünden ittiğimde sırtını duvara çarptı. “Dur artık, dur!”

Yanından öfkeyle geçip odadan çıktım, koridoru aştım ve merdivenleri inip evden dışarı çıktım. Dışarı çıkar çıkmaz Ali’nin adamları önümde dikildiler. Gözlerim hızla kaçış yoluna kaydılar ama iki arabayı özenle yolun üzerine çekmişlerdi ve kaçış yolumu kapatmışlardı.

“Öfkeni anlayabilirim ama eğer onlar adına acı çekiyorsan aklından şüphe edeceğim, Defne.”

Ali'ye bir cevap ya da tepki verme gereği duymadım. Ona kendimi ya da hislerimi ispatlamak zorunda değildim. Hiç kimseye hiçbir şey ispatlamam gerekmiyordu.

“Hadi.” Ali, koluma uzandı ve hafifçe dokundu. “Hava iyice soğudu, üşütmeden arabaya bin. Geri dönelim.”

Gözlerimi karanlık ormana doğru çevirdim. Yalnızca iki yol vardı. Biri orman diğeri arabaların üzerini kapattığı yol. Yola doğru kaçmaya kalktığım anda beni yakalamaları birkaç saniyeden uzun sürmezdi. Orman ise bu karanlıkta saklanmak için doğru ve tek seçeneğim gibi görünüyordu.

“Dönünce sana çok daha güzel ve büyük bir oda ayarlamalarını söyleyeceğim. Orada kaldığımız süre boyunca seni rahat ettirmek için elimden ne geliyorsa yapacağım. Yalnız hissetmemen için sürekli yanına geleceğim, endişelenme.” Tatlı bir şeyle dalga geçer gibi güldü. “Belki bu sefer camları daha sağlam bir oda olur.”

Baştan aşağı buz kestim. Soğuk hava değildi beni kaskatı eden, içten içe üşüten. Ali'nin, elindeki tutsaklığımla böyle kolay alay edebiliyor oluşuydu.

Ben onun için bir zaferdim. Asır'la oynadıkları oyunda ortaya konan ödöldüm ve Ali beni ödöl olarak kazandığını düşünüyordu. Hak ederek kazandığı bir ödöl olduğum için de beni bir kuş gibi kafese kapatmaktan bahsederken hiç gocunmuyordu.

Bu daha başlangıç...

Ali saçlarıma uzanıp dokunduğunda kalbimden geçen bütün hisler devre dışı kaldı ve mantığım bir panter gibi öne atıldı. Ali'nin belindeki silahı çekip aldım ve tetiğe parmağımı yerleştirir yerleştirmeden namluyu suratına çevirip nişan aldım.

Ali ellerini havaya kaldırarak dışarıya titrek bir nefes bıraktı, bütün sesler sustu. Ali'nin adamları silahlarını çıkarıp beni hedef aldıklarında Ali hemen elinin birini onlara doğru çevirdi.

“İndirin silahları, ona zarar vermeyeceksiniz.”

“Ali Bey...”

“İndir!” diye haykırdı Ali. “Beni öldürse bile ona dokunmayacaksınız.”

Gözlerim yalnızca Ali’nin karar gözlerinin üzerindeydi. O da gözlerini bir an bile çevirip adamlarına bakmamıştı. Benim canımı bu kadar düşünmüyordu, hepsi palavraydı. Akın gibi onun da damarına bastığım anda ölüm emrimi verecekti.

Elimdeki silahı iki elimle de sıkıca kavradım. Tetiğe basmaya hazır bir hâldeydim. Sadece birkaç saniye içinde Ali’yi alnının çatından vurup öldürebilirdim. Onu öldürürsem onun tutsağı olmazdım. Özgürlük için tek yapmam gereken onu öldürmekti. Akın’ı öldürdüğüm gibi onu da öldürebilirdim.

Özgürlük için.

İntikam için.

Düşüncelerim beni karanlık bir sarmalın içine düşürdü. Dünya kararıyordu ve her şey karanlığın içinde etrafımda dönmeye başlıyordu. Bütün sesler zihnimin içinde dev bir koroya dönüştü ve korkunç bir hâle büründü.

Ali, “İndir o silahı, Defne,” diyerek bana göre uzun süren sessizliği bozdu. “Sen ne benim gibi ne de seni elinden kurtardığım Asır gibisin. Seni korumak isteyen birini öldürmezsin.”

Endişe hissi bıçak kadar hızlı ve pürüzsüz bir hamleyle tenimi yarıp geçerek kalbimin ortasına yerleşti. Ben onlar gibi değildim.

Hızlı nefes alıp verdiğim için dudaklarım kurudu, dilimi çarçabuk üzerlerinde gezdirerek ıslattım.

Ali, sessiz bekleyişimden cesaret almış olacak ki bana doğru temkinli bir adım atarken gülümsedi. Bir eli hâlâ adamlarına dönüktü. O da biliyordu ki onu vurduğum anda adamları hiç düşünmeden canımı alacaktı.

“Ben sadece seni korumak, güvenli bir alanda saklamak istiyorum. Bir gün dışarısı senin için yeteri kadar güvenli olduğunda seni özgür bırakacağım. Söz veriyorum, sarışın.”

Adamlarına dönük olan elini indirdi ve bana doğru bir adım daha attı. O yaklaştıkça silahın üzerindeki gücümü kaybediyor gibi hissediyordum.

Göz ucuyla Ali'nin adamlarına baktım. Hepsi tetikteydi. İndirdikleri silahları sıkıca ve hazır bir hâlde tutuyorlardı. Tetiğe baskı uygulamaya kalktığı anda beni öldüreceklerdi.

Ölümü göze mi almalıydım yoksa öylece onlara teslim mi olmalıydım?

İçine düştüğüm bu ikilem beni öfkeliendirdi. Bu öyle şiddetli, öyle soğuk bir öfkeydi ki bütün benliğim buz kesmiş gibiydi.

“Bana söz verme.” Ses tonum durumuma ve hislerime göre garip bir şekilde ifadesizdi. “Beni özgür bırak.”

Silaha uzanacağı anda söylediğim sözler karşısında bir an duraksadı ve koyu mavi gözleri yeniden gözlerimi buldu. O an ikimiz için de karar anıydı ve benim kararım asla ona teslim olmak yönünde değildi.

Ali, kararımı verdiğimde karararı gözlerimden bunu anlamış olacak ki tetiğe baskı uyguladığım anda kendini korkuyla sola doğru attı. Silah patlayıp Ali'nin yarattığı boşluğu delerken ikinci adımımı neye göre atacağımı düşünmek için vaktim bile kalmamıştı.

Az önce neredeyse Ali'yi öldürüyordum.

Gerçek, beni boğmak için bir çift ele bürünüp boğazımı sarıldığında geriye doğru birkaç ürkek adım attım.

Barış'ın haftalar önce kulağıma fısıldadığı bir cümle zihnimde taht kurdu. Bana, *içindeki katili göremiyor musun, oysa ben gözlerinin içine baktığımda onu çok rahat görebiliyorum*, demişti.

17 Numara bir katil olmak zorunda kalmış olabilirdi ama Defne Karaca hür iradesiyle, katil olmaya zorlanmadan birini öldüremezdi.

Parmaklarımın arasında sıkıca tuttuğum silah, korkuyla kaybolan irademe yenik düştüğümde ellerimin arasından toprak

zemine düştü. Silahın zeminde çıkardığı tok sesle birlikte Ali'nin adamları beni tutmak için üzerime atıldı. Ardımdaki ormana dalmak için bir saniye bile düşünmedim.

İki gün önce Asır'ı kovaladığım ormana adım atar atmaz kan kokusu burnuma dolunca bir an devam edemeyeceğimi düşündüm. Sanki uçurumun kenarındaki cesetlerinden yükselen kanın keskin, metalik kokusu bütün ormana sinmişti. Ağaçların, toprağın o temiz, ferah kokusu bile kanın katran karası yoğun kokusunun altında ezilip yok olmuştu.

Sertçe yutkunup burnumdan nefes almayı bıraktım. Ağzımdan nefes alıyor ve uçuruma giden orman yolunu ezbere geçiyordum. Bu ormanda yalnızca iki kez yürümüş olmama rağmen garip bir şekilde Asır'la yürüdüğüm yolun üstünden geçerken o günün izlerini attığım her adımda hissediyor ve yolu tanıyordum.

Kaçmak ve can havliyle kendime yeni yollar yaratmak benim için ilk değildi. 17 Numara olduğum günden beri kendime bana asla izin verilmeyen yollar yaratıp duruyordum. Hiçbir zaman pes etmemiş, hiçbir zaman boyun eğmemiştim. Her zaman en iyi seçeneği seçmek için var gücümle çabalamıştım.

Bu yüzden, en çok da yaşadığım onca acının uğruna öylece özgürlüğümü Ali'nin iki dudağının arasından çıkacak tek bir söze teslim etmeyecektim. Gerekirse yine defalarca ölümden dönecek ve belki de ölecektim ama özgürlüğümü satmayacaktım.

“Defne, dur!”

Ali'nin öfke dolu haykırışı ormanda yankılanıp ağaç dallarına tünemiş bütün kuşları kaçırdığında hızımı arttırdım. Sesi çok uzaktan gelmiyordu ve işin kötü tarafı da tek başına olmasıydı. Belki yalnız olsaydı onu bir şekilde alt ederdim ama yanında silahlı altı adamıyla onu yenmem mümkün görünmüyordu.

“Kendini boşuna yorma, dur!”

Sesi iyice yaklaştığında anladım ki benim iki kere geçmeme rağmen bir şekilde ezberlediğim yolu o da ezbere biliyordu ve gecenin karanlığı beni yeterince iyi saklayamıyordu. Ay ışığı, ayak bastığım bütün noktaları sanki onun için aydınlatıyordu. O hâlde yeni yollar yaratmanın tam zamanıydı.

Geniş ağacın hemen solundan döndüm ve uçuşuma çıkan düz yoldan ayrıldım. Şimdi ağaçların arasında belirsiz zikzaklar çizerek koşuyordum. Bazen sola, bazen sağa, bazen direkt karşıya. Attığım adımın, gittiğim yönün şu an için bir önemi yoktu. Önceliğim izimi kaybettirmekti.

“Bu ormandan bensiz çıkamazsın, izin vermem!”

Yüzüm öfkeyle kasılırken bir anlığına onu vurabilmiş olmayı diledim. Bir anlığına bir kere daha katil olsam içimdeki katile yenilip yenilmeyeceğimi hesaplamaya çalıştım. Asır kaçıncı seferinde onlarca insanı aynı anda öldüren azılı, gözü kara bir katile dönüşmüştü?

Nefeslerim yakıcı bir hâl almaya başladığında buz kesen tenimi sıyıran bir damla gözyaşım beni uyandırmaya yetti. Bu ormandan sağ ve tek başıma çıkabilmemin tek bir yolu vardı.

Ormanın hangi kısmında olduğumu, ormana, eve ya da yola ne kadar yakın olduğumu bilmiyordum. Tek bildiğim, Ali'nin ve adamlarının seslerinin uzaklaştığıydı.

Ali'nin tehditkâr ve umut köreltici cümlelerinin iyice arkamda kaldığını anladığımda kendimi kalın gövdeli bir ağacın ardına attım. Yerden avuç içi büyüklüğünde bir taş bulup aldım. Dizlerim tir tir titriyordu ve ayaklarım uyuşmuş bir hâldeydi. Nefeslerim canımı öyle çok yakıyordu ki dişlerimi sıkıp bunu bastırmaya çalışmaktan başka bir şey gelmiyordu aklıma.

Ali ve adamlarının yaklaşmasını beklerken nefeslerim biraz da olsa düzene girdi ve gücümü olabildiğince topladım. Toprak zeminden yükselen bir dalın kırılma sesiyle gergin bekleyişim sona erdi. Nefesimi tuttum ve sanki ağacın bir parçasıymışım gibi sırtımı iyice kalın gövdesine yasladım.

Gecenin karanlığı, beni bu ormanın bir parçasıymışım gibi sakladı.

Sessizlik iyice yoğun bir hâl aldı. Aruk onların bana yaklaşan adım seslerini de kontrol altına almaya çalıştıkları nefeslerinin sesini de duyabiliyordum.

Biri fısıldadı. “Bu yöne gittiğine eminim.”

Başka biri onu yanıtladı. “Çok fazla uzaklaşmış olamaz.”

Ali, net bir sesle araya girdi. “Mecbur kalsanız dahi onun saçının teline bile zarar vermeyeceksiniz. Onu yalnızca yakalayın, canını yakmaya kalkmayın. Canını alırsanız canınızı alırım.”

Elimdeki, toprağa bulanmış taşı sol tarafa, benden olabildiğince uzağa fırlattım. Taş bir ağaca çarpmış olmalı ki sessizliğin içinde gür bir ses yükseldi.

“Sol!” diye uyardı Ali ve hepsi sola doğru koşmaya başladı. Biraz bekledikten sonra ağacın gövdesine tutunarak etrafında yarım tur döndüm ve gideceğim yönün geldiğim yön olduğundan emin oldum.

Koşup buradan var gücümle uzaklaşmak için çok hevesliydim ama ayak seslerimi işitmelerinden korkuyordum. Bu yüzden biraz uzaklaşana dek ağaçların gövdelerini onların kör noktası olarak kullanmaya özen gösterip sessizce ilerledim. Onların seslerini işitmeyi bıraktığım anda hızla öne doğru atıldım ve ana yola çıkan rotayı bir şekilde bulabilmek için dua etmeye başladım.

Koşarken beklemediğim tek bir şey vardı, o da biriyle kafa kafaya denecek derecede çarpışmaktı.

Biriyle resmen kafa kafaya girip toprak zemine yuvarlandığımızda nevrime dönmüştü. Bir süre başım döndü, bırakın kendimi yerden kaldırmayı gözlerimi bile açamadım. Çarpışmanın etkisiyle midem bulandı ve kusacağımı sandım.

Omzumda bir el hissedene dek yere yığılmış bir hâldeydim. Sonrasında hemen kendimi sola, bir şekilde en uzağa atmaya çalıştım. Ali'nin adamlarından biri geride kalmış olmalıydı.

Elimi sola doğru uzattım ve bir ağacın gövdesine tutundum. Ağaçtan destek alarak ayağa kalkar kalkmaz kısık da olsa gözlerimi araladığımda karşımda kimseyi göremedim. Sağa, sola... Her tarafa baktım ama kimse yoktu.

Halüsinasyon mu görmüştüm?

Elimi alnıma götürüp parmaklarımı acıyan noktaya bastırdım. Hayır, gerçekten birine çarpmıştım. Ali'nin adamı olsaydı beni bulduğu gibi yakalardı. O hâlde kime çarpmıştım ve neden öylece ortadan kaybolmuştu?

Sertçe yutkunup yaşadığım şeyin gerçekliğini sorguladığım sırada geldiğim yönden yükselen sesleri duyup vaktimin daraldığını anladım ve yoluma devam etmek istedim ama yönüm tamamen karışmıştı.

Ne tarafa gittiğimi bilmeden koşmaya başladım ama bu, önceki koşuşuma göre öyle yavaştı ki yakalanmama ramak kalmış gibi hissetmekten kendimi alamıyordum. Ağaçları çift görüyordum ve mide bulantım gittikçe artıyordu. Sertçe yutkunarak bulantıyı dindirmeye çalışsam da bir faydası olmuyordu.

Ağaçların etrafımı sardığı labirentten geniş açıklığa adımımı attığım anda hızımı alamadım ve toprak zeminde kayarak ancak durabildim. Bunun bir kurtuluş olduğunu düşünerek nefesimi rahatlarcasına bıraktım. Başta bu açıklığı evin önü sanmıştım ama değildi. Burası uçurumdu. Onlarca insanın öldüğü ve Ali tarafından zorla alındığım uçurum.

İçime çektiğim nefesle birlikte kanın metalik, mide bulandıran kokusunu alınca elim ayağım boşaldı. İradesiz bir şekilde kanlı zemine doğru attığım savsak adımlarımı kontrol edemiyordum. Gözlerim fal taşı gibi açılmış, gerçekliğin yarattığı korku beni kalbimin tam ortasından hançerlemişti.

Ali'nin onların burada olmadığını söylerkenki net hâli gözlerimin önünde belirdi. Her zaman bir umut olduğuna inanan yanımda, uçurumun kenarına savsak adımlarla ilerlerken şüpheye düştü.

Asır'ın kalbinden vurulup yığıldığı noktaya geldiğimde ayaklarım öylece durdu. Bana son söylediği şey, biletimin hazır olduğu ve kaçmam gerektiği idi. Ona bu kez trene binip binemeyeceğimi sorduğumda eğer bana bir cevap verdiyse de onu duymamıştım.

Bileti alamamış ve trene binememiştim.

Soğuk rüzgâr esip saçlarımı arkaya doğru savurduğunda kanın kokusunu bastırmak imkânsız bir hâl almıştı. Belki de kan kokmuyordu ama ben iliklerime kadar bu kokuyu alabiliyordum. Belki burada kan izi bile yoktu ama benim gözlerim o gün kan damlayan her noktayı ezbere biliyordu.

Onlar ölmüştü. Haftalar önce beni ailemin yanına gitmek için bindiğim otobüsten 17 Numara ilan ederek alan katiller ölmüştü. Bana onca acıyı yaşatmışlar, elimi kana bulamışlar, ölüme heveslendirmişler... Bir de bütün bunlar yetmezmiş gibi beni kendilerine alıştırmış ve ölmüşlerdi.

Onlar yüzünden... Asır yüzünden yine bir katilin elinde tutsaktım ve bu kez ne tür acılar çekip özgürlüğüm için savaşacağımı bilmiyordum.

Ali, kolumdan bir hışımla yakaladığında bütün hislerim birbirine girdi ve dizlerimin üzerine çöküp boğazımı parçalayacak cinsten koca bir çığlık patlatmak istedim ama yapamadım. Sadece dizlerimin üzerine çöktüm. Gözyaşlarım buz kesen yanaklarıma sicim sicim akarken hıçkırıklara boğulmaktan kendimi alamadım.

Tutsak Defne Karaca olmak istemiyordum. Yine olmazdı, yine ayakta kalmaya gücüm yetmezdi.

“Şimdi mutlu musun?” diye haykırdı Ali, öfkeyle. “Boşu boşuna, özgürlük bahanesiyle çıktığın bu aptal yerde olmadıklarını gördüğünde inandın mı bana?”

Ali, kolumdan çekip beni ayağa kaldırmaya çalıştı ama artık bacaklarım tutmuyordu. Belki de ben bu noktadan öylece ayrılmak ve yeni kafesime öylece adımlamak istemiyordum.

“Ya başına bir şey gelseydi, ya sakatlınsaydın?” İki kolumdan da tutup zorla kaldırdığında onu bir hışımla göğsünden ittim ve uzaklaştım. Elimin tersiyle gözyaşlarımı silerken ona ölüm vadeden bakışlar atmaktan geri kalmıyordum.

“Keşke Akın’la birlikte sen de ölseydin!” diye çığlığa karışan sesimle haykırdığımda bunu beklemediği için şaşkınlıktan ağzı açık kaldı. “Sen de ölseydin Asır değişirdi, hepsi değişirdi ve ben özgür kalırdım. Sen her zamanki gibi her şeyi mahvettin!”

Elimi kana buladığıma, ikisi birden ölmesin diye katil olduğuma inanamıyordum. Eğer reddetseydim Asır ikisini de öldürecekti ve ben şimdi Ali’yle bütün bunları yaşıyor olmayacaktım.

Gittikçe artan öfkemi bastırmaya çalışmaya gerek duymadım. Ali de gerek duymamış olacak ki onun ölümünü arzuladığımı böyle açık dile getirmem sakinliğini silip süpürmüştü. Beni hızla kollarımdan yakaladı ve sertçe kendine doğru çekip alnını alnıma dayadı. Burnundan hızla alıp bıraktığı nefesler yüzüme çarpıyordu.

“Sana karşı öfkemi korumaya çalışıyorum, beni kışkırtma.” Ali’yi en son bu kadar öfkeli gördüğümde beni öldürmek için peşimden koşuyordu. “Senin hayatını kurtaran bir adama bu kadar vahşi tavırlar sergileme, sarışın.”

“Bir katilin yardımına muhtaç değilim. Keşke sen kurtaracağına Akın’ın beni öldürseydi. O zaman bu iğrenç tavırlarını çekmek zorunda kalmazdım.”

“Defne...”

Onu iterek kendimden uzaklaştırdım. “Bir mezar da bana kaz. Seninle geleceğime ölürüm daha iyi.”

Güldü ve bu hiç iç açıcı bir gülümseme değildi. “Sen, seni 17 Numara ilan eden katil dostlarına mezar kazdığımı, topraklarına çiçek bıraktığımı mı sandın?” Anlamadığım için kaşlarımı sorarcasına kaldırdığımda daha çok gülerek devam etti: “Onların cesetlerini yakıp kül ettim, uçurumdan aşağı zevkle üfledim.

Asır ve arkadaşları bir mezarı bile hak etmeyen ruhsuz caniden başka bir şey değildi.” Derin bir nefes alarak onu hemen burada parçalamamak için kendimi dizginledim. “Yani eğer ölecek olursan ardımda iz bırakmamak için seni de yakıp küllerini uçurumdan aşağı üflemem gerekecek ama merak etme, bu bana zevk vermeyecek.”

Yüzümde beliren tiksinti dolu ifade karşısında gülümsediği sırada, onu huzursuz edecek okkalı bir cevap veremeden ormanda patlayan bir silahın sesiyle irkildik. Ali, yüzünde dehşete benzer bir ifadeyle bir anda koluma uzandı ve beni önüne çektiği gibi şakağıma bir silah dayadı.

Neye uğradığımı şaşırdım.

Ormandan yükselen acı ve korku dolu haykırışlar bütün cesaretimi silip süpürdü. Silah sesleri diğer bütün sesleri bastırdı ve ardından derin, rahatsız edici mutlak bir sessizlik, bulduğumuz alana hâkim oldu.

Ali, beni bir kalkan gibi önüne siper ederken ondan kurtulmak istedim ama beni bırakmamak için direndi. Ali’yi beni önüne siper edecek kadar korkutabilecek birilerini tanıyordum ama onlar ölmüştü. O hâlde Ali, beni önüne siper edecek kadar kimden korkuyordu?

“Ölmediler, değil mi?” diye sordum dişlerimin arasından. “Sırf beni yanında tutmak için öldükleri yalanını uydurdun ama aslında onlar ölmedi. Şimdi de beni öldürmeyeceklerini bildiğin için beni kalkan olarak kullanıyorsun.”

Ali, silahını şakağıma iyice bastırırken sık, sesli nefeslerini düzene sokmakta zorlanıyordu. Öyle çok korkuyordu ki sırtının yaslandığı göğsünden yükselen kalp atışları inanılmaz bir hıza ulaşmıştı. Beni tutan eli stresten sıcaklamış, terlemeye başlamıştı.

“Onlar öldü.” Kulağımın dibinde öfkeyle yükselen sesi, ilk kez bu kadar endişe doluydu. “Bunlar o çok sevdiğin katiller değil, Defne.”

Korkmasına ve endişeli olmasına rağmen bu konuyla ilgili verdiği cevaplar netti.

“O zaman kalkan olarak neden beni seçtin? Ölmemi mi umursamıyorsun yoksa beni öldüremeyeceklerini mi düşünüyorsun?”

“Seni öldü...”

Lafını tamamlamadan, ağaçların arasından fırlayan mermi, şiddetle esen rüzgârı delerek kulağımın dibinden geçti ve Ali’nin omzuna saplandı. Ali, acıyla inleyerek omzunda açılan yaraya elini bastırmak için beni bıraktığında hızla ondan birkaç adım uzaklaştım. Meraktan mı korkudan mı, bilmiyordum ama ne yapacağımı bilemez bir hâlde arkama dönüp Ali’ye baktım.

Mermi, Ali’nin omzuna saplanmamış, sadece omzunu sıyırmıştı. Yine de çok fazla kan akıyordu ve Ali acıdan kaskatı kesilmiş bir hâldeydi. Öyle ki, adamlarına emir yağdırmak için dudaklarını aralamayı bile başaramadı. Dizlerinin üzerine çöktü ve acısını kontrol altına alabilmek için derin nefesler alıp vermeye çalıştı.

Ne zaman canı yanan birini görsem, ona yardım etmek isterdim. Fakat şimdi Ali’ye yardım etmeyi değil, buradan olabildiğince hızlı bir şekilde uzaklaşabilmeyi istiyordum. Ormandaki eli silahlı kişi ya da kişiler her kimse, Ali ve adamları onlarla uğraşırken ben kaçabilirdim.

Geriye doğru bir adım attığımda Ali’nin acıyla kısılan gözleri keskin bir şekilde üzerime döndü. Bir adım daha attığımda mavileri, kaçma ihtimalimle resmen karardı. Acısının o anda dindiğine yemin edebilirdim. Yüzündeki o acı yüzünden kasılma, kıvrılma durumu anında yok olmuştu.

“Defne...” diye uyarır gibi adımı mırıldandığında derin bir nefesi hazırlanır gibi yavaşça dışarıya bıraktım. Birazdan biri ormandan çıkabilir ve beni vurabilirdi ama bu artık beni durdura-bilecek bir şey değildi. Ölüm, tutsak olmaktan çok daha az korkutuyordu beni.

Ardıma dönüp ormanın içine koşacağım sırada birkaç silah sesi art arda patladığında dumura uğradım. O anda akluma ormanda biriyle çarpıştığım geldi. Şu an silahı ateşleyen her kimse, ormanda çarpıştığım kişi olmalıydı. Ormanda beni öldürmeyen biri, beni şimdi hiç öldürmezdi.

İçim, o kişi veya kişilerin kim olduğunu öğrenmek için yanıp tutuşsa da mantıklı düşünmek zorundaydım. Bu andan sonra kendi canımı ancak kurtulmak için tehlikeye atardım, merak uğruna değil.

Ormanın içine daldığımda Ali arkamdan haykırdı ama onun ne söylediğiyle hiç ilgilenmiyordum. Ezbere bildiğim yolu geçecek ve arabalardan birini çalıp kaçacaktım. Bu bir şanstı, bu bir kaçış yoluydu.

Koşmaktan uyuşan ayaklarıma güç veren tek şey, kurtulabileceğime olan inancımdı. Hırsım beni ayakta tutuyordu. Bu inanç ve hırs, kurtulana dek benimle olmaya devam edecekti.

Silah sesleri, Ali'nin öfke dolu yakanışları, ormanın iç gıcıklayan uğultusu, dengesiz esen rüzgâr yüzünden suratımı kırbaçlayan açık saçları... Bütün dünya yavaşlasa bile hislerim bir an olsun yavaşlamıyor, bana rahat bir nefes alacak boşluk yaratmıyordu.

Gün doğup, gökyüzü hafif hafif aydınlık bir hâl alırken Asır'la ona inanmakla ilgili konuşma yaptığımız ağaçların arasından geçtim önce. Bir süre sonra Akın'dan can havliyle kaçmaya çalıştığım ve bana kendi elleriyle mezar kazdığı bölgeyi gördüm. Geçmişte olanlar bana güç verdi ve normalden çok daha kısa bir süre içinde ormanın eve çıkan açıklığına ulaştım.

Evi gördüğümde yüzüme yansıyan mutluluk, tarif edilemeyecek kadar büyüktü. Ne silah sesleri vardı ne de Ali'nin deli gibi öfkeli haykırışları.

Sanırım evet, bu kez gerçekten kurtuluyordum.

Hiç durmadan, nefes dahi almadan arabalara yöneldim ve arkadaşime yaklaştım. Ön kapıyı açar açmaz dudaklarım hevesle ritredi. Şu an her şey inanılmaz geliyordu.

Sürücü koltuğuna geçtim ve kapıyı kapattım. Sık nefeslerim ciğer delen bir boyuta ulaşmış olsa bile bunun dikkatimi dağıtmasına izin vermedim. Anahtarı çevirdiğim gibi arabayı çalıştırdım.

Sevinçten çığlık atmaktan kendimi alamamıştım. Uzun zaman sonra ilk kez çığlığım korkudan, öfkeden, nefretten ya da üzüntüden değil de sevinçtendi. Bu hissi çok özlemiştim.

El frenini indirip vitesi bire taktarak gaza bastığımda tekerler olduğu yerde sürtünür gibi garip sesler çıkarmaya başladı ve ardından yanık lastik kokusu burnuma doldu.

“Hayır,” dedim nefesimi bırakırken. “Hayır, hayır...” Sıkıca tuttuğum direksiyonu bırakmak istemiyordum ama başka çarem yoktu. “Şimdi değil, sırası değil.” Direksiyonu bırakıp kapıyı açtum ve arabadan indim. Kapıyı kapatıp lastiklere baktığımda sevinç içinde attığım çığlık resmen boğazıma dizildi.

Arabanın lastikleri patlamıştı.

Hevesle, bir umut diğer arabanın lastiklerini de kontrol ettim ama onlar da patlamıştı. Biri, her birini özenle kesmiş gibi görünüyordu.

Ormandaki kişi ya da kişiler.

“Şansımı sikeyim,” diye homurdanarak yeniden koşmak için hazırlandığım sırada ormandan maskeli biri çıktı. Siyah maskesi yüzünün her yanını kapatıyordu ve kıyafetleri vücut hatlarını belli edemeyecek kadar bol görünüyordu.

Elinde silah olmadığı için mi bilmem, kaçmak yerine bekledim. Bana doğru yürüyordu ama ne bir ses çıkarıyor ne de kaçıp kaçmayacağımla ilgileniyor gibi görünüyordu. Sanki ormandaki işini halletmişti ve öylece yanımdan çekip gidecekti.

O bana yaklaşırken göz ucuyla etrafıma bakındım ve elime alabileceğim ağır bir şey aradım. Her ihtimale hazırlıklı olmak

zorundaydım. Fakat hiçbir şey bulamadım. Belki arabanın içine bakarsam bulabilirdim ama bunun için uygun bir an değildi.

Kafasında lacivert bir şapka vardı ve bu şapka saçlarını iyi saklıyordu. Onun kim olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Asır, Anıl, Barış, Koray, Ege ya da Cem gibi görünmüyordu. İçlerinden herhangi biri o katliamdan sağ çıkmış olsa bile, onlardan biri değildi.

Hava aydınlanmasına rağmen aramızdaki mesafe yüzünden net bir çıkarım yapamıyordum. Salına salına yürüyor ve ardından biri gelecek diye endişe etmiyordu.

Ali'yi ve adamlarını öldürmüş müydü? Ali ölmüş müydü?

“Kimsin?” diye sordum daha da yaklaşımadan. “Ali'yi öldürdün mü? Onun düşmanı mısın? Eğer onun düşmanıysan Asır'ın dostu muydun?”

Onlarca sorum vardı ama aklıma ilk gelenler bunlardı. Bütün yollar bu soruların cevaplarına çıkıyordu. Burada olması, Ali ve adamlarını öldürmeye çalışması ama bana zarar vermemesi... Bu adam her kimse bu kanlı evrenin bir parçasıydı.

Hiçbir sorumu cevaplamadan öylece bana yaklaşıyor olması beni korkutmaya yetti. O bana yaklaştıkça gerilemeye, arkamdaki ana yola koşmak için hazırlandım. Her zamanki gibi benim sahalarda kaçmak modaydı.

Başını omzuna doğru yatırırken parmaklarını çıtlattığında bütün bedenim gerginlikten kaskatı kesildi. Sanki beni yakalarsa kemiklerimi tek tek kıracaktı.

Göz ucuyla ardımdaki yola baktım. Onun ne kadar hızlı koştuğunu bilmiyordum ama bunca zaman hep, birden fazla kişiyle mücadele ettiğimi düşünürsek onun tek başınayken beni yakalaması, bana zarar vermesi çok zordu. En azından bunu ümit ediyordum.

Aramızda yalnızca on adımlık bir mesafe kaldığı sırada ormanın girişinden, “Defne!” diye haykıran Ali'nin sesi duyuldu. Hem onun hem de benim gözlerim hızla ormana doğru döndü.

Ne Ali bu adamın burada olmasını bekliyor gibiydi ne de adam Ali'nin bir anda ortaya çıkmasını.

Ali'nin ölmediğine sevinsem mi yoksa üzülssem mi, bilemedim. Gün geçtikçe gamsız birine dönüşmekten korktuğumdan olsa gerek hiçbir şey hissedemedim. Ölmüş olsaydı üzülmeydim ama yaşadığı için de sevinmeyecektim.

Ali, bana kendisinden daha yakın olan yabancıyla göz göze geldiğinde gözleri fal taşı misali açıldı. Hemen tek elini havaya kaldırarak, "Sen de kimsin?" diye sorduğunda açıkçası bu sorunun cevabını ben de merak ettim.

Yabancı, vücudunu tamamen Ali'ye döndürerek elindeki silahın tetiğini çekti. Silahı kaldırıp namlusunu Ali'ye doğrulttuğunda Ali'yle aynı anda nefeslerimizi tuttuk.

Göz ucuyla arkamdaki yola baktım. Mermiden hızlı koşmayı bir kere daha denemem gerekecek gibi görünüyordu. En azından bu tehlikeli yabancı, Ali'yle ilgilenirken nefeslerimi düzene sokabilir ve sonrasında sessizce buradan sıvışabilirdim.

Her zaman kaçmaya çalışmak ya da kurtulmak için umut etmek aptallık gibi mi görünüyordu, bilmiyordum. Bir süredir tek düşünebildiğim, kaçmak ve kurtulmak için umut etmektir. Belki yerimde bir başkası olsaydı onu tutsak etmek isteyenlere ya da karşısına çıkan herhangi birine güvenebilir, sığınabilirdi ama ben artık yalnızca kendime ve kuvvetli bacaklarıma güveniyordum. Bir gün koşamadığımda ya da kurtulabileceğime dair umut edemediğimde, belki o zaman birilerine gerçekten güvenmeyi, inanmayı deneyebilirdim.

Geriye doğru belli belirsiz bir adım attığım sırada yabancı, "Ben bir ölüyüm," diye cevapladığında olduğum yere mihlandım.

Bu ses bana yabancı değildi. Bu sesin sahibi gerçekten bir ölü olmalıydı. Ya ben kafamı gerçekten çok sert çarpıp ormanda ciddi bir baygınlık geçirmiştım ve bir rüya görüyordum ya da bütün bunlar bir hayal ürünüydü. Hiçbir şekilde şu an

yaşananlar gerçek olamazdı. Çünkü ben bu sesin sahibini ellerimle öldürmüştüm.

Geriye doğru attığım adımımı öne çektim. Bunca zaman garip bir şekilde sakindim ama şimdi sakinliğimi koruyabilecek gibi hissetmiyordum. Parmak uçlarımdan saçımın en küçük teline kadar her noktam buz kesmiş gibi hissediyordum. Bütün doğrularım, üzerime atılan yalanlarla birlikte üstüme yıkılıyordu ve ben altında kalacaktım.

“Sen!” diye dehşet içinde fısıldarken sesimin öfkeli ve şaşkın çıkmasına engel olamadım. “Sen ölmüştün!”

Yüzü maskeliydi ve bana dönük değildi. Buna rağmen güldüğünü görür gibiydim. Kafasını hafifçe bana doğru çevirdiğinde iyice aydınlanan gün, onu daha net görmemi sağladı.

“Hangi ölü olduğumu düşünüyorsun, 17 Numara?”

Sertçe yutkunarak ona belli etmeden birkaç adım gerilemeye çalıştım. Çünkü artık kaçmam gerektiği konusunda emindim. Bu sesin sahibi beni öldürmek istiyordu. Defalarca onun elinden kurtulmuş ve Asır’ın zoruyla olsa bile onu öldürmüştüm. En azından bunca zaman onu öldürdüğümü, bir katil olduğumu sanmıştım.

Bir katil değildim, hâlâ masumdum. Bu nasıl olmuştu, bilmiyordum ama karşımdaki kişi benim katil olma sebebimse ben katil değildim. Sadece bir oyuna kurban gitmiştim.

“Akın,” dedim tükürür gibi nefret dolu bir sesle. “Belli ki tek dokuz canlı olan ben değilim.”

Akın, kafasını arkaya doğru atarak esaslı bir kahkaha attığında tüylerim diken diken oldu. Bu sırada gözlerimi çevirip Ali’ye baktım. Küçük adımlarla bana yaklaşmaya çalışıyordu. Omzunu sıyıran mermi, ceketinin büyük bir kısmını kan kırmızısına boyamıştı. Ali tek elini merminin sıyırdığı omzuna bastırmış, acısını bir şekilde içine gömmüştü.

İkisine de yakalanmak niyetinde değildim.

“Akın mı?” diye alay eder gibi konuşarak bir anda silahın namlusunu üzerime çevirdiğinde daha fazla gerileyemedim. “Akın olsaydım sana zarar verebilir miydin?”

Yüzümü buruşturdum. “Akın’dan başkası olsaydın belki zarar vermezdin.”

Söylediğim şey onu yeniden güldürdü. “Diyelim ki Akın’ım.” Vücudunu tamamen bana doğru çevirdiğinde yeniden Ali’ye baktım. Hâlâ Akın’ın onu görebileceği bir açıdaydı ve önceliği Akın’ı indirmek gibi durmuyordu. Önceliği beni yakalamaktı çünkü biliyordu ki Akın’ı saf dışı bıraktığı anda tabana kuvvet diyecektim. “Senin canını almak en çok benim hakkım olmaz mıydı, 17 Numara?”

Eğer daha da yakınımda olsaydı maskesini çıkarıp suratına tükürmek isterdim. Akın’dı işte. İsteddiği kadar kabul etmesin, laf ebeliği yapsın, oydu.

Peki ya beni ormanda ilk gördüğünde neden öldürmemişti? Ali beni önüne siper ettiğinde neden beni değil de onu vurmuştu?

“Bir dakika,” dedim nedenini bilmediğim bir şekilde nefes nefese. Oysaki nefeslerimin düzene girdiğini sanıyordum ama düşüncelerim beni nefessiz bırakmıştı. “Beni öldürecek olsaydın çoktan öldürürdün. Öldüremiyorsun çünkü Asır hayatta, değil mi? O hayatta olduğu için beni öldüremiyorsun!”

Önce Akın’a sonra Ali’ye baktım. Ali kafasını iki yana sallayarak bunu hemen reddederken, Akın sessiz kalmakla yetindi.

“Cevap ver!” diye haykırdım, sanki beni öldürmesinden hiç korkmuyormuş gibi cesurca. “Asır hayatta mı? Hayatta olan birileri var mı?”

Ali öndeki arabanın diğer tarafındaydı. Yine de hâlâ arkadaki yol açıktı ve kaçmak için fırsatım vardı. Mermiden hızlı koşmak gerekiyordu sadece.

“Asır’ın hayatta olmasını çok mu istiyorsun, 17 Numara?” diye sordu Akın. “Ölmüş olması senin için çok daha iyi değil mi?”

“Aynı şeyi düşünüyoruz,” diyen Ali benden önce davrandı. “Hepsi öldü ve bunu hak ettiler. Senin de ölmüş olman gerekiyordu ve eğer Defne’ye zarar verecek olursan, gerçek bir ölü olacağına yemin edebilirim.”

Akın’ın bütün dikkati Ali’ye döndü ama silahının namlusu hâlâ beni hedef alıyordu. Kaçmaya kalkarsam beni anında vuracak mı, bilmiyordum. Vurursa, Asır ve diğerleri gerçekten ölmüş demektir. Eğer vuramazsa, onlardan en azından bazıları yaşıyor demektir.

“Sanırım Akın olsaydım ve Asır gerçekten ölmemiş olsaydı, bunu yapamazdım.”

Onun Akın olduğunu neden kabullenmediğini soracaktım ki cümlesi biter bitmez bana bakma gereği bile duymadan silahın tetiğine bastı. Silahtan fırlayan mermi belimi sıyrıp geçtiğinde yakıcı bir his belimden bütün bedenime hızla yayıldı. Ayakta kalabilmek için arabaya tutundum ama acı, nefesimi kesecek kadar büyüktü.

Onca acı çekmiş olmama rağmen bazen bazıları fazla dayanılmaz oluyordu ve bu da onlardan bir tanesiydi.

Daha da kötüsü, Akın beni vurmuştu ve bu gerçekten Asırların öldüğü anlamına geliyordu. Zihnimde onların yaşamasını dileyen kızın sesini bastıramadığım için tutunduğum arabanın yanına eğilip, elimi yaramın üzerine bastırdıktan sonra tamamen çöktüm. Bir mermi sıyrığı değildi beni dizlerimin üzerine çöktüren, gerçeklerdi.

Gerçekler her zaman acı mı olmalıydı? Tatlı gerçekler de olmaz mıydı? Tatlı bir gerçeğe muhtaçtım.

Akın ve Ali arasında yaşanan yüksek hatlı gerilimin içinde değildim. Onlar birbirlerine her ne söylüyor ne yapıyorlarsa, o dünyaya ait değil gibiydim. Kendi küçük dünyama, hayal

kırıklıklarına bir kez daha yenilirken sol gözümünden akan bir damla yaş buz kesen yanağıma doğru süzüldü.

Asır'la balkonda sandalyelerde yan yana oturduğumuz an, bir fotoğraf karesi gibi gözümün önünde belirdiğinde kafamı bunu istemiyormuş gibi iki yana salladım ama ne kadar sallarsam sallayayım kurtulamıyordum. Ormanda beni sevdiğini, benim için bir daha katil olmak istemediğini söylediği o kısa anın yarattığı hissin aynısı içime yayıldı. Sanki Asır yanı başımdaydı ve bana, eğer ona, o ormanın içinde inansaydım bütün bunların yaşanmayacağını söylüyordu. Ona o ormanda bir şans verseydim uçurumun kenarında kimsenin ölmemiş olacağını haykırıyordu. Ali'nin elinde tutsak değil, onun yanında özgür olabileceğimi söylüyordu.

Gerçeklikle sanrı iç içe girdikten bir süre sonra başım dönmeye başladı. Ne gerçeğimi ne de yarattığım sanrıyı kontrol edebildim. Kafamın içinde yanıp sönen ve acil durum alarmı veren kırmızı bir ışık vardı. Işık, bir şekilde kırılınca karanlığın içinde kaldım.

Toprak zemine doğru yığılırken gözlerim açıktı ama tek görebildiğim, kırılan ışıktan kalan cam parçalarıydı. O cam parçalarını zihnimin içinden sökmek ve bileklerime saplamak gibi korkunç bir arzu yakalarımaya yapıştı. Neyse ki ne ışık ne de camlar gerçektir. Bu sadece acı gerçeğin bir insanda yaratabileceği yan etkilerden biriydi.

BÖLÜM 2

Karanlık, herkes için aynı anlama gelmez. Bazıları için karanlık kurtuluş, bazıları için kaçmaları gereken, ölüm fısıldayan bir korkudur. Yirmi bir yıl boyunca benim için karanlık, gecenin yarattığı büyülü havanın yalnızca bir diğer adıydı. Öyle sıradan bir insandım ki, karanlık benim için ne kurtuluş ne de kaçmam gereken bir şeydi. Şimdiyse karanlık, bazı anlarda kurtuluşum, bazı anlarda bana ölümü fısıldayan ve kaçmam gereken korkunç histi.

Dakikalardır, gözlerimi açtığımdan beri komodinin üzerindeki dijital saatte yazan tarihe bakıyordum. Bugün 22 Şubat 2017. Bu demek oluyor ki bundan dört gün önce, 18 Şubat tarihinde katliam gerçekleşmişti ve herkes ölmüştü. Bu tarihin bir diğer anlamı ise, benim yirmi ikinci yaş günüm olmasıydı.

Ben Defne Karaca, namıdiğer 17 Numara, artık yirmi iki yaşında genç bir kadındım. Yirmi ikinin yirmi birden tek farkı, beni tutsak eden şahsın değişmiş olmasıydı.

Zaman akıyordu, günler kum saatinden akarcasına hızla ilerliyordu ama benim hayatımda değişen hiçbir şey yoktu. Sadece acı çekme şeklim değişiyordu.

Doğum günlerini büyük partiler hazırlayarak, düzinelerce hediye paketi açarak ve birden fazla süslü pasta üfleyerek geçiren Defne Karaca'nın günden güne eriyip gittiğini hissetmek, beni bunca zamandır en çok yaralayan histi.

Doğum günümü yaşıma kadar mum üfleyerek değil, yaşıma kadar insanın ölümüne şahit olarak kutlamıştım farkında olmadan.

Gücü neredeyse tükenmiş elimi zoraki kaldırarak belime dokundum. Acı dinmişti ama yarayı saran sargı işte buradaydı.

Öyle çok yaram ve yara izim vardı ki, hangisine merhem süreceğimi bilmiyordum. Eskiden suratımda çıkan bir sivilceye bile izi kalmasın diye dokunmazdım. Sivilce canımı çok sıktığında onu aklıma o kadar çok takardım ki gece uyku sersemi uzun tırnağımla sivilceyi yok etmeye çalışırdım. Sabah uyandığımda suratımdaki sivilce artık kocaman, kırmızı bir yaraya dönüşürdü. O kadar çok üzülürdüm ki, geçmesi için sürekli üstüne bir şeyler sürerdim. Hatta bazen yaranın çok belirgin olduğu ilk gün dışarı adım dahi atmazdım.

Nefesimi ruhumdan bir parçayı solur gibi dışarı bıraktım. Öyle küçük bir nefes olmuştu ki, ruh eğer tükenebilecek bir şey olsaydı, tükenmiş olduğunu söylerdim.

İpek gibi sarı saçlar ve gökyüzünü andıran mavi gözler bir araya geldiğinde insan kendini yaz aylarında, deniz kıyısında ve güneşin altında hissedirdi. En azından babam küçükken işten döndüğünde ve beni gördüğünde hep bunu söylerdi: *"Günüm seni görene dek karanlık, yağmurlu ve kasvetli ama eve gelince, sana sarılınca kendimi yaz ayında, deniz kıyısında ve güneşin altında hissediyorum. İpek gibi sarı saçların, deniz ve gökyüzü misali mavi gözlerinle benim gün ışığım, mutluluk sebebimsin."*

Babasının gün ışığını, mutluluk sebebini söndürmüşlerdi.

Gün ışığını, boyanacak bir tablo gibi almışlar, sert ve yırtıcı bir fırçayla katran karasına boyamışlardı.

Düşüncelerim bir insan olsaydı, o insan ben olmazdım. Düşüncelerim yirmi bir yıl on bir ay boyunca bir insan olsaydı, artık ben olmazdım. Zihnim ve kalbim, Defne Karaca ve 17 Numara... Hepsi dört farklı uçtu ve uçlar asla birleşmeyecekti.

Griye boyanmış gibi hissettiğim gözlerimi dijital saatten alıp odanın içine doğru çevirdiğimde öncekine göre çok daha büyük bir odada olduğumu fark ettim. Ali, söylediği gibi beni rahat ettirmek için büyük bir odaya yerleştirmişti. Yerleştirdi derken beni almış, yaralarımı sarmış ve yatağın üstüne paket gibi bırakıp gitmişti.

Dünyamı griye boyayan gözlerimi odanın içinden alıp dev camlara çevirdim. Çift taraflı cam olduğunu, aydınlık gökyüzünün saçtığı ışıklardan çok rahat anlayabiliyordum.

Sanki yerini ezbere biliyormuşum gibi odanın dört köşesinin tavana en yakın kısmına takılmış kameralardan biriyle göz göze geldim. Uyandığımdan beri üzerimde hissettiğim bakışlar, bir anlamda doğru çıkmıştı. Ali, direkt kendi beni göz hapsinde tutmasa bile odaya döşediği kameralardan muhtemelen her saniye izliyordu.

Yeniden dışarıya baktım, gökyüzüne. Çoğu günüm karanlıktı ve gündüzü gördüğüm çoğu günüm kaçarak geçiyordu. Şimdi gün ışığına bu kadar yakın olmama ve onu kalbimin en derinlerinde hissetmeme rağmen yüzümde tek bir mimik hareket etmiyordu. Kalbimin o kadar derininde, kötü hislerin altında kalmıştı ki belki de ona ulaşamıyordum.

Ağrıyan başımı yumuşak ve çiçek kokan temiz yastıktan kaldırıp yattığım yerde doğrulduğumda vücudum kasıldı. Sanki hareket ettikçe bütün kemiklerim tek tek çatırdıyordu ve biraz zorlasam oldukları yerden ikiye ayrılacaktı.

Çıplak ayaklarımı zemine bastığımda uyuşmuş olduğunu fark ettim. Kafamı eğip çıplak ayaklarıma baktım. Ayaklarım bile yara içindeydi. O kadar çok koşmuştum ki su toplamıştı. Daha da kötüsü sol ayağımdakilerden biri patlamıştı ve çok can

yakuyordu. Onu görene dek acıyı hissetmemiştim. Zaten öyle olmaz mıydı? Acımızı fark edene kadar zihnimiz bizi ayakta daha sağlam durmamız için kandırırdı. Öyle bir yaran yok senin, unuttun gitti derdi. Sonra yarayı görürdün, hatırlardın ve sadece fiziksel bir şey olmadığını da hatırlardın. Sonrası zaten malum, sadece fiziksel bir yara olduğuna kendini inandırmak için, yaran için sızlanır dururdun.

Yaralar dön, içine bak demekti aslında. Bak, bu görebileceğin bir yara ama bir de göremediklerin var. Göremedikleri yorar insanı, göremedikleri yakar en çok canını. Çünkü onu görünenler gibi merhemle iyileştiremez.

Parmak uçlarımı alnıma bastırarak alnımın tam ortasına saplanan ağrıyı dağıtmaya çalıştım. Parmaklarımı daire çizer gibi bastırarak hareket ettiriyordum.

Annemin migreni vardı ve hep başı ağrırdı. Baş ağrıdığında çekilmez bir kadına dönüşürdü ve en çok kavgayı da o zamanlar ederdik. Bir gün bana *bu baş ağrısıyla beni bağırtıyorsun ya, alacağın olsun*, demişti. Günümü gördüm, anne, istemeden de olsa aldın öcünü.

Yataktan kalkarken alnımı ovuşturmaya devam ettim. Çıplak ayakla, parlak parke zeminde ses çıkarmadan cama doğru ilerlerken oldukça sakinim çünkü sesimi çıkaracak kadar bile hâlim kalmamıştı.

Camın önünde durup başımı hafifçe yana eğdim ve güneşin batmaya başladığını fark ettim. Güneş batıp odanın içersini turuncuya boyarken bundan bir zevk almak için dakikalarca bekledim. Güneşin alacalı renkleri solgun tenime dokunurken dünyaya bakan gözlerimin gri görüşünün yok olabileceğini düşündüm ama yok olmadı. Güneş battı, karanlık üstüme çöktü ama ben tüm renkleri, gerçek tonlarını bilmeme rağmen griyle üstleri örtülmüş gibi cansız gördüm.

Kimlerin yasını tuttuğumdan emin değildim ama en büyük yası kendim için tuttuğumu biliyordum. Belki de sadece kendimi buna inandırmak istiyordum.

Yeni cilalanmış gibi görünen parke zeminde ilerlerken bu kez hedefim banyoydu. Her zamanki gibi sıkıştırıldığım belli bir alanın içinde oradan oraya gidiyor, küçük yaşamsal faaliyetlerde bulunuyordum. Bünyem bu kadarına alışıkı.

Banyoya girer girmez bir duvarı soldan sağa kaplayan ayna beni cin çarpmışa döndürdü. İrkilerek aynadaki korkunç manzaraya bakakaldım. Yutkunmaya çalıştım ama bütün hislerim göğüs kafesimden taşıp dışarı çıkmak istiyormuş gibiydi, yutkunamadım. Bunun yerine gözlerimi aynadaki yansımasından kacırdım.

Sakin kalmak istiyordum, ses çıkarıp dikkat çekmeyi ve birilerinin odaya dalmasını istemiyordum. Bu yüzden aynayı bu kez kırmayacaktım.

Duşa kabine doğru ilerlerken ayna dışında banyonun her yanında kamera var mı diye bakındım, yoktu. Sonrasında kaslarımı gevşetmek ve üstten temizlenmiş kan izlerinden kurtulmak için sıcak bir duş aldım. Bunu yaparken yaraya su değdirmemek için üstün bir çaba sarf ettim. Kaynar su bile beni ısıtmaya yetmiyordu. Sanki hep o uçurumun kenarında, karla kaplı zemindeydim ve üstüme kar taneleri düşüyordu.

Üstümde beyaz bornozla banyodan çıkarken aynanın buğulanması beni biraz olsun memnun etmişti. Saç havlusunu saçıma sarmaya üşendiğim ya da daha doğrusu suların parlak zeminde damlamasını umursamadığım için yürürken adımlarımı takip eden su damlalarının sesleri kulağıma müzik gibi geliyordu.

Banyodan çıkar çıkmaz gözüme çarpan ilk şey, koltuğun yanındaki sehpanın üzerinde bulunan kablosuz beyaz telefondur. Bu, beni heyecanlandırmamıştı ama her yolu denemekten ne

kadar zararlı çıkarsa çıksın uslanmayan biri olarak doğrudan telefona ilerledim. Telefonu elime alıp 155'i tuşladım.

Umut, parayla olsaydı tek kuruşum yoktu ama onu almak için hırsız olurdum.

Telefonu kulağıma yasladıktan sadece üç saniye sonra Ali'nin sesini duydum. "İstersen senin için polis de olurum. Şikâyetiniz neydi, Defne Hanım?"

Aramaları kendi telefonuna yönlendirmişti tabii ki.

"Şikâyetim değil, bir uyarım var." Telefonu kıracakmış gibi sıktım. "Odaya gelecek olursan önce ağzını kırar, sonra da dökülen dişlerini götüne sokarım!"

Telefonu çarparak yerine koydum. Bir an telefonu onlarca kez masaya çarpıp parçalara ayıracak gibi oldum ama yalnız kalmak konusunda oldukça istekliydim. Bu yüzden kendimi sakinleştirdim.

Odadaki giysi dolabına doğru ayaklarımı zemine vura vura ilerleyip kapaklarını hızlıca açtım. Tahmin ettiğim gibi içinde bir düzine yeni kıyafet vardı.

Şeytan diyor Ali'yi al, ümüğünü çamaşır sıkarak gibi sık.

Beni sinirlendiren yeni, temiz kıyafetler değildi tabii ki. Ali'nin bana konfor vadederek beni ikna etmeye çalışması ve buraya zorla getirmesine rağmen gözümü boyama adı altında konfor sağlamasıydı.

Kalbimin katran karasına uygun siyah tayt ve bluzu alıp hızlıca banyoda giyindim. Sonrasında odaya geri dönüp koltuğa oturdum ve kollarımı göğsümün üzerinde bağlayıp, gözlerimi camdan dışarıya diktim.

Düşünecek çok şey vardı ama hiçbirini düşünmeye cesaretim ve hâlim yoktu.

Gökyüzünü ve gökdelenlerin parlak ışıklarını izleyip düşüncelerimi toplamaya, bir sıraya koymaya çalışırken odanın kapısının önce kilidi dönüp açıldı, ardından kendisi. İçeriye Ali'nin

gireceğini düşünerek yumruğumu hazırlamıştım ki genç bir kız girdi.

Genç kız benden birkaç yaş büyük görünüyordu. Siyah saçlarını tepeden özenli bir topuz yapmış, oval yüzünü şekillendirmek için kontürlemiş ve beyaz çerçevesi gözlüklerini burnunun yarısına kadar indirmişti. Üstünde siyah ceket, beyaz gömlek, kumaş pantolon ve ayaklarında kalın topuklu ayakkabılar vardı. Bir çalışan gibi görünüyordu.

“Defne Hanım,” dedi beni koltukta ona dik dik bakarken görür görmez. “Ali Bey akşam yemeğinizi gönderdi.”

Elini arkaya doğru attı ve metal servis arabasını içeri çekti. O, servis arabasıyla bana yaklaşıırken kapı ardından kapandı ve kilidlendi.

“Bugün menümüzde...”

Zaten görebildiğim menüyü açıklamasını beklemeden lafını kestim: “Ali için mi çalışıyorsun, burası için mi?”

Soruma şaşırması gibi kaşlarını kaldırırken sağda kalan sehpalardan birini alıp önüme koydu. “İkisi aynı şey.”

Gözlerimi şüpheyle kısıtım. Bu yer Ali’ye ya da Ali’nin sığındığı güçlü kişiye ait olmalıydı. Şu daha önce şahit olduğum konuşmayı anımsadım. Tanıştığımız günün gecesi eve gelen kız, birinden bahsetmişti.

Ali’yle Asır’ın uçurum kenarındaki üstü kapalı konuşmalarını hatırladım. Asır, Ali’ye amacının hep ben olmadığını ve eğer bütün olanlara son vermezse kazananın kendisi de olmayacağını söylemişti. O hâlde bu iki taraflı sandığım oyunda biri daha vardı ve o biri...

“Buranın sahibi Ali mi?” diye sorduğumda genç kız gülümseyerek kafasını iki yana salladı. “Hayır, Ali Bey de bizim gibi emir kulu ama onunki yüksek merteye diyebiliriz. Ali Bey, Enver Bey’in hem sağ hem sol koludur. Enver Bey, Ali’yi torunu gibi sever.”

“Torununu sevseymiş.”

Ali'ye uyuz olduğumdan olsa gerek kimsenin onu sevmesini istemiyordum.

Genç kız önüme yemekleri dizip servis açarken, "Torunu, Enver Bey'i pek sevmezmiş, sanırım onunla alakalı," diyerek göz ucuyla kameralara baktı. "Gerçi niye bunlardan bahsediyorsam, beni ne ilgilendirir."

"Aslında beni de ilgilendirmez," diyerek kollarımı çözdüm ve ayağa kalktım. "Hatta buradaki hiçbir şey beni ilgilendirmez. Beni ilgilendiren tek şey özgürlüğüm. Belli ki her şeyden az çok haberdarsın. Buna benim burada tutsak olmam da dâhil."

Kızın kolundan yakaladığımda elindeki su dolu bardağı yere düşürdü. Bardak kırılıp parçaları etrafa saçıldığında kız korku dolu bir çığlık attı ama benim yüzümde tek bir mimik hareket etmedi.

"Söylesene, ağzının fermuarını kaç paraya sattın?"

Kız benden kolunu kurtarmaya çalıştığında ona izin vermedim. Gözleri kapıya döndü ve birinin içeri girip onu kurtaracağı âni bekledi. Benden korkmuştu ama ben ortada korkulacak bir şey göremiyordum. Benim tek gördüğüm, dört duvarın arasına bir kuş gibi tutsak edilen genç bir kızdı. Dışarıdan yalnızca bu kadarı görünüyor olmalıydı.

"Çığlık atsam duyar mısın mesela beni? Beni kurtar diye yalvarsam, kalbinde bir yere dokunabilecek miyim? Hâlâ kalbin var mı, söylesene?" Gülmeye başladım ama bu benim kontrolüm altında gerçekleşmedi. "Bana yemek getirip suratıma gülerken kafanın içinde benimle alay ediyorsun, değil mi? Nasıl da tutsak, nasıl da çaresiz! Nasıl da benim yardımına muhtaç!"

Kız, kolunu benden kurtarmak için serbest olan elini kullanmaya çalıştığında onu da yakaladım. Şimdi onu zıvanadan çıkmış gibi şoursuzca sarsıyordum. Benden deli gibi korktuğunu ise gözlerinden rahatlıkla görebiliyordum.

“Gözünün önünde ölsem yine de görmezsin değil mi beni? Görmezsiniz! Çığlık atsam duymazsınız, vursam hissetmezsiniz. Şimdi siz kendinizi insandan mı sayıyorsunuz?”

“Lütfen bırakın beni!” diye yalvardı ağlarken. “Ben sadece emir kuluyum, lütfen.”

Tüyler ürperten bir kıkırdama boğazımdan yükseldiğinde kendime daha da yabancılaştım.

“Emir kulları da cehennemde yanar.”

Biri aramıza girip kızı elimden alana dek diğer seslere sağır kalmıştım. Ali, önümde bir duvar gibi dikilerek kıza ulaşmamı engellerken hâlâ içimdeki pisliğin tamamını yüzüne haykıramamıştım.

“Hepiniz yanacaksınız!” diye haykırdım, Ali’nin beni zapt etmeye çalışmasını umursamadan. “Gün gelecek yanan ben değil, siz olacaksınız!”

Ali’nin diğer adamları kızı odadan çıkarınca odada Ali’yle yalnız kaldım. Bu beni daha da öfkeliendirdi. Uyandığımdan beri sakinlikten bahsederken alev almam en ufak kıvılcıma bakmıştı.

“Şimdi sıra çalışanlara saldırmaya mı geldi?” diye soran Ali’nin suratına yumruğu çakmaya epey heveslenmişim ama kollarımı tuttuğu için çok zordu. Bu yüzden benden uzak durması için ayağımı dizine geçirdim. Bu onun muhtemelen canını yakmamıştı ama onu benden uzaklaştırmaya yetmişti.

“Defol git, yalnız bırak beni.”

Koltuğa geri oturup hiçbir şey olmamış gibi camdan dışarı bakmaya kaldığım yerden devam ettim. Ali biraz başımda bekleyip bana dik dik baktı. Sanki söylemek istediği bir şeyler vardı ama o da biliyordu ki dinlemeyecektim. Bu yüzden sessiz kalıp odadan çıkacağı sırada ardından seslendim: “Akın’a ne oldu, onu da mı öldürdün?”

Ali duraksadı ve omzunun üstünden bana baktı. Sanki her seferinde önceliğimi onun dışında her şeye verdiğim için kırılıyormuş gibi davranıyordu.

“Akın olmayabilir.”

“Salak olma,” diye yanıtladım. “Akın olduğunu kabul etmemesi Akın olmadığı değil, oyun oynamaya bayıldığı anlamına gelir. Onu benden daha iyi tanıyorsun.”

Vücudunu tamamen bana döndürdü ve yürüdüğü mesafeyi geri yürümeye başladı. “Akın, işin ucunda ölüm olduğunu bile bile kendini ele vermez. Bilirsin ki ölünün yerini almaya hazır onlarca taklitçi vardır.”

Çaprazımdaki tekli koltuğa oturduğunda onu tekmelemek benim için çok zordu. O da bunun farkında olacak ki oturduktan sonra koltuğu biraz geri iterek aramızdaki mesafeyi açtı.

“Akın kim oluyor ki taklitçileri olacak?”

“Her katilin bir taklitçisi çıkar. Deep Web sana bunları öğretmedi mi?”

“Öğretti.” Kollarımı yeniden göğsümün üzerinde bağlayarak burun kıvırdım. “Ama bu, arkasında iz bırakan katiller için geçerli. Akın’ın taklit edilecek bir tarafı yok çünkü kimse peşinde değil.”

“Herkesin aksine Akın, çete var olmadan önce katildi, Defne. Onu sevmeyenleri tek tek ve aynı yöntemle avlayan, aranan bir katildi. Yakalandı ve akıl hastanesine kapatıldı. Akın akıl hastanesindeyken hikâyesi gazetelerde yayımlanınca taklitçileri ortaya çıktı. Ona hayran olan genç kızlar bile vardı, inanabiliyor musun?”

Öğrendiklerim yüzümü buruşturmama yetti. Arkama yaslanıp bacaklarımı öndeki orta sehpa uzattım. Otururken belimdeki yara acımaya başlamıştı. Yatar pozisyonda dursam sanırım daha iyi olacaktı.

“Ted Bundy* misali mi?”

Ali beni başıyla onayladı. “İnsanların ne kadar manyak olabileceklerini tahmin bile edemezsin.”

“İnsanlar manyak olabilirler ama bu, o adamın Akın olduğu gerçeğini değiştirmez,” dedim kendimden emin bir şekilde. “Akın’dı o, Ali. Beni yaraladı ve belki de nereye ateşlediğine bak-saydı öldürecekti.” Alt dudağımı sertçe ısırırken kafamı iki yana salladım. “Gerçekten anlamıyorum, bu nasıl olabilir? Adamın kalbine sıktım, kan aktı ve gözümün önünde öldü. Sen de gördün, Akın orada öldü. Nasıl olur da şimdi böyle bir zamanda karşıma çıkabilir? Bunca zaman neredeydi ve neden bir maske takıyordu?”

“Asır Karahanlı’nın en sevdiği şeydir oyunlar kurmak, insanları olmak istemedikleri şeye zorlamak. Sırf onlardan biri olduğunu kabullenmen için kurmuş yine düzenegi. Bir de Akın’ı zapt etmenin bir yolu olarak görmüş olabilir bunu. Asır dostlarını öldürmez. Tek taşla iki kuş vurmak istemiş işte. Hem seni Akın’dan korumak hem de katil olduğuna inandırıp onlardan biri olmanı sağlamak.”

“Ya seni vurmuş olsaydım?”

Bir an düşündü ve düşünürken gözleri boşluğa daldı. “Sanırım ben gerçekten ölürdüm. Beni seçseydin gerçek bir katil olacaktın.”

“Hani Asır dostlarını öldürmezdi?”

“Her eski dostluğun bir raf ömrü vardır, sarışın. Seni benden o kadar kıskandı, bana o kadar tahammül edemedi ki kendi sınırlarını bile aşmaya kalktı. Neyse ki senin tercihin doğrudu.”

“Ortada beni senden kıskanması için bir sebep yok.” Kaşlarımı çattım. “Ayrıca tercihim de tartışılır. Keşke hiç tercih yapmasaydım.”

* Ted Bundy (24 Kasım 1946 - 24 Ocak 1989), Amerikalı seri katil.

“O kadar mı nefret ediyorsun benden?” diye zayıf bir sesle sordu Ali. “Ölmemi isteyecek kadar çok mu?”

“Nefretimin bir dozu yok, Ali. Benim özgürlüğümü elimden aldığın süre boyunca senden kurtulmam ölümüne bağlıysa ölümünü diler, gerekirse seni ellerimle öldürürüm.”

“Öldürecektin,” dedi inanamıyormuş gibi. “Eğer bakışların yapacaklarını ele vermeseydi mermiden kaçamayabilirdim.”

“En azından kurtulurdum.”

Ali yere bakıp bir süre sustu. Sonra kendi kendine gülmeye başladı. Kafasında kurduğu şey her ne ise bu, onu eğlendirmiş olmalıydı. “Kurtulacağını sanıyorsun,” derken alaycı sesinden ödün vermemiştir. “Senin için en büyük tehdidin ben olduğumu sanıyorsun.” Sonunda kafasını kaldırıp zehir saçan gülümsemesini kesti. “Ben bu hikâyede seni en başından beri koruyan tek kişiyim.”

“En başından beri?” Derin bir nefes alarak, onu hemen burada paramparça etmemek için kendimi dizginledim. “Asır gibi sen de beni katil olduğuma inandırırken, senden hayatta kalmak için kaçarken de koruyor muydun beni? Senden kaçıp öldürdüğün katillere sığınırken de koruyor muydun!”

Öfkeyle içini çekerek beni dikkatle süzdü. Bundan sonra kuracağı cümleleri iyi seçecek gibi görünüyordu. İsteddiği gibi seçsin cümlelerini, her birine verecek karşılığım vardı.

“Bazı anlaşmazlıklar oldu,” dedi dişlerinin arasından. “Seni öldürecek gibi görünmüş olabilirim ama seni öldürme niyetinde değildim. Sadece yeni bir yol yaratmak için vakit kazanmaya çalışıyordum.”

“Beni öldürmediğin için çok teşekkür ederim, Ali,” derken ellerimi önümde minnetle birleştirdim. “Beni öldürmeyip özgürlüğümü elimden aldığın için sana ne kadar teşekkür etsem az.”

Ali, onunla alay ettiğimi anladığında gözlerini devirerek koltuktan kalktı. Kırılan bardaktan kalan cam parçalarının üstüne

basıp onları un ufak ederek odadan çıkmak için kapıya ilerledi. Arkasından koşsam, tam kapı açıldığında sırtına atlayıp arkadan parmaklarımı gözlerine soksam ve adamları Ali'yle ilgilenirken çevik hareketlerle koridora koşup yardım isteyebileceğim birilerini arasam...

Ali, kapıyı açtırdıktan sonra bana omzunun üstünden bakınca kollarımı yeniden göğsümün üzerinde bağlayıp derin bir iç çekti. Doğrusu bir an kendimi Wonder Woman sanmışım. Eğer bir süper kahraman olsaydım belki bu söylediklerimi başatabilirdim. Ne yazık ki süper kahramanlık sınavlarına girsem sadece hayatta kalma becerilerinden tam puan alırdım.

Ali bir şey söylemeden odadan çıkıp gittiğinde ve kapı onun ardından kilitlendiğinde birkaç küfür mırıldanmadan edemedim. Sonra ıslak saçlarımın baş ağrımı ne kadar tetikleyebileceği aklıma gelince, getirilen yemeklerden biraz yiyip saçlarımı kurutmak için banyoya geçtim.

Midemin kaşık kadar kaldığına yemin edebilirdim. Sadece birkaç kaşıkla o kadar çok doyuyor ve yiyemez hâle geliyordum ki kendimi daha fazlası için zorladığımda kusacak gibi oluyordum.

Aynadaki yansıyamla çok fazla göz teması kurmadan saçlarımı kurutup balıksırtı ördüm. Bazı insanlar için balıksırtı çok zor bir örgüydü ama ben küçüklüğümden beri yaptığım için elim alışmıştı. İlk zamanlar yamuk yumuk yapardım ve annem yapmak için teklifte bulunurdu. Ben de eğer denemeye devam etmezsem, her seferinde daha iyisinin olması için çabalamazsam öğrenemeyeceğimi söylerdim.

Her konudaki hırsım balıksırtı örgüsünü öğrenmedeki hırsım gibiydi. Kurtulmaya olan hırsım, balıksırtı örmeye olan hırsımla kapışır. Ben balıksırtını örmeyi öğrenmişim, kurtulmayı mı başaramayacaktım? Hah...

Saçlarımı örüp kendimi kurtulma konusunda hırslandırdıktan sonra bir süre ayna karşısında belimdeki yarayı incelerken

sızlandım. Kimse yokken istediğim kadar sızlanma hakkım vardı. Zaman geçtikçe can yakan ağırlı bir his yaraya ve on santim çapındaki çevresine saplanıyordu.

“Ah Akın...” diye söylendim sanki duyabilecekmiş gibi. “Sen bir daha karşıma çık da bak sana ne yapıyorum.”

Akın’a söylenerek banyodan çıktığımda odada yalnız olmadığımı anlamam uzun sürmedi. Benden on santim kadar uzun, fötr şapkalı ve bastonlu yaşlı bir adam camın önünde duruyor ve dışarıya bakıyordu. Takım elbisesi de fötr şapkası gibi krem rengiydi. Bastonunda ısıltı gibi görünen işlemeler vardı.

“Enver,” dedim o arkasını dönüp bana bakmadan. “Bahsettikleri şu adam sensin, değil mi?”

Ali’yi torunu gibi gören bir adam tabii ki yaşlı olacaktı. Sadece o da değil, bu odaya herkes elini kolunu sallaya sallaya giremeyeceğine göre bu adam, bahsettikleri şu asıl tehlikeydi. En azından benim dilimde *tehlike*.

“Şu adam...” dedi kelimeleri özenle dile getirir gibi tok bir sesle. “Deden yaşındaki bu adamla konuşurken adının yanına bir şey eklemen gerekmez mi?”

“Bir şey eklemek mi?” derken alaya alır gibi güldüm. “Torunuz yaşındaki kadına konforlu odanızı kafes yaparken de düşündünüz mü bunu?”

Yaşlı adam parlak parke zemine bastırarak güç aldığı bastonu kaldırdı ve yavaşça bana doğru döndü. İlk kez yüz yüze geldiğimizde karşımda bir yabancı göreceğimi sanıyordum ama sanki bu adamı bir yerlerden tanıyordum.

Kalbim inanılmaz bir hızla çarpmaya başladığında huzursuz hissettim. Asır ve Ali bile beni bu kadar huzursuz hissettirmemişlerdi.

Beni baştan aşağı dikkatle süzerken dudak büktü. Sanki gördüğü manzaradan memnun olmamıştı.

“Büyümüş, serpilmiş, uğruna savaşılacak bir kadına dönüşmüşsün.”

Şaşkınlığımı saklayabilmeyi çok isterdim ama mümkün değildi. Gözlerim irileşirken aralanan dudakların arasından çıkmak için sıraya giren onlarca soru vardı.

Evet, hissettiğim gibi belli ki daha önce karşılaşmıştık ama ben onun aksine bu karşılaşmanın ne zaman ve nerede olduğunu hatırlayamıyordum.

“Tanışıyor muyuz?” diye sorduğumda yaşının ağırlığını taşıyan yorgun gözleri beni onaylarcasına yavaşça açılıp kapandı. “Evet.”

“Ne zaman tanıştık?” diye sordum öne doğru bir adım atarken. “Nerede?”

Dudağının kenarı hafifçe kıvrılırken sanki karşısında toy bir kız çocuğu varmış gibi güldü. Neyse ki sabırlı bir insandım. Birini yakalarından tutup sarsmadan ve tokatlamadan önce birkaç dakika bekleyebilirdim.

Eliyle koltuğu gösterdi. “Gel, biraz oturalım. Bu yaşlı adam çok uzun süre ayakta kalmaktan keyif almıyor.”

Enver, Ali’nin kalktığı tekli koltuğa ilerlerken ondan en uzak koltuğa ilerledim. “Bu genç kadın da tutsak olmaktan pek keyif almıyor ama dile getirsem ne fayda?”

Söylenerek koltuğa oturduğumda belim iyice acımaya başlamıştı, bunu belli etmemek için dişlerimi sıktım. Henüz birkaç saattir uyanık olmama rağmen şimdiden yorulmuştum. Biraz daha dinlenmek istiyordum. Her ihtimale karşı gücümü tam anlamıyla toplamalıyım.

“Kendini tutsak olarak görme, yakında yaralı bedenine sıkışan ruhun serbest kalacak.”

Ona dik dik baktım. Belli ki bu yaşlı adamın ağzından lafları cımbızla almak gerekiyordu. Neyse ki Asır beni bu konuda epey eğitmişti. Onun ağzından laf almak öyle zordu ki, ondan daha zor birinin karşıma çıkması mümkün değildi.

“Net olalım,” dedim sertçe. “Kimsiniz, benden ne istiyorsunuz ve beni nereden tanıyorsunuz?”

“Kim olduğumu öğrendiğinde aklın karışabilir. Bu yüzden bunu sona saklamak istiyorum.”

“Bu sonucu değiştirmeyecek.”

“Sana anlatacaklarımdan sonra kim olduğumu öğrenmen çok daha iyi. Böylece 17 Numara hünerlerine maruz kalmadan önce sana neden bu noktada olduğunu anlatabilmiş olurum.”

“En fazla kim olabilirsiniz ki?” diyerek hafife aldım onu. “Ayrıca 17 Numara hünerleri derken neyi kastediyorsunuz?”

Söylediklerim onu güldürdü. “Düşün bakalım, neyi kastediyorum.”

“Galiba o kadar katilin arasında hayatta kalma kabiliyetim ve koşma hızım sizi etkiledi.”

Keyifle gülümsediğinde gözüme o kadar da tehlikeli biri gibi görünmedi. Sanki öncesinde kendini sert gözükmeye zorlamıştı ve ben onunla alay eder gibi konuşunca rahatlamıştı.

“Bunlar da etkileyici tabii ama en çok insanların fikirlerini manipüle etme yeteneğin beni büyüledi.”

Kaşlarımı sorgularcasına kaldırdım. “Kimi manipüle etmişim?”

“Ali diyelim şimdilik.”

“Ali’yi manipüle etmiş olsaydım sizce şu an burada, bu konuşmayı yapıyor olur muyduk?”

“Ali olmasaydı bile bu konuşmayı farklı şekilde yapıyor olurduk.”

Gözlerim bu kez şüpheyile kısıldı. Tanışıklığımızın, en azından daha önceki karşılaşmamızın Ali’yle bir ilgisi yoktu. Belki de Ali’yi bu işe sokan bu adamdı. Ali’nin ardındaki dev gölgeydi. Peki, bunun benimle ne ilgisi vardı o zaman? Ali’yle bağım Asır’dan geliyordu. Eğer bu adam beni Ali’den bağımsız bir şekilde biliyorsa...

“Soyadınızı öğrenebilir miyim?” diye sorarken yüzümdeki ifade dostane olmaktan çok uzaktı.

Enver, bu soruma önce şaşırdı, ardından memnuniyette kafasını sallarken güldü. Sanki onun gözünde büyük ve beklenmedik bir başarı elde etmiştim.

“Çok erken anladın.” Tavırları rahat ve kayıtsızdı fakat gözlerinde keskin bir bakış vardı. “Daha hikâyemi sana anlatmadım, küçük hanım.”

“Soyadınız!” dedim dişlerimin arasından öfkeyle. “Bana soyadınızı söyleyin yoksa saygı dolu eklerim cümlelerimden silinecek.”

Enver diğer gülümsemelerine nazaran gerçek bir gülümsemeyi yüzüne yerleştirdiğinde dudaklarının kenarlarında beliren çukurlar, kafamdan aşağı kaynar sular dökülmesine sebep oldu.

“Karahanlı,” diye yanıtladı bundan gurur duyar gibi net ve tok bir sesle. “Enver Karahanlı.”

Dudaklarımı araladım, ona onlarca hakaret içerikli cümle kurmak istedim ama öyle büyük bir şok geçiriyordum ki hiçbir cümleme ses veremedim. Kaşlarım çatılmış, gözlerim çıkıp düşecekmiş gibi büyümüş ve kalbim küt küt çarpmaya başlamıştı.

Bu adam, Enver denen canavar, Asır’ın dedesiydi. Ali’yi torunu gibi gören bu adamın gerçek torunu Asır’dı ve Ali, Asır’ı öldürmüştü.

İçinde bulunduğum şok, yerini yavaşça bambaşka bir duyguya bırakıyordu. Öfke eğer şekil bulabilen bir şey olsaydı şu anda bedenimin her yanını saran kara bir yılanı dönüşürdü.

“Ali, Asır’ı öldürdü,” dedim tehlikeli derecede alçak bir sesle.

Enver canavarı başını hafifçe sallayarak bunu bildiğini onayladığında öğrendiklerimi hazmetmeye çalıştım. Bu adam Asır’ın büyük babasıydı ve torunu gibi gördüğü adam, gerçek torununu öldürmüştü.

Asır’ın intikamını desteklemesi, bu sebeple karşıma dikilmesi beni şaşırtmazdı ama torununun ölümünü nasıl bu kadar duygusuz bir şekilde karşılayabilirdi?

Zihnimde onlarca senaryo boy gösterdi. Ben bu noktaya gelene kadar onların arasında geçen bütün senaryoları izledim ama hiçbirini beni tatmin etmeye yetmedi.

“Asır artık durdurulamaz bir hâl almıştı. Asır, Ali’yi öldüreceğine Ali onu öldürdü. Yapılabilecek hiçbir şey yok.”

“Senin torunun Asır!”

Enver canavarının çenesi gerildi. “Torunum bir katil.” Tik-sinti duyar gibi yüzünü ekşitti. “O eski torunumdan geriye hiçbir şey kalmamıştı. Ben de istemezdim bir torunumu daha kaybetmeyi. Hem de zaten kaybettiğim torunumun intikam yolunda.”

“Bu konuda ne kendimi ne de babamı savunamam ama gerçeklerin elbet ortaya çıkacağına yemin edebilirim. Benim babam bir katil değil, onurlu bir polisti. Bir yanlış anlaşılma var.”

“Baban torunumu öldürdü!” dedi sertçe yükselen sesiyle. “Torunumun cesedinin yerini bile söylemedi. Suçundan kaçtı.”

Olduğum yerde büzülüp yok olacağımı sandım. Benim babam katil değildi, küçük bir kız çocuğuna zarar vermezdi. Onurlu, gururlu ve vatanına sadıktı. Bütün bunların gerçeği neydi, bilmiyordum ama beni babamın küçük bir kız çocuğunun katili olduğuna inandıramazlardı.

“Siz de Asır’a büyüklük yapacağınıza katil olmasına göz mü yumdunuz?” dedim hiç beklemediği bir anda. “Madem biliyordunuz katil olduğunu, neden durdurmadınız onu? Madem bunca zaman yaşanan her şeyden haberdardınız, neden zapt etmediniz?”

“Onun ölmesinden başka çarem yoktu da ondan,” dedi öfkeyle çıkışarak. Sonra da oturduğu yerde daha fazla duramadı ve bastonundan destek alarak ayağa kalktı. “Soyadımı kirletmesine izin mi verecektim? Torunum intikam almak için katil oldu, bütün insanlığa olan inancını kaybedip önüne çıkan herkesi suçlu ilan etti mi diyecektim?”

Peşinden ayağa kalkıp, “Soyadınızı koruyacağınıza torununuzun korusaydınız o hâlde!” diye öfkeyle haykırdım. “Onu korusaydınız, her insanın aynı olmadığını ona kanıtlasaydınız. Onu yalnız bırakıp insan katletmesine göz yumarak sadece caniliğine destek çıkmışsınız!”

“Asır’ı bu dünyada durdurabilecek hiçbir şey yoktu!” diye bağırdı o da. “Kız kardeşine öylesine büyük bir sevgiyle bağlıydı ki bütün insanlığı yok etse yine de soğumazdı içi.”

“Herkesin duracağı bir nokta elbette vardır,” dedim inatla fikrimi savunurken. “Asır değişecekti, bana söz verdi. Ölmeden önce benim için değişeceğini söyledi. Sonra da Ali gelip onu ve diğerlerini öldürdü!”

Enver, bana onlarca cümle kurmaya hazır bir hâldeydi ama duyduklarından sonra ağzı hafif açık kaldı ve hiçbir şey söyleyemedi. Bakışları üzerimde donmuştu.

Bu sessizliğinden güç alarak devam ettim düşüncelerimi bir bir dile getirmeye: “Ondan ilk günden beri nefret ettim. Katil olduğu için ama en çok da özgürlüğümü elimden alıp beni bu kanlı dünyaya zorla soktuğu için. Günler geçti ve her geçen gün ona karşı düşüncelerim biraz olsun yumuşadı. Onu anlamaya çalıştım, dinlemeyi denedim ama o sanki onu dinlersem, onu anlarsam değişmekten korktuğu için anlatmadı, oyunlar oynadı.”

Yaşananları düşündükçe ağırlaşan kalbim beni zorladı ama devam ettim. Çünkü kendime bile itiraf edemediklerimi sonunda söyleyebiliyordum. Bu, içimde öyle bir yükü ki, ağırlığının altında ezilip büzülmüştüm.

“Neden onu her şeyin değişebileceğine, intikam yolunda gençliğini yakmak yerine kardeşi için de yaşaması gerektiğine inandırmadınız?” Asla cevaplarını alamayacağım sorular sorduğumu bildiğimden olsa gerek cevap beklemeden devam ettim: “Kardeşinin intikamı yolunda canileştiğini fark ettiğinizde

neden onu yolundan döndürmediniz? Benim bir ayda yaptığımı siz nasıl dokuz yılda yapamadınız, ben anlamıyorum!”

Bütün suçu Asır'ın dedesinin üzerine yıkmam yanlış mıydı? Belki. Karşımda şu an onun annesi ve babası olsa farklı bir konuşma yapmazdım. Asır'ın ailesinden bir parçaysa onu bu hâle getiren, ailesinden birileri sarabilirdi yaralarını.

Biliyorum, benim de kardeşimi öldürseler benim de gözümü intikam hırsı bürürdü ama bu intikam değildi. Asır dokuz yıl süren intikam planında yalnızca aklını değil, kalbini ve onu Asır yapan her şeyini kaybetmişti. Cani bir adama, kötülüğün vücut bulmuş hâline dönüşmüştü.

Bir ay... Sadece bir ayda bana benim için değişebileceğini söyleyen adam nasıl dokuz yılda değişmeyi arzulamazdı? Nasıl ailesi ona dur dediğinde durmazdı? Ben onun hiçbir şeyi değildim. Onun için tek değerim, intikam alacağı adamın kızı olmamdı. Ben bile, kız kardeşinin katili olduğuna inandığı adamın kızı olarak ben bile ona bir ayda değişimi arzulatabildiysem dokuz yıl boyunca ailesi neredeydi?

İnsanlara kötülük cazip gelebilirdi, bazen iyiliğin yalnızca kendilerini üzdüğünü düşünüp kötü birine dönüşebilirlerdi ama kimse kötü doğmazdı. Yaşam koşulları ve onlara bakış açımız bizi kötü bir insan yapardı.

Neden Asır'ın kötülüğe evrildiğini gördüğünde onun yaşam koşullarını değiştirmediler? Neden bakış açısını düzeltmeye yardım etmediler?

Bütün bu olanları aklım almıyordu.

“Asır'ın anne ve babası kızlarını kaybettikten bir süre sonra ülkeyi terk ettiler çünkü Asır dünyalarına nefret saçan öfkeli bir gence dönüştü. Onu bana bıraktılar, bir şekilde öfkesinin dineceğine inandılar. Asır'ın öfkesinin çığ gibi büyümesini kimse beklemiyordu. Aylar olmuştu ama paramıza, gücümüze rağmen torunumu bulamamıştık. Ona boş bir mezar kazıldı, asla gömülmediği mezarın taşına adı kazındı. Asır buna tahammül

edemedi ve o kadar ileri gitti ki, büyüdükleri evi kendi içindeyken ateşe verdi. O evden bir düşünceyle son anda çıktı ama rahat durmadı. Gördüğü bütün kız çocuklarını korkutmaya başladı. Onlara ailelerinin yanından ayrılmamaları gerektiğini söylüyor ve bunu büyük bir hiddetle yapıyordu. Nezarete atılınca da kardeşini bir polis öldürdüğü için gözü dönüyordu. Onu kaç kez hapse tıkmaktan kurtardığını bilmiyorum. Bir gün bana öfke sorunları olduğunu ve tedavi görmek istediğini söylediğinde ona akıl hastanesinde bir randevu ayarladım.”

Enver, derin bir nefes alarak bakışlarını cama doğru çevirdi. Bir süre sanki yaşananlar gözünün önünden geçiyormuş gibi sessiz kaldı. Konuşmaya devam ettiğinde sesi öncekine nazaran daha güçsüz çıkıyordu. “İntikam almanın onu sakinleştireceğine inandım. Sana ulaşacağını ve seni öldüreceğini sanıyordum. Kız kardeşinin canına karşılık senin canın. Olması gereken buydu.”

Asır beni öldürmek için mi akıl hastanesine yatmıştı? Beni, kardeşi gibi küçük bir kızı öldürerek mi alacaktı babamdan intikamını? O zaman nasıl bu noktaya gelmişti, beni öldürmek yerine neden azılı bir katil olmayı seçmişti?

“Ne olduysa seni öldürmedi, belki de bana en başından beri yalan söyledi. Niyeti hiçbir zaman seni öldürmek değildi. Öldürmek istediği tek kişi babandı ve bunu öylece kolay bir şekilde yapmak istemiyordu.”

“Benim babam zaten öldü. Ölmüş birinden intikam almaya çalışmak... Bir hiç uğruna hayatımı mahvettiniz!”

Enver, başını çevirip omzunun üstünden bana baktı. “Bilmediğin o kadar çok şey var ki, cehaletinle kurduğun cümlelere bir yanıt vermeyeceğim, küçük hanım.”

Derin bir nefes koyverdim. Hikâyenin devamını merak ettiğimden konuşması için sessizliğimi koruyacaktım. Sonrasında ona bütün bu anlattıklarının bir suçlusunun da o olduğunu haykırıp duracaktım.

Ben ona öfke dolu bakmakla yetindiğimde kafasını önüne çevirip konuşmaya kaldığı yerden devam etti: “Asır, kardeşi öldürülmeden önce hayat dolu bir gençti. Güzel, mutlu bir ailesi vardı. Kız kardeşini kaybettikten sonra her şeyi altüst etti. Bir aile, senin baban yüzünden dağıldı. Asır’ı böyle bir adam olmaya iten yalnızca kardeşinin kaybı değil, farkındayım. Ailesinin o da ölmüş gibi davranıp ülkeyi terk etmesi, onu geride bırakması da onu tetikledi. İyice yalnızlaşınca, iyice kötüleşti. Ben ona yetemedim.”

“Beni öldüreceğini sanıp bu planına göz yumdunuz. Bu mu onun yanında olmak?”

“İntikamı arzulayan tek kişi Asır değildi.”

“Bu yüzden...” dedim öfkeyle dişlerimin arasından. “Onun canı bir adama dönüşmesine bu yüzden göz yumdunuz. İntikam istediniz ve Asır intikam için yollar yaratırken sessizce ona destek oldunuz. Şimdi de gelmiş, Asır sınırını aşmıştı diyebiliyorsunuz, öyle mi?”

“Bana sırtını çevirmeseydi ona her yolda eşlik ederdim. Seni öldürmek yerine soyadımı kirletecek adımlar atmasaydı bugün ölmüş olmayacaktı. Senin cinayetinin üstünü örtmek benim tek lafıma bakardı ama onun onlarca cinayetinin üstünü örtmek öyle kolay değil. Bir gün yakalanacaktı ve ben çok geç olmadan önlem almak zorundaydım.”

“Dokuz yıl boyunca sustunuz!”

“Asır’ın ne kadar tehlikeli biri olduğunu gözlerinle gördün. Ona müdahale etmeye kalktığımda beni öldürmekle ilgili gözdağı veriyordu. Onun kanındandım, onu koruyordum ama bu yolda beni bile öldürebilirdi. Ali’yi dostu olması ve içeriden bana bilgi vermesi için yanına gönderdiğimi öğrendiğinde, onun için bir sonraki hatamda öldürülecek bir insandım.”

“Ali mi?”

“Ali,” diyerek vücudunu tamamen bana doğru döndürdü ve gözlerimin içine baktı. “Ali, benim yetimhaneden alıp yanımda

güvenilir bir adamım olması için büyüttüğüm bir yetimden fazlası değildi.”

O sırada kapıdan bir ses gelince, ikimiz de dönüp oraya baktık. Ali, açık kapının önünde durmuş, doğrudan Enver’e bakıyordu. Ne zaman kapıyı açmıştı, fark edememiştim ama Enver’in onunla ilgili söylediklerini duymuş gibi görünüyordu.

Ona baktığımı hissetmiş olacak ki donuk bakışlarını Enver’in yüzünden çekip benim gözlerime dikti. Onun gözlerinde ilk kez bu denli büyük bir masumiyet görüyordum. Sanki Enver’in söylediklerini duyunca yeniden o küçük, kimsesiz çocuk olmuştu.

“İyi misin?” diye sordu, güçlü tutmaya çalıştığı bir ses tonuyla. “Canın acıyor mu?”

Enver canavarıyla öfke patlamaları içinde geçen bu gergin konuşma sırasında canımın acısını tamamen unutmuştum. Ali sorunca elimi belimdeki yaranın üzerine yerleştirerek kafamı iki yana salladım.

“İyiyim.”

“Her anlamda mı?”

Sorusunu anlayamadığım için daha yeni gevşeyen kaşlarımı yeniden çattım. “Nasıl?”

Göz ucuyla Enver’e baktığında Enver ne anladıysa bana döndü ve güldü. “Sana cümlelerimle zarar vermiş olabileceğimden korkuyor. İşte, tam olarak bundan bahsediyordum, küçük hanım.”

Ona cevap vermemi beklemeden Ali’ye doğru ilerledi ve yanından geçmeden önce duraksayıp onunla göz teması kurdu. “Korkma, sana bir söz verdim. Sözümü tutacağım.”

Ali, hafifçe başını eğip bunu onaylamakla yetindi. Sonrasında Enver odadan çıktı ve kapı da ardından kapandı. Düşüncelerimin karman çorman olduğu ve düşünmek için yalnız kalmam gerektiği şu anda Ali’yi odadan kışkırtmak doğru muydu, bilmiyordum. Ona Enver’in anlatamadıklarını anlatmasını söylesem muhtemelen anlatmazdı.

“Ben buraya...” derken yüzüme bakmıyordu Ali. “Seni bir yere davet etmek için gelmişim ama Enver amcanın sana neyi ne kadar anlattığını ve öğrendiklerinden sonra gelip gelmeyeceğini bilmiyorum.”

Sertçe yutkunarak bana bakmayı başardığında bu tavrını çözemediğim için kaşlarımı çatmaya devam ettim. Onun zaten Asır’a ihanet ettiğini biliyordum ama altında yatan nedeni ve bu ihanetin nasıl gerçekleştiğini bilmiyordum. Bunun düşüncelerimde neyi değiştirmesini bekliyordu?

“Nereye?” diye sorarak geçiştirdim diğer söylediklerini.

“Yakın zamanda Enver amca Asır’ı anmak için bir davet düzenleyecek. Benimle davete katılır mısın?”

Burnumdan derin bir nefes alarak, duyduklarım karşısında gözlerimi kapattım ve sakın kalmaya çalıştım. Ne kadar nefes alıp bırakırsam bırakayım sakınlaşacak gibi değildim. Bu adama canavar derken abartmıyordum. Hayatımda görüp görebileceğim en iğrenç insanlardan biriydi ve Ali’nin de ondan aşağı kalır yanı yoktu.

“Beni yalnız bırak.”

“Defne...”

“Beni yalnız bırak, Ali,” dedim, gözlerimi açıp ona öfkeyle bakarken. “Uzun bir süre de beni rahatsız etme. Ne sen ne de o Enver denen canavar.”

“Canavar?”

“Canavar işte!” diye bağırdım. “Her şeyi bilmiyormuş gibi konuşma, durup sana açıklama yapmayacağım. Yalnız bırak beni.”

Ali, dilini dudaklarının üzerinde gezdirdikten sonra kafasını sallayarak beni onayladı ve odadan çıkıp beni yalnız bıraktı. O gidine kendimi düşünmek için bile o kadar yorgun hissettim ki, bunu sonraya bıraktım. Yatağa geçip uyudum ve dinlendim.

Ormanın içinde koşuyordum ama etrafımda hiç ağaç yoktu. Normalde ağaç olan noktalarda şimdi birer ayna vardı ve toprak zemini parçalarcasına koşarken rüzgârın savurduğu sarı saçlarıma yansıyan ışıktan tutun, tozpembe elbisemin uçan eteklerinin ardında yarattığı dansa kadar her şeyi görebiliyordum.

Güneş batıyordu ve üzerime karanlık çökmek üzereydi. Elimi öne doğru uzattım ve bileğime takılı plastik kelepçe kesildiği yerden aşağı sarkarken parmaklarımı sanki uzayabileceklermiş gibi iyice gerdim.

“Baba!” diye haykırdığımda ince sesim aynalarla dolu ormanda yankılandı. “Yardım et, baba!”

Babam hemen önümdeydi, ona ulaşabileceğim kadar yakınımdaydı ama bir türlü ulaşamıyordum.

“Gerçeği söyle, bana küçük bir kız çocuğunun katili olmadığını söyle. Tek kurtuluş yolum bu baba!”

Parmak uçlarım sanki babamın beyaz gömleğini yakalayacak gibi oldu ama sonra bir anda güneş batınca her yer karanlığa gömüldü. Babamı kaybettim. Babamı kaybedince toprakta iz bırakan ayaklarım durdu. Durduğum yerde etrafıma bakınmaya başladım.

“Baba!”

Orman sessiz, ıssız ve soğuk bir hâl aldı. Sonra yağmur damlaları bir bir gökyüzünden inmeye başladığında bir ağacın altına sığınabilmeyi çok istedim ama karanlıktan zoraki seçebildiğim aynalar onları yerlerinden etmişlerdi.

“Baba, gerçeği söyleyemiyorsan çıkış yolunu göster!” diye haykırdım, nerede olduğunu bilmediğim ama yakınımda olduğunu hissettiğim babama. “Evimize gitmek istiyorum. Evimizi, annemi, Onur’u çok özledim. Kurtar beni... Kurtar...”

Çığılığa kayan sesim ormanda yankılanırken, suratımın tamamını kaplayan yağmur damlaları görüşümü kapatmaya başlayınca elimi gözlerime uzatıp silmek istedim. Gözlerimi silip ellerimi indirince gördüğüm, yağmur damlaları değildi. Yağmur damlaları

renksiz ve şeffaf olurdu ama bu damlalar kan kırmızıydı. Daha doğrusu, kandı.

Yüzümü gökyüzüne doğru çevirdiğimde kızıl gökyüzünü delerek inen kan damlalarını gördüm. Bir şimşek çaktı ve etraf aydınlanınca bütün aynaların da aynı benim gibi kanla kaplandığını gördüm.

Çığlığım hiç bu kadar delici bir hâl almamıştı. Boğaz delen çığlığımı attığımda bu kez beni tutup "çığlıklarının hastasıyız" diyecek kimse yoktu. Bu yüzden yönümü, gittiğim yolu bilmeden şuur-suzca koşmaya başladım.

"Anne!" dedim bu kez, belki bana annem yardım ederdi. "Anne, kurtar beni!"

Beni kurtaracak kimse olmadığını anladığımda ayaklarımın hırsına ayak uyduramadım ve dizlerimin üzerine düştüm. Dizim acıdı diye ağlayacak yaşı çoktan geçmiş olmama rağmen, "Dizim acıyor..." diyerek ağlamaya başladım.

Belki ağlarsam gökyüzündeki bulutlar kan akıtmaktan vazgeçerdi. Belki ağlarsam annem ve babam beni kurtarmak için sesimi duymazdan gelmeyi keserdi. Belki ağlarsam zaman geriye sarar ve 20 Ocak 2017 hiç yaşanmamış olurdu.

"Gün ışıgım..." Babam önümde diz çöküp karanlığın içinde parlayan sarı saçlarıma dokunduğunda hıçkırıklarımla gülümsemelere döndü. "Baba..."

"Defne'm." Tuttuğum dizime elini bastırduğunda sanki acımı aldı, kendine kattı. "Ağlama, ağlayınca geçmeyecek."

"Baba, kurtar beni," dedim yalvarırcasına. "Lütfen kurtar beni."

"Kurtaramam." Kafasını iki yana sallarken yüzünü çaresizce eğdi. "Seni ondan kurtaramam."

"Kimden?" diye sordum merakla. "Bana kim olduğunu söyle. Kimden kaçtığımı söyle."

Yüzünü sağına doğru çevirince ben de çevirdim. O anda yeniden şimşek çaktı ve etraf aydınlandı. Babam hemen sağındaki

aynaya yansıyan görüntümüze bakıyordu. Yağan kan benim her yanıma kırmızıya boyamıştı ama babam tertemizdi.

“Kaç,” dedi, ürkütücü bir sesle. “Kaç, Defne.”

Önüme döndüğümde babam kayboldu. İrkilerek ayağa kalktım, onu bulmak ister gibi öne adımladım ama ormanın içinde, “Kaç!” diye yankılanan sesi beni durdurdu. Geriye doğru korkak birkaç adım attığımda sırtım birine çarptı. Çığlık atarak arkama döndüğümde gözlerim şaşkınlıkla irileşti.

“Kimden kaçıyorsun, 17 Numara?”

“Asır, ben...” Geriye doğru bir adım attığımda Asır o adımımı hemen kapattı. “Kimden kaçıyorsun?”

“Senden değil.”

“Kimden?”

“Bilmiyorum.”

“O zaman neden kaçıyorsun?”

“Korkuyorum.”

Asır, elini saçlarıma uzattığı sırada gözleri omzumun üstünden arkaya kaydı ve kaşlarını kaldırdı. Ona ne gördüğünü sormadan saçımdan vazgeçip elimi tuttu ve birlikte koşmaya başladık. Bu kez bana yol gösteren Asır’dı.

“Neyden kaçıyoruz?” diye sorduğumda, “Gerçeklerden,” diye yanıtladı. Gerçekleri görmek istedim. Kafamı sağa çevirdiğimde kanlı aynalarda gördüğüm yansımamıza takıldım. Kan damlaları bedeninin her yanını kaplamış olmasına rağmen aynadaki yansımada tertemizdi. Onun aksine benim yansımam hâlâ kanlıydı.

Kaçtığımız gerçeği görmek için kafamı aynalardan alıp arkama çevireceğim sırada Asır’ın elimi bıraktığını hissettim. Yolumu tekrar kaybederken ormandaki bütün aynalar aynı anda kırıldı ve parçalar bedenime birer gerçek gibi saplanıp canımı yakmak için hazırda beklemeye başladı.

Yattığım yerden nefes nefese doğruldum. Ter içinde kalan ıslak yüzümü silmek için elimi kaldırınca kan içinde olduğunu gördüm. Korkarak kendimi yataktan dışarı atmak istediğimde, elimdeki kan lekelerinin devamının yataktaki çarşafta olduğunu görünce duraksadım. Belimden yükselen sızı beni gerçekliğin içine sokmaya yetti. Bluzumu kaldırıp belimdeki yaraya baktım, sargının çıktığını ve uyurken yarayla oynadığımı anladım. Titreyen elimi yaranın üstüne bastırırken kalktığım yere cenin pozisyonunda uzandım ve titremelerim gittikçe artarken derin nefesler alıp bırakarak sakinleşmeyi denedim. Sanki bunu günlerce yapsam yine de sakinleşemezdim. Aynı 17 Numara olduğum günden beri gerçek anlamda sakinleşemediğim gibi.

Onlarla ilgili düşünmek, mantığımın el vermediği bir şekilde canımı yakıyordu. Sanki eksik bir parça vardı ve o eksik parçayı ancak onlar tamamlayabilirdi. Ama bu saçmalıktı. Hayatım boyunca, onlardan kurtulmak istediğim kadar hiçbir şeyi istemiştim.

Akın'ın öldüğünü sandığımdan sonrası katliama kadar çok da ağır değildi aslında. Kendimi bir nebze de olsa onlara alışmış, onlarla yaşayabiliyormuş gibi hissetmişim. Asır'la balkon konuşmalarım, Anıl ve Barış'la beni güvende hissettiren sohbetlerim, Cem'in gözlerine baktığımda beni anlayabildiğini ve neredeyse aynı durumda olduğumuzu anlayabilmem... Her ne kadar Koray beni onlardan bezdirme çalışmalarına devam etse de korkmak yerine biraz olsun düşünüp gördüklerimi anlayıp kafamda tartmaya başlamıştım.

Sanırım onları anlayabilme çabamdı beni şu an bu hâle getiren. Özellikle Asır'ın dedesiyle onun hakkında konuşmam beni epey etkilemişti. Kardeşinin katilinin babam olmadığına emin olsam bile yaşadıkları beni üzmüştü. Kardeşinin intikamı yolunda böyle kötü bir adama dönüşmüş olması bana, ona ne

kadar değer verdiğini kanıtlamıştı. Onu hâlâ anlamıyordum, bu yaptıklarının hiçbir mantıklı açıklaması yoktu ama yine de bir nebze de olsa öfkesine hak verirken bulmuştum kendimi.

Ailesinin sanki o da ölmüş gibi onu terk etmesi, Asır'ın öfkesini dindirmeye çalışmak yerine ondan kaçmaları akla hayale sığmayacak türden bir annelik ve babalıktı. Ama buradaki en büyük kötülerden biri Enver canavarıydı. Ailesinin Asır'ın bu canı tarafını bilip bilmediklerini bilmiyordum ama o kesinlikle biliyordu ve Asır'ı bu hâle getiren en büyük sebeplerden biriydi.

Ona da dediğim gibi, benim bir ayda yapabildiğimi onlar nasıl dokuz yılda yapamamış olabilirler ki? Asır'ı kimse durdurmaya, değiştirmeye çalışmamıştı belli ki. Enver canavarının başta susup göz yumduktan sonra işler soyadını kirletmeye gelince engel olmaya çalışması hiçbir şey ifade etmezdi ki onun için.

“Hazır mısın?” diye soran Ali'nin sesini duyduğumda gözlerimi gökyüzünden alıp ona çevirdim. Ne ara odaya girdiğini yine duyamamıştım. “Hazırım.”

Ona doğru ilerlerken kendimi bir ip üzerinde ilerleyen çaylak bir cambaz gibi hissediyordum. Bugün, günler önce Ali'nin bahsettiği Asır için düzenlenen davet vardı. Enver canavarı torununun anacaktı, birkaç sahte gözyaşı dökcekti ve bütün bunlara eşlik etmemi istiyorlardı. Tamam, edelim bakalım.

Tozpembe, ışıltılı elbisenin içinde nasıl görüldüğüme son kez baktım. Sarı saçlarım su dalgası şeklinde sırtıma dökülüyordu ve bir aydan uzun bir süre sonra ilk kez bu kadar hoş görünüyordu. Kollarımda birçok yara izi olduğu için uzun kollu bir elbise giymiştim ama kolları tül olduğu için aşırı kapalı görünmüyordum. Elbisenin beli ve göğsü sıkıydı ama belden aşağısı dökülerek zarif bir şekilde iniyordu. Açıkta kalan yerlerimde olan yara izlerimin üstünü ise kapatıcıyla kapatmıştım.

Ali bana elbise için üç seçenek sunmuştu. Bunu seçmemin nedeni, renginin tozpembe olmasıydı.

Parmağımı dudağımın kenarına sürterek taşmış gibi duran pembe tonda ruju düzelttim. Makyaj beni elbiseden çok daha fazla rahatsız etmişti ama uzun zaman sonra yeniden güzel görünmek hoştu. Sanki bütün yaşadıklarımın izini makyajla kapatmıştım.

Keşke ruhumun izini de makyajla ve güzel bir kılıfla kapatabilsem.

Ali'yle odadan çıktım. Lacivert takım elbise giyinmişti ve bana bakarken sırıtıyordu. "Çok güzel olmuşsun."

Ona bakmadan, "Eğer gözlerini üzerimden çekmezsen o gözlerini oyarım ve güzelliğimi kanına bulayarak bozarım, Ali," dedim tehditvari bir şekilde. Hemen gözlerini üzerimden çekti.

Asansöre ilerlediğimiz sırada bir adam yanımıza gelip, "Enver Bey davetten önce sizinle görüşmek istediğini iletmemi istedi," dediğinde Ali bana baktı. "Beni biraz daha beklemende sakınca var mı?"

Ona sorun olmadığını söyleyeceğim sırada adam, "Defne Hanım'la," dediğinde kaşlarım havalandı. Enver canavarı benimle görüşmek istiyordu demek. Tabii, anlatacağı pislikleri bitmemiştir.

Ali, başta sessiz kaldı ama sonra, gelen adamı gönderip bana döndü. "Ne konuşacağını bilmiyorum."

"Önemli değil," dedim gözlerimi koridora çevirirken. "Odası neredeyse götür, ben hallederim."

Ali bunu istemediğini apaçık belli etti ama elinden bir şey gelmeyecek gibi görünüyordu. Bu yüzden birlikte Enver canavarının odasına kadar gittik. Ali kapıyı çaldı ve açtı. Önce kendi girdi ve geçmem için kenara çekildi. İçeri girdiğimde Enver canavarını masasının başında düz bir ifadeyle bana bakarken buldum.

"Birlikte çok hoş görünüyorsunuz," dedi bizi baştan aşağı süzerken. "Oldukça yakışmışsınız."

Ben yüzümü buruşturmamak için kendimi çok zor tuttum ama bu durum Ali'nin hoşuna gitmişti. Ona yandan ters bir bakış attım. Benimle ilgili ne hayal kuruyorsa anca hayalinde kurardı zaten.

“Teşekkür ederiz,” dediğinde topuklu ayakkabımı çıkarıp topuğunu yüzüne saplamak gibi vahşice bir arzu hissettim. Bu kanlı dünya düşüncelerimi bile vahşileştirmişti. “Defne’yle konuşmak istemişsin. Eğer davette bir sorun çıkarmasından endişe ediyorsan...”

Enver onun lafını kesti. “Hayır, Defne’ye anlatmak istediğim bazı şeyler daha var. Davetten önce anlatsam iyi olacak. Sen bizi biraz yalnız bırakabilir misin?”

“Her şeyi biliyorum, bence kalabilirim.”

Enver canavarı bana dönüp, “Gördün mü?” diye sorduğunda gözlerimi devirip Ali’ye, “Bizi yalnız bırak,” dedim.

Ali'nin aklına girdiğimi düşündüğü içindi bu tavrı. Onun aklına girebilseydim iyi olurdu ama maalesef düşüncelerini değiştirmek, Asır'ın düşüncelerini değiştirmekten bile zor görünüyordu.

Ali gitmek istemedi ama Enver canavarıyla bu konuda o kadar nettik ki sorgulamaya bile kalkışamadı. Odadan çıktığında omzuma düşen buklelerimi geriye atıp Enver’e doğru ilerledim. Masanın tam karşısındaki çift kişilik deri koltuğa yerleşip bacak bacak üstüne attım.

“Dinliyorum.”

“Ali'nin huylanmaması için kısa keseceğim ve sana net olacağım,” diyerek çekmecesine uzandı ve çekmeceyi açıp içinden bir şey aldı. Aldığı şeyi masanın üstüne bıraktığında içime saf öfke hücum etti. “Kendini öldüreceksin, 17 Numara.”

Masanın üstündeki silaha bakıp derin bir iç çektim. Benden bunu istemesi beni şaşırtmamıştı. Benimle konuşurken aslında Asır'ın beni öldürüp bu işi kökten çözmesiyle ilgili sarf ettiği

cümleler boşuna değildi. Asır ölmüş olsa bile benden intikam almak istiyordu.

“Bu kadar istiyorsan neden kendin yapmıyorsun, yaşlı bunak?”

Öfkeyle burnundan bir nefes bırakıp, “Ali’ye bir söz verdim. Sana zarar vermeyeceğimi, seni korumasına yardım edeceğimi söyledim. Onu da kaybetmek istemedim anlayacağın. O yüzden bu silahı al ve benim yerime kafana sık,” dediğinde kollarımı göğsümde birleştirerek başımı hafifçe yana eğdim. Ona dik dik bakışımdan hiç hoşnut değildi.

“Yaşadığım onca şeye rağmen ölümü tercih etmediysem ve hayatta kaldıysam neden intihar edeyim?” diye sordum gerçek bir merakla. “Neden sen istiyorsun diye kafama silah dayayıp öleyim?” Güldüm. “Hem biliyor musun, saçlarımın kana bulanmasından hiç hoşlanmam.”

Onunla alay etmemden hiç hoşlanmıyordu ama bende artık sinir kalmamıştı. Günlerdir bir odanın içinde tutsaktım ve kaçmak için elime en ufak bir fırsat bile geçmemişti. Katliam evinde aklımı yitirdiğimi sanıyordum ama aslında burada yiti-riyordum.

“Bunu yapacaksın çünkü sen ailene bağlı, onlara zarar gelmesinden korkan ve onlar için canını bile verebilecek birisin.”

Yüzümdeki yalan gülümseme anında soldu. “Ne?”

Masanın ortasındaki silahı alıp masanın ucuna, bana en yakın yere koydu. “Ya bu silahı alır kafana sıkarsın ve bunun bir intihar olduğuna Ali’yi inandırırırsın ya da ailen bir yangına kurban gider. Sadece ailen de değil, hayatında kim varsa hepsinin ismini emrimdeki bir kiralık katilin ölüm defterine yazdırırım. Her biri tek tek ölürken de sana cesetlerinden birer fotoğraf gönderirim. Ölmeden önce duydukları şeyse ölümlerinden senin sorumlu olduğun olur.” Bu, onu o kadar keyiflendirdi ki arkasına yaslanırken güldü. “Kardeşin hakkında hâlâ kararsızım ama. Ona bir dede şefkatiyle yaklaşıp ölen torunlarımın yerini doldurmasını

isteyebilirim. Ailesini kaybeden bir çocuk ona kim elini uzatsa tutar. Bir de ablasının annesinin katili olduğunu ve onu istemediğini ona söylersem...” Koca bir kahkaha patlattı. “İçindeki kin ve öfke öyle büyür ki, belki de Asır gibi bir katile bile dönüşebilir. İlk avı da sen olursun, ablası.”

“Bunu yapamazsın.”

“Yaparım.” Gülüşü aniden silindi ve yüzü nefret dolu bir hâl aldı. “Bütün bunlardan sonra seni öldürmeme gerek bile kalmaz, bir şekilde kendini öldürürsün zaten.”

“Yapamazsın!” diye haykırarak ayağa fırladım ve ellerimi masasına geçirdim. “Onlara dokunursan, eğer aileme ve sevdiklerime elini sürersen, yemin ederim sana aklının hayalinin almayacağı işkenceler ederim. Asır senin gözünde en kötüyse bil ki bunu yaparsan asıl kötülük neymiş göreceksin!”

Masadaki ellerime, öfkeyle kasılan yüz hatlarıma kısa bir bakış atarak, “Bana dokunmaya bile gücün yetmez senin, küçük hanım,” dediğinde tam anlamıyla gözüm döndü. İleri uzandım ve onu kravatından yakalayıp kendime çektim. Kravatı daralıp nefesini kestiğinde bana müdahale etmek istedi ama masadaki silahı alıp alınının çatına dayadığımda çok geç kaldı. İşte şimdi karşımda tam bir korkak vardı. Ellerimde ölebileceğini gören ve bundan küçük bir çocuk gibi korkan yaşlı bir bunak.

“Bir daha söylesene,” diye tehlikeli bir ses tonuyla fısıldadım. “Bir daha ne yapacağını söylesene.”

“Kardeşin...”

Kravatını elime sarıp çektiğimde nefesi tamamen kesildi. Yüzü kızarıırken ona, “Kardeşin ne?” diyerek silahı alınının çatından alıp gırtlığına dayadım. “Kardeşime ne yapacaksın? Ona ne yapacağını söyle de ölümün hakkında türlü fanteziler kurarken seni örnek alayım.”

Bir katil olsaydım, bu pisliğin gırtlığını mermiyle delmekten ve suratıma sıçrayacak kandan zevk alabilirdim. Eğer karşıma dikilip beni en sevdiklerimle vuran bu canilerden bir farkım

olmasaydı, onların korkulu rüyası olacak kadar ileriye gidebilirdim. Ama benim onlardan bir farkım, bir kalbim vardı. Kan dökmek, can almak, insanı sevdiklerinin canıyla tehdit etmek değildi güç. Güç, benim bir aydan fazladır yaşadıklarımına rağmen hâlâ hayatta ve ayakta kalabilmemdi.

Odanın kapısı bir hışımla açıldığında ve Ali'nin, "Defne dur!" diyen korku dolu sesi duyulduğunda sinirlerim inceldiği yerden koptu. Bu adamın boğazını kendi kravatıyla kopartmak istiyordum. Kardeşime yapabileceklerini düşündükçe sinirden gözüm dönüyordu.

İki yanımlı saran takım elbiseli, eli silahlı adamların hedefleri yalnızca bendim. Bana tehditler savuran Enver pisliğiydi ama namlunun ucundaki hedef bendim. İşte dünya bu kadar adaletsiz ve pis bir yerdi. Ve ben bu pisliğe kardeşimin bulaştırılmasına asla ama asla izin vermeyecektim.

"Sakin ona zarar vermeyin!" Ali hemen sol yanımda belirdi. İki eli de havadaydı ve beni sakinleştirmek ister gibi bir tavrı vardı. "Defne, seni öldürürler." Elini Enver'le aramızdaki silaha doğru uzattı. "Ona zarar verirsen seni bir saniye bile düşünmeden öldürürler. Buna engel olamam ama onu bırakırsan seni canım pahasına korurum."

"Canın pahasına mı?" Deli gibi gülmemek elimde değildi. "Bir hafta önce beni önüne kalkan gibi siper eden adam mı söylüyor bunu?"

"İkisi aynı şey değil, lütfen dur. Karşında öylece ölümle tehdit edip sonra da korkusuzca öldürebileceğin biri yok."

Enver'in kızaran suratına, gırtlığına dayadığım silah yüzünden titreyen bedenine baktım. "Buradan bakınca öyle görünmüyor."

"Sen katil değilsin!" diye sakince cevapladı Ali. "Elini kana bulamayacaksın. Söz veriyorum, eğer tehlikede hissediyorsan bu geceden sonra buradan ayrılacağız. Enver amca da hiçbir sıkıntı çıkarmayacak."

Kafamı çevirip önce sağımdaki sonra solumdaki adamlara baktım. Öyle çoklardı ki gerçekten buradan sağ çıkmam mümkün değildi. Bu pisliği öldürürsem hemen ardından ölecektim ve ölü hâlim, kardeşimi koruyamazdı.

Önce silahı çekip masaya koydum, ardından kravatı bıraktım. Enver canavarı küfür mırıldanıp öksürerek benden en uzak köşeye çekilirken, Ali beni kendine doğru çekip önüme kalkan gibi dikildi.

“Koruduğun kadına bak!” diye haykırdı Enver öksürüklerinin arasından. “Az daha beni öldürüyordu. Bu kadının Asır’dan hiçbir farkı yok.”

Kendimi savunmayacaktım çünkü burada hiçbir önemi yoktu. Ali’ye dönüp Enver’in tehditlerinden bahsetsem bana kaçmak için bahane uydurduğumu söylerdi. Bu yüzden herhangi bir şey söylemek yerine Ali’nin ardından çıkıp bir hışımla kapıya yöneldim. Önüme iki adam dikildiğinde öfkeyle onları ittim.

“Çekil!” diye bağırdım odaya dolan tiz sesimle. “Çekilin yoksa burayı ayağa kaldırırım!”

Adamlar çekildiklerinde bunun sebebinin benim tehdidim değil, Ali’nin arkamda oluşu olduğunu biliyordum.

Kapıyı açıp kendimi dışarı attım. Koridorun her yanında takım elbiseli ve silahlı adamlar diziliyordu. Öfkeme sahip çıkmazsam birazdan Ali bile beni kurtaramayabilirdi.

Asansörün önünde durduğumda Ali bana yetişti. Birlikte sanki az önce yaşananlar hiç olmamış gibi asansöre bindik. Biraz sakinleşebilmek adına sessiz kaldım ve Ali de anlamış olacak ki o da sessiz kaldı.

Kardeşim söz konusu olduğunda Asır’dan bile kötü bir katile dönüşebilirdim. Onur’a dokunamazlardı. Beni bu kanlı dünyaya alet etmiş olabilirlerdi ama Onur daha çok küçüktü. Henüz ortaokuldaydı ve gerçekten Enver dediklerini yaparsa buna kanabilecek yaşıydı.

Asansör bir anda durduğunda kafamı çevirip Ali'ye baktım. Asansörü durdurmuştu ve ciddi bir ifadeyle suratıma bakıyor, muhtemelen benden bir açıklama bekliyordu.

"Beni ailemle tehdit etti," dedim hiç düşünmeden. "Eğer kendimi öldürmezsem aileme ve arkadaşlarıma neler yapabileceğini anlattı. Bana kendimi öldürmem için verdiği silahı gırtlığına dayamak artık bir zorunluluktur."

"Enver amca bahsettiklerini yapabilecek kadar kötü biri değil, Defne."

Bir kere de yanılayım.

"Peki, ben birinin gırtlığına silah dayayabilecek kadar kötü biri miyim, Ali?"

"Bir hafta önce neredeyse beni öldürüyordun ve sonra sadece bizim için çalışan bir kadına saldırdın. Artık o ilk tanıdığım melek gibi kadın değilsin."

"Melek gibi kadın," diye alay eder gibi tekrar edip güldüm. "Meleği şeytan edenlere sormak lazım bunu nasıl yaptınız diye."

Ali, tavrımdan rahatsız olmuş gibi nefesini sesli bir şekilde dışarı bıraktı. "Sinirlisin, anlıyorum. Bu konuyu bugün konuşmayalım, sen sakinleşince konuşuruz. Davetten sonra birlikte buradan ayrılacağız. Seni ilk götürdüğüm eve gideceğiz. Orada daha rahat edersin."

"Güvende olursun."

"Ne?"

"*Güvende olursun* demek istedin," diyerek ona dik dik baktım. "Burada Enver amcacığının beni öldürebilir ama ondan uzakta olursam güvende olurum."

"Enver Amca sana dokunamaz, bana söz verdi."

"Ama beni intihara zorlayabilir."

"Sen işin ucunda bir planın yoksa intihar etmezsin."

"Etmem," dedim düz bir sesle. "Ama o buna beni ikna etmek için sevdiklerime zarar verebilir."

“Ben yanında olduğum sürece ne sevdiklerine ne de sana kimse zarar veremez.”

Ali’ye daha fazla laf anlatıp kendimi yormak istemedim. Uzun asansörü çalıştırdım. “Tamam.”

Ali beni kendine inandırmak için binlerce cümle kurmaya hazır gibi görünüyordu ama bu konudaki umursamazlığım onu susturdu. Bu yüzden beni kendine inandırmak yerine, davete indiğimizde gereksiz kaçma girişimlerine girmemem konusunda beni uyardı. Ben de ona ailem tehlikedeyken kaçacak ya da sorun çıkaracak kadar aptal olmadığımı söyledim. Bana inandı.

Asansör eksi birinci katta durduğunda sakın bir şekilde Ali’yle birlikte indim. Ali, kavalıem gibi koluna girmemi istediğinde ona ters bir bakış atmam yeterli olmuştu. Şimdi yan yana yürüyen ama birbirleriyle temas etmeyen ve göz teması kurmayan iki kişiydik.

Davet salonundan içeri girdiğimizde onlarca soylu insan karşımdaydı. Hepsi kokteyl masalarının etrafında dizilmiş, özenle giyinmiş ve pahalı takılar takmışlardı. Kahkahalar atıyor, alkollü kokteyllerini midelerine indiriyorlardı.

Kafamı sağıma doğru çevirdiğimde duvarların kenarlarında aralarında onar metrelik mesafe olacak şekilde dizilen adamları gördüm.

Çılgılık atıp yardım istersem benimle birlikte bütün davetlileri de öldürürler miydi yoksa beni öldürüp onlara bunu görmezden gelmelerinin onların iyiliğine olacağını mı söylerlerdi?

Bu insanlar Enver’in öncelikli davetlileriydi. Paraya para demeyen, kaymak tabaka denilen üst düzey dostları ve onların tanıdıkları dışında kimseyi umursamayan insanlardı. Biriyle muhatap olmadan önce onun kim olduğunu ve bankada ne kadar parası olduğunu öğrenirlerdi. Ve bütün bunları bana asansördeyken Ali anlatmıştı.

Ali, beni bir masaya ilerletirken bar dikkatimi çekti ve masaya geçmek yerine oraya ilerledim. Ali de hemen peşime takıldı.

Bar taburelerinden birini çekip oturduğumda Ali hemen yanıma dikildi. "Masamıza geçelim."

"Gerek yok," diyerek barmene parmağımı şaklattım. "Bana altılı tekila verebilir misin?"

Barmen beni başıyla onaylayıp siparişimi hazırlarken Ali iç çekip yanımdaki tabureye oturdu. Kendi için de bir içki sipariş etti ama benimkiler gelince kendi içkisini içmek yerine beni izlemeyi tercih etti. Altı tekilayı da art arda içtim. Sonra bir altılı daha söylemek istediğimde Ali barmeni kesinlikle vermemesi konusunda uyardı ve maalesef barmen, buranın sahibinin köpeği olduğu için sözünün üstüne söz söylesem de kimse duymadı.

Bir süre sadece davetlileri izledim. Zamanla kafam da uyuştugu için bunu yapmak bana azap gibi gelmemeye başladı. Kafamın içi biraz olsun rahatlamıştı ama alkolün etkisi geçince yine o düşünmekten nefes alamayan Defne olacaktım.

Enver canavarının söyledikleri sarhoş kafayla bile sindirebileceğim şeyler değildi. İnsanları izlerken aklımda onun söyledikleri dönüp duruyordu. İşte beni katil olmaya iten düşünceler bunlardı.

Asır kardeşinin intikamı için katil olduysa ben de kardeşimi korumak için bir katil olabilirdim.

Enver canavarı salondan içeri girdiğinde dik bakışlarım üzerine kilitlendi. Sanki bir saat önce onun gırtlığına silah dayamışım gibi büyük bir öz güvenle davetlilere selam vererek sahneye doğru ilerledi.

Yüksek bar taburesinden indiğimde Ali'nin gözleri üzerime kenetlenmiş bir hâldeydi. O beni göz hapsine tutuyordu, ben ise Enver pisliğini.

Enver sahneye çıkıp mikrofonu aldı ve benimle hiç göz teması kurmadan davetlilere hitaben konuşmaya başladı. İki tarafında da adamları vardı ve onların göz hapsine aldığı tek kişi bendim.

“Bugün bu davette bana eşlik ettiğiniz için hepinize teşekkür ederim. Karahanlı Holding’in otuzuncu yılına özel düzenlenen bu davette size acı kaybımızdan bahsetmek isterim. Yakın zamanda çok sevgili torunum Asır Karahanlı’yı maalesef kaybettik. Onu küçük kız kardeşinin yanına uğurladık.”

Kafamın içinde dönen hakaretlerin haddi hesabı yoktu. Sınirden yerimde duramıyordum. Sahneye atlamak, Enver pisliğinin gırtlığına yeniden çökmek ama bu sefer onu öldürmek istiyordum.

Asır böyle bir dedesi olduğu için onu sevmemekte çok haklıydı. Ben de olsam bu adamı yok etmek isterdim.

Davetliler Asır için üzüntülerini dile getirirken içeride uzun süreli bir uğultu oldu. Sahnedeki Enver canavarıysa rolüne uygun, acılı hareketlerde bulunuyordu.

“Bugün aynı zamanda torunum Asır’ı anmak için de toplandık. Kardeşinin ölümünden sonra serseri bir adama dönüştüğüne hepiniz bir şekilde şahit oldunuz. Bazılarınız televizyonlarda, bazılarınız bizzat... Öfkesine yenik düştü, maalesef kardeşinin yokluğuna daha fazla dayanamadı ve dokuz yıl önceki gibi yaşadığı evi, içindeyken ateşe verdi. Yanarak öldü torunum, canım oğlum. Dört gün önce düzenlenen cenazesinde yine birlikteydik. Onu hep birlikte andık. Kardeşinin yanındaki yerini aldı. Her ne kadar kabul etmek istemesem de, bu ailesi için de geçerli, kardeşinin ölümüyle birlikte zaten onu da kaybetmiştik. Dört gün önce sadece onun için bir mezar kazdık.”

Yalandan gözyaşı dökmeye başladığında elimi yumruk yapıp Enver canavarı konuşurken şuursuzca ilerlediğim masaya geçirdim. Ali beni daha fazla ileri gitmemem için durdurmaya çalıştı. Elimi tutup birkaç öfkeli yumruk atmamı engelledi. Elimi kurtarmaya çalıştım ama yalnız olmadığımız için çileden çıkıp onu itip kakamadım. Bu yüzden Enver canavarı konuşurken Ali elimi tuttu.

“Eğlencenizi bölmek istemiyorum. Bu yüzden torunumu anmak adına onun sevdiği kadını sahneye davet etmeyi ve torunum adına birkaç güzel cümle kurmasını istiyorum. Sonrasında eğlencenize kaldığınız yerden keyifle devam edebilirsiniz.”

Kafamı çevirip Ali’ye baktığımda onun da bana baktığını gördüm. İkimiz de bunu beklemiyorduk.

“Bunu neden yaptığını bilmiyorum.”

“Defne,” dedi Enver canavarı ve üzerime bir ışık döndü. “Sahneye gelip bana eşlik edebilir misin?”

Ali elimi sıkarken, “Gitmek zorunda değilsin,” diye fısıldadı ama elimi ondan kurtardım. “Gideceğim.”

Bütün gözler üzerimdeydi ve ne yaparsam yapayım, bu değişmeyecekti. Eğer bir tutsak olduğumu haykırırsam, gerçekleri söylersem ne olurdu?

Umudum olan kadın aklıma geldi. Benim için endişelenişi, yardım etmek için geri dönüşü ve Asır’a yakalanıp işin sonunda Ali’nin, kadını öldürüşü...

Derin bir nefes alarak sahneye yürüdüm. Ne yaparsam yapayım, bunun korkunç bir sonucu olacaktı.

Sahnenin hemen sağındaki kısa merdiveni çıktığımda insanlar sessizlik içinde beni izliyordu. Enver canavarının yüzündeki pis sırıtışı benim dışımda kimse görmüyordu.

Bir saat önce hayatın benim elimdeydi, yavaşak diye haykırmak için kendimi çok zor tutuyordum.

Onun yanına vardığımda korumalar aramızdan çekilmek zorunda kaldı. Şimdi biri benim, diğeri onun arkasındaydı.

Enver, mikrofonu bana uzatırken kulağıma doğru eğilince suratına tükürmemek için dişlerimi sıktım.

“Şovunu yap, 17 Numara. Bu yapacağın son şov olacak. Ne de olsa artık ölü bir oyuncu olacaksın. Kardeşin için bu şovu yaparsın, değil mi?”

Mikrofonu almam için uzatırken yalandan acılı bir gülümseme yolladı. Gözüm tam anlamıyla döndü. Mikrofonu

uzatırken açılan ceketinin kenarından görünen silaha ilişti gözüm. Bana kendimi vurmam için uzattığı silahtı bu.

Mikrofona uzanır gibi yaparak bir anda beline uzandım ve silahı çekip aldığım gibi şakağına dayadım. Salonda kıyamet koptu desem abartmış olmam.

Madem kendimi öldürmezsem kardeşime ve sevdiklerime zarar verecekti, o hâlde onu öldürdükten sonra ölürdüm.

“Asır’ın sana selamı var, pislik.”

Enver korkuyla büzülürken Ali, “Defne, yapma, seni öldürürler!” diye haykırdığında ona bakmadan cevap verdim. “Ben zaten bir ölüyüm.”

Onu öldürsem de öldürmesem de bir şekilde ölecektim. Ya kardeşimi korumak için intihar etmek zorunda kalacaktım ya da bir şekilde beni öldürmeyi başaracaktı. Hem kardeşimi koruyacaktım hem de Asır’ı bir katil olmaya ittiği için onun intikamını alacaktım.

Tetiğe basacağım sırada ışıklar bir anda söndü ve ağzımın üstüne bir el kapandı. Yine de silahı ateşlemek istedim ama silahı tutan elim ardımdan sıkıca kavrandı ve patlayan silahın yönü değişti. Arkaya doğru sürüklendim, sesimi bile çıkaramadım. Sırtım bir yere yaslandığında daha ne olduğunu anlayamadan silah sesleri bütün salonda yankılandı. İncelemeler silah seslerini takip etti.

Saniyeler içinde kapanan ışıklar açıldı ve karanlıkta kalan gerçek, suratıma bir tokat gibi çarptı.

“Beni özledin mi, 17 Numara?”

Akın’ın şeytani gülüşü beni inanılması güç senaryolara itti. Buraya kadar beni öldürmeye geldiğinde, bu şovu yalnızca canımı almak için hazırladığına inanmama ramak kalmıştı ki kalp atışlarımı arşa çıkaran o sesi duydum.

“Katliama hoş geldiniz, hanımlar beyler, ben ölü torun Asır Karahanlı!”

Kafamı sesin geldiği tarafa, sağıma çevirdiğimde siyah takım elbisesinin içinde iki eli silahlı bir şekilde bana bakan ve bunu yaparken gamzelerini gösterecek kadar gülen Asır'la göz göze geldiğimde sertçe yutkunmam gerekti. Benim şoke olmuş hâlime karşılık göz kırptığında aklım tam anlamıyla durdu.

BÖLÜM 3

Akli dengemden şüphe etmeme neden olan bu an, beni bitmek bilmeyen bir bilinmezliğin içine sürükledi. Gözlerimin değdiği noktada, bana gülümseyen bir Asır vardı ve bu adamın kalbinden vurulup karlı zemini kanına buladığını gözlerimle görmüştüm. Yalnızca o da değil, beni duvarla arasına sıkıştıran Akın'ın ölüsünü gördüğüme de her şeyden çok emin dim ama işte buradaydı.

Asır, üzerime kenetlediği gözlerini çekip bir anlığına başka bir tarafa baktığında dibimde kıkırdayan Akın'ın sesini işittim. Gözlerimi bir hışımla üzerine çevirdiğimde bana sinsi bir yılan gibi gülerek baktığını gördüm. Bu durumdan oldukça zevk alıyordu.

Onu, karnına dirseğimi geçirerek kendimden uzaklaştırdığımda inleyerek karnını tuttu ve geriye doğru birkaç adım sendeledi.

“Ne o, yaşadığıma sevinmemiş gibisin,” dedi gülmeye devam ederken. “Ölü olmam daha çok işine geliyordu değil mi, itiraf et, 17 Numara.”

Akın, elindeki silahı şakağına bastırıp kaşır gibi yaptığında, gözlerimi devirerek tenimde dokunduğu noktaları iğrenir gibi

silmeye başladım. Bu hareketim onun sinsi gülüşünün yavaşça solmasına neden oldu. Ondan iğrenmek, onun zayıf noktalarından yalnızca biriydi.

Akın, görmeyeli epey değişmişti. Kaşında ve alt dudağında gümüş pirsing vardı ve maalesef ki bu, onu daha tehlikeli gösteriyordu. Yine de üstündeki takım elbise bu serseri serbest stilini biraz olsun topluyordu. Saçları uzamıştı ve zayıflamış olduğundan olsa gerek, elmacık kemikleri daha belirgin bir hâl almıştı.

Akın bazen bana masum görünürdü ama şimdi o masum ifade yüzünden tamamen silinmişti. Ona baktığımda yalnızca beni öldürmek için an kollayan bir katil görüyordum. Hemen ardından benden af dileycek bir diğer kişiliğini göremiyordum.

“Seninle sonra hesaplaşacağız,” diyerek onun yanından geçip Asır’a doğru ilerlemek istediğimde beni kolumdan yakalayıp durdurdu. Sağ elimle göğsünden sertçe itip onu hemen kendimden uzaklaştırdım. “Bana dokunmayı kes!”

Göz ucuyla belime bakarak dilini dudaklarının üstünde gezdirdi. “Yaran nasıl, iyileşti mi?”

“Suratına yumruğu çakarsam görürsün asıl yarayı!”

Tepkim Akın’ı eğlendirdi. “17 Numara görmeyeli nasıl da cesur bir kadına dönüşmüş.”

Akın’la uğraşmanın zamanı değildi. Bu yüzden suratımdaki düşmanca ifadeyi silip, “Buraya beni kurtarmaya gelmen ne kadar ironik bir bilsen. Acaba Asır’ın, yaptıklarından haberi var mı?”

Akın, bir an gözlerini Asır’a doğru çevirip burnunu kırıştırdı ve hemen ardından alt dudağını ısırdı. Bu adam görmeyeli kalan aklını da kaybetmişti sanırım. Garip hareketler yapıyordu. Eski Akın daha sakindi ama bu tam bir manyak gibi görünüyordu.

“Ben buraya yalnızca katliam için geldim, 17 Numara.” Başını hafifçe yana yatırarak, silahını kaldırıp kalbimin üzerine doğru tuttu. Beni burada vuracak cesareti yoktu, bu yüzden gözümü bile kırpmadım. “Dilerim ki bu katliama karışıp geber

ama maalesef bu yolda kendine epey koruma edindin. Seni korumak isteyen, canını önemseyen ne çok insan var.”

Çenemi kaldırıp ona dik dik baktığımda Asır, “Akın,” dedi sertçe ve bu, Akın’ın silahı çekip benden yeterince uzaklaşması için yetti. Akın belinden bir silah daha çıkardı ve bana uzattı, “Takip et beni, 17 Numara. Şov başlamak üzere, kaçırmak istemezsin. Ne de olsa gösteri senin işin. Sahnelere olan özlemini belki bugün bastırırsın,” dediğinde silahı elimin tersiyle ittim. Ardından onu geride bırakarak, beni sıkıştırdığı ve bizi salondaki birçok gözden gizleyen köşeden ayrıldım. Salonun ortasına doğru ilerlerken bütün manzara yavaş yavaş gözlerimin önüne serildi. Sol tarafta salonun giriş kapısı vardı ve önünde Koray dikiliyordu. Koray’la göz göze geldiğimde başını hafifçe yana eğip bana gözlerini devirdi.

Gerçekten bu çocuğu bir gün dövecektim.

Kafamı salonun sağına çevirdiğimde sahnedeki Enver canavarıyla göz göze geldim. Tir tir titriyordu ve benim gözlerimin içine bana muhtaç bir adam gibi bakıyordu. Hemen çaprazında silahını onun şakağına acımadan bastıran Ege vardı. Ege’yle göz göze gelince bana uzaktan bir öpücük attı. Buna başta inanamadım çünkü Ege benden uzak durmaya yeminli gibiydi. Evde en uzak olduğum, en az konuştuğum kişiydi. Genellikle silahlarıyla vakit geçiren, sözlerini silahlarına karşı kuran garip bir adamdı. Muhtemelen beni gördüğüne de sevinmemişti. Bir katliamın ortasında olduğumuz için keyfi yerindeydi manyağın.

Sahnenin ön tarafına kaydı gözlerim. Orada, Anıl’ın nişan aldığı silaha küfürler saydıran Ali vardı. Düştüğü duruma hem deli gibi öfkeli görünüyordu hem de bundan epey korkuyordu. Ardındaki Anıl ise silahı Ali’nin kafasına dayayan kişi olduğu için bundan epey zevk alıyor gibi görünüyordu. Gözlerimiz keşiştiğinde bana tatlı bir şekilde gülümsedi.

Anıl’ın bir şekilde bana güven veren bir tarafı vardı. Bunu bana nasıl hissettirebiliyordu, bilmiyordum ama katil olmasına

rağmen onu gördüğüm zaman bir şekilde kendimi güvende hissediyordum.

Barış ve Cem'i görebilmek için gözlerimi salonun içinde gezdirdiğimde tek görebildiğim, eli silahlı adamlardan korkarak birbirine sığınan insanlardı. Katillerin ellerindeki silahların namlularını pürdikkat izliyorlar ve kendilerini hedef almalarından deli gibi korkuyorlardı.

İnsanlara bakarken ne ara önüme geçtiğini ve durduğunu fark etmediğim Akın'ın sırtına çarptığımda yüksek topuklularımın üzerinde sendeledim ve düşecek gibi oldum ama biri kolumdan yakalayarak beni tuttu. Öne doğru çekildiğimde başta bunu Akın yaptı sanıp çemkirmeye hazırlanmıştım ama Asır'la göz göze gelince dudaklarım mühürlendi.

Hâlâ bütün bunları kafasında kuran bir manyak olabilirdim çünkü hemen dibimde bana gülümseyerek bakan Asır'ın gerçek olma ihtimali bütün evrenlerde, her anlamda çok düşüktü.

Asır katliam düzenlerken gülerdi ve evet, bir katliamın ortasıydık ama bu, o katil gülüşü değildi. Bu gerçek bir gülümsemeydi. Bana son sözlerini eden, yapbozun eksik parçalarının tamamlandığını ve bileti alıp kaçabileceğimi söyleyen adamın gülümsemesiydi. Benim için değişebileceğini söyleyen adamdı bu.

“Sanırım konuşmamız gerek,” diye sadece benim duyabileceğim şekilde mırıldandığında nefesimi zoraki bir şekilde dışarı bıraktım. Onunla konuşmaktan, ona inanmaktan korkuyordum.

Şu an ne düşünüyordu, bana baktığında ne hissediyordu, bilmiyordum ama gözlerinde umut görüyordum.

“Sanırım,” diye fısıldadığımda aklım milyonlarca ihtimalle dolup taşı. Onun için, onun gözünde şu an tam olarak kimdim? 17 Numara olarak mı görüyordu beni? Esirini kurtarmaya mı gelmişti?

Asır'ın kolumu tutan eli elbisemin ince kumaşının üstünden tenimi hafifçe okşadığında sertçe yutkundum. Onun öldüğünü

düşünmek bana bir noktada acı vermişti. Her şeyin düzelebileceğine inandığım anda öldüğüne inanmak bütün tabularımı yıkmıştı. Sanki gamzeli katil gerçekten o gün ölmüştü ve şimdi burada, karşımda duran ve tenimi okşayan adam yalnızca Asır Karahanlı'ydı. Değişmeyi arzulayan adamdı.

Aklımı kaybediyorum.

“Bu konuşmayı bir süre ertelemeniz gerekecek,” diyerek aramıza bir yılan gibi süzülen Akın'a döndü ikimizin de bakışları. “İnsanlar ölmeyi beklerken bu kabalık olur.”

Akın'a gözlerimi devirip Asır'a baktığımda onun da benimle aynı tepkiyi verdiğini gördüm. Nedense bu beni güldürdü ve güldüğümü görünce kendini tutamayıp o da gülümsedi. Karşılıklı güldüğümüzde kendimi garip bir şekilde tamamlanmış gibi hissettim. Sanki bahsedilen o yapboz bizdik ve gülümsemelerimiz eksik bir parçayı doğru yere yerleştirmemizi sağlıyordu.

Asır, kolumu usulca bırakıp düzenlediği katliama kaldığı yerden devam edeceği sırada elinden tuttum. Çatılan kaşlarının altını, ne yaptığımı sorgulayan gözleri doldurdu.

Ben onun elini iki dünya bir araya gelse isteyerek tutmazdım. Genelde o zorla tutar ve beni gitmek istemediğim yerlere sürüklerdi ama şimdi her şey çok başkaydı.

“Yapma,” dedim umutla. “Bana söylediğin sözleri hatırla ve lütfen yapma. Değişebileceğini biliyoruz, Asır, lütfen bunu yapma.”

Bana böyle umutla bakan adam değişebilirdi, buna bütün kalbimle inanıyordum. Onunla ilgili öğrendiklerim, kardeşi için çektiği acının onu getirdiği bu hâl... Asır yalnızca kız kardeşinin en azından cesedini bulmak isteyen bir ağabeydi. Biliyorum, bütün bunlara bir son verebilir, değişebilir ve bir gün kardeşi için acı çekse bile içi soğuyan bir adama dönüşebilirdi. İyi bir adam olmak, yaptıklarından sonra belki imkânsızdı ama en azından artık çok kötü bir adam olmayabilirdi. İnsanlığa olan inancını

geri kazanması yeterliydi. Herkesin kötü olmadığına onu inandırırsam katliamlar son bulabilirdi.

Gözlerini mavilerimden kaçırıp, “Şimdi olmaz,” dedi. “Seni aldılar, bizden birini öldürdüler, Defne. Kardeşimin kanını yerde mi bırakacağım?” Kafasını iki yana sallarken, “Olmaz,” diye ekledi.

Gözlerim yeniden salonun içine döndü. Barış ve Cem burada değildi. İkisinden biri ölmüştü. Buraya yalnızca beni kurtarmaya değil, ölen arkadaşlarının intikamını da almaya gelmişlerdi. Her zamanki gibi öfkelerini katliam yaparak çıkaracaklardı ve bu yolda onlarca insan canından olacaktı.

Peki ya, kim ölmüştü?

Katillerden biri olmaya aynı benim gibi alışamayan, normal bir hayatın hayalini kurmaya devam eden Cem mi yoksa bana doktorluk yapmaktan usanmayan Barış mı?

“Kim?” diye sordum zoraki. Bunun beni bu kadar etkileyebileceğini bilmiyordum. Sanki bu süreçte hepsi benim hayatımın bir parçası olmuşlardı ve biri bile ölse hayatımın yapbozundan bir parça ilelebet eksik kalacaktı. “Hangisi öldü?”

Asır, bana bir cevap vermek için gerilen dudaklarını araladığında Ali’nin öfke harbiyle yükselen sesi aramıza girdi.

“Hoş sohbetinizi bölmek istemem ama her kim öldüyse siz neden onunla birlikte geberip gitmediniz, merak ediyorum doğrusu.” Gözlerimi Ali’ye çevirdiğimde içlerinden ateş fışkırır gibi büyüttüğü gözlerini doğrudan Asır’a diktiğini gördüm. “Yoksa Akıncık ölme ihtimalinden keyif alan dostlarını kendi elleriyle mi kurtardı? İşte buna gülerim.”

Onları Akın’ın kurtardığı bariz ortadaydı. Başka türlü o uçurumdan sağ çıkamazlardı. Ali beni alıp uçurumdan ayrılır ayrılmaz Akın gelmiş ve biri hariç hepsini bir şekilde kurtarmış olmalıydı. Bana daha önce bakan Doktor Kader onları kurtarmak için elinden gelenin en iyini yapmıştı.

Asır, Ali'nin onu kıskırtmak için kurduğu cümlelere kapılıp öfkeyle ona doğru birkaç adım attığında elinden çekip onu durdurdum. "Dinleme onu." Onu dizginlemek için önüne geçip elimi göğsüne bastırdım ve göz ucuyla Ali'ye bakıp, "Hepsi Enver denen adamın başının altından çıkıyor. Ali onun sadece adamı," dedim. "Bütün bunlara bir son vermek için birinin canını alacaksan bu kişi Ali değil. Ona her şeyi yap ama ne Ali ne de buradaki insanlar bu yaşananların asıl sorumlusu. Onlara zarar verme."

Ali'nin yüzünde beliren şaşkınlığın aynısını Asır'a bakınca da gördüm. Biliyordum, Ali'yi korumam aptallıktı ve bunu hiç istemiyordum ama birini hedef göstereceksem bu hedef Enver canavarıydı. Kardeşimi hedefi hâline getiren bu adam ölmek zorundaydı. Eğer sağ kalırsa, Asır sırf büyük babası olduğu için onu sağ bırakırsa ilk yapacağı şeyin kardeşimle ilgili planlarını gerçekleştirmek olacağına adım kadar emindim.

"Zaten ölüyorlar," dediğinde nefes alamadım. "Artık çok geç."

"Ne demek ölüyorlar?" diye korkuyla sorduğumda Asır henüz sorumu cevaplayamadan sağ tarafımızda kalan bir kadın acıyla kan kusmaya başladı. Kadının hemen ardından salondaki insanlardan birçoğu benzer belirtileri göstermeye başladı.

"Belki de haklısın, evet," dedi Asır. "Artık durmalıyım, cezayı yalnızca hak edene kesmeliyim ama bu kez de çok geç. Umarım bir şeyler içmemişsindir."

Asır'ın şüpheyile kısılan gözlerine bakarken elimi boğazıma uzattım. Midemde başlayan yanma hissi boğazıma tırmanıyordu. Alnımda biriken ter damlacıklarını hissettiğimde derin bir nefes aldım ve boğazımın kuruduğunu hissettim.

"Beni zehirledin mi?" diye şok içinde sorduğumda elini belime yerleştirerek, "Seni zehirledim," dedi. "Ama korkma, asla ölmene izin vermem. Senin için panzehrim var."

"İnsanlar," dedim korkuyla, "onları da kurtar."

“Eğer şu an elimde hepsini kurtaracak panzehir olsaydı, yemin ederim sen istedin diye hepsini kurtarırdım ama yapamam. Senin beni bu intikam yolundan almandan korktuğum için seçtim bu yolu.”

Sırf ben onu durdururum diye insanları zehirlemişti. Onları daha katliamda olduklarını haber vermeden öldürmeye başlamıştı ki onu hiçbir güç durduramasın.

Yenileceğini bildiği noktada bile intikamını ona göre planlayan bu adamı ben nasıl yolundan çevirip değiştirecektim?

“İnsanları mı zehirledin!” diye haykırdı Ali ve öfke harbiyle bana döndü. “Gördün mü yaşaması için umut ettiğin adamları? Hiçbir şeyden haberdar olmayan bu masum insanları katlediyorlar yine. Ben kötüyüm ya gözünde! Söylesene, bunca kötülüğü yapan adamın değişebileceğine inanıp bana nasıl savundun onu? Ben seni herkesten korurken nasıl yine sığındığın kişi ben olamadım, Defne?”

Öyle büyük bir hayal kırıklığı yaşıyordum ki, Ali’ye cevap verecek gücü kendimde bulamadım. Bütün bunları nasıl düzelteceğimi bilmiyordum ve en kötüsü bu değildi.

“Bu yüzden onu öldürmeme izin vermeliydin, Ali,” diyen Enver canavarına döndü gözlerim. Öfkeyle baktığı gözler tabii ki benimkilerdi. Torununun canına karşılık canımı isteyen bu yaşlı adama beslediğim kini kimseye beslememiştim. Şu an bu noktada olmamızın en büyük sebeplerinden biriydi ve hâlâ beni öldürmekten bahsediyordu.

“Kendi torununu intikam almak için destekleyen, bu yolda kendini kaybedince onu öldürme emri veren adam mı söylüyor bunları?” Büyük bir öfkeyle sahneye, Enver pisliğine ilerlemeye başladım. Kardeşim hakkında kurduğu cümleler zihnimde yankılanınca deliye döndüm. Bu adamı burada öldürecektim. Onu öldürecek ve bütün bunlara bir son verecektim. Kardeşimi koruyacaktım önce ve sonra bu noktaya gelmemizin sebeplerinden biri olduğu için bütün ölenlerin intikamını alacaktım ondan.

“Sen bir cani yetiştirdin, öfkesine yenik düşen bir gencin eline silah verdin. Küçük bir kızı öldürsün diye akıl hastanesine öfke sorunları nedeniyle girmesine yardımcı oldun. Sen onu durduracağına, kurmaya çalıştığı çeteye yetimhaneden alıp yetiştirdiğin, eline silah verip kötü yola soktuğun bir adamı köstebek diye soktun.”

Bu pisliğe olan öfkemi yalnızca onun ölümü dindirebilirdi. Asır’ı ve Ali’yi dönüştürdüğü kişilikleri görünce ve kardeşime yapabilecekleri aklıma geldikçe kendimden geçiyordum. Kardeşimin eline bir silah verip aklını benimle ilgili yalanlarla doldurduğu ânı düşündükçe deliriyordum.

“Cesaretinin sebebi torunumun elindeki silah ve katil arkadaşlarıysa yavaşlasan iyi edersin, küçük hanım,” dediğinde gülererek sahneye çıkan merdivenlere yöneldim. Merdivenlerin hemen çaprazında Ali ve Anıl vardı.

“Cesaretimin yalnızca bana ait olduğunu odanda sana kanıtladığımı sanıyordum.” Ege, silahını Enver’in şakağına uyarırcasına bastırdığında, Enver canavarı korkarak sertçe yutkundu. “Lütfen bana bir şeyler içtiğini söyle, yaşlı bunak.”

Enver canavarı kuruyan dudaklarını birbirine bastırıp rahat bir nefes aldığı anda içmediğini anladım. Zaten geç gelmişti ve salona girer girmez sahneye çıkıp şovuna başlamıştı.

Henüz merdivenlere ulaşamadan Asır, “Defne, yanıma gelirmisin?” dediğinde öfkemden ödün vermeyerek bir hışımla ona döndüm. Bu dönüşüm başımı döndürmeye yetmişti. Sanki içeri gittikçe sıcak bir hâl alıyordu ve görüşüm belli bir noktadan sonra kararıyordu. Doğrudan baktığım nokta dışında her yer bulanıktı ve bunu ancak fark ediyordum. Boğazım yanıyordu ve nefes alıp verişlerim dudaklarımı kurutmaktan başka bir işe yaramıyordu.

Mantıklı düşünemiyordum ve odağımı tamamen kaybetmiş durumdaydım. Asır’ın bana doğru attığı büyük adımları

gördüm ama görüntü sallanmaya başladığında ne kadar yakınımda olduğunu hesaplayamadım.

“Haklı değil miyim?” diye sordum ama bunu benim dışımda birileri duyabildi mi, bilmiyordum. “Bu gece ölmesi gereken tek kişi o değil mi, Asır?” Başımı hafifçe sağa eğip yutkundum. “Kardeşim...”

Boğazımdan yükselen metalik tadı aldığımda sertçe yutkunmak zorunda kaldım. Sanıyorum ki zehir beni öldürmek için harekete geçmişti ve çok kısa bir süre içinde ben de buradaki kan kusan insanlara katılacaktım.

“Kardeşim,” dedim tekrar, ama bu kez Asır’a sanki onu korumasını ister gibi. “Kardeşime de dokunmayın.”

Arkaya doğru çekildiğimde ve boğazımda bir baskı hissettiğimde bunu bana zehrin yaptığını sandım ama değildi. Kaşla göz arasında, ben henüz zehrin etkileriyle cebelleşirken Ali nasıl olduysa beni ardında ona silah doğrultan Anıl’a rağmen kendine çekip önüne siper edebilmişti. Beni geriye doğru sürüklemiş, ardını da sağlama almıştı. Bunu da artık önümde kalan Anıl’dan çok rahat anlayabilmiştim.

Sırtım tamamen Ali’nin göğsüne yaslıydı, kolu boğazımı sarmıştı ve öfke dolu hırıltıları kulağımın dibinde yankılanıyordu.

“Bu gece biri ölecek ama o ben olmayacağım!” diye haykırdığında boğazımdan yukarı tırmanmaya çalışan kanı sertçe yutkunarak ittim ama midem bulandı. “Buradan çıkıp gideceğim ve peşimden gelmeyeceksiniz. Eğer gelecek olursanız, Defne’yi ellerimle öldürürüm. Bunu istemesem de yaparım, duydun mu beni, Asır?”

Sesi tehlikeli derecede kısılan Asır, “Ellerini onun üzerinden çekmek için üç saniyen var,” dediğinde Ali uyarır gibi boynumu daha da sardı. Kusmak istiyordum. Midemde kan kaynıyormuş gibi korkunç bir his içindeydim ve birazdan içimde ne var ne yok kusacaktım. Görüşümü düzeltmek için gözlerimi

kapatıp sıkıyordum ama hiçbir etkisi olmuyordu. Dengemi bile, Ali beni sıkıca tutmasa sağlayamayacak durumdaydım.

“Buradan Defne olmadan çıkmayacağım!” diye haykırdı Ali. Bunu söylerken kendinden öyle emindi ki endişe hissi sırtımdan enseme kadar tırmandı. Beni yine götürecek, yine tutsak edecekti ve ben buna dur diyebilecek kadar bile kendimde hissetmiyordum. “Panzehri bana vereceksiniz ve ben güvende olduğumu anladığımda ona vereceğim. Kararını çabuk versen iyi edersin, Asır. Gördüğün gibi zamanı daralıyor.”

Etrafta kan kusup zemini kırmızıya boyayan masum insanlar, tetikte bekleyen ama şu durumda hiçbir işe yaramayan katiller, namlunun ucunda canı için ter döken Enver canavarı ve Ali’nin tehditlerine boyun eğip eğmeyeceğini bilmediğim Asır...

Dünya dönüyordu ve ben bu döngünün içine hapsolmuştum. Sanki oradan oraya savruluyordum ve beni tutabilecek hiç kimse yoktu.

Boğazımdan yükselen kanı daha fazla bastıramadım ve kan ağzımın içine dolmaya başladı. Dudaklarımı sıkıca birbirine bastırdım ama boğulacak gibiydim. Dayanamadım ve nefes alabilmek için araladığım dudaklarımın arasından sızan kan çeneme doğru hızla süzüldü. Bir öksürük dalgası da onu takip etti.

Asır’ı bulanık gözlerle görmeye çalıştım. Akın ona bir şey uzattı ve o da aldı. Onun dışında bir şey çözemedim.

“Defne’yi bırak, gitmene izin vereceğim,” dedi Asır ve sanki bütün silahlarını bıraktı. İki dünya bir araya gelse yine de Asır’ın pes edebileceği ânı düşünmezdim ama şimdi öldürmek için can attığı Ali’yi bırakacağını söylüyordu.

“Benim kararlarımla hareket edeceğiz,” dedi Ali, net bir sesle. “Panzehri ver ve çıkmamıza engel olmaya çalışma. Böylece Defne hayatta kalır ve ikimiz de istediğimizi alırız.”

“Yine olmaz...” derken cümlemin devamı kanlı öksürüğümle süslendi. Neredeyse ağlayacaktım. Bunca yaşanana rağmen yine tutsak olduğuma inanamıyordum.

“Sana güvenmiyorum,” dedi Asır.

“Başka şansın var mı?” diye yanıtladı Ali ve bütün cümleler bitti. Asır, panzehri Ali’ye uzattı ve beni götürmesine izin verdi.

Ali, beni kendiyle birlikte arkaya doğru çekerken ona engel olabilecek gücüm kalmamıştı. Eğer gücüm olsaydı bir şekilde canını yakmaya çalışır, elinden kurtulmayı denerdim ama elimden gelen kan kusmak ve titreyen dizlerimin üzerinde durmaya çalışmaktı.

Asansöre bindiğimizi seçebildim, o kadar. Zaman algımı yitirmiştim. Asansörün kapıları kapanırken gördüğüm Asır’ın korkuyla büyüyen gözlerinin sanrı mı yoksa gerçek mi olduğunu bilmiyordum.

Asansörün kapıları yeniden açıldığında bir şekilde Ali’nin elinden kurtulmak istedim. Zehrin etkisinde olduğumu bildiği için asansörde gevşeyen kolunu itip bir anlığına serbest kaldığımda maalesef ayakta duramadım. Dizlerimin üzerine düşüp kapalı otoparkın mermer zeminine gözüme katran karası gibi görünen kanı kusmaya başladım.

Henüz kusmaya devam ederken Ali belimden yakalayıp beni zoraki ayağa kaldırdı ve ayakta duramadığımı görünce beni kucağına aldı. Kusmamak için direndim, boğazımdan yükselen bütün kanı yuttum ama direncim tamamen düşmüştü.

Ali endişeli bir sesle, “Dayan, Defne,” dediğinde ona bütün bunların bir sorumlusunun da o olduğunu haykırmak ve onu tekmeleyebilmek istedim ama yapamadım. Beni bir yere bıraktığında gözlerimi zoraki bir şekilde aralayıp anlamaya çalıştım. Arabadaydık ve kapıyı üzerime kapatıyordu.

Elimi hemen kapıya attım, kendimi dışarı atmak istedim ama şoför koltuğuna oturur oturmaz kapıları kilitlediği için başaramadım.

Bir kırılma sesi geldiğinde soluma dönüp baktım. Panzehrin olduğu küçük ampulü kırdığını gördüm. Şırıngayı ampulün

içine doğru tuttuğunda bir ses duyuldu ve gözleri hemen camdan dışarı kayd. Biri geliyordu, bize yetişeceklerdi.

İğne Ali'nin elinden düştü ama panzehri düşürmemek için üstün bir çaba sarf etti. Hemen direksiyonu tuttu ve gaza bastı.

“Defne, kemerini takmaya çalış,” dedi hızla arabayı sürerken. O dediği için değil, kaçarken yaptığı hız yüzünden ölmek için kemere ulaşmaya çalıştım ama tamamen uyuşmuş bir hâldeydim. Kemere uzanmaya çalışıyordum ama bir türlü olduğu noktaya erişemiyordum.

Kapalı otoparktan çıktı ve doğrudan şehre karıştık. Ali, kemeri takamadığımı fark etmiş olacak ki bir şekilde bana uzandı ve kemeri çekip taktı. Panzehri tutarken ve hızla arabayı sürerken bunu nasıl yaptığına bakmak istedim. Kafamı çevirdiğimde bulanık görüşümün ardından panzehrin olduğu ampulü kırdığı yerden dişlerinin arasına sıkıştırdığını gördüm.

Bir öksürük krizi bütün her şeyi dağıttı. Tozpembe elbisem kana bulanmıştı ve biraz sonra içimde başka kusacak bir şey kalmayacaktı. İyice uyuştum, Ali arabayı deli gibi sürmesine rağmen hiçbir şey hissedemez hâle geldim. Koltukla bir bütün oldum ve hafif aralık gözlerimin ardından kayıp giden şehri takip ederek bir şekilde ayık kalmayı denedim.

“Bu zehir yalanını biliyorum, Defne. O insanlar kurtarılabilir. Zamanında müdahale edilmezse ölecekler.” Kolumda bir sızı hissettim ama dönüp bakamadım. “Birazdan iyi olacaksın, korkma.”

Ali camları açtığında içime temiz havayı çekebildiğim için biraz olsun iyi hissetmeye başladım ama etkiler hâlâ devam ediyordu.

“Biliyorum, sana yalan söylediğimi sanıyorsun ama yemin ediyorum sana yalan söylemedim. Onları kurtarabilecek bir Akın olduğunu bilmiyordum. Adamlarımı cesetlerini yok etmek için göndermiştim ve bana onların öldüğünü, cesetlerini de yok etmek için yaktıklarını söylediler. Onlara inandım çünkü

benim adamlarımdılar. Beni böyle sırtımdan bıçaklayacaklarını düşünemedim.”

Ağrıyan midemi tutarak göz ucuyla Ali’ye baktım. Ali korktuğu zaman bunu belli etmekten gocunmayan bir adamdı. Şu an Asır’ın eline düşmekten ölesiye korkuyordu.

“Tamam, bana güvenmemekte haklısın. Doğru, ben de insanları öldürdüm, ben de bir katilim ama yemin ederim bütün bunlardan sıyrılmayı çok istedim. Ben bahsettiğin gibi bir köstebek olmayı hiç istemedim. Enver amca bana baktı, beni yetiştirdi ve ben sadece ona bunun karşılığını vermek istedim. Eğer Asır senin peşinde diye onu takip edip seni görmeseydim asla yakalanmazdım. Enver amca senin ölünü istiyordu ve ben bunu bir şekilde yapmalıydım. Sen bilmiyordun ama Asır seni koruyordu. Sana yaklaşmak bile mümkün değildi.”

Sahil yoluna girmiştik ve arabalar seyrekleşmişti. Yine de Ali hızını düşürmüyordu.

“Asır benim dostum olmuştu ve ona ihanet de etmek istemiyordum. Ben bütün bunları düşünürken Asır seni izlediğimi bir gün fark etti ve kime çalıştığımı öğrendi. Başta beni öldürmek istedi ama Asır dostlarını öldüremez, Defne. Bütün insanlığa nefret kusar ama dostu olarak gördüklerinin canını bir türlü alamaz. Bu yüzden beni çeteden attı ve karşısına çıkmam gerektiği konusunda uyardı ama Enver amca hâlâ istediğini almak konusunda netti. Asır seni aldığı anda ve sen kaçtığı anda yapmam gereken seni bulup öldürmekti ama yapamadım. Nasıl oldu, nasıl sana karşı bu kadar büyük hisler beslemeye başladım, bilmiyorum ama inan bana, tek istediğim seni bu içine düştüğün kanlı dünyadan bir şekilde kurtarmak. Sadece elime yeterince güç geçmedi, bu yüzden seni oradan oraya sürükledim durdum.”

Bunca zaman beni öldürmemesinden ve Asır’ın onu öldürmemesinden hikâyenin doğru olduğu apaçık ortadaydı. Bu

yüzden ne onu yargılayacak ne de bu konu hakkında yorum yapacaktım.

“Beni bırakmak zorundasın,” dedim zoraki. “Asır peşini asla bırakmaz. Hayatta kalmak istiyorsan beni bırakmalısın.”

Ali de bu gerçeğin farkındaydı. Asır onu bunca zaman eski dostu olduğu için öldürmemiş olabilirdi ama bu kez içlerinden birini öldürdüğü için hiç acımadan Ali’yi öldürecekti. Ali, yalnızca beni bırakırsa kurtulabilirdi.

“Enver amcayı öylece orada bıraktıktan sonra elimdeki bütün gücü kaybederim. Sana bir daha ulaşamam, yaklaşamam.”

“O canavardan uzak durman senin için çok daha iyi.”

“Peki ya sen?” diye sordu merakla. “Sen onu mu bekleyeceksin? Asır’ın senin beynini daha fazla yıkamasına izin mi vereceksin? Seni bırakırsam ve o, seni gelip alırsa sana neler yapar, ne hâle getirir, hiç düşündün mü bunları?”

“Ben ne yapacağımı biliyorum, sen beni düşünme.”

Ali aniden fren yaptığında kemerim takılı olmasaydı, ön camdan dışarı fırlamış olurdum. Yutkunarak kemerime uzandım ve kemerimi çözmeye çalıştım.

“Eğer Asır’ın kanlı dünyasına kendi ayaklarıyla gidersen oradan ellerini kana bulamadan çıkamazsın, Defne. Anlıyorum, yakından o kadar da kötü görünmüyorlar. Sana zarar vermediklerinde iyi birer insan olabileceklerini düşünüyorsun ama öyle değil, yemin ederim öyle değil, meleğim. Asır durmaz, senin için değişmez. Burada senin için değişebilecek biri varsa o da benim.”

Kemeri çözüp kapıya uzandım. Kusmam gerekiyordu ve bu, öncekinden çok farklıydı. Bu kez zehri atacaktım.

“En azından kaç, hayatına bir şekilde geri dön. Güvende ol.”

Kapıyı açtım ve kendimi arabadan dışarı atmak için sırtımı zorla koltuktan ayırdım. Başım öyle çok dönüyordu ki nereyi tuttuğumdan, nereye bastığımdan emin olamıyordum.

“Söylesene...” dedim hâlâ arabanın içindeyken. “Ben gidersem katliamlar bir son bulacak mı? Ailem güvende olacak mı?”

Sessizlik. Ali de farkındaydı gerçeklerin. Ben öylece gidersem Asır değişmek için bir zahmette bulunmayacaktı. Katliamlar devam edecekti ve Enver canavarı ölmediyse eli kardeşime, aileme uzanacaktı. Bütün bu oyun, gerçek ortaya çıkmadan asla bir son bulmayacaktı.

Onca katliamı örtbas eden adamları polise şikâyet etsem yakalanacaklar mıydı sanki? Enver canavarının da dediği gibi, her şey onun birkaç lafına bakardı. Beni öldürse bile bunun üstünü örtmesi saniyelerini alırdı. Ama içlerinde olursam, bunu içeriden durdurmaya çalışırsam başarabilirdim.

Arabadan iner inmez Ali, “Kendinden başka kimseyi koruyamazsın. Bencil olmak zorundasın,” dediğinde sertçe yutkunarak ardıma döndüm ve kapıyı tuttum. Kapıyı kapatmadan önce Ali’ye son kez baktım. “Kurtarabildiğim kadar kişiyi kurtaracağım ve bu oyundan sağ çıkacağım, Ali. Katliamlar son bulacak, ailem zarar görmeyecek, Enver canavarı yaptıklarının bedelini ödeyecek ve katil çetesi...”

“Onları hapse mi tıkacaksın? Yapabilecek misin bunu?”

“Herkes cezasını çekecek. Kim ne yaptıysa bunun bedelini ödeyecek.”

Kapıyı kapatıp arkama döndüğümde Ali gitmeden önce son kez bana seslendi. “Defne.” Camı indirmişti ve bana bir şişe suyla ıslak mendil uzatıyordu. Onları aldım. “Katil olma, meleğim. Yoksa seni ben bile kurtaramam. Asır’a âşık olduğunu sanarak bütün iplerini onun eline verme, yoksa ileride hiçbir makasın gücü o ipleri kesmeye yetmez.”

“Bir makasa ihtiyacım olmayacak.”

Ali bana inanmamış gibi son bir bakış atarak gaza bastığında ve hızla benden uzaklaştığında kendimi çok garip hissettim. Sahilde yalnız başımaydım ve özgürdüm.

Henüz özgürlüğümün tadını çıkaramadan içimde ne var ne yoksa kaldırımın kenarına kusmaya başlamam dışında bir sorun yoktu.

Kusmayı kesince sarsak adımlarla kaldırıma çıktım ve kısa çim alanı geçip kayalıklara ulaştım. Başım dönse de kayalıkların üstüne çıktım ve denize yaklaştım. Önce ağzımı suyla çalkalayıp damağıma yapışan iğrenç tattan kurtulmaya çalıştım ama çok da becerebildiğim söylenemezdi. Ardından ıslak mendille yüzümdeki, boğazımdaki ve ellerimdeki kanlardan kurtuldum.

Geceydi ve ay tepedeydi. Sahilde çok fazla insan yoktu çünkü hava buz gibi soğuktu. İnce elbiseme rağmen bu soğukluk canımı sıkmadı çünkü alışık hissediyordum.

Yıldızlar belli bir düzen içerisinde karanlık gökyüzünü süslüyordu. Bu kez gördüklerim gerçekten birer yıldızdı ve bu bile beni mutlu etmeye yetmişti.

Kollarımı iki yana açtım ve derin bir nefes alıp bıraktım. Hemen ardından dudaklarımda bir gülümseme peyda oldu.

Kanlı elbiseme, onca ölümcül yarama ve kusmaktan ekşiye ağzıma rağmen işte özgürdüm.

Defne Karaca...

Ah, Defne Karaca... İşte, 17 Numara değil, Defne Karaca.

Ellerimi uzatıp sarı saçlarımı okşarken yıldızlara gülümse dim. “İşte ipek gibi sarı saçlar.”

Saçlarımı bırakıp dolu gözlerime dokundum ve onları sil dim. “İşte gökyüzünü andıran mavi gözler.”

Ellerimi gökyüzüne uzatıp yıldızlara dokunmaya çalıştım. Yıldızlar, parmaklarımdan hemen ucunda görünüyordu ama dokunamayacağım kadar uzaktı bana.

“Başarabilir miyim?” diye sordum canım yıldızlara. Kim olduğunu hatırlamadığım biri bana, ölenlerin bir yıldız tozuna dönüştüklerini ve uçuşup gökyüzünde yıldız olarak yer aldıklarını söylemişti. Ölen sevdiklerimiz bizi bu şekilde izleyebiliyor muş. “Dayanabilir miyim?”

Başaramazsam, dayanamazsam olabilecekleri düşündükçe canım o kadar çok yanıyordu ki, ilk kez bir his özgürlüğümün önüne geçebiliyordu.

Benim babam küçük bir kız çocuğunun katili değildi ve bunun cezasını ne ben ne de Onur çekecektik. Hele ki masum insanlar hiç çekmeyeceklerdi. Asır değişecekti, duracaktı ve diğerleri de durmak zorunda kalacaktı. Gerçek ortaya çıktığında eminim Asır da bütün bu yaptıkları için çok pişman olacaktı.

Onun değişebileceğine inanmak belki en büyük aptallığım olacaktı ama bunu yapacaktım.

Asfaltta kayan arabanın tiz sesini işittiğimde Asır'ın geldiğini anladım. Yıldızları kucaklayan ellerimi indirmeden önce gözlerimi kapatıp bir dilek diledim.

17 Numara devrini kapatmayı ve bunu yaparken gerçeği ortaya çıkarmayı diliyordum. Gerçeği ortaya çıkaracak, kardeşimi koruyacaktım.

Açılıp kapanan kapılar ve ardımdan yükselen bir çift ayak sesiyle gökyüzüne uzanan ellerimi indirdim. Eğer ben başından beri bir piyonsam bu piyon, tahtanın sonuna varacak ve istediği taşa dönüşüp oyunu bitirecekti.

“Defne...”

Gözlerimi yıldızlardan alıp ardıma döndüğümde Asır'ın karanlık gökyüzünün altında bile parlayan gözleriyle karşı karşıya kaldım. Nefes nefese kalmıştı, endişeli görünüyordu ama bana bir adım daha yaklaşıp temas etmiyordu.

Gamzeli katil olsaydı, beni kolumdan yakalar ve zoraki bir şekilde arabaya sürüklerdi.

Ona baktığımda neden böyle hissediyordum? Sanki kalbim sıkışıyordu ve olur olmadık düşünceler her yanıma istila ediyordu. Asır bana baktığında, o ilk gördüğüm korkunç adamı göremiyordum. Sanki karşımda benim için savaşıyor, beni seven ve benim için değişen bir adam vardı yalnızca.

Ne oldu bütün o nefret dolu hislere? Ne oldu bana? Neden ona baktığımda tek düşünebildiğim hayatta olduğu için ona sarılmaktı?

Çok saçma... Bu öyle çok saçma ki ne yapacağımı bilemez bir hâle getiriyor beni.

“Panzehir,” dedi nefesini endişeyle bırakırken. “Verdi mi?”

“Verdi.”

Bu, onu biraz olsun rahatlattığında nefesini sesli bir şekilde verip yutkundu ve bir anlığına arkamda kalan yıldızlı gökyüzüne baktı. Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdiğinde onun aklında dolanan tilkilerin kuyruğundan çekmek ve ona ne düşündüğünü sormak istedim.

“Beni bekledin,” dediğinde onun gökyüzüne bakan gözlerindedim. Bunu söylerken neden bana bakmamıştı, bilmiyordum ama oldukça zorlanmış gibiydi.

“Seni bekledim.”

“Neden?” diye sorarken gözlerini sonunda gökyüzünden bana çevirdi. “Benden gitmek istemiyor musun? Benden kaçmak, olabildiğince uzağımda olmak?”

“Sen neden kalmamı istiyorsun?”

Bu soru karşısında afalladı ve bir süre ne diyeceğini bilemedi ama yine de gözlerini kaçırmadı. Doğrudan gözlerimin içine bakarak düşündü, hissetti ne hissettiyse.

“Çünkü artık 17 Numara değil, Defne Karaca olmanı istiyorum. Katil olmanı değil, sadece yanımda olmanı. Olacakları aklım almasa da beni değiştirmeni, değişebilmeyi istiyorum. Senin beni tercih etmeni istiyorum, Defne Karaca.”

Söyledikleri karşısında lal oldum. Ondan bir itiraf, bir cevap bekliyordum ama bu kadarını beklemiyordum.

Bana doğru bir adım attı, aramızdaki mesafe beni gerecek türden kısaldı. Gözlerinin içine baktığımda gördüğüm şey yalnızca umuttu.

“Ben seni seçtim, 17 Numara ilan ettim ama sen bunu istemedin. Eğer sen beni seçersen, dünyaların benim olacağının garantisini verebilirim.” Bir adım daha attı, aramızda yalnızca bir adımlık boşluk kalmıştı. Bu yüzden onun yüzünü tam görebilmek için başımı hafifçe kaldırdım çünkü boyu fazlasıyla uzundu. “Çünkü ben kardeşimden sonra ilk defa gerçekten biri için korktum, ondan başka birini özledim ve kendi içimde bir savaş başlattım. Bu savaşta izin olursa sana yenilmek istiyorum.”

Asır’ın gözlerinin içine baktığımda orada birer yıldız gördüğüme yemin edebilirdim. Sanki dilek tuttuğum yıldızlar bir araya gelmiş ve onun gözlerine yerleşmişti. İşte diyorlardı, dileklerini gerçekleştirecek gözler bunlar.

“Değişecek misin?”

“Değişeceğim.”

“Bir daha elini kana bulayacak mısın?”

“Bulamayacağım.”

“Peki ya özgür müyüm?”

“Özgürsün.”

Bunlar yeterli değildi, çok daha fazlasına ihtiyacım vardı. Asır’ın çok daha fazlasına boyun eğecek gücü var mıydı, bilmiyordum ama daha azı beni hiçbir şeye ikna edemezdi.

“O insanlara ne oldu?”

“Kurtarılmaları için bıraktım.”

“Bu demek oluyor ki...”

Lafımı bitirmeme izin vermeden açıklama yapmaya başladı. “Bu demek oluyor ki artık arananlar listesinin başına yerleşeceğim. O davetteki herkes ölü sanılıp hayatta olduğumu ve onları zehirlediğimi biliyor. Ölü olmayan herkes birer tehdit. Öldürmek tek seçenektir. Ölenler aleyhime ifade veremez.” Keder içinde güldü. “Belki de her şeyin bitmesi an meselesidir.”

“Buna rağmen duracak mısın?” diye sordum merakla. “Çetenin geri kalanı da bunun farkında olmalı. Bu riski alabilecek misin?”

“Aldım bile.” Omuz silkti. “Eğer senin bana tek bir şans vermen buna bağlıysa ben tamamım. Her şey mahvolacaksa, bu kez dünya benim başıma yıkılacaksa bu seninleyken olsun. Seninle birkaç gün, sensiz sonsuzluğa bedel.”

“Yakalanmamız an meselesi olabilir.”

Dudağının kenarını kıvırdı. “Sen kurbandsın, yakalanmazsın, kurtulursun.”

“Bu ânı uzatabilecek bir yol yok mu, Asır?”

“Var,” derken bana tatlı denecek şekilde gülümsedi. “Aranan yalnızca ben olacağım. İzlerimizi olabildiğince temizleyeceğiz. Bu süreyi uzatabildiğimiz kadar uzatacağız.”

“Kim olduğun ortaya çıkmasaydı nasıl olacaktı? Onca zaman nasıl yakalanmadınız? Ben sizden kaçarken aslında siz de polislerden mi kaçıyordunuz?”

“Polisler bir çetenin peşinde ama izlerimizi biz istemedenden takip edemezler. Bazen canım istediğinde eğlencesine izlerimi Enver Karahanlı temizliyordu, doğru. Ama benim ona ihtiyacım yok. Şehrin her yanında katliam düzenleyebilir ve izlerimi ustaca temizleyebilirim. İnsanlar gerçek vahşete tanık olduklarında adaletten kolayca şaşarlar. Bir polisin ekmek çalan bir adamı tutuklaması birkaç dakika sürebiliyorken onlarca insanı katleden çeteyi tutuklaması yıllarca mümkün olmayabiliyor. Çünkü korkuyorlar, kaçıyorlar. Adaleti sağlamaya çalışırken bile adaletsizlik yapıyorlar. Nüfuzlu ve suçlu birini öldürdüğümde elleri hızlanıyor ama nüfuzu olmayan masum biri için çabalayan fazla kişi yok. Tabii, bunlar birer örnek, sana dokuz yıl boyunca karşılaştıklarımı anlatsam beni değiştirmek yerine benimle değişmeyi arzulayabilirsin.”

Kız kardeşini bir polisin öldürdüğünü düşündüğü için bütün polisler hakkında tek bir şey düşünüyordu. İyi ya da kötü diye

ayırmıyordu. Yanılıyordu, iyi polisler vardı ve babam onlardan biriydi. Adalet bazen şaşabilirdi ama bu adaletin hiç sağlanmadığı anlamına gelmiyordu. Asır'ın sandığının aksine herkes kötü değildi ve ölmeyi hak etmezdi.

“Arzulamam,” dedim bu konuya olan sert tavrımdan ödün vermeyerek. “Anladım, adalete olan inancın kayıplara karışmış ve bundan faydalaniyorsun. Belki bir gün gerçek adalet karşına dikildiğinde inancını da geri kazanırsın. Sonuçta artık arananlar listesinin başında yer alacaksın.”

“Öyle diyorsan,” dudağının kenarını zevkle kıvırdı. “Niyetim en başından beri seni değiştirmek, düşüncelerimi sana empoze etmektir ama belli ki yanılmışım. Gerçekten bir kadın gelip değiştirebiliyormuş adamı. En azından değişimi arzulatabiliyormuş.”

“Arzulamasaydın, burada bu konuşmayı yapıyor olmazdık. Seni ağıma düşürüp polise teslim ederdim ve adalet anlayışın yerden yere vurulurken arada ziyaretine gelirdim.”

Asır bu söylediklerime gülerek kafasını salladı. Bu ihtimal onu çok eğlendirmiş gibi görünüyordu. Beni de biraz eğlendirmişti ama henüz söyleyeceklerim bitmediği için onunla birlikte gülmek yerine asıl konuya girdim.

“Enver Karahanlı beni ailem, sevdiklerim ama en çok da kardeşimle tehdit etti. Senin aksine başkalarının ölmesini değil, benim ölmemi istiyor. Kendimi öldürmezsem elini kardeşime uzatacak.”

“Onu halledeceğim,” dedi sertçe. “Çok ileri gitti ve durmayacak. Şu an bütün işini gücünü bıraktı ve ikimizi ortadan kaldırmanın peşine düştü. En azından onu bulup işini bitirene kadar benimle kalmalısın. Diğer türlü seni koruyamam. O bizi ortadan kaldırmadan ben onu ortadan kaldıracam. Dökeceğim son kan olacak ve inan bana, bu, temiz bir kan değil.”

Ona bu konuda güvenmek istiyordum ama bir yanımda istemedim şüpheye düşüyordu. Asır'ın sevdiklerini öldüremiyor

oluşu, beni şüpheye düşüren en büyük nedendi. Bunu ancak zamanla, onun yanında olarak görebilirdim. Söylediklerini gerçekten yapacak mıydı yoksa bu da bir oyundan mı ibaretti? Aslında hâlâ onun elinde tutsak mıydım? Beni özgür olduğuma inandırıp benden istediğini almayı mı planlıyordu?

Cevap vermemi merakla beklerken büyüyen gözlerine bakarken uçurumun kenarında yaşananları hatırladım. Önüme siper olup benim yerime vurulduğunda bunun bir oyun olamayacağını anlamıştım aslında. Benim yerime ölümü göze aldığı anda, öncesinde kaçmam için biletimi hazır ettiğinde farkındaydım gerçeğin. Yine de insan şüpheye düşmeden edemiyordu. Konu Asır olunca şüphe de yanında eksi olarak geliyordu. Maalesef Asır Karahanlı'nın bir artısı yoktu.

“Sana güvenebilir miyim, Asır?”

Bana sözlü bir cevap vermek yerine elini ceketinin iç cebine attı ve beyaz, dikdörtgen şeklinde kalın bir kâğıt çıkardı. Onu bana uzatınca bir kâğıt değil, tren bileti olduğunu anlayabildim. Bilet bilgileri bana aitti. Tren yarın öğlen İstanbul'dan hareket ediyor ve dört saat sonra Ankara'ya varıyordu.

Bu benim 19 Ocak 2017'de binmek isteyip binemediğim trene bir biletti.

“*Biletin hazır, al ve kaç* derken seninle oynamıyordum.”

Beni parmak uçlarımda yükselten ve onun dudaklarına bir öpücük bıraktıran cevaptı bu. Buna, bu hisse engel olamamıştım. O bana istediğim cevapları, güveni verdikçe içimde ona karşı engel olamadığım garip hisler türemişti ve kendimi onu öpmek isterken bulmuştum.

Öpücüğüm kısa sürecekti. Dudaklarına dokunacak ve içimde yanan, durmadan harlanan yangının üstüne biraz su serpecektim ve eksik yapboz parçalarından birini tamamlayacaktım ama Asır kısa sürmesine izin vermedi. Belimi sıkıca kavradı ve bir elini çeneme yerleştirip öpücüğü derinleştirdi.

Asır beni ilk öptüğünde korktum, bunun bir felaket olduğunu düşündüm ve şimdi de farklı bir şey hissetmiyordum. Bu bir felaketti, inanılması güç bir histi ve sonucunun ne olacağını tahmin bile edemiyordum.

Asır beni öperken gülümsediğinde ne düşündüğünü merak ettim. Sanki onu mutlu eden öyle güçlü bir his vardı ki bunu dile getirmemek için kendini çok zor tutuyordu. Elimi yasladığım sert göğsünün altında deli gibi çarpan kalbi de bunun kanıtıydı.

Asır'la, hayatımı kaydıran adamla temas hâlindeydim. Delilikti bu. Onun için de benim için de delilikti.

“Bölmek istemezdim,” diye araya giren Anıl'ın sesiyle hızla parmak uçlarımdan indim ve Asır'dan bir adım uzaklaştım. Eli hâlâ belimde olduğu için büyük bir adım olmamıştı. Asır ise Anıl'ın sarı saçlarından yakalayıp kafasını asfalta sürtmek istiyor gibi görünüyordu. “Ama gitsek iyi olur. Ortadan kaybolmamız gerek. Üstelik hazırlanmamız gereken gerçek bir cenaze var.”

Gerçek, bütünüyle Asır'la aramıza daldığında az önce yaşananların bütün karanlık büyüğü sönüp gitti. Özgürlüğümü simgeleyen tren biletim ilelebet kanla kaplı olacaktı.

BÖLÜM 4

Büyüyen gözlerimi korku kapladı ve ister istemez kendimi üzgün hissettim. Başından beri ölmelerini değil, cezalarını çekmelerini ve tedavi görmelerini isterken içlerinden birinin ölmüş olması çok garip bir histi.

“Kim?” diye fısıldayarak sorduğumda Asır cevaplamadan önce sertçe yutkundu. “Cem.”

İçime derin bir nefes çekerken kaşlarım acıyla çatıldı ve yüzümü öne eğdim. Ali beni kurtarmaya çalışırken onları öldürmeye çalışmıştı ve bu yolda Cem ölmüştü. Cem de normal bir hayatı olsun istiyordu, buna emindim. Onun gözlerinde gördüğüm umut benim umuduma benziyordu ve şimdi henüz bir fırsat bile bulamadan ölmüştü.

Bu yüzden onları değiştirmek zorundaydım. Onlar için kimse çabalamazsa, kimse onlara el uzatmazsa nasıl değişeceklerdi? İnsan kötü olmayı seçebilirdi ama kötü olmanın iyi bir tercih olmadığını anlayıp değişebilirdi de. Bu bir süreçti ve neresinden dönerlerse dönsünler iyi olacaktı. Bu yolda kalpleri çürüdüyse benim yarattığım yolda çiçek de açabilirdi. Benim çiçeklerimi yaksalar da ben onların çiçeklerini sulayabilirdim. Birileri sulamak zorundaydı.

Belki de değildi.

Belki de hiç kimse kötü tarafı seçmiş birini yoldan çevirmek zorunda değildi. Onların kuru çiçeklerini sulayıp canlandırmak zorunda değildik.

Asır, çenemi kavrayıp yüzümü kaldırdığında dolu gözlerime şahit oldu. “Senin suçun değil.” Beni kendine doğru çektiğinde bunu beklemediğim için biraz afalladım. Sarıldı ve hiç beklemediğim cümleleri kurdu. “Sende, bende olmayan vicdanı, hassas kalbi görebiliyorum. Ben bir yapbozsam sen benim vicdanımı ve hassas kalbimi tamamlayan eksik parçalarımısın, Defne Karaca.”

“Bir gün bütün eksik parçalar tamamlanacak mı, Asır?”

“Tamamlayacağız.”

Yutkunup başımı hafifçe sallayarak geri çekildim. Başım hâlâ biraz dönüyordu ama kendimi kötü hissetmeye o kadar alışkıyım ki artık garip gelmiyordu.

“Benim suçum olmadığını biliyorum,” dedim nefesimi bırakırken. “Sadece ölüm bu kadar kolay bir şey olmamalı gibi geliyor.” Gözlerimi gözlerinden kaçırdım. “Yani anlar mısınız, bilmiyorum ama benim için kolay değil.”

“Artık anlarım.” Elimden tuttu. “Anlamazsam anlatırsın.”

“Muhtemelen anlamazsın,” diye mırıldandığımda bana gözlerini kısarak yüzünü buruşturdu. “Evet, muhtemelen anlamam.”

“Hadi,” diye arkadan söylendi Anıl. “Akın aradı, telefonda car car bağırıp durdu. Şeytan diyor onu ormanda açtığı çukura göm de... Neyse.”

Asır’ın büyük bedeninin yanından başımı uzattığımda Anıl’la göz göze geldik. Başta sinirli gibi görünüyordu ama benimle göz göze gelince siniri sanki uçup gitti. Cem için tuttuğu yası, Akın’a olan öfkesini kısa bir an unutmış gibi gülümseyerek bana yaklaşıncı, elimi Asır’dan kurtarıp Anıl’a yaklaştım.

Onur'un da saçları sarı, gözleri maviydi ve sanki Anıl onun büyümüş hâliydi. Bu kadar benzemeleri miydi beni Anıl'a bu kadar yakın hissettiren, bilmiyordum ama onca kötü yaşanmışlığa rağmen Anıl kollarını uzatıp bana sarıldığında kendimi iyi hissettim. Hayatta olduğu için mutluydum ve değişmesini en çok istediğim kişilerden biriydi.

“Yine dört ayak üstüne düştün, sarışın.”

“Sen de öyle, sarışın,” diye onu yanıtladım. Birlikte kayalıklardan inip arabaya ilerledik. Asır hemen arkamızdaydı.

Anıl benim için arka kapıyı açarken, “Diyorum ki, saçlarını kızıl yapalım senin,” dediğinde ona ters ters baktım. “Bir eve iki sarışın fazla.” Kendi saçlarının uçlarına narin dokunuşlar kondurdu. “Hele ki benim sarışınlığımın yanında seninki sönük kalırken.”

Onun karnına dirseğimi geçirdiğimde Anıl inledi. “Beni sinir edersen şampuanına kırmızı boya katarım.”

Anıl'ı tehdit ederek arabaya bindiğimde Asır gelip yanıma oturdu. Ön koltuğa geçmediği için Anıl da ben de şaşkın şaşkın ona baktık.

Anıl ön koltuğu gösterdi. “Yerine geçsene.”

Asır bana bakıp, “Benim yerim burası,” demekle yetindi ve kapıyı kapatmak istediğinde Anıl ona engel oldu. Gözlerini kısmış, şüpheli bakışlarını Asır'ın üzerine dikmişti. Asır ise ona her zamanki gibi bakıyordu, duygularını gizleyen sert bakışlarıyla.

“Şey, ben tam olarak anlamadım,” dedi Anıl. “Siz şimdi nesiniz?”

Anıl'ın gözleri ikimiz arasında gidip gelirken dudaklarımı bir cevap verebilmek için araladım ama verecek bir cevap bulamadım. Bunun bir cevabı yoktu.

Neyse ki Asır bir cevap vermek zorunda olmaktan kurtardı ikimizi de. Arabanın kapısını sertçe çekip kapatınca Anıl son anda kapıya tutunarak ayakta kalabildi. Ardından camın

ardından Asır'a sessiz küfürler edip ters bakışlar atarak sürücü koltuğuna geçti.

Anıl, arabayı çalıştırıp yola koyulduğunda bir süre sonra kafamı çevirip dümdüz yolu izleyen Asır'a baktım. Benim ona baktığımı hissedince gözlerini yoldan çekip bana baktı.

Omuzlarımız birbirine değiyordu, bacaklarımız da. O kadar yakındık ama ne ellerimiz birbirine uzanıyordu ne de bir samimiyet belirtisi gösteriyorduk. Sanki ikimiz de kaskatı kesilmiş-tik.

"Uzun bir konuşma yapmamız gerek, biliyorsun değil mi?" diye sorduğumda kafasını usulca salladı. "Biliyorum."

Sonrasında yüzüme öyle uzun, öyle derin baktı ki kendimi ne düşündüğünü merak ederken buldum. Çünkü bu, önceki bütün bakışlarından çok farklıydı. O sert duruşu, bakışı, kötü hisleri ve düşünceleri... Onu gamzeli katil yapan her şeyinden sıyrılmıştı ve bana inanılmaz bir şey görüyormuş gibi bakıyordu.

"Niye öyle bakıyorsun?" diye sorduğumda birkaç saniye bekledi ve hemen ardından gözlerini kapatıp sıktı. Daldığı rüyadan uyanmak ister gibiydi ve ben de bu hissin bir benzerini yaşıyordum.

"Gözüm daldı," diyerek önüne döndüğünde sessizce gülmeden edemedim. Bana dönüp bakmadı ama dönmek istediğini hissettim. Sonrasında daha da uzaklaşmak ister gibi gözlerini sağında kalan camdan dışarı dikti. Dayanamayıp bir daha güldüm ama o, hislerini saklamakta ısrar ettiği için dönüp de gözlerinde beliren fırtınanın esintilerini bana göstermekten kaçtı.

Kötü hissediyordum, tam anlamıyla. Midem ağrıyordu, ağzımda iğrenç bir tat vardı ve gözlerim yeterince net görmüyordu. Başımın dönüşü sanki sonsuza dek sürecekti, durmak bilmiyordu ama yine de omzum Asır'ın omzuna değerken ve o benden gözlerini kaçırırken gülmekten kendimi alamayan tarafımı da bastıramıyordum.

Gözlerimi Asır'dan alıp elimdeki tren biletine çevirdim. Özgürlük bir bilet kadar yakınımıdaydı ama ben onu amaçlarım uğruna elimin tersiyle itmiştim. Bir tren biletiyle Asır'ın yarattığı kanlı dünyadan kaçabilecekken her şeyi gerçek anlamda bitirebilmek için zaten çektiğim acıların yarattığı alışkanlık hissiyle onun yanında kalmayı seçmiştim. Daha kötüsü olamaz denen bir nokta vardı.

Daha kötüsü olamaz.

Daha kötüsü tren biletini alıp gittiğimde Asır'ın değişime olan arzusunu yitirmesiydi. Daha kötüsü katliamların bir hiç uğruna devam etmesi ve masum insanların türlü yollarla can çekişerek ölmesiydi. Daha kötüsü Asır'ın Enver canavarını öldüremeyip, kardeşimin hedef hâline gelmesiydi. Daha kötüsü ailemin, sevdiklerimin her an ölebilmek ihtimalleriydi. Daha kötüsü bir süre sonra Asır'ın intikam arzusunun tetiklenmesi ve benim özgürlüğümü yine elimden alma ihtimaliydi.

Daha kötüsünün olmasına izin vermeyecektim.

Eve varana kadar yolun geri kalanında sessizdik. Belki herkes onlarca cümle kurmak istedi ama kimse kuramadı.

Anladığım kadarıyla bir katil olsalar da kendilerinden olanlara ve onların hayatlarına saygıları vardı. Cem için gerçekten bir cenaze töreni düzenlenecekti. Peki ya bunu ailesine nasıl açıklamayı düşünüyorlardı? Ben cenazeye katılacak mıydım?

Yolu izlerken yorgunluğuma yenik düşmüş olmalıyım ki uyuyup kalmıştım. Gözlerimi yeniden araladığımda başım Asır'ın omzuna yaslıydı ve araba evin önünde duruyordu. Ne zaman gelmiştik, Asır ne zamandır uyanmamı bekliyordu, bilmiyordum ama gözlerimi açmış olmama rağmen hâlâ ne kırıyordu ne de bir ses çıkarıyordu.

Anıl arabada değildi, sadece ikimiz vardık.

“Eğer rahat hissediyorsan uyumaya devam edebilirsin.”

Sertçe yutkunarak başımı hafifçe çevirdim ve Asır'a baktım. Yüzü oldukça yakındı ve doğrudan gözlerimin içine bakıyordu.

Kahverengilerine ilk kez bu kadar yakından bakıyordum. Ben gökyüzüysem o topraktı. Birbirinden uzak görünen ama bir bütünü oluşturan iki eşsiz parçaydık.

“Ne zaman geldik?”

“Bir saati biraz geçti,” diye kısık seste mırıldanırken gözleri aşağı, hafif aralık dudaklarıma kaydıığında sertçe yutkunarak bakışlarımı ön cama çevirdim.

“Keşke uyandırsaydın.”

“Güzel bir rüyaya benziyordu.”

“Rüya gördüğümü hatırlamıyorum.”

“Senin rüyandan bahsetmiyorum,” dediğinde kafamı omzundan kaldırıp ona baktım, dudağının kenarını hafifçe kıvrıp kapıyı açtı. O, arabadan inerken nefesimi sesli bir şekilde bırakarak ben de indim.

Asır’ın peşinden evin kapısına vardığımda eşikten içeri giremedim. Sanki önümde görünmez bir duvar vardı ve onu geçemeyecektim. Buraya kendi ayaklarımla geldiğime inanamıyordum. Eğer 17 Numara olduğum gün bunu yapacağımı bana söyleselerdi, ölsem inanmazdım ama şimdi işte, buradaydım.

Asır hemen önümde, içerideydi ve girmemi bekliyordu. Bu kapıdan her çıktığımda başıma gelenleri düşündükçe delirmek elde değildi.

Yapacaktım, bütün yaşadıklarımın güzel bir sonucu olacaktı. Hiçbirini boşa çıkarmayacaktım. Önce kendime sonra da bu yolda can veren herkese söz veriyorum ki başaracaktım.

İçimden üçe kadar sayıp eşikten içeri adımımı atarken, “Kendim bile inanmakta zorlansam da burayı özlemişim,” dedim. Kendimi kandırmak için kurduğum bu cümleye Asır da kanmış gibi yaptı.

“Burası seni özlemedi,” diyerek mutfaktan laf atan Koray’a döndü bakışlarım. Epey öfkeli görünüyordu ve sanırım dart tahtası ben olacaktım. Bana batıracaktı ok misali bütün sivri cümlelerini.

“Cansız varlıklar hakkında bile söz hakkın olduğunu sanıyorsun,” diye hayıflanarak ona ilerledim. Yemek masasının bir ucunda duruyordu. “Bir gün çenenin kırıldığını ve her şeye bir cevap veremediğini görürsem huzura ereceğim.”

Ben masanın bir ucundaydım, Asır da hemen çaprazımda duruyordu. Masadaki meyve kâsesinden yeşil bir elma alıp ısırdı. Daha önce gördüğüm sararmış elmalar şimdi yerini taze elmalara bırakmıştı ve işte, düşündüğüm gibi Asır elmaları yiyordu. Sanki hep burada, bu elma dolu meyve kâsesi olmalıydı ve Asır hep onları yiyebilecek kadar yakınında kalmalıydı.

“Huzura ermek istiyorsan sana müthiş bir yol gösterebilirim,” dedi Koray ve yalandan gülerek gözlerini kısıtı. “Hem gözümün önünde olup sinirlerimi de bozmazsın.”

Neden bahsediyordu bu çokbilmiş? Eğer ölümse o müthiş yolu, unutsun onu.

Koray’a yalandan gülümseyip gözlerimi kısarak aynı onun gibi itici bir tavırla karşılık verdim. “O hâlde bundan sonra gözünün önünde olmaya özen göstereceğim. Sinirlerinin bozulması hoşuma gider.”

Asır, Koray’la didişmemizden memnun bir hâlde tebessüm ettiğinde Koray’la ikimizin dik bakışlarına maruz kaldı. Yarım kalan elmasını masanın üstüne bırakarak omuzlarımdan tuttu ve beni merdivenlere doğru çevirdi.

“Hadi, duş al ve biraz dinlen. Koray’ın yorucu cümleleriyle daha sonra uğraşabilirsin.”

Asır’la birlikte merdivenlere ilerlerken Koray arkadan, “Yorucu cümlelermiş...” diye söylenmeye başladı. “O sarışının kafasındaki her bir sarı saç telini koparacak kadar çıldırmama ramak kaldı, bil diye söylüyorum.”

Arkamı dönüp Koray’a laf yetiştirmek istedim ama Asır tabii ki izin vermedi. Merdivenleri çıkarken Asır’ın omzunun üstünden zoraki bir şekilde Koray’a bakarak çemkirdim.

“Senin o kıvırcık kafadaki her bir teli koparıp bir tarafına sokarsam görürsün kim çıldırıyor!”

Merdivenlerin sonunda Asır beni banyoya doğru çevirdiğinde bile susmadı çokbilmiş kıvırcık. “Tek parmağımla seni kelederim, çok konuşma.”

“Aptal kıvırcık!”

“Aptal sarışın!”

Asır beni banyoya kadar getirdi. Nefesimi sesli bir şekilde dışarıya bırakarak ona banyonun içinden dik dik baktım. Kapının önünde duruyordu ve suratında eğlendiğini işaret eden bir tebessüm dolanıyordu.

“Yolacağım o kıvırcık saçlarını.”

“Bilerek yapıyor.” Kapiya uzandı. “Sen Koray’ı çok takma, hadi düşünu al. Zehirlendin, dinlenmen gerek.”

“Ayakta zor duruyor olmam onun saçlarını yolup ağzına tıkamayacağım anlamına gelmiyor, biliyorsun, değil mi?”

“Biliyorum.” Kapiyı kapatmak için tuttu. “Havluların dolapta, bir şeye ihtiyacın olursa da seslen, mutlaka duyarım.”

Ona kafamı salladığımda bana göz kırparak kapiyı kapattı. Kapiyı arkasından kilitledim ve banyonun içine doğru döndüm. Banyo dolabını açıp diğer havluların arasında parlayan tozpembe bornozumu ve yine tozpembe saç havlumu aldım.

Genelde bu dolabı açar ve içindeki havluları klozetin üstüne dizip kaçma planları yapardım. Her şey çok garip geliyordu.

Aynanın karşısına geçtiğimde kaşlarım çatıldı. Tozpembe elbisem öyle çok kanlanmıştı ki sanki korku filminden fırlamıştım.

Ayaklarımı ağrıtan topuklu ayakkabıları çıkarıp elbiseden kurtuldum. İç çamaşırlarımı ve elbiseyi doğrudan çamaşır makinesinin içine attım ve kısa programda çalıştırdım. Elbise mahvolabilirdi ama zaten niyetim onu bir daha giymek için temizlemek değildi. Sadece kan görmek istemiyordum.

Sıcak suyun altına girdim. Bu bana öyle iyi geldi ki orada ne kadar uzun süre kaldığımı bilmiyordum. Bedenimdeki görünen kirleri temizledim ama ruhumdakiler hâlâ yerlerini koruyorlardı.

Duştan çıkıp bornozuma sarındım, saçlarımı da havluya sardım. Yıkamayı bitiren makineden iç çamaşırlarımı çıkarıp kuruttuğum sırada makinenin üstündeki temiz kıyafetleri fark ettim.

Beni doğrudan duşa yollayan Asır, bu kıyafetleri ben gelmeden önce hazırlamış olmalıydı. Gideceğimden bu kadar emin miydi yoksa eğer gelmeyi kabul etmezsem beni zorla mı götürecekti?

Kafamda, cevaplarını bekleyen soruların yanına gönderdim bu soruyu da. Her şeyin bir zamanı vardı ve ben her bir soruyu elbet cevaplayacaktım.

Siyah taytı ve oldukça büyük olan *sweatshirt*ü giyip aynadan kendime baktım. Benim böyle bir sweatshirtüm yoktu. Rengi maviydi ve kalçalarımın altına kadar uzanıyordu. Kolları da uzundu.

Saçlarımı hızlıca kurutup balıksırtı ördükten sonra banyodan çıktım. Gitmem gereken yer aşağısıydı ama nedense adımlarım Asır'ın odasına yöneldi.

Asır'ın odasının kapısının önünde durup bekledim. Sabahın bilmem kaçıydı ve uyuyor olabilirdi ama ben çok yorgun ve rahatsız hissetmeme rağmen yapmamız gereken konuşmayı şimdi yapmak istiyordum.

Elimi yumruk yapıp kaldırdım ve parmak boğumlarımla üç kez kapıya tıklattım. Asır'ın kapıyı açması çok kısa sürdü.

“Defne,” dedi beni beklemiyormuş gibi şaşkın bir şekilde. “Seni rahatsız eden bir şey mi oldu?”

“Hayır,” diyerek içeri girdim. “Şu konuşmayı yapsak iyi olacak. O kadar çok sorum var ki...”

“Ama zehirlendin, dinlenmelisin.”

Gözlerim, dağınık kahverengi saçlarına kaydı ve üstünde hiçbir şey olmadığını ancak idrak edebildim. Göğsünde, kalbiyle neredeyse aynı hizada bir sargısı vardı. Kafam öyle doluydu ki kapıyı açtığı anda doğrudan yüzüne bakarken üstünü başını hiç fark edememiştim.

Elimi alnıma çarparak, “Kapıyı uçarak açmana gerek yoktu. Koray, hakkımda zırvalamaya da gelmiş olabilirdi,” dediğimde gülerek yatağının üstündeki beyaz tişörtü hızlıca kafasından geçirdi. “Kapıyı tıklamandan sen olduğunun anladım.”

Burun kıvrarak gözlerimi balkona çevirdim. Kapısı kapalıydı ama sandalyeler oradaydı. “Siz yokken buraya geldim.”

“Ne?”

Ona dönüp, “Hayatta olup olmadığını gözlerimle görmek istedim ve geldim ama yoktunuz. O zaman inandım gerçekten öldüğünüze. Ali’den kaçmak istedim ama beceremedim,” diye açıklama yaptığım da gözleri masasının üstüne doğru kaydı. Oraya baktığımda daha önce Ali’nin kırdığı camın değiştiğini ve dağılan yapbozun yeniden eski hâlini aldığını gördüm. Asır bu kez yapbozu duvara asmıştı ve manzara çok daha netti.

“Gökyüzü pembe olduğunda sence de her şey yoluna girecekmiş gibi gelmiyor mu?”

Yapbozda iki silüetin baktığı gökyüzü pembeydi ve oldukça güzel görünüyordu.

“Gökyüzünün rengi işleri yoluna sokabilir mi?”

Asır bana yanaştığında omuzlarımı silkerek yapbozdaki silüetleri işaret ettim. “Onlar mutlu görünüyor.”

“Yüzleri bile yok.”

“Ama sanatın ruhu vardır,” diye yanıtladım onu. “Orada bir yüz görmesek de var olduğunu hayal edebiliriz. Renklerin bize umut vermesine de izin verebiliriz. Bu kadar karamsar ve kapalı olma, Asır Karahanlı.”

Ona adı ve soyadıyla seslenmeme gülerek kafasını salladı. “Tamam, söylediğin gibi olsun. Orada iki mutlu kişi var. Hatta

onlar bir çift ve birlikte pembe gökyüzünün yarattığı muazzam manzarayı izliyorlar.”

“Birlikte hayal de kuruyorlar mıdır?” diye sorduğumda kuruyan dudaklarını ıslatarak kafasını salladı. “Hem de ne hayaller kuruyorlardır.”

“İmkânsız olanlardan da mı?”

“İmkânsız olanlardan da.”

Gülümseyerek artık tablo görevi gören dev yapboza baktığımda Asır'ın da benim gibi ona baktığını fark ettim. Belki de o gece bütün imkânsız hayallerimizi, keşkelerimizi o yapboza bakarken tükettik ama ikimiz de bunu birbirimize söylemedik.

Ölümün acısını defalarca tattım. Babam öldüğünde küçüktüm ama her şeyin farkındaydım. Annem haberi aldığı anda yazlık evimizdeki papatya bahçesinin yanı başında, dizlerinin üzerine çöküp saatlerce ağlarken ben öylece onu izledim. Salıncakta ileri geri giderken annemin bana babam hakkında aldığı haberi söylemesi için bekledim ama bana söylemedi. Önce annem çekti acıyı, bana babamın görevde şehit olduğunu söylemedi günlerce. Ama ben anlamıştım, sadece annemin bana söylemesini bekliyordum. Sanki annem bana söylemeden acı çekemezdim, babam için üzülemezdim.

Annem haberi aldıktan bir hafta sonra ancak sakinleşip bana babamın öldüğünü söylediğinde sanki o bir haftada acımı çoktan içime gömmüştüm, içime içime öyle çok ağlamıştım ki annemin yanında ağlayamamıştım.

Gece olduğunda, annem Onur'la uyumaya gittiğinde yataktan çıkar ve annem gibi papatya bahçesinin önünde diz çöküp içim dışıma çıkana kadar ağlardım ama annem duymasın diye bunu sessiz yapardım.

Zaten çok kısa bir süre içinde yazlık evi normalde yaptığımız gibi toplamadan oradan çıkmış ve annemin çalıştığı akıl

hastanesine gitmiştik. Annemin tatili bitmişti ve artık çalışması gerekiyordu.

Uzun uzun babam için de ağlayamamıştım yani. Ağlamak yerine açıp açıp babamın aldığı son kitabımı, Şeker Portakalı'mı okurdum. Şeker Portakalı'nı okuduğumda ağlardım işte. Zeze için ağladığımı sanırdım ama ben aslında babama ağlardım.

Sonra... Çok sonra aslında ölümün gerçekten ne olduğunu yakından tattım. Gözümün önünde ölen onlarca insan bana ölümün ne kadar da korkunç bir şey olabileceğini son nefeslerini tüketirken gözlerimin içine bakarak anlattı.

Masumlardan akan her kan damlası, benim gözyaşım ile birlikte döküldü. Hepsinin canının acısını sanki benim canımı alıyorlarmış gibi en derinden hissettim ama onlarla birlikte ölemedim. En çok da ölecekmiş gibi acı çekip ölememek yoruyordu insanı.

Her acının üstüne basıp geçtim. Ölüm artık benim de dilimin kolayca döndüğü bir kelimeye dönüştü. İnsanları ölümle tehdit etmek, kendi canıyla gözlerini korkutmak öyle kolaydı ki şimdi düşününce kendime inanamıyorum.

Ben böyle biri değildim.

Ölümün ne demek olduğunu bir kez daha Cem öldüğünde çok net anladım. Ölüm bazen kurtuluştur bazen de umut ettiğinde cezaydı. Cem ölürken kurtulmuş muydu yoksa içinde bir umut yeşerirken canından mı olmuştu, tam olarak emin değilim.

Ölmek zor gibi görünen bir şey olsa da bazı şartlarda yaşamak çok daha zordu. Ölmek için cesaret gerekiyordu ama yaşamak için çok daha azına ihtiyaç yoktu. Umudu yoksa insanın, ölmek kolay gelirdi ama en ufak umudu varsa yaşamak için canı pahasına savaşırdı.

En azından ölüm ve yaşam arasındaki ince çizgide durmadan dans eden biri olarak bunları söyleyebilirdim.

Hemen ileride, mezarlığın girişe yakın tarafında açılan mezara gömülen ceset bu kez bir yabancıya ait değildi. Bugün diğer günler olduğu gibi yalnız değildik. Cem'in bu karanlık dünyasının arkasında kalan aydınlık hayatındaki bütün arkadaşları, ailesi, sevdikleri buradaydı ve hepsi onun için gözyaşı döküyordu. Hepsi Cem'in ölüm nedeninin bir trafik kazası olduğunu sanıyordu.

Cem'in bir erkek kardeşi vardı ve ona çok benziyordu. Ağlamıyor, sadece tabuta bakıyordu. Belki de henüz hiçbir şeyin farkında değildi.

Cem'in kefene sarılmış cesedi, hazırlanan mezara yerleştirildi ve erkekler, üzerine sırayla toprak atmaya başladı. Acı dolu çığlıklar bunun üzerine daha şiddetli bir hâl aldı.

Cem'in annesine oldukça uzaktım ama eğer yakın olsaydım çarçabuk yanına gidip oğlun onlarca insanı öldürdü ve o insanların bir mezarı bile yok diyebilirdim. Bu yüzden uzak olmam herkes için çok daha iyiydi.

Dün gece Asır'la konuşmaya çok hazır hissetmeme rağmen konuşamamıştım. Mideme öyle sert bir ağrı saplanmıştı, midem öyle çok bulanmıştı ki konuşmayı ertelemek zorunda kalmıştım. Gece boyunca da sık sık banyoya çıkıp kusmuştum. Hâlâ midem ağrıyordu, çok kustuğum için boğazım acıyordu ve oldukça yorgun hissediyordum.

“Seni bir yerden tanıyorum.”

Solumdan yükselen sesle irkilerek oraya döndüm. Herkesin benden uzakta olduğuna o kadar emindim ki düşüncelerime daldığımda birinin yaklaştığını duyamamıştım.

“Biriyle karıştırıyorsunuzdur,” dedim karşımdaki siyah saçlı, yeşil gözlü ve elmacık kemikleri belirgin genç adama. “Ben sizi tanımıyorum.”

“Bu gözleri nerede görsem tanırım,” diyerek başını hafifçe yana eğdi ve yeşil gözlerini kısıp yüzüme daha dikkatli baktı. “Defne Karaca.”

Tüm duyularım alarma geçmiş, benliğimi korku kaplamıştı. Dehşetten neredeyse nefes alamıyordum.

Beni tanıyordu, gerçekten kim olduğumu biliyordu.

Kaşlarımı çatıp onun simasını hatırlamaya çalıştığımda bana yardımcı olmak ister gibi gülümsedi ve o anda onu tanıdım. 17 Numara olmadan önceki mutlu hayatımda kalan sevgilimin yaşadığı öğrenci yurdunda kalıyordu ve yanlış hatırlamıyorsam adı Ozan'dı. Can bir keresinde denk geldiğimizde bizi tanıştırmıştı ama tanışmamız bundan ötesine geçmemişti.

“Ben...” derken duruşumu dikleştirdim. “Bahsettiğiniz kişi değilim.” Kafamdan bir isim attım. “Işık ben.”

“Hımm,” diye bir ses çıkardı dudak bükerek. “Karıştırmış olmalıyım. Gerçi haklısınız, Defne Karaca’nın burada işi ne ki?”

Onu kafamı sallayarak geçiştirmek istediğimde gözleri boynuma doğru kaydı. Hemen montumun fermuarını boğazıma kadar çektim. Bu, onun daha çok dikkatini çekti.

“İntihara meyilli bir tip misin?” diye sordu yeşil gözlerini kırkarken. Gözleri durmadan vücudumda, açıkta kalan yerlerimde dolanıyordu. Boynum dışında görebileceği bir iz arıyor olmalıydı ama neyse ki hepsi kapalıydı.

“Hayır, intihara meyilli değilim. Bir kaza geçirdim, izi kaldı.”

“Biri sana zarar veriyor da olabilir,” diyerek yalanımı tamamen görmezden geldi. “Sevgilin, arkadaşın ya da ailen mi?”

“Hiç kimse,” diye direttim. Bu hiçbir şeyden haberi olmayan adama gerçekleri öylece dökecek değildim. Artık kurtulmak için birine de ihtiyacım yoktu, benim derdim çok başkaydı. “Bir kaza geçirdim ve izi kaldı.”

Bana inanmadığını apaçık belli eden ifadesine bakıp iç geçirdim. Neyi bu kadar zorluyordu, bilmiyordum ama artık uzaklaşsa iyi olurdu.

“Kaza kimin elinden çıktı?” diye sorup elini cebine attı ve telefonunu çıkardı. “Bana özel hayatını açmana gerek yok ama eğer zarar görüyorsan sana yardım edebilirim. Polisi aramam

saniyelerimi alır ve bu kalabalıkta kimse seni zorla bir yere götürmez.”

Davranışını o kadar takdir ettim ki yüzümde beliren gülümsemenin sahte hiçbir yanı yoktu. Bu dünyada bu cümleleri duymayı bekleyen o kadar çok kadın vardı ki, böyle insanların var olduğunu görmek beni mutlu ediyordu. Kısa bir süre önce ben de yardım çığlıkları atan o kadınlardan biriydim. Birinin bana yardım etmesini o kadar çok istedim ki, her seferinde büyük hüsrana uğradım.

Eğer Ali yerine karşıma Ozan çıksaydı ve beni kurtarmış olsaydı, her şey çok farklı olabilirdi ama hayatım artık çok başka noktadaydı. Mesele artık kurtulmak değil, kurtarmaktı.

Ozan’a teşekkür edeceğim sırada bir anda bana yaklaştı ve yüzündeki o güvenilir ifade silindi. “Koruduğun adamlar sandığın gibi güvenilir değil.” Bir anlığına neden bahsettiğini anlayamadım ama konuşmaya devam edince bütün taşlar yerine oturdu. “Cem’in bu adamlardan uzaklaşmak, hatta ulaşamayacakları kadar uzakta yaşamak istediğini biliyor muydun? Son konuşmamızda artık böyle yaşamak istemediğini söyleyip duruyordu. Hiçbir zaman nasıl bir yaşamı olduğunu anlatmadı ama ben ona bu nefret edilesi yaşamı sunanın bu arkadaşı kıklıklı adamlar olduğunu biliyordum. Ortada onlarla ilgili yanlış bir şeyler var ve ben sana yardım edebilirim. Tek yapman gereken...”

Dibime girip sözlerini sadece benim duyabileceğim şekilde fısıldayan Ozan’ın omzunu yakalayan Asır, ikimizi aynı anda korkuttu. Ozan’a o kadar çok odaklanmışım ki Asır’ın geldiğini fark edememiştim.

Asır, Ozan’ın omzunu hafifçe sıkıp yüzüne sahte bir gülümseme yerleştirdi. Ozan gerilen vücudunu zoraki çevirip kimin geldiğini görmek için ardına baktığında Asır’ı görür görmez kaşları şaşkınlıkla havalandı.

Karşısında bir katilin olduğundan haberi dahi yoktu. Asır'ın ona dik bakışlarını ve imalı gülüşünü neye yoruyordu, bilmiyordum ama Asır'ın sahte dostane tavrına sert bir çıkış yapacak gibi görünüyordu.

“Sen Cem'in kuzeni olmalısın,” diyerek Ozan'ın omzunu sıvazladı Asır. Ozan'ın Cem'in kuzeni olduğunu öğrendiğimde gözlerim fal taşı gibi açıldı. Bu nasıl bir denk gelmeydi, nasıl bir şanstı böyle?

“Evet,” diye yanıtladı onu Ozan. “Sen de onun yakın arkadaşlarından olmalısın, sizden çok bahsederdi.”

“Tabii.” Asır kısa bir an bana baktı ve derin bir iç çekerek kısılan bakışlarını Ozan'ın üzerine kilitledi. “Öyleyiz.”

Ozan bana dönüp, “Sana söylediklerim hâlâ geçerli, tek lafına bakar,” diyerek yanımdan ayrılmaya yeltendi. Asır onu boğazından yakalayıp ardımızda kalan ağaca ittiğinde dudaklarımın arasından kaçmaya hazırlanan çığlığını zorla bastırdım.

İnsanların dikkatini çekmeden Asır'ı buradan uzaklaştırmam gerekiyordu. Hızlıca yanlarına gidip Asır'ı kolundan yakaladım ama o bütün dikkatini Ozan'a vermiş durumdaydı.

“Neden bahsediyorsun, anlat bakalım.”

“Seni ilgilendirmez,” diye öfkeyle yanıtlayarak kendini Asır'ın elinden kurtarmaya çalıştı Ozan. “Bu, onunla benim aramda.”

“Öyle mi?” Ozan'ı ağaçla iç içe geçirmek ister gibi boynundan iyice bastırdı. “Onunla senin aranda, öyle mi?” Ozan'ın nefesi kesildiğinde Asır'ı ondan uzaklaştırmak istedim ama neredeyse gözü öfkeden kör olmuştu. “Onunla senin aranda benim bilmediğim ne olabilir?”

“Asır dur, insan içindeyiz. Önemli bir şey değil, bırak onu.”

Asır'ın öfkeyle parlayan gözleri üzerime döndü. “Pekâlâ.”

Bir anda elini çektiğinde Ozan derin bir nefes çekip öksürmeye başladı. Yüzü kıpkırmızı kesilmişti ve dudaklarının ardında öfke yüklü cümleler biriktirdiğine emindim.

“Bir şey yok,” diyerek Asır’ı kolundan tutup geri çektim ve Ozan’dan olabildiğince uzaklaştırdım. “O sadece tehlikede olduğumu düşünmüş ama ben tehlikede değilim. Birlikte geçirdiğimiz kazanın izlerini başka bir şey sandı, yardım teklifinde bulundu.”

Asır başını hafifçe yana eğerken, “Öyle mi?” dedi ve sahte bir şekilde gülümsedi. “Ne düşünceli hareket!”

Az önce yaptığından sonra bu sahte gülümsemesi inandırıcılığını tamamen yitirmişti ama zaten o da bunu bilerek yapıyor gibiydi.

“Seni nezarete tıktırmak birkaç dakikamı alır,” diye öfkeyle çıkıştı Ozan. “Dua et cenazedeyiz yoksa geceyi dört duvarın arasında geçirirdin.”

Asır, alt dudağını ısırarak bakışlarını Ozan’a çevirdi. “Ama bak şimdi, ben senin için de bir mezar kazmak istiyorum.”

Ozan, Asır’a kin dolu bir bakış atarak, “O dediğin o kadar kolay olsaydı, mezarını çoktan kazıyor olurum,” dedi ve yere, Asır’ın ayak ucuna tükürdü. Onun bu hareketiyle benim gözlerim büyürken Asır gerim gerim gerildi. Uzaklaşan Ozan’ın yakasına yapışıp onun kafasını yerinden koparacağını ve gerçekten bir mezar kazacağını sandım.

Asır, öfkeden kudursa bile Ozan’ın peşinden gitmek yerine bana yaklaştı ve hiç beklemediğim bir anda beni kendine çekip sarıldı. Çenesini başıma yaslayıp içine derin nefesler çekerek bıraktığında Ozan’ın peşine takılıp onu gerçek anlamda öldürmek için sakinleşmeye çalıştığını anladım.

Gözlerimi kapattım ve bütün dış etkenlerden sıyrıldım. *Hiç 17 Numara olmadım, hiç gamzeli katille tanışmadım, hiç ölüme şahit olmadım, hiç özgürlüğüm için kaçmaya çalışırken canım yanmadı.*

Bir anlığına, sadece kısa bir anlığına bütün gerçeklerden sıyrılabilsem ne olurdu ki? Ama olmuyor maalesef, sıyrılamıyordum gerçeklerimizden.

Kapattığım gözlerimi aralayarak Asır'ın kolunun üstünden mezarlığa baktığımda bizi uzaktan izleyen Ozan'la göz göze geldim. Felaketin gelişi, tetikte bekleyen bir silahtan farksız değildi.

Akın, Asır'ı çağırınca beni bırakmak zorunda kaldı. Kollarını gevşeterek, "Sen arabaya geç, geliyoruz," dediğinde onu gitmeden durdurdum. "Henüz Cem'in mezarını ziyaret etmedim. Herkesin gitmesini bekleyecektim."

"Şimdi değil ama söz veriyorum bir gün geleceğiz, tamam mı?"

Kafamı sallayarak onu onayladığımda göz kırparak Akın'a doğru yürümeye başladı. Ben de arkamı dönüp arabaya ilerledim.

Eve gidip günlerce uyumak istiyordum. Sanki sadece uzun uykular beni iyileştirebilirdi. Yeterince uyursam belki bir gün uyandığımda her şey yoluna girmiş olurdu.

Düşünecek, netleşecek o kadar çok şey vardı ki, bunu düşünmek bile beni yormaya, tüketmeye yetiyordu.

Arabanın yanına gidip kapıyı açmak istedim ama kapı açılmadı. O zaman ancak Asır'ın kapıları açmadığını fark edebildim.

Derin bir iç çekerek arabanın kaputuna oturdum ve beklemeye başladım. Cenaze bitmişti ve insanlar dağılıyordu.

Elimi montumun cebine atıp yol kenarından kopardığım papatyaları çıkardım. Buraya gelirken geçtiğimiz bir yolun kenarında görünce Asır'ı arabayı durması için zorlamış ve inip birkaç tane papatya toplamıştım. Niyetim, bunları Cem'in mezarının üzerine bırakmak ve ona, onun için de umut etmeye devam edeceğimi söylemekti ama belli ki bugüne kismet değildi. Bir dahaki sefere kesin yapacaktım.

Papatyalara bakarken Ozan hemen önümde belirdi. Bu adam başını belaya sokmak istiyordu anlaşılan. Nasıl bir belanın ense-sinde olduğunu bilseydi de böyle cesur olabilir miydi?

“Teklifim hep geçerli olacak,” diyerek bana bir kâğıt uzattı. Kâğıdın üzerinde bir numara ve adres yazıyordu. “Cem bana bazı şeylerden üstü kapalı da olsa bahsetti. Yaşadıkları evde bir misafir olduğundan ve misafirin pek mutlu olmadığından söz etti. Tesadüfe bak, bu misafirin sarı saçları ve mavi gözleri olduğunu söylediğinden eminim.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Eğer onlardan biri değilsen yardımımı istersin ama eğer ki onlardan biriysen Cem’in ölümünde senin de parmağın var demektir.”

Ben inkâr edemedi hızla yanımdan ayrılıp mezarlığı terk etti. Yarım açık ağızla arkasından bakakaldığım sırada elimdeki kâğıdı biri aldı. Önüme döndüğümde kâğıtta yazanlara bakan Asır’ı gördüm.

“Bana onu öldürmemem için bir sebep söyle.”

“Cem’in kuzeni.”

“Bir sebebe daha ihtiyacım var,” derken kâğıdı avucunun içine alıp buruşturdu.

“Acısı var.”

Kahverengi gözlerini kaldırıp yüzüme bakarken, “Bir sebep daha,” diye belirttiğinde ona dik dik baktım. “Bana söz verdin.”

Kâğıdı yere atarken belime uzandı ve beni arabanın kaputundan indirirken, “Yeterli,” dedi.

Arabanın kapısını açıp içeri geçmemi bekledikten sonra kapıyı kapatacağını düşünmüştüm ama bunun yerine üzerime doğru eğilip kemerimi takmayı tercih etti. O kadar yakındı ki, hâlâ bu yakınlığına alışamadığım için garip hissettim.

“Papatyaları sever misin?” diye sorduğunda hâlâ elimde olan papatyalara bakıp kafamı salladım. “Evet, ya sen?”

“Sevmem.”

“Aslında ben de son zamanlarda pek sevmiyorum,” derken papatyalardan birini alıp kulağının arkasına sıkıştırdım. “Kötü rüyalarım son zamanlarda papatyalarla dolu oluyor.”

Papatyayı kulağının arkasına sıkıştırdığımı fark edince şaşırarak bana baktı. Bir şey söylemek ister gibi dudaklarını araladığı sırada Akın'ın, "Defne, arkaya zıpla, güzelim," diyerek araya girişi onun dudaklarını birbirine bastırıp suskun kalmasına neden oldu.

Asır geri çekilip arabadan inmemi bekleyen Akın'la aramızda dikilmeye başladı.

"İlk ben geldim, sen arkaya geç." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Mümkünse aynı arabaya binmeyelim."

"Beni öldürdüğünü sandığın günleri hatırlayarak vicdan azabı çekmeye devam edemez misin?"

"Seni öldürdüğümü sandığım günlerde çektiğim gereksiz vicdan azaplarını düşünerek benden af dilemeye dünyanın bir ucuna giderek başlayamaz mısın?"

Akın bana bir cevap vermek için epey hevesli olsa da Asır kapımı kapatırken, "Akın, sen diğer arabaya geç, didişmelerinizi dinleyecek hâlim yok," dediğinde gözlerimi camdan Akın'a çevirip sııttım. Ağzında sessiz bir küfür geveleyip arkadaki arabaya ilerlediğinde hâlimden memnundum.

Asır yanımdaki şoför koltuğuna oturup kapısını kapattığında arkadaki kapılardan biri açıldı ve Koray'ın iğneleyici ses tonu beni kırk yerimden bıçakladı.

"Bu sarı kafayla aynı arabaya binmektense şu mezarlardan birine girmeyi tercih ederdim ama biraz dişimi sıkacağım."

Biri biter biri başlar, ikisi de birbirinden beter.

"Benim hakkımda daha iyimser şeyler düşünen biri gelemez miydi?" diye söylenerek dikiz aynasından Koray'a baktım. Gözlüğünü düzeltirken bana ters ters bakıyordu her zamanki gibi.

"Hâlâ yer değiştirmek için vaktin var."

"Akın'ı çağırmam daha az vaktimi alır, ne dersin?"

"*Kötünün kötüsü var* derim!"

Yolculuğun başında arabanın içi derin bir sessizliğe gömüldü. Koray ve Asır'ın düşünceli hâllerinin sebebinin Cem olduğunu

bildiğimden bir şey söyleyip düşüncelerini bölmedim. Ben yalnızca bir buçuk aydır onların hayatındaydım ve hayatlarında olduğum bu sürecin yarısını onlardan kaçmakla geçirmiştım. Bu yüzden onların Cem için hissettiklerini hissetmiyordum ama kırgın hissediyordum. Cem adına hayata, bilmese bile Asır'a kırgındım.

“Defne.” Koray’ın arkadan yükselen sert sesini duyduğumda gözlerimi devirmeden edemedim. Benim sinirlerimi sadece adımı söylerken kullandığı ses tonuyla bile zıplatabiliyordu. “Ozan senden ne istiyor?”

“Beni tanıdı,” diye yanıtladım onu, bir şekilde ortaya çıkacaktı zaten. “Sevgilimin kaldığı yurttan bir arkadaşındı ve biz tanışmıştık. Tanışmadığımıza onu inandırdım, kendimi bir başkası olarak tanıttım. Boynumdaki izi görünce şiddet gördüğümü anlayıp yardım teklifinde bulundu.”

“Asır, sen bunu biliyor muydun?” diye sordu Koray. “Cem’in kuzeniyle Defne’nin sevgilisinin bir bağı olduğundan haberin var mıydı?”

Asır bunu başıyla onayladığında kaşlarım hayretle havalandı. “Başka ne biliyorsun benim bilmediğim?”

“Senin hakkında birçok şey.”

“Bak sen...” diye kelimeleri uzatarak telaffuz ettim. “Yıllardır peşimdesin, bu çok da şaşırilacak bir şey değil. Peki ya, hiç mi düşünmedin bu bağı bir gün başına bela olabileceğini?”

“Bunlar önemsiz şeyler,” derken sol dirseğini camın kenarına yaslayarak göz ucuyla bana baktı. “Eğer ortada bir tehlike varsa bunu ortadan kaldırmak benim için çocuk oyuncağı.”

“Bir dakika...” derken kafamda bir senaryo çizdim. “Cem’i neden seçtin?”

“Keyfim öyle istedi.”

“Asır.”

“Eğer sorun, Cem’i senin peşindeyken gözüme kestirip kestirmedimse...” Dikiz aynasından bir anlığına Koray’a bakıp

cümlenin devamını getirip getirmemek konusunda düşündü. Belki de cümlenin devamını doğru söyleyip söylememek konusunda bir karar verdi. “Evet, Cem’i seni ve hayatındakileri araştırırken keşfettim ama inan bana, çıktığım yolla ulaştığım nokta arasında dağlar kadar fark vardı. Kendini buna bir sebep olarak görme.”

“Ama bu, eğer beni araştırmasaydın Cem’i seçmeyeceğin anlamına geliyor.”

Kafasını sallayarak bunu onayladı ama açıklamayı Koray yaptı: “Bu çeteninin her bir üyesi, Asır’ın senin peşinde olduğu dokuz yılda bir şekilde seninle bağlantılı olarak seçildi. Belki gittiğin bir kafede, kütüphanede, geçtiğin yolda, kaldığın hastanede... Öyle uzun yollar ve karmaşık bağlar var ki işin içinde, istesen de çözemezsin, 17 Numara.”

Katil çetesinin her bir üyesinin bu karanlık dünyaya dâhil olmasının bir sebebi olduğumu biliyordum ama hayatımın bir kısmındaki eylemlerimin çıktığı yolların bunun bir sebebi olabileceğini hiç düşünmemiştim.

Belki bir kütüphanede sabahlamıştım ve katillerden biri de sabahladığım o gün oradaydı. Ben kütüphaneden çıkıp gitmiştim ama Asır orada kalmış ve gözüne yeni avını kestirmişti. Araştırmış, çetesine uygun bir üye olup olmadığını iyice tartmış ve bir plan yapmıştı.

Hiçbir şey söylemedim ama gözlerimi, yolu izleyen Asır’a çevirip onun kafasının içinde dönenleri görebilmeyi diledim. Kafanın içinde milyonlarca tilki yalnızca intikam yolundaki kötülük tohumlarını mı yetiştiriyor, Asır Karahanlı? Tohumlar büyüdüğünde, birer ağaç olduklarında dalları uzanıp bizi boğacak mı yoksa yalnızca çiçek mi açacak?

Asır için her insan kötüydü ve her insan katil olabilirdi. Ona göre her insanın içinde bir katil vardı ve ortaya çıkacakları ânı, olayı, duyguyu bekliyorlardı. İnsanlığa olan inancını öyle çok

kaybetmişti ki, çetesine üye seçerken içi bu konuda çok rahat olmalıydı.

Şaşırtıcı olan, seçtiği her yeni kişinin gerçekten içindeki katili çıkarmış olmasıydı. Acaba bunu reddeden, ölene dek bundan kurtulmak için çabalayan ve bu yolda ölen ya da hayatta kalıp kendi hayatına geri dönen birileri var mıydı?

Her şey çok garipti. Benim bir anlığına oturduğum bir kafeden gözüne birini kestirmiş olabilir, onun hakkında her şeyi araştırıp çetesine uygun bir üye olduğuna karar verebilir ve sonra o seçtiği üyenin gece yarısı gittiği bir sinemada katliam düzenleyip onu alabilirdi. Yol öyle uzundu ki, seçildiği noktada katliama kurban gidip ölen insanlar gerçekten, sadece Asır bütün insanlığa inancını kaybettiği için şans eseri ölüyorlardı. Bir sonraki seansa, seçilecek yeni üyenin bilet almadığı bir filme gidenler hiç farkında olmadan bir faciadan son anda kurtulmuş oluyorlardı.

Şimdi kendimi bir kafede oturduğum, bir kütüphanede ders çalıştığım, bir yoldan rastgele geçtiğim için bile suçlu hissediyordum ama bunu dile getirmedi.

Eve döndüğümüzde herkes odasına çekildiği için ben de kaldığım odaya çekilmiştim. Belki de odalarına çekilmemişler, ben-siz bir plan yapmışlardı. Sonuç olarak Asır Karahanlı'nın bir katil olduğu ortaya çıkmıştı ve Enver Karahanlı'nın o övündüğü gücü bile bunun üstünü kapatmaya yetmezdi. Ayrıca o gün katliam yarıda kesildiği ve insanlar kurtulduğu için katillerin birkaçı bana oldukça kinliydi. Her şeyin her an son bulabilme ihtimali onları gerim gerim geriyordu. Bense bu konuda oldukça rahattım. Hatta bir noktada bu düşünce bana iyi hissettiriyor ve fazladan şansım olduğunu düşündürüyordu.

Yorgun ve rahatsız olduğum için birkaç saat uyuyup dinlendikten sonra açlıktan guruldayan midemi susturmak için bir şeyler atıştırmak niyetiyle odadan çıkıp mutfığa geçtim.

Akın, ocağın başındaydı ve bu, eve geldiğimden beri onunla ilk yalnız kaldığım andı. İçimden geçeni saklamayacaktım. Akın'ın saçından yakalayıp yüzünü yanan ocağa basmak gibi vahşice bir arzu besliyordum. Onun belimde açtığı yarayı, beni öldürme arzusunu hatırladıkça sinirlerime hâkim olamıyordum. Hayattaydı, bana yaşattıkları hâlâ aklımda tazeydi ve ben diğerlerinin aksine bana burada olmayı çok daha zorlu bir hâle sokan bu katile bir bedel ödetmek istiyordum. Bana o ormanda yaşattıkları aklıma geldikçe midem bulanıyordu. Hele ki bu evin içinde boğazıma bıçak dayadığı anları...

Derin bir nefes alıp bıraktım ve sakinleşmeyi denedim. Akın bir akıl hastasıydı ve olması gereken yer hapisane değil, akıl hastanesiydi. Aranan azılı bir katildi ve taklitçileri bile vardı. Yakalandığı gibi akıl hastanesine, o camlı odalardan birinin içine tıkulacağına şüphe yoktu.

O günü iple çekiyordum doğrusu.

Akın görmese bile ona yan yan bakarak buzdolabına ilerledim ve içinde atıştırabilecek bir şeyler aradım. Dolap doluydu ama kendime uzun uzun yemek hazırlayacak mecalim yoktu. Bu yüzden iki yumurta alıp onları kırmak için tava aramaya başladım.

Dolaplardan birinde tava bulmuştum ki Akın onu elimden kapıp, “Yemek yapıyorum,” dedi. “Biraz dayan. Hatta bana yardım et, daha hızlı hazırlarız.”

Akın'la yemek hazırlamak, bir zombiye yemesi için atan kalbimi uzatmak gibi hissettiriyordu. Öyle garip bir histi.

“Ne istiyorsun?”

Yumurtaları dolaba geri koyarken sorunlu olan taraf olmamak için çabalamaya karar verdim. Kendime her seferinde

Akın'ın bir akıl hastası ve tedaviye ihtiyacı olduğunu hatırlatıyordum ki insanlığa olan inancım Asır gibi sıfırın altına düşmesin.

Tezgâhtaki kesme tahtasının üstüne iki soğanı bırakırken, “Soğanları doğramaya ne dersin?” diye sordu. “Gözünden akan her bir damla beni mutlu edecektir.”

Tezgâhtaki keskin bıçağı alırken ölümcül bakışlarımı Akın'ın üzerine çevirdim. Bıçağı aldım, tahtanın üstündeki soğana sapladım. “Pekâlâ.”

Akın, sert tavrıma önce şaşırdı, sonra bundan zevk alır gibi gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı. Sonra tabii sinsi gülümsemelerini gizlemeye devam etmedi. Mantarları temizleyip doğrarken deli gibi kendi kendine gülüyordu. Kafasında ne gibi senaryolar kuruyordu, bilmiyordum ama her hâli beni sinirlendirmeye yetiyordu.

Soğanları doğrarken ağlamamak için çok direndim ama Akın şeytanı belli ki soğan işini, ağlayacağıma emin olarak vermişti. Bu soğanlar tazeydi ve gözlerimi daha ilk andan yakmaya başlamıştı. Bu bir buçuk ayda iyice hassas bir hâl alan gözlerim hemencecik sulanmış ve gözyaşlarım bir bir yanaklarıma süzül-müşlerdi.

“Mutluluktan ağlamak istiyorum,” diye sevinç naraları atan Akın'a ters ters ama dolu gözlerimle bakarken zoraki soğanları bitirdim. Onları bitirdiğimde hemen önüme doğranacak ne varsa dizmeye başladı. Sanki yıllardır bu ânı bekliyordu.

Doğrama işini bitirip bıçağı tahtanın üstüne bıraktığımda Akın'a *benden bu kadar* demek için hazır bir hâldeydim. Kafamı ona çevirirken kaşla göz arasında tahtanın üstündeki bıçağı aldı ve boğazıma dayadı.

“Yaran nasıl?” diye sordu yüzlerimiz arasındaki birkaç santimlik mesafeden zevk alır gibi sırıtarak. “Canın çok yandı mı, 17 Numara?”

Sertçe yutkunarak boğazıma dayadığı bıçağın tenimde açabileceği derin yarığı düşünmemeye çalıştım. Hayır, niyeti beni öldürmek değildi. Yalnızca beni korkutmak, hâlâ ilk günlerdeki gibi kolayca boğazıma bıçak dayayabileceğini kanıtlamak istiyordu.

“Sen benim canımı bir bıçakla ya da silahla yakabilirsin ancak,” diye dişlerimin arasından nefretle fısıldadım. “Oysaki ben bir cümlele bile senin canını kolayca yakabilirim.”

Ona çirkin ördek yavrusu dememek için kendimi çok zor tuttum. Neyse ki boğazıma bir bıçak dayanmışken kışkırtıcı cümlelerimin dozunu ayarlamam gerektiğinin farkındaydım.

Akın, dilini ısınp başını hafifçe yana eğerken boğazıma dayadığı bıçağa hayran hayran baktı. “Keşke o gün hem seni hem de hain Ali’yi öldürseydim. Bunun için ne kadar pişman olduğumu bilemezsin.”

“Bana olan nefretin öyle gereksiz ki...” dediğimde bıçağı hafifçe kaldırdı ve sivri ucunu sanki saplamak ister gibi bazı noktalarda dikkatle gezdirmeye başladı. Bu korkunç ihtimale rağmen cümlelerimi esirgemedim. “Beni defalarca öldürmeye çalışmana rağmen ben o gün, her şey sizin bir oyununuz olsa da seni öldürmek istemedim. Bir katil olmak istemedim. Buna rağmen bana olan nefretini anlayamıyorum. Bu neyin nefreti, Akın?”

Bıçağın sivri ucu, boğazımın ortasındaki boşlukta durdu. Akın, gözlerini keskin bir şekilde gözlerime çevirdi. “Beni seçeceğini bilmenin nefreti, 17 Numara.”

Aniden bıçağı çekip tezgâha bıraktığında rahat bir nefesi yavaşça bıraktım. Akın, bıçağı tezgâha bırakmıştı bırakmasına ama bu, onun ellerinin titremeye başlamasına neden olmuştu. Sanki o bıçağı eline aldığı anda kan akıtmalıydı ve şu an kendini zapt etmeye çalışıyordu.

“Seninle her yalnız kaldığımda beni öldürmeye çalışıyordun. Bu da benim seçimimin sebebiydi.”

Bıçağın üzerindeki gözleri yuvalarında dönüp gözlerimi buldu. “Şu an yalnızız, 17 Numara.” Sesi tehlikeli derecede kısılmıştı.

Akın Varol, yıllar önce akıl hastanesinden kaçan, hikâyesini işitenlerin korkulu rüyası hâline gelen akıl hastası bir seri katildi. İnsanları öldürmek için kendine bir sebep verirdi. Onlar tarafından sevilmemek... Eğer Akın Varol birine değer veriyorsa karşısındaki kişi de mutlaka ona değer vermeliydi yoksa boynundan aldığı bir bıçak darbesiyle ölmesi an meselesi hâline gelirdi.

Ali’nin beni tutsak ettiği günlerde bana Akın hakkında okutduğu haberlerden birkaçından hatırladıklarım bunlardı. Ali, Akın’ın taklitçilerinden bahsettiğinde merak edip hakkında bir şeyler öğrenmek istemiştim.

“Benim ruhum her daim yanınızda,” diyerek Akın’la aramızdaki yüksek gerilimi eliyle tutup çeker gibi aramıza giren Asır biraz geç geldiği için Akın kendini şanslı sayabilirdi. “Bu yüzden bir dahaki sefere gerçekten ölmek istemiyorsan, Defne’yle yalnız kalmamaya çalış, Akın.”

Sadece birkaç saniye önce inseydi merdivenlerden, asıl manzaraya şahit olacaktı. Belki de Akın, Asır’ın geldiğini fark ettiği için bıçağı aniden çekmişti boğazımdan.

Akın geri çekilip, doğradığım biberleri alarak tencerenin içine döktü. “Kendi yardım etmek istedi.”

“Yalan ağzına yuva yapmış senin,” diye söylenerek tezgâhın yanından ayrıldım ve bir sandalye çekip oturan Asır’a yaklaştım. Masanın üstündeki elma kâsesinden yine bir elma almıştı ve onu ısırırken gözlerinin içinde kopan sessiz öfke fırtınasını gizleme gereksiniminde bulunmadan doğrudan Akın’a bakıyordu.

Çaprazında kalan sandalyeyi çekip oturdum ve dikkatini çekebilmek için elimi gözlerinin önünde salladım. “Yemekten sonra konuşabilir miyiz?”

Gözlerini üzerime çevirirken öfke fırtınasından emare kalmadı. “Yeterince dinlendiğini ve aklını topladığını sanmıyorum.”

“Olabildiğince dinlendim ve aklımı topladım. Artık bu konuşma gerçekleşmeli, bundan kaçmaya devam edemezsin.”

“Ben hiçbir şeyden kaçmam,” derken gözlerini kaçırdı sırada onu tam duyamamışım gibi başımı yana eğdim. Bana hınzır bir gülümsemeyle baktı. Nihayetinde pes etti. “Tamam, hadi konuşalım.”

Sandalyesini itip kalktığı anda memnun bir şekilde peşinden ben de kalktım ve birlikte yukarı, odasına çıktık. Odaya girip Asır’ın yatağına oturdum ama o, oturmak yerine omzunu duvara yaslayıp bana bakmakla yetindi. Gözlerimi balkona çevirip hâlâ orada duran sandalyelere ve bardaklara baktım.

“Onları almayacak mısın?”

“Yok,” diye yanıtladı. “Bir dahaki sefere yenileriyle değiştiririz.”

“Ya bir dahaki sefere olmazsa?” diye sorarak ona baktığımda dudaklarının kenarlarını aşağı doğru kıvrırdı. “Neden olmasın?”

“Yarın ne olacağını bilemeyiz.”

“Ben dün de bugün de yarın da aynı şeyi hissediyor olacağım ama.”

“Neyi?”

“Dün de seni seviyordum, bugün de seni seviyorum ve yarın da seni seveceğim. Ben seni dünümde, bugünümde ve yarınımda bile hâlâ seviyorken neden bir dahaki seferimiz olmasın ki?”

“Normal bir hayatımız varmış gibi konuşuyorsun.”

“Belki bir gün o da olur,” dedi omzunu duvardan ayırırken. Uzun bacaklarına rağmen küçük adımlar atarak yatağa yaklaştı. “Belki bir gün...” Yatağa, hemen yanıma oturdu. “Sen de beni sevdiğini söylersin.”

Onu öptüm, ona inanacağımı söyledim ama onu sevdiğimi hiç dile getirmedi. Çünkü henüz kendime bile itiraf edemediğim, anlayamadığım hisler içerisindeydim. Aklım almıyordu ama kalbim farklı şeyler fısıldıyordu. Kalbime kalsaydı iş, eğer

kalbim konuşsaydı yalnızca, o zaman onu sevdiğimi söylemek çok kolay olurdu. Fakat işler o şekilde ilerlemiyordu. Beni durduran, attığım adımda ve söylediğim sözde bir yanlışlık, bir eksik olduğunu söyleyen bir yanımdı vardı.

“Beni sevdiğini nasıl anladın?” diye sorduğumda hiç düşünmeden, “Senin için değişmeyi arzuladığımda,” diye yanıtladı.

O an bazı sorularım cevap buldu. Onu değiştirmeyi arzuladığımda başlamıştı ona karşı beslediğim hisler filizlenmeye. Gün geçtikçe filizler büyüyordu ve onları kesip atmak mümkün olmayacak gibi görünüyordu.

“Kalbim ve aklım bir savaş içinde,” derken gözlerimi ondan alıp odanın içine çevirdim. Gözlerimin kilitlendiği yere yine yapboz olmuştu. “Bana baktığında kız kardeşinin katilinin kızını görüyor olmalısın. Ben de sana baktığımda bir yanlış anlaşılma yüzünden hayatımı mahveden eli kanlı bir adam görüyorum. Öyleyse nasıl oluyor da aklımızın başlattığı savaşta kalbimiz galip çıkmaya çalışabiliyor?”

Biliyorum, burada gerçekleri ortaya çıkarmak ve onları değiştirmek için varım. Burada kalmak için birçok neden sayabilirim ama başından beri saymaya çekindiğim bir sebep daha var.

Kafamı Asır’a çevirip ilk gün nefret edip tükürdüğüm yüze bu kez çok başka bir hisle bakarken buldum kendimi. Normal bir hayatta yalnızca Asır Karahanlı’yı tanıyor olsaydım, yüz hatlarına hayran olurdum. İnanılmaz ama tehlikeli bir çekiciliği vardı ve bunca zaman bunu bu kadar net fark edememiştim.

“Aklın bir katili sevemezsin diyor ama kalbin o katile âşık oluyor,” diyerek yapboza diktiği gözlerini gözlerime çevirdi. “Şimdi kalbine sesleniyorum. Aklına söyle, artık katliam olmayacak, Defne.” Gözlerinin içi umutla parladı. “Sana verdiğim bütün sözleri tutacağım ve o zaman aklınla kalbin arasında kalmayacaksın.”

Elini kaldırıp gözümün önüne düşen bir tutam saçıma uzandığında eskiden bana dokunmasından iğrenirken şimdi bana dokunmasını istediğime bir kez daha inanamadım.

“Umudun var.”

“Bana umut veren biri var.”

Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıp elini yanağıma bastırduğunda tek yaptığım, onun gözlerinin içinde bütün sorularımın cevaplarını bulmaktı. Elimi kaldırıp kalbinin üstüne yerleştirdim.

“Yaran çok ağır görünüyordu, nasıl kurtuldun?”

“Bir süre komada kaldım. Bir rüya gördüm. Sanırım o rüya beni uyanmaya itti. Ben uyandığımda Cem ölmüştü ve Barış hâlâ uyanmamıştı.”

“Ne rüyası?”

“Kız kardeşimi gördüm,” diye yanıtladı. “Bana seni kurtarmam gerektiğini söylüyordu.”

Asır’ın gözlerinin içine baktığımda bile kız kardeşine ne kadar büyük bir sevgi beslediğini ve özlemini çektiğini görebiliyordum. Enver canavarının bana onun acısından bahsetmesi miydi bunu görebilmemin sebebi, bilmiyordum ama onun kız kardeşi için çektiği acı, tuttuğu yas, benim bile kalbimi bir noktada incitiyordu.

Babam değildi kız kardeşinin katili belki ama biri onu öldürmüştü ve Asır bu kanlı yolda kendini kaybederken aklında iki düşünce olmalıydı: kardeşine hiçbir zaman kavuşamayacağını bilmenin acısı ve intikam yolunda tükettiği benliğine olan özlemi.

“Bana ondan bahsetsene biraz.”

“O...” derken gözlerini yere indirdi. “Bana benziyordu. Uzun, parlak kahverengi saçları ve badem gibi tatlı gözleri vardı. Benimkiler kadar belirgin olmasa da onun da gamzeleri vardı. Papatya tacını çok severdi.”

Sorarcasına, “Papatya tacı mı?” dediğimde bana bakmadan kafasını salladı. “Papatya tacını taktığında kendini prenses zannederdi.” Asır kendi kendine, sanki kardeşinin o hâllerini hatırlamış gibi tebessüm etti. “Doğrusu, gıcık bir ağabeydim. Ona bir prenses değil, cadı olduğunu söylemiştim son seferde.”

Asır’ın yüzündeki geçmişin tebessümü aniden silindi ve zeminine diktiği bakışları nefretle doldu. Öyle derin bir nefretti ki bu, ifadesi değiştiği anda bedeninden sanki buram buram tehlike aktı.

Asır için tek kilit nokta, kız kardeşiydi.

Ölünce daha mı çok değer verirdik bir insana? Asır’ın öldüğünü sandığımda umutlarımızın da öldüğünü düşünüp öyle çok üzüldüm, bunu öyle çok dert edindim ki, belki de öldüğünü sandığımda yeşermişti içimde ona karşı ne var ne yoksa.

“Bir gün sana kardeşini senden alanın babam olmadığını kanıtlayacağım. Belki o zaman hayata ve insanlara karşı bu kadar nefret dolu olmazsın.”

“Kardeşimin katili baban olmasa bile, bu dünyada hiçbir güç nefretimi, kinimi benden söküp alamaz.”

“Bu kadar nefret insanı içten içe öldürür.”

“Öldürsün,” derken parmaklarını burun kemiğine yerleştirdi. “Bazı insanları silah, bazılarını birkaç cümle, bazılarını da nefret gibi ağır duygular öldürür ne de olsa.”

“Seni öldüren sen olma. Bırak, ecel alsın alacaksa canını.”

Alt dudağını sertçe ısırırken güldü ve bana baktı. Yine birçok şey söylemek ister gibi uzun uzun baktı ama yine hiçbir şey söylemedi. Dudaklarının ardında biriken cümlelerin hepsini yuttu.

Onun gülümsemesine bakarken aklıma sevdiğim bir alıntı geldi. Alıntıda “*Ruhu çok ağrıyordu, her zaman gülüyor olmuş olsa bile.*” diyordu. Asır her güldüğünde artık aklıma gelecek tek şey, bu alıntı olacaktı çünkü tam anlamıyla onu anlattığını artık çok iyi biliyordum. Asır gülüyordu ama bu gülümsemeler, gerçek gibi görünse bile asla gerçek değildi. Hepsi ruhunun ağrısını

gizleyebilmek için takılan birer maskeden fazlası değildi artık benim gözümde.

Aşağıdan yemeğin hazır olduğunu haykıran Akın'ın, evi daha fazla inletmesine müsaade etmeden Asır'dan önce odadan çıkıp aşağıya indim. Asır'la konuşmalarımızın uzun sürmemesi sanırım en iyisiydi çünkü her konuda bir patlama noktası vardı ve gerginliğini hissettiğim anda onun yanından kaçıp gitme arzumu bastıramıyordum. Kardeşinin konusu açıldığında bombanın pimini kendi ellerimle çekmiş gibi hissetmiştim ve biraz daha fazla konuşsaydık sanki bomba patlayacaktı ve ölecektik. Öyle stresli bir şeydi işte.

“Masayı hazırla,” diyen Akın'ın şah damarına çekmecedен aldığı çatallardan birini saplama arzumu bastırarak masayı hazırlamaya başladım. Henüz kimse aşağıya inmemişti ve ben evde kimin olup olmadığını bile bilmiyordum.

Barış'ı geldiğim günden beri görmemiştim, hâlâ doktor kontrolünde olduğunu biliyordum. Koray gözüme gözükmemeyi tercih etmişti. Sanırım o bile benimle didişmek için fazla yorgundu. Anıl, Barış'ın yanındaydı ve sanırım Ege de onunlaydı.

Onların günlük rutinleri hakkında bilgi sahibi olduğumu söyleyemezdim. Hepsini bir aradayken ancak katliamda ya da yemek masasında görebiliyordum. Bu hep böyleydi.

Akın'ın yemek doldurduğu tabakları alıp tek tek masaya, sandalyelerin hemen önüne yerleştirirken içimden sayıyordum. Sekiz tabağı da yerleştirip masayı hazır hâle getirdiğimde kendimi biraz olsun normal bir şey yaparken hissettim. Yemek masası hazırlamak gibi normal bir şeyin bile benim için bu kadar uzak bir hisse dönüşmesi inanılmazdı.

“Yokluğumda Asır'ı öyle güzel manipüle etmişsin ki, gözü senden başka hiçbir şey görmüyor, 17 Numara.”

Sesli bir iç çekerek tezgâhtaki ekmeklere uzandım. Ekmek bıçağını alıp göz ucuyla Akın'a baktım. Dik dik elimdeki ekmek bıçağına bakıyordu. “Eğer bir sonraki hamlen ekmek bıçağını

elimden kapıp boğazıma dayamaksa, rica ediyorum biraz sabret. Bugün seninle daha fazla uğraşmak istemiyorum.”

Akın’ın dengesiz ama bir o kadar da korkunç tavırlarına olan alışkanlığım beni bile şoke ediyordu.

Ekmekleri kesmeye başladığımda Akın kalçasını tezgâha yaslayıp beni izlemeye koyuldu. “Seni bitirecek kişi elbette ben olmak isterdim ama olamayacağım çünkü sen zaten kendi kendini bitireceksin.”

İnanılması güç ama ilk kez Akın’a bir noktada katılıyordum. Hedeflerim uğruna çıktığım bu yolda kendimi kaybetmek en büyük korkumdu. Kendimi kaybetmem demek zaten bir anlamda ölmem demekti.

İnsan en çok kendinden başkalarını düşünürken can verirmiş ve en çok bencil insanlar hayatta kalırmış. Anneme, babamın nasıl öldüğünü sorduğumda ekip arkadaşlarından birini kurtarmaya çalışırken öldüğünü söylemişti. “*Eğer baban bencillik etseydi, şu an yanımızda olacaktı,*” der dururdu ilk zamanlar.

Anneme baktığımda bencil bir kadın görmemin nedeni her zaman bu cümlesiydi. Onur’u ve beni her şeyden çok önemserdi ama konu başkalarına gelince gözü tam anlamıyla kördü. Kimseye yardım eli uzatmaz, kimsenin derdini dinlemez, kimseye kapısını açmazdı. Ben üniversiteye gidene kadar tek bir akrabama bile kapımızı açmamış, onları ağırlamamıştı. Bir keresinde teyzem kocasıyla kavga ettiğinde ve bir süreliğine annemden destek istediğinde bile annem onu eve almamış, kendisine kalacak başka bir yer bulması gerektiğini söylemişti. O günden beri de teyzemle görüşmüyor, konuşmuyorlardı zaten. Bu sebeple de akrabalık bağlarımız yok denecek kadar azdı. Bir akrabamı en son gördüğümde babam hâlâ hayattaydı.

Annem gibi bir bencil mi olmalıydım yoksa babam gibi fedakâr mı?

Evin dış kapısının kilidi döndüğünde ses yankulandı. Akın'la kafalarımızı çevirip kapıya doğru baktığımızda içeri Anıl, Ege ve Barış birlikte girdi.

Ege, içeri girer girmez bana sert bir bakış atıp elindeki çantalarla birlikte merdivenlere yöneldiğinde burnumdan derin bir nefes alıp bırakarak bunu görmezden geldim.

“Sonunda be oğlum!” Akın, yanımdan geçip Barış'a doğru ilerledi. “Bir an yatakta kalacaksın, hiç gelmeyeceksin sandım. Senin için de bir mezar kazacağız diye ödüm koptu.”

Barış, dudağının kenarını zayıf bir şekilde kıvrarak Akın'a karşılık verdi. Akın, dostane bir tavırla ona sarılırken Anıl yanlarından geçip bana yaklaştı.

“Ne yapıyorsun?” Kestiğim ekmeklerden birine uzandı. “Bizi zehirlemeyeceksin değil mi, sarışın?”

“Yok,” derken kestiğim ekmekleri ekmek sepetine koydum. “Akın delisinin gözü dönüp boğazımı deşmesin diye ona yardım ediyordum.”

“İşte böyle!” derken uzanıp saçlarımı karıştırdığında, “Ya!” diye bağırp elini ittim. Anıl gülerek omzuma düşen örgümün ucundaki tokamı tutup çektiğinde çıldırmak üzereydim. Saç örgüm yavaş yavaş çözülürken tokamı elinden almaya çalıştım ama kolunu havaya kaldırıp buna tamamen engel oldu.

“Çocuk musun sen?” diye söylenerek koluna vurdum. “Katilsin sen katil!”

“Katilsem katilim. Bu seni sinir edemeyeceğim anlamına gelmiyor.”

“Cesaretin varsa gidip Asır'ı sinir etsene. Gücün bana yetiyor tabii.”

“Onu da sinir ediyorum ama sen göremiyorsun.” Keyifle güldü. “İnan bana, Asır'ı sinir etmekten daha eğlenceli bir şey yok şu hayatta.”

“Asır hep sinirli.”

Anıl, “Ben sinir edince ayrı bir tatlı oluyor kendisi,” derken eğer ardında beliren Asır’ı fark etseydi, belki de şu an suratıma gülemezdi.

Asır elini Anıl’ın omzuna uzattı ve omzunu sıktı. Anıl’ın gülümsemesi solarken inleyerek kolunu indirdiğinde tokamı elinden kapabildim. İnleye inleye iki büküm oldu ve ancak Asır’a yakalandığını fark edebildi.

“Gelmiş benim sinir hastası.” Kaçarak omzunu kurtardı ve hemen arkama geçti. “Ben de Defne’ye senin ne kadar anlayış abidesi olduğundan bahsediyordum. Melek ya melek. Lucifer yanında halt yemiş.”

Örgümün açılan kısmını geri örerken Asır, Anıl’a cevap vermek yerine beni izledi. Örgüm bitince tokamı taktım ve Anıl’ın karnına elimi geçirdim. Bu kez de benim yüzümden inleyip iki büküm oldu.

“Üzüm üzüme baka baka mı kararıyor!”

Masaya yaklaşan Barış, “Senin Defne’yi görünce tutan şaklabanlıklarını ne yapacağız?” dediğinde Anıl her zamanki sandalyesini çekip oturdu. “Söz, saçlarını kızıla boyarsa şaklabanlık yapmayacağım.”

Akın tezgâha yaklaşıp, “Kan kırmızısı,” derken sinsice sırtıttığında ona ters bir bakış fırlattım. Bu sırada Koray ve Ege yemek için aşağı indiler. Herkes sırayla masadaki yerini alırken Akın’la ben hâlâ ayaktaydık çünkü ben önümdeki salatayı karıştırıyordum ve Akın da nedense beni dikizliyordu.

Salatayı altüst ediyordum ama gördüğüm, ince doğranmış marul, salatalık ve domatesin karıştığı değildi. Olduğumuz bu durumu, şu ânı, öyle çok kafaya takmıştım ki bu noktadan hiç ayrılamayacak gibiydim.

Şu an ardımda katillerin oturduğu bir yemek masası vardı ve hepsi benim salatayı alıp masanın ortasına yerleştirmemi, onlara eşlik etmemi bekliyorlardı. Daha da garibi, hemen sağımdaki katil elini uzatsa alabileceği bıçakla boynumu kesebilmenin

hayalini kuruyordu ve ben onunla birlikte hazırlamıştım bu yemeği.

Ali'nin beni bırakmadan önce söyledikleri zihnimde yankılanmaya başladığında dengemi bir anlığına sağlayamadım. Olduğum yerde sendelediğimde Akın kolumdan yakalayarak beni tuttu. Art arda birkaç sandalyenin itildiğini duydum ama dönüp arkama bakmadım.

“Defne?”

Göğüs kafesimden yükselen can yakıcı bir sıcaklık vardı. Bu sıcaklık saç diplerime kadar ulaştığında sertçe yutkunup salatayı karıştırdığım kaşığı tezgâha bıraktım.

Kolumu Akın'dan kurtarıırken, “Ben...” dedim ama cümlemin devamını getirmek sandığımdan uzun sürdü. Bir anda ne olmuştu bana, neden böyle hissediyordum? Neden normallik beni tüketiyordu?

Katiller normal değiller çünkü, Defne. Bunu biliyorsun, bütün gerçeklerin farkındasın.

“Benim iştahım kaçtı,” derken tezgâhtan bir adım uzaklaşmak istedim ama sırtım birine çarptı. Yavaşça arkama döndüğümde çarptığım kişinin arkamda bir dağ gibi dikilen Asır olduğunu gördüm. Gözlerinde merak ve endişe aynı anda vardı.

Bazı anlarda Asır'ın yüzünü ellerimin arasına almak ve duygudan duyguya değişen gözlerine bakarken *bana ne yapıyorsun* demek istiyordum.

“Seni rahatsız eden ne?”

Bunu öyle sert söylemişti ki, bu sanki bir uyarıydı. Uyarı bana değildi, bu evdeki herkeseydi. Bana onların bir şey yaptığını sanıyordu ama hayır, maalesef bunu kendime ben yapıyordum.

“Hiç.” Ege ve Koray dışında herkes ayaktaydı ve benden tatmin edici bir cevap bekliyorlardı. “Hazırlarken bir şeyler atıştırmıştım. Yoruldum, dinleneceğim.”

Çok açtım ama midem sanki ağzıma kadar doluydu. Yemek yemeye kalksam hepsini anında kusacakmış gibi hissediyordum.

Odaya geçmek istediğimde Akın, “Hiçbir şey yemedin,” diyerek yalanımı ele verdiğinde ona sessiz bir küfür ettim. “Bir saat önce açlıktan iki yumurta kırıyordun. Seni doyuran nedir, 17 Numara?”

Düşüncelerim.

Biri omzuma dokununca dönüp soluma baktım. Barış yanıma gelmişti ve kaşlarıyla masayı işaret ediyordu. “Hadi gel, birlikte yiyelim.”

Asır gözlerimin içine bakıyor, öylece olduğu yerde dikiliyordu. Akın söylenerek salatayı masaya yerleştiriyordu ve Anıl, Barış’a katılır gibi kafasını sallıyordu. Dönüp Koray’a baktım, yüzünde dümdüz bir ifadeyle gözleri Barış’la benim aramda gidip geliyordu. Ege ise bütün bu olanları görmezden gelip yemek yemeye başlamıştı bile.

Kafamı hafifçe sallayarak masaya geçtim. Barış hemen yanımda oturuyordu ve Anıl onun diğer tarafındaydı. Asır çaprazımda, Akın karşımda ve Ege de onun yanındaydı. Masanın bir diğer ucunda Koray oturuyordu.

Gözlerim masadaki tek boş sandalyeye kaydı. Cem’in sandalyesi boştu ama önündeki tabak doluydu. Farkında olmadan Cem için de bir tabak koymuştum ve şimdi herkesin gözü o tabaktaydı.

Herkes yemeğini yerken ben yiyemedim. Bütün yemekler daha yiyemediğim boğazıma dizildi kaldı. Bunu fark eden Barış, benim yerime kaşığı çorbaya daldırıp çıkardı.

“Ali şerefsizi seni aç mı bıraktı?” Kaşığı dudaklarımın birkaç santim önünde tuttu. “Bir deri bir kemik kalmışsın, hadi ye.”

Kaşığı tutan eline bastırıp onu indirdim. “Ölümden dönmek nasıl bir histi?”

Konuyu dağıtmış olmamdan hoşlanmasa da omuzlarını silerek, “Sanırım bu hisse yabancı değilsin,” diye yanıtladığında onu, kafamı sallayarak onayladım. Maalesef çok tanıdık bir histi.

“Peki ya, bir kurban olmak nasıl bir histi?”

Masadaki bütün gözler üzerime kilitlendi ama hiçbirine dönüp bakmadım.

Barış’ın gözleri Asır’la kesişti ve bana cevap vermeden önce sadece ona bakarak bir şeyleri kafasında netleştirmeye çalıştı.

“Öleceğimi sandığımda bunun için ne kadar erken olduğunu fark ettim,” dilini, kuruyan dudaklarının üzerinde gezdirirken, gözlerini hâlâ tuttuğu kaşığıma çevirdi. “Daha hiçbir şey yaşamamıştım, âşık bile olmamıştım. *Âşık olmadan ölür mü insan*, diye düşündüğümü hatırlıyorum.”

“Âşık olmadan değil de sevilmeden ölmek kırmalı insanı.” Gözlerim ister istemez Akın’a döndü. “O gün ölecek olsaydınız ardınızda sizin için gözyaşı dökcek biri olacak mıydı? Önemli olan bu.”

“Kız kardeşim,” diyen Anıl’a baktım. Bunu söylerken oldukça rahattı. “Ölseydim kız kardeşim benim için günlerce gözyaşı dökerdi.”

Anıl’a kafamı sallayıp tek tek diğerlerine baktım. Barış, Ege, Akın, Asır, Koray... Hepsi ilk kez bu kadar sessizdi ve işte bu bir cevaptı.

Bu ânın doğru an olduğunu düşündüm. Onları sessizleştiren bu gerçekten yola çıkıp belki kalplerinde bir şeyi uyandırabileceğimi sandım ama Koray konuyu dağıtmak için üstün bir çaba sarf edip boşluğa dalan bütün gözlere yeni bir rota çizdi.

“Onu bunu boş verin, söyleyin bakalım...” Elini sağında kalan boş sandalyeye attı. “Ali şerefsizinin kellesini buraya ne zaman oturtuyoruz?”

Koray’ın cevap arayan bakışları üzerime döndüğünde Barış’ın elindeki kaşığını aldım ve çorbamı yemeye başladım. Kısa sürede ağzım konuşamayacağım kadar çorbayla dolmuştu

ve mecbur kalmadıkça da tamamını yutup mideme indirmeyi düşünmüyordum.

Soluk boruma kaçan çorbaya kadar her şey iyi gidiyordu. Ağzımdakileri zoraki yutup öksürmeye başladığımda Akın bana su dolu bir bardak uzattı. Şaşırdığım için birkaç saniye gördüklerim gerçek mi diye ona ve uzattığı su dolu bardağa baktım. Gerçekten bana su uzatıyordu.

Bardağa uzandığımda bir anda kendine doğru çekti ve sin-sice sırtarak birkaç yudumda suyu midesine indirdi. Gerçekten ölüm döşeginde olsam ve birkaç yudum suyla hayatım kurtulacak olsa aynı bu şekilde o suyu bana vermezdi.

Barış bana su dolu başka bir bardak uzattı. Neyse ki Barış vardı, bana her daim o ihtiyacım olan bir bardak suyu uzatacak bir ağabey gibiydi.

Suyu içerken düşüncelerim beni dumura uğrattı. Bir anda gevşeyen parmaklarımın arasından kayıp düşen bardağı kuvvetli refleksiyle üstüme düşmeden yakaladı Asır.

Asır'ın her hareketimi dikkatle izlerken yoğunlaşan gözlerine kısa bir an baktım. Eğer yapabilseydi kafamın içine bakmak için elinden geleni ardına koymayacağını biliyordum ama ne yazık ki birbirimizi ancak konuşarak anlayabilirdik ve ikimizin de cümlelerinde birer filtre vardı.

Hiçbir şey söylemeden sandalyemi itip kalkmak istediğimde Barış omzuma dokunup hafifçe bastırdı ve kalkmamı engelledi.

“Dünden beri çok fazla kustuğunu duydum. Birkaç kaşık çorba yiyerek bu masadan kalkamazsın.”

Nefesimi tuttum ve ortalığa çöken sessizliğe kulak vererek sandalyede oturmaya devam ettim. Bir an için düşüncelerimi zihnimde bir yere oturtamadan öylece gözlerimi dikip önümdeki çorbaya baktım.

Sakin olmalıydım. Her düşüncenin, her cümlenin peşine takılırsam ilerleyemezdim.

“Neyse,” diye bir kez daha directti Koray. “Defne Hanım’ın dramaları bittiyse konumuza dönelim. Ali’nin kellesini bu kol-tuğa ne zaman oturtuyoruz diye soruyorum.” Gözlerini imayla üzerime dikti. “Sen söyle, Defne, ne zaman Ali’yi öldürüyoruz?”

Donuk bir yüzle, “Cevabını bildiğin soruları sorma,” diye kesip attım. Koray’ın imalarıyla uğraşacak mecalim yine kalmamıştı işte. Fiziksel hiçbir güç ve uğraş beni bu denli yormuyordu. Kafamın içindeki savaş beni öyle hızlı yoruyordu ki bazen hiç düşünmeden durabilmek istiyordum.

“Hayır.” Koray’ın sesi tehlikeli derecede kısıldı. “Bu kez gerçekten cevabını bilmediğim bir soru soruyorum sana, 17 Numara.” Öne doğru eğilip dirseklerini masaya yasladı. Herkesin gözü onun üzerindeydi ama o, siyah çerçeveli gözlüğünün ardındaki öfke fırtınasını gizlemeden doğrudan bana bakıyordu. “Ali sırf seni bizden kurtarmak için hepimize birer mermi sıktı. Eğer sana Akın’ın ölümü oyununu kurmuş olmasaydık, bizi kurtaracak bir Akın da olmayacaktı ve sadece Cem değil, hepimiz ölecektik. Senin o gün Ali’yi seçerek vurduğun Akın, bizim hayatımızı kurtardı ve üstelik biz hayata tutunmaya çalışırken tek başına seni kurtarmaya çalıştı. Hâlâ kimi savunduğunu, kimin tarafında olduğunu inan ben bile bilmiyorum.”

Onu tam duyamamışım gibi başımı yana eğdim. “Kurtarmak mı?” Bunu bir an için kafamda tartıp Akın’a baktım. “Kurtarma planlarının detaylarını sizinle paylaştı mı, merak ettim doğrusu.”

Akın kafasını öne eğmişti ve yemeğini yerken oldukça yavaş hareket ediyordu. En ufak lokmayı bile öyle yavaş çiğneyip yutuyordu ki birazdan boğazına uzanıp yemek borusunu elime alacak, kıvrıp...

Düşüncelerimi bölen, Ege’nin çatalını sallayarak, “Etrafınızda çok fazla koruma olduğundan ve bir türlü kurtarabilecek kadar sana yaklaşamadığından bahsetti işte,” demesiydi. “Bir kere sana yaklaşabilmiş ama o zaman da sen kaçmışsın. Kaçıp

Ali'ye sığınman da ayrı ironi de neyse, ne de olsa 17 Numara olduğun günden beri işlerimizi zorlaştırmakta üstüne yok. Pek şaşırmadık.”

Yay gibi gerilen kaşlarımla birlikte Akın'a baktım. Öfkeyle içimi çekerek onu dikkatle süzdüm fakat bu, beyhude bir çabaydı. Akın'ın güzel bir senaryo yazıp onların önüne koyduğuna emindim. Eğer burada bir manipülatör varsa o ben değil, Akın'dı.

Dudaklarımda kindar bir gülümseme belirirken, “Gerçeği anlat,” dedim olabildiğince sakın bir ses tonuyla. İşin içinde Akın varsa uzatmanın bir manası yoktu.

Akın çenesini sıktı. “Gerçek?”

“Gerçek,” diye tekrarlardım ama bu kez sesim hiç sakın değildi. “Dostlarına beni kurtarmaya değil, öldürmeye geldiğini anlat, Akın.”

Ortamdaki hava anında değişti ve bütün bakışlar sert bir şekilde Akın'ın üzerine döndü. Asır ânında masadaki bıçağını aldı ve parmaklarının arasında çevirip saplamaya hazır bir silah hâline getirdi.

Akın'ın tavırları hâlâ rahat ve kayıtsızdı fakat gözlerinde keskin bir bakış vardı.

“Onu vurdum, doğru,” diye kabul etti ama hemen ardından açıklamasını ekledi: “Ama amacım onu öldürmek değildi. Ali yaşadığımı öğrenecek olursa sizi bir şekilde bulabilirdi ve henüz gözünüzü bile açmamıştınız. Sizi korumak zorundaydım. Bir taklitçi olduğuma Ali'yi inandırmak için onu vurdum. Alt tarafı bir sıyrıktı, önemli olsa anlatırdım zaten.”

“Alt tarafı bir sıyrık mı?” diye çıkışarak ayağa fırladım ve sweatshirtümün kenarından tutup kaldırarak belimi gösterdim. Ufak bir sargı dışında bir şey yoktu ama bu, bir sıyrıktan fazlası olmadığı anlamına gelmiyordu. Beni o gün öldürmek istediğini itiraf etmişti. Şans eseri hayattaydım. Yine ve yine. “Şov yapmak için bakmadan ateşlediğin silah beni öldürebilirdi. Sen

istediğın için değıl, şanslı olduğum için senin tabirinle ufak bir sıyrıklıla kurtuldum.”

Asır, uzanıp sweatshirtümden tuttu ve belimi örttü. Ona ters bir bakış attığımda gözlerini yavaşça kapatıp açarak, “Bana bırak,” demekle yetindi. Bu adamın şu gereksiz anlarda gereksiz sakın tavırları yok mu... Delireceğim!

“İşin kötü tarafı...” derken sandalyeme oturdum ve çorba kâsesini itip yemek dolu tabağı öne çektim. “Arkadaşın bir katil, bir şey yap bile diyemiyorum.” Çatalımı alıp yemeğı tırtıklamaya başladım. “Ne söylesem boş.”

“Katillerin arasına kendi ayaklarınla dönen sensin!” diye bir anda çıkıştı Akın. “O gün kaçabilirdin.” Kaşığıını öfkeyle masaya çarptı. “O gün kaçamasan bile Ali seni bıraktığında kaçabilirdin. Bile isteye bu kanlı dünyada yaşamayı seçtiysen ölmeyi de göze alacaksın, 17 Numara. İnsanlar ölecek, katliamlar bizim olduğı gibi senin için de bir parti akşamına dönüşecek. Bu eve kendi ayaklarınla girdiğın an, sekizinci katil olmayı ve Defne Karaca’yı silip 17 Numara’yı yaşamayı kabul ettin.”

“Ben hiçbir şeyi kabul etmedim!” diye bağırdım ona. “Ben katil olmayacağım, katliamlarınıza da bir parti gözüyle bakmayacağım çünkü...”

Asır lafı ağızımdan aldı ve bu büyük bir değışimin yalnızca ilk adımıydı.

“Arık katliam yok.”

Gerçek, katillerin kulaklarına bir yılan gibi süzölüp onları rahatsız ederken suratlarına da tokat gibi çarpmıştı. Masadaki bütün gözler Asır’ın doğrudan karşıya ama birine değıl, boşluğa diktiğı gözlerinin üzerindeydi.

Asır hiçbir zaman kimin ne düşündüğüyle ne hissettiğıyle ilgilenmezdi. Yanı başında biri öfkeden delirse bile gözlerini boşluğa dikip hamle yapacağı doğru ânı beklemeyi tercih ederdi. Belki de öyle çok düşünürdü ki hamleleri, bu yüzden hep geç gelirdi. Belki de hamle yapabilecek kadar bile etrafında dönenleri

umursamıyordu. Kimsenin sözü değildi umurunda olan çünkü kararlar hep ona aitti.

Bu kez farklıydı.

Bu kez kararının doruk noktası bendim ve bunu bu masada oturan her bir katil çok iyi biliyordu.

Asır başını hafifçe eğdiğinde boşluktaki kahverengileri keskin bir hâl aldı. Hemen ardından keskin bakışlarını üzerime çevirdi. Sanki bakışlarında *bu yaptığımdan hoşlandın mı* der gibi bir tavır vardı ama emin değildim çünkü Asır'ın, beni memnun edecek bu hareketi yapmış olsa bile bunu tasdikleyebilecek biri olduğunu sanmıyordum. Sanki o sadece yapardı, gerisi onu ilgilendirmezdi.

Katiller düşüncelerini henüz sesli bir şekilde dile getirmemiş olsalar da her birinden süzülen yüksek gerilim çoktan evin içini doldurmuştu ve birilerini çarpacağı ânı bekliyordu. Umuyorum ki bu kez çarpılan ben olmayacaktım.

Artık katliam yoktu ve bunu sağlayacak olan 17 Numara değil, Defne Karaca'ydı.

BÖLÜM 5

Katillerle dolu bir evde, katillerin elebaşını, bir parti akşamına benzettikleri katliamları durdurmaya ikna etmek tabii ki kolay olmamıştı. Beni aldığı günden beri Asır'a durması için haykırıyordum ama sanki aramızda kalın ve ses geçirmez bir cam vardı. Asır beni hiç duymamıştı.

Evet, Asır beni duymadı aslında. Asır beni asla anlayamayacağı bir şekilde sevdi. Sevince gaza basmak yerine frene basmayı tercih etti.

Asır için her şey çok daha farklı geliyor olmalıydı. O beni dokuz yıldır tanıyordu, hayatıma dair belki de benden bile fazla bilgiye sahipti. Bu yüzden konu aşk olunca, onu kendimden daha az yargılıyordum. Onun dokuz yılıyla benim bir buçuk ayım bir değildi ama gariptir ki ben de ona baktığımda ilk baktığımdaki gibi nefret besleyemiyorum. Kin kusan Defne, yerini umut saçan Defne'ye bırakmıştı.

İlk konuşan Ege oldu. Asır'ın söylediklerinden sonra yerinde gerim gerim gerilmişti. Şu an sakin bir duruş sergiliyordu ama içinin öfkeyle kaynadığına adım kadar emindim. "Kan dökmekten eskisi kadar zevk alamamanın sebebini anlayabiliyorum."

Bakışları doğrudan üzerime döndü. “Geçici duygular insanı saçma kararlar almaya itebilir tabii.”

Eğer bu evde birileri beni öldürmek istiyorsa Akın’dan sonra gelen ikinci kişi kesinlikle Ege’ydi. Kan dökmek, can almak için diğerleri gibi bir bahaneye ihtiyacı yoktu. Akın sevilmediğini söyleyip can alırdı ama Ege bunu yalnızca istediği için yapardı. Bu yüzden Asır’ın bu kararını sakın karşılamış gibi görünse de yakın zamanda asıl rengini belli edeceğine emindim.

“Katliam yoksa ne var?” diye sordu gerçek bir merakla. “Cem’in kanını yerde mi bırakacağız? Seçildiğimiz günden beri herkes ölmeyi hak eder diyerek bizi türlü oyunlarına alet ettin. Bu düşünceyi bize empoze ettin, bizi buna inandırdın. Şimdi bize öylece *katliam yok* diyemezsin.”

Ege’nin kendine göre haklı isyanının en dikkat çekici tarafı, *herkes ölmeyi hak eder* düşüncesiydi. Anlamadığı şeyse, uğruna hayatlarını harcadıkları vahşi katliamların onları iğrenç bir bedene dönüştürmüş olduğuydu. Bu yüzden eksik ve muhtemelen çaresiz hissediyordu. Bu kanlı hayatları bir son bulursa hiçbirinin tutunacak bir dalı yoktu. Gerçek hayatla henüz hiç tanışmamışlardı.

Koray dümdüz bir sesle, “Bize Defne yüzünden bu işten vazgeçtiğini söyleme sakın,” diyerek derin bir iç çekti ve öyle devam etti. “Sen bu kanlı dünyayı Defne’nin babasının öldürdüğü kız kardeşin için yarattın. Şimdi onun için kız kardeşinin intikamını unutacak mısın? Bu kadar mısın sen, dokuz yıldır uğruna savaşıp onca hayatı sırf bir kadın gelip sana iki gülümsedi, umut bahşetti diye öylece bırakacak mısın?”

Koray’ın kendi vahşi duygularını Asır’ın intikamına bağlamış olması, katliamların sona ermesiyle onda tabii ki derin bir etki yaratabilirdi. Asır kız kardeşinin ölümünden sonra hayata yaşamak için değil, öldürmek için geldiğine inanmaya başlamış olabilirdi ama ben, yalnızca düşüncelerimle bile Asır’ı bunun aksi olduğuna inandırabilirdim. Ve sanırım yapmıştım da.

Umut ettiği için Asır'ı suçlayamazlardı. Asıl gözler önünde olan bu umuda sırt çevirdikleri için onları sonsuza kadar rahatsız edebilirdim.

Asır, herkesin sözünün bitmesini bekliyormuş gibi sessizliğini korurken lafı Anıl aldı. Önce omuzlarını kaldırıp indirdi ve dudaklarını sıkıp bıraktı. "Belki de artık yaşamamanın zamanı gelmiştir." Kaşlarım şaşkınlıkla havalandı. "Belki de hayata olan nefretimizi insanlardan almayı bırakmalıyızdır. Herkes ölmeyi hak etmiyordur, biz yaşamayı ve normal olmayı hak ediyoruzdur. Bilmiyorum..." Saçlarını karıştırıp parmaklarını burun kemerine yerleştirirken bir kez daha omuz silkti. "Belki de sadece aramızdan birini kaybedince bunun ne kadar da boşa bir ölüm olduğunu bilmektir canımı sıkan, bana böyle düşündüren."

Anıl'ın bana daha önce katil olmakla ilgili kurduğu birkaç cümle zihnimde yankılandı. Doğru olanın onların yaptığı vahşilik olduğuna o zamanlar o kadar emindi ki, düşüncelerinin bu denli evrimleşmesi beni ister istemez mutlu etmişti. Benim onlara benzeyeceğimi düşünürlerken onlar bana benzemeye başlamıştı.

Bakışlarım Barış'a döndü. Herkes düşüncesini sırasıyla dile getiriyor gibi görünüyordu ama ben onun düşüncesini öyle çok merak ediyordum ki o daha lafa girmeden büyük bir beklentiyle ona bakmaya başlamıştım. Barış, ona baktığımı fark edince dudagının kenarını zoraki bir gülümsemeyle kıvrırdı. Durumu bir an için kafasında tarttı ve masaya belli bir ritimle vurduğu parmaklarını geri çekti.

Konuşmakta zorlanıyor gibi görünüyordu. Barış'ın hayatına dair hiçbir fikrim yoktu. Bana kendiyle ilgili bir şey anlatmamıştı. Sadece bana katillerle dolu bu evde zarar vermek yerine yardım etmeye çalıştığını biliyordum o kadar. Neden burada olduğunu, neden bir katil olmaktan kaçmak yerine elini kana bulamayı tercih ettiğini bilmesem bile onun değişebileceğini

biliyordum. Belki Asır değişmezdi, Akın değişmezdi ama Barış değişebilirdi. En azından ben buna inanmak istiyordum.

Benim yaralarımı saran, bunu en iyi şekilde yapmak için bilgi edinmeye çalışan adamın içinde yalnızca bir katil olduğuna beni inandıramazlardı. O benim gözlerimin içine baktığında bir katil görebilirdi ama ben onun gözlerinin içine baktığımda katilden kaçmaya çalışan ama yolunu bulamayan bir insan görüyordum.

“Bir anlığına... Birer kurban olduğumuzu anladığımda bir anlığına ne yaptığımızı sorguladım. Neden normal olmuyoruz? Neden normal insanlar gibi öfkelendiğimizde bağırıp çağırıyoruz, içimize atmıyor ya da en fazla gidip duvar yumruklamıyoruz? Mesela neden ben anneme kızmak yerine gidip hiç tanımadığım insanlara kızıp onlardan alıyorum intikamımı?”

Annesi, evet. Annesine karşı beslediği öyle büyük bir öfke vardı ki, sanki insanları öldürünce ve kötü bir insan olunca ondan intikam alıyormuş gibi hissediyordu. Ama ne kadar insan ölürse ölsün intikamı bir son bulmuyordu çünkü tanımadığı insanları öldürünce annesi ona her ne yaşattıysa bunları geri alamıyordu. Annesine kızması, onunla konuşması gerekti ama Barış çok yanlış bir yola sapmış durumdaydı. Hatta öyle yanlış bir yoldu ki, bir bataklıktı. Çıkmak istiyor ama çıkamıyordu.

Elimi kaldırıp Barış'ın omzuna sardım ve dönüp bana baktığında ona gülümsedim. Gülümsememe karşılık verdiğinde içime öyle büyük bir umut doldu ki, Akın konuşana dek her şeyin düzeleceğine dair umudum tamdı.

“Bu mu?” Gözlerimi Akın'ın üzerine çevirdiğimde şakaklarından alnına uzanan belirgin damarları gördüm ve sertçe yutkundum. Dişlerini öyle çok sıkmişti ki, çenesi kırılacak gibi görünüyordu. Ellerine baktım. Yine titremeye başlamıştı ve ne kadar zapt etmeye çalışırsa çalışsın başaramıyordu. V yakalı tişörtünün açıkta bıraktığı boynundan yüzüne kadar her yanı kırmıştı.

“Ne?” diye sordu Barış. Akın bunun üzerine bir anda koca bir kahkaha patlattı. Asır dışında herkes gerim gerim gerildi. Asır’ın bakışları keskin bir tavırla Akın’ın üzerine dönmüştü. Doğrudan kafasını çevirip bakmadığı için de yandan çok tehlikeli görünüyordu.

“Bu mu seni her şeyden vazgeçiren?” diyerek Asır’a baktı Akın. Sinirden çenesi de titremeye başlamıştı ama Asır’ın karşısında öfkesini dizginlemeye çalıştığı çok belli oluyordu. “Gerçekten bir çift mavi göze ve sarı saça mı kandın?”

Elimi Barış’ın omzundan çekip Akın’a bu bir çift mavi gözün ve sarı saçın bütün bunlara neden olmadığını ama kendisinin akli dengesi bozuk bir adam olduğu için bunu anlayamadığını dile getirecektim ki, Barış indirdiğim elimi tutup beni durdurmak ister gibi hafifçe sıktı.

Sertçe yutkunup kıstığım bakışlarımı doğrudan Akın’a diktim ve söyleyeceklerini bitirmesini bekledim.

Akın, gözlerini üzerime çevirdi ve ona attığım bakışları görünce dudaklarının kenarlarını şeytani bir tavırla kıvrıp alkış tutmaya başladı. Ellerini birbirine o kadar sert vuruyordu ki yükselen tok ses evin içinde gür bir şekilde yankılanıyordu.

“Tebrikler, 17... Pardon, Defne Karaca.” Alkışı kesip ellerini masaya bastırdı. “Sonunda ayarttın Asır Karahanlı’yı. Son katliamı senin için yarıda kesmesinden, sırf sen üzülürsün diye insanları kurtarmasından anlamalıydık. Arananlar listesinin başına yerleşmeyi göze almasından, ailesinin gözünde bile karalanmayı kabul etmesinden, her anında yakalanma korkusuyla baş etmek zorunda olmayı umursamamasından anlamalıydık. İşte şimdi o gün seni öldürmediğim için pişman olmaya başlıyorum bak.”

Bir hışımla ayağa kalktığı anda ittiği sandalyesi gürültülü bir şekilde yere düştü. Onun birçok kez sinirlendiğine şahit olmuş-tum ama bu kadarı ilk kez oluyordu. *Sinirlendiği, delirdiği değil.*

Gözü dönmüştü ve eminim yalnız olsak boğazımdan yakalar, beni öldürmeye çalışırdı.

Duyduklarını kabullenemiyordu ve onun için tek suçlu bendim.

“Kaçmaya çalıştığın, seni bırakmamız için yalvardığın ve intikam yeminleri ettiğin günleri hatırladın mı?” diye haykırdı suratıma. “Canını almamız için kendini yerden yere attığın günler çok da uzak değil. Hadi, itiraf et. *Her şey bir oyundu* de, bitsin bu işkence. Bunların hepsini sana yaşattıklarımızın intikamını almak için yapıyorsun. İşin bitince bizi ele vereceksin ve hapse tıkıldığımızda bizi keyifle ziyaret edeceksin.”

Cezalarını elbette çekeceklerdi. Onca insanı öldürüp ellerini kollarını sallayarak normal bir hayat yaşayamazlardı ama bunu dile getirip boş yere ortalığı ateşe vermeyecektim.

“Bu bir intikam olsaydı, buraya gelmek yerine polise giderdim. Yakalanmanız çok da uzun sürmezdi ha, ne dersin, Akın?”

“Kaleyi içten fethetmek sözü sana bir şeyi anımsattı mı?” Masaya yasladığı elinin altının boş olmadığını o an fark ettim. Çatalını sıkıca kavramıştı ve bunu boş yere yapmadığına eminim. “Bizden biri olacaksın, kendini sevdireceksin ve sonra acımadan hayatımızı mahvedeceksin. Sana yaşattıklarımızı yaşamamızı istiyorsun. Asır’ın sana âşık olduğunu fark edince bu fırsatı kaçırmak istemedin.”

İçime derin bir tatmin hissinin yayıldığını hissettim. Akın’ı bu şekilde çileden çıkarabilmiş olmak bile bana iyi hissettiriyordu.

“Bana yapıştırdığın etiketler umurumda değil,” dedim sessimdeki kibirli tınıyı saklamaya gerek duymadan. “Sen, seni olduğun gibi sevmeyenlere karşı sonsuz bir nefret besleyen, onların hayatlarını ellerinin arasında tuttuğunu sanan ruh hastasının tekisin.” Kollarımı göğsümün üzerinde bağlayarak sırtımı sandalyeye yasladım. “Tedavi olman gerek, Akın. Hastaneye, yarıda bıraktığın tedaviye geri dönmelisin. Belki o zaman benim

yapmaya çalıştığım şeyin kaleyi içten fethetmek değil de ruhla-
rınızı temizlemek olduğunu anlayabilirsin.”

Masaya yasladığı ellerinden destek alarak öne, bana doğru eğildi. Gözleri nefretle alev alevdi. Gülümsedi fakat bu, neşeden ziyade intikam arzusuyla dolu bir gülüştü.

“Ölüm sana çok yakışacak, Defne.”

“Akıl hastası önlüğü sana çok yakışacak, Akın.”

Akın’la aramıza örülen nefret ağlarını tek cümlesiyle eline alabilen kişi, elbette Asır’dı.

“Yeterince dinledim.”

Asır sandalyesini itip ayağa kalktığı anda Akın’ın sertçe yutkunduğunu görüp ona itici bir şekilde güldüm.

“Ne söylerseniz söyleyin kararım değişmeyecek. Artık katliam yok, kan dökmeyeceğiz. Gitmek isteyen gidebilir, kalmak isteyen kalabilir. Ben zaten arıyorum, yakında bütün foyamız ortaya çıkacaktır. Artık herkes karar vermekte özgür.”

Asır kafasını Akın’a doğru çevirdi ve elini onun masadaki eline uzattı. Akın’ın sıkıca tuttuğu çatalı ucundan tutup sertçe çektiğinde ev ölüm sessizliğine büründü.

“Eğer Defne beş metre yakınındayken elinde herhangi bir şey görececek olursam, kendi sözümü çiğnerim.”

Ve Akın ilk kez Asır’a karşılık verdi.

“Onu öldürmek için yalnızca ellerim bile yeterli.”

Asır sırtıttı ve Akın ona hemen karşılık verdi. Ta ki, Asır’ın sırtması keskin ve kötücül bir hâl alana kadar. Ensemdeki tüyler diken diken olmuştu. Kürek kemiklerimin arasında bir ürperti duydum.

“Oyun bitti.”

Asır, çatalı elinde çevirip bir anda Akın’ın masadaki elinin üstüne sapladığında gördüklerime inanamayarak sandalyeden fırladım. İster istemez korkuyla birkaç adım geri gitmek istediğimde sandalye devrildi. Eğer Barış kolumdan tutmasaydı ben de sandalye gibi yere düşebilirdim.

Akın'ın suratı acıyla kasıldı ve anında bütün kan hücum etmiş gibi kızardı. Damarlarının öfkeliyken en belirgin hâlinde olduğunu sanıyordum ama acı çektiğinde neredeyse patlayacakmış gibi belirgin bir hâl almıştı.

Akın yine de ölüyormuş gibi canı acıyor olmasına rağmen bağırmadı, dudaklarını aralayıp herhangi bir şey söylemedi. Sanki Asır'a karşı net bir tavır sergileme niyetindeydi.

Ne söylersen söyle, ne yaparsan yap beni vazgeçiremezsin tavrı.

“Diğer elinden de olmak istemiyorsan yapman gerekeni şimdi anladığımı düşünüyorum.” Asır'ın sesi tehlikeli derecede kısılmıştı. Akın'ın belli etmemeye çalışsa bile karşısında acı içinde kıvranmasını bir gram umursamıyordu. “Çünkü bir dahaki sefere yalnızca elini değil, canını da alırım ve inan bana, kendime verdiğim sözlerden çiğnemeyi en istemediğim, dostlarımın canını almak.”

Asır, Akın'ın eline sapladığı çatalı bir anda, hiç acımadan çektiğinde bu görüntüye daha fazla dayanamayıp gözlerimi kapattım. Neyse ki Barış da buna tahammül edemeyeceğimi biliyordu ki, beni kendine doğru çevirip gözlerimi açacak olsam bile görmememi sağladı.

“Oyun...” dedi Akın, titremesine engel olamadığı sesiyle ama bir o kadar da öfkeli bir şekilde. “Bitmedi.”

Gözlerimi araladığımda Barış'ın omzunun üzerinden Koray'la göz göze geldim. Öylece duruyor olmama rağmen gözleri Akın ya da Asır'ın üzerinde değil, benim üzerimdeydi. İfadesi düzdü, ne öfke vardı ne de yargı. Muhtemelen sadece yüzüme bakarak bir şeyi anlamaya çalışıyordu ama neyi anlamaya çalıştığını bilmiyordum.

“Yeni oyunun, ellerimde ölmek üzerine olsun, Akın.”

“Sen dostlarını öldürebilecek olsaydın, önce Ali'yi öldürürdün.”

“Sırasını kapmamaya çalış.”

Asır, başka bir şey söylemeden yanıma gelip ellerini omuzlarıma sardığında kafamı ona çevirdim. Beni merdivenlere doğru çevirdi.

“Yukarı çıkalım.”

Ona kafamı salladığımda omuzlarımı bırakıp elimden tuttu. Asır’la birlikte merdivenlere doğru yürürken kafamı çevirip arkama baktım.

Akın, kan içinde kalan elini masadan kaldırmadan doğrudan nefretle bana bakıyordu. Bu öyle şiddetli, öyle soğuk bir nefretti ki bütün benliğim, karşısında buz kesmişti.

Gözlerimi diğerlerine çevirdim. Ege hariç hepsi ayaktaydı ve bana bakıyorlardı. Arkamda ne gibi bir tablo bırakıyordum, tam olarak emin değilim ama bu tablonun bir felaketin henüz tam resmedilmemiş hâli olduğundan emindim.

BÖLÜM 6

Ellerim, Asır'ın ellerinin yanında minicik kalıyordu. Tırnakları uzun değildi ama parmakları uzundu. Sinirlenince elleri kızarıyordu ve şu an elleri kızarmıştı.

Gözlerimi iç içe geçmiş ellerimizden kaldırıp ona arkadan baktım. Benden biraz önde gittiği için arkadan nasıl göründüğünü görebiliyordum. Saçlarının ense kısmını kısaltmıştı ve üstüne yeni, beyaz bir tişört geçirmişti. Benden sonra aşağı indiğindeki değişikliklerini fark edememiştim çünkü onun görünüşünü değil, ifadelerini, tepkilerini incelemem gereken bir durumdaydık.

Bir an durdu ve uzanıp kapısını açtı. Kapıya uzattığı elini ancak o zaman görebildim. O eli, Akın'ın kanına bulanmıştı.

Gözlerimi omzuma çevirip mavi sweatshirtüme baktım. Sol omzuma Akın'ın elinin kanı bulaşmıştı.

İçeri girer girmez Asır kapıyı kapatıp kilitledi. Beni yatağa doğru çekip oturtttuktan sonra sakin bir şekilde banyoya ilerledi.

Şu an içinde fırtınalar koptuğuna emindim. Düzenleri bozuluyordu ve bundan memnun olmayan, asla olmayacak kişiler vardı. Şimdi de bunlarla uğraşması gerekecekti. *İyi ya, benimle uğraşacağına onlarla uğraşsın.*

Banyodan çıktığında elinde havlu vardı ve yıkadığı kanlı elini siliyordu. Gözleri ilk anda gözlerimdeydi ama sonra omzumdaki kanı fark etti ve dolabına yöneldi. Dolabını açarak içinden beyaz bir tişört çıkarıp bana uzattı.

Kan içinde olmaya alışık olduğumdan sanırım, o bana temiz bir tişört vermese bile uzun bir süre bu şekilde kalabilirdim.

“Gerek yoktu.” Tişörtü alıp yataktan kalktım ve banyoya yöneldim. Onun yanından geçerken bir an beni durdurup, “Bu üstündeki kimin?” diye sordu. Kaşlarımı hemen çattım. “Senin değil mi?”

“Ben mavi giymem.”

“Bilmiyorum,” diyerek kollarımı iki yana açıp üstüme baktım. “Geldiğim gün banyodaydı.”

Kafasını sallarken elini arkaya doğru uzattı ve etikete baktı. Sonra geri çekilirken, “Tamam, Anıl’ın,” dedi.

“Nereden anladın?”

“Anıl kıyafetleri karışmasın diye etiketlerin yarısını keser,” derin bir iç çekti. “Ama kendisi kıyafet çalmaya bayılır. Özellikle benimkileri.” Tebessüm etti. “Çaldığı kıyafetleri sahiplenip etiketlerini kesmesi de cabası.”

“Harika taktik. Bunu eve döndüğümde ev arkadaşlarımda üzerinde uygulayayım.”

Gülümsemeye çalışarak banyoya girdim ve kapıyı ardımdan kapatacağım sırada Asır’a baktım. Gözlerini yere dikmişti ve öylece bıraktığım yerde dikiliyordu.

Kapıyı kapattım.

Üstümü değiştirip banyodan çıktığımda Asır hâlâ bıraktığım noktadaydı. Kanlı sweatshirtü yatağın üstüne bırakıp ona döndüm.

“Ne oldu?”

Daldığı rüyadan uyanmış gibi gözlerini kırıştırıp kafasını kaldırdı ve bana baktı. “Bir şey yok.”

Sesi sert ya da imalı değildi ama kafasının bir şeye takıldığı çok belliydi. Yoksa eve dönmekten bahsettiğim için mi bu hâle bürünmüştü?

Sanmıyorum. Elbette bir gün eve döneceğimi biliyordu. Ölene dek bu evde, onunla kalmayacaktım.

“Balkona çıkalım mı?”

Kafasını iki yana salladı. “Hava çok soğuk, yağmur da yağıyor.”

Doğru, yağmur yağıyordu ve balkonun çatısı, yağmurun tamamından korunmuyordu. Sandalyeler geride olduğu için ıslanmıyordu ama bardakların içine çoktan yağmur suyu dolduğuna emindim.

“Az önce olanlar hakkında konuşmamız gerek.” Yatağın sağında kalan koltuğa doğru ilerledim. “Akın durmayacak.”

“Durmazsa canından olur, endişelenme.”

Koltuğa oturduğumda peşimden geldi ve o da koltuğun diğer ucuna oturdu. Konuşmadığı zamanlarda yüzüme öyle uzun bakıyordu ki, gerçekten ne düşündüğünü çok daha fazla merak ediyordum.

“Anıl ve Barış’ı istekli gördüm.”

“Ben de,” derken gözlerini ellerime dikti ve hafifçe öksürerek sesini temizledi. “Şaşırdım.”

“Neden?”

“Söz vermişlerdi.”

“Ne için?”

“İntikamımı almadan durmamak için.”

Dudaklarımı sıkıca birbirine bastırdım çünkü ne diyebileceğimi bilmiyordum. İntikamı demek, ben demekti. Şimdi bu yoldan önce kendi dönmüştü ama arkadaşlarının da dönebileceklerini görmek onu bir şekilde kırmıştı. Kendi içinde hâlâ çelişiyor olmalıydı.

“Yeterince intikam almadın mı?” diye sordum gerçek bir merakla. “Şimdiye kadar yüzlerce insan öldürmüş olabilirsin. Nefretin hiç mi soğumadı?”

“Sadece bir anlığına,” diye itiraf etti. “Her can aldığımda bu süre uzadı ama hiç dinmedi. Durmak çok düşünmeme neden oluyor ve düşündükçe nefretim devleşiyor. Katliamlarda düşüncelerim duruyor, kafamın içi sakinleşiyor. Hak ettiğim kanı dökmüş gibi hissediyorum.”

“Bu...” dedim zoraki bir şekilde. “Hastalıklı bir düşünceye benziyor.”

“Denilene göre öyle.” Sesli bir nefesi yorgun bir şekilde bıraktı. “Belki yakında öğrenirim hastalıklı olup olmadığını.”

“Yakalanırsan akıl hastanesine mi kapatılacaksın?”

Dudaklarını aşağı doğru bilinmezlik içinde büktü. “Büyük ihtimalle... Belki beni ziyaret eder, eskisi gibi camın ardından gülümsersin. O zaman bu eziyet çekilir bir hâl alır.”

“Bunu yaparsam bana da akıl hastası derler. Katiline gülümsemek olur bu. Yan odana kapatılmak istemem.”

Asır bu söylediklerime sesli bir şekilde güldü. “Stocholm Sendromu derler, sen de beni görmek için buna katlanırsın.”

“Aklım gayet yerinde,” derken gözlerimi kısıp kaçırdım. “En azından çoğunlukla.”

Bu Asır’a esaslı bir kahkaha attırdı. Öyle ki gülmekten karnına ağrı girmiş gibi elini karnına bile yerleştirdi. Benimle alay ettiği için karnının üstündeki eline vurdum.

“Aklını bana olan aşkın yolunda kaybetmen hoşuma gider.” Elimi tutup kendine doğru çekti ve avucumun içine bir öpücük bıraktı. “En azından aşkından delirdi derler.”

“Hapishaneyi ya da akıl hastanesini boylaman an meselesi olabilir ama nasıl da keyfin yerine geldi.”

“Dedim ya.” Avucumun içine bir öpücük daha bıraktı. “Seninle iki günü, sensiz bir ömre tercih ederim.”

“Belki bana aşkından delirdi derler ama sana aşkından akli yerine geldi diyecekler.”

Aşağıdaki kaostan sonra bu alaycı konuşmamız ikimizin de keyfini bir noktada yerine getirdi. Asır'ın da bazı anlarda gerçekten eğlenebiliyor oluşu ve korkunç ihtimallere rağmen bunu alaya alabiliyor olması bana garip bir şekilde normal ve iyi hissettirdi. Her zaman ipin ucunda olanın kendim olduğunu sanıyordum ama şimdi ipin ucundaki Asır'dı ve o, benden daha az tepki veriyordu.

Bir süre sonra, “Bana o günü anlat,” dedim büyük bir hevesle. “Kardeşinin öldüğü günü anlat. Bakalım o gün babam neredeymiş, ne yapıyormuş? Belki de benim yanımdaydı.”

“13 Ağustos 2007,” deyip sertçe yutkundu. Bütün keyfi kaçmıştı ama bunu geri almamın imkânı yoktu. “Dokuz buçuk yıl oluyor.”

“On iki yaşındaydım,” dedim hesaplayarak. “O zamanlar Şile'deki yazlıktaydık ve babam yaz sonuna doğru bir göreve çıkmıştı.”

“Bizim yazlığımız da Şile'deydi.” Zoraki bir nefes aldı ama kolayca bırakamadı. “Evlerimiz karşı karşıyaymış.”

“O yaz neredeydin?”

“Arkadaşlarımla yalnız geçirebileceğim ilk yaz olduğunu düşünüp İzmir'de kalmıştım. O yaz hayatım için çok büyük hayaller kurmuştum. Ta ki kardeşimin ölüm haberini alana dek.”

“Kaç yaşındasın?”

“Yirmi yedi.”

“Benden beş yaş büyüksün.”

Dudağının kenarı kıvrıldı. “İstersen ağabey de, ne dersin?”

Yüzümü buruşturdum. “Anca başka bir evrende.”

Bana güldüğünde ona gülerek karşılık vermeden duramadım. “Eğer bütün bunlar yaşanmasaydı ve kardeşinle o yazlıkta arkadaş olsaydım, belki de çok erken tanışacaktık. Belki de...”

Bir an kaşlarını çatı ve ne dediğimi anlamaya çalıştı. Bunun onu rahatsız ettiğini düşünerek cümlelerimin devamını getirmedim. Rahatsız olmakta haklıydı. Asla gerçekleşmeyecek bir şeyden bahsediyordum ve bunu neden yaptığımı da bilmiyordum.

Gözlerimi odanın içine çevirdiğimde cümlemin devamını getirdi. “Belki de ilk aşkın olacaktım.”

“Hiç âşık olmadım.”

“Ne?”

“Ben hiç âşık olmadım,” diye tekrar ederek ona baktım. Onunla âşık olmak üzerine alay ediyorduk ama ona hissettiklerimin de aşk olduğunu düşünmüyordum. O da bunun farkındaydı. Bu ikimizin de anlam veremediği bir tür sevgi, sempati ve arzuydu. “Sadece sevdim ama hiç âşık olmadım. Yaşadığım, hissettiğim şeyin aşk olduğunu hiç sanmıyorum. Sevdim ama kimseye âşık olacak kadar değer veremedim. Aslında ben babamdan sonra hayatıma giren kimseye çok büyük değer veremedim. Sanki babam giderken en yakın arkadaşımı da yanında götürmüş gibi hissettim hep. Babam sanki benim en yakın arkadaşım, âşık olabileceğim tek kişiydi. Ben babasına âşık bir kız çocuğuydum, Asır.”

“Sana babanın öldüğünü düşündüren ne?”

“Babam öldüğünde ekipten arkadaşları eve geldi, babamın öldüğü haberini anneme verdiler ve annem öyle çok ağladı ki... Bana babamın görevde öldüğünü söylediğinde babamın ölümünün üstünden bir hafta geçmişti bile.”

“O hâlde annen bir yalancı.”

“Asır!” dedim sertçe ve ayağa kalktım. “Ne annem bir yalancı ne de babam hayatta olsaydı beni babasız bırakacak bir adamdı.”

“Sana bunu kanıtlayacağım,” derken ayağa kalktı. “Yakında babanı ziyarete gideceğiz.”

Bunun gerçek olma ihtimali beni o kadar sinirlendirdi ki yüzüm öfkeyle kasıldı. İçimde beklenmedik bir hiddet yükselerek Asır'ın odasının her yanına sindi. Asır'ı o anda yumruklamak

istedim ama bunun saçma olduğunu biliyordum. Sadece bu ihtimal canımı o kadar çok yaktı ki, öfkemi bir şekilde ondan çıkarabilmek istedim.

“Bana yeni bir oyun oynama, kaldıramam.”

“Sence ben neden ölmüş bir adamın kızını katil yapmak için uğraşayım? Bir düşünsene, Defne.”

“Babam öldü,” dedim sertçe. “Benim babam öldü. Senin kardeşini öldürdüğünü iddia ettiğin babam, kardeşinin öldüğü yaz öldü.” Elimi boğazıma götürüp sanki oturan yumruyu dağıtabilecekmiş gibi ovuşturdum. “Benim babam ancak ölünce bırakırdı beni. Asla ama asla bana bu acıyı yaşatmazdı bana. İnanmazsın belki ama o, dünyanın en iyi babasıydı. Beni korumak için her şeyi ama her şeyi yapardı.”

“Baban olduğu için toz konduramıyor olabilirsin ve bir katil olacağına ölmüş olabilme ihtimaline de tutunmuş olabilirsin ama bunlar gerçeği değiştirmez.”

Doğru değildi. Bu arzum o kadar şiddetliydi ki kalbimin sızladığını hissettim. Bir anlığına babamın gerçekten Asır'ın kız kardeşini öldürdüğünü ve hâlâ hayatta olduğunu düşündüm. Bütün bunlar gözümün önünde canlanırken kendi kendime nefes almayı sürdürmem gerektiğini hatırlatmak zorunda kaldım çünkü nefes kesici bir ihtimaldi.

Hayır, babam asla ama asla böyle bir şey yapmazdı. Benim saçımın teline kıyamayan adam asla küçük bir kız çocuğunu öldürmezdi. Hayatta olmasına rağmen bize kendini öldü olarak gösteremezdi.

Kafamı iki yana sallamakla yetindim ve Asır'ın yanında daha fazla olmak istemedim. Ayağa kalkmış olsa bile yanından geçip kapıya ilerledim ve onun başka bir ithamda bulunmasına izin vermeden kilidi açıp odadan çıktım. Kapıyı ardımdan sertçe kapattığımda ev gürültüyle inledi.

Babam bir polis, küçük bir kız çocuğunun katili değil. Hayır. Değil. Hayır.

İki gündür odadaydım ve Asır'ı bir kez bile görmemiştim. Ne Asır'ı ne de bir başkasını. Yemek yemiyor, tuvalet ihtiyacı hissetsem de banyoya çıkmıyordum.

İki gündür babamın hayatta olabilme ihtimalini düşünüyordum ama buna asla inanamıyordum. Anlamsızdı. Benim babam küçük kızını babasız bırakıp gitmezdi. İki eli kanda olsa yine de yanıma gelirdi. Ben o öldüğü için ağlarken beni yalnız başıma bırakmazdı.

Annemi de düşündüm. Tamam, annem iyiliğimiz için küçük yalanlar söylerdi ama böyle büyük bir yalanı söyleyemezdi. Babamın ölüm haberini aldığı anda akıttığı gözyaşlarını öylesine dökemezdi.

Babamın bir mezarı bile vardı, Ankara'da. Babamın doğum gününde, bayramlarda, özel günlerde ve onu çok özlediğimizde hep ziyaret ettiğimiz bir mezarı vardı.

Kafamın içi düşünmekten, açlıktan ve uykusuzluktan öyle çok uyuşmuştu ki artık ne düşünmem gerektiğinden bile emin değildim. Bu yüzden kendimi çöktüğüm duvar dibinden zorla kaldırdım. Temiz kıyafetler ve havlu da alıp odadan çıktığımda beni yabancı bir manzara karşılamadı.

Anıl ve Barış PlayStation oynuyordu, Ege'nin elinde bir bıçak takımı vardı ve onları özenle siliyordu, Akın mutfaktaydı, Koray ile Asır ortalıkta yoktu.

Doğrudan üst kata gideceğim sırada Ege, "Hey, Defne," dedi ve ona döneceğim anda bir bıçak, hışımla kulağımın yanından geçip kapıya saplandı. Donakaldım.

Gözlerimi çevirip kapıya saplanan bıçağa baktım. Öyle keskin görünüyordu ki, beni öldürebilirdi.

"Ne yapıyorsun lan it!" Barış'ın öfkeli çıkışıyla gözlerimi onlara doğru çevirebildim. Anıl'la ikisi ayaklanmışlardı ve Ege'yi

boğazlayacak gibi görünüyordlardı. Akın mutfaktan bu manzarayı izleyerek sırtıyordu.

“Asır öldüremezsiniz dedi,” diyerek koltuğun arkasından dolanıp bana yaklaştı Ege. “Korkutamazsınız demedi.”

Ege, yanıma gelip bıçağına uzandı ve onu çekip alırken bana dik dik baktı. Sivri çenesi, uzun boynu ve siyah gözleriyle oldukça tehlikeli görünüyordu ama benim atlattığım tehlikelerin yanında bir hiçti.

Barış gelip önüme geçti ve Ege’yi göğsünden sertçe itti. Ege geriye doğru sendeleyip zorla ayakta kalabildi. Aralarında en kalıplı olan o olmasına rağmen Barış’ın öfkesi karşısında zor durabiliyordu.

“Defne’ye yaklaştığını, elinden çıkan herhangi bir şeyin onu hedef aldığını görecektir olursam seni gerçekten öldürürüm.”

Ege bu tehdit karşısında güldü. “Üstüm olman, sen beni öldürmeye çalışırken sana karşılık vermeyeceğim anlamına gelmez. Bunu yaparken dikkatli ol da canından olma.”

Ege, ardına dönüp mutfağa ilerledi. Akın’ın havaya kaldırdığı sağlam eline çaktığı sırada kulağını sıyrıp geçen bir bıçak, dolaba saplandı. Ege irkilip önce kan akan kulağına dokundu, sonra bıçağına baktı ve ardından onu kimin attığına.

Anıl, Ege’nin temizlediği bıçakları bıraktığı yerden almıştı ve birini ona fırlatmıştı. Elinde de diğer bıçaklar vardı ve onları da fırlatmaya hazır bir hâldeydi.

Ege’nin, “Anıl sen...” diye başladığı cümlesini kesen, Anıl’ın ikinci bir bıçağı fırlatması oldu. Eğer Ege son anda eğilmeseydi, bıçak yüzünün tam ortasına saplanacaktı ama dolaba saplandı.

“Tekrarla.” Anıl’ın ses tonu ifadesizdi. “Kimi korkutacaksın, tekrarla.”

Ege, son anda kaçıp kurtulduğu bıçağı bakarak ağzında bir küfür mırıldandı. “Sikerim yapacağınız işi. Alt tarafı küçük bir şaka yaptım.”

“Şaka.” Anıl bir bıçak daha fırlattığında Ege kendini yere atarak ondan kurtulabildi. Bıçak, tezgâhın mermer duvarına çarpıp düştü. “Ben de şaka yapıyorum.”

Anıl eline yeni bir bıçak aldığıında Akın araya girer gibi sağlam elini kaldırarak, “Yeterli!” dedi uyarıcı bir tonla. “Şakanın dozunu kaçırma.”

Barış, “Sen de bazı şeylerin dozunu kaçırdın,” diye diklendi. “Eğer üstünün sözünden çıkarsan, altların da senin sözünden çıkar. Bunu akıl edemedin mi?”

Akın, Barış’ın cümlelerini hazmedip bir cevap vermeye hazırlandığı sırada Ege kafasını masanın kenarından çıkarıp bize baktı. Anıl onu görür görmez suratına bir bıçak fırlattı. Ege kendini kurtarmak için yeniden yere kapaklanmak zorunda kaldı.

“Hay yapacağın işi sikeyim, Anıl!” diye yerden haykırdı Ege. “Dur artık, tamam. Özür dilerim, yapmamalıydım. Söz, bir daha çok değerli 17 Numara’nıza dokunmayacağım ya da onu korkutmayacağım.”

“Beş metre kuralı senin için de geçerli.”

“Tamam!”

Barış ve Anıl yüzlerinde muzaffer sırıtmalarla birbirlerine baktılar. Bu koruyucu tavırları öyle çok hoşuma gitmişti ki onlarla birlikte sırıtmaktan kendimi alamadım. Düşmanım olduğu kadar dostum da vardı.

Akın sonunda sözü devraldığında kendimi tehlikede hissetmekten alıkoyamadım. Akın başlı başına tehlikeydi. Konuşsa da konuşmasa da.

“Demek artık ona bizden daha fazla değer veriyorsunuz.”

“Boğazıma bıçak dayama dürtün azmayacaksa, evet,” diye yanıtladı onu Barış.

Konuşmayı bitiren, Asır’ın eve girmesi olmuştu. Evin kapısını açar açmaz gözleri direkt beni bulmuş, ardından da diğerlerine bakmıştı.

Onunla karşı karşıya kalmak istemedim. Bu yüzden aralarında halledebileceklerini düşünerek merdivenlere yöneldim. Ben yukarı çıkıp banyoya girene kadar ev sessizdi ama suyu açtığımda sesler biraz yükselmişti. Ne konuştuklarını duyamıyordum ama pek de önemsedığım söylenemezdi.

Hızlıca duş aldım ve saçlarımın nemini alıp banyodan daha iyi hissederek çıktım. Artık gerçekten uyumalıydım ama ondan önce bir şeyler yemem gerekiyordu.

Banyodan çıkar çıkmaz kapının sağ tarafındaki duvara yaslanıp bekleyen Asır'la çarpıştım. O kadar dalgın bir hâldeydim ki onu fark edememiştim.

“Aynı evin içinde iki gündür görüşmüyoruz,” dedi beni tutarken. Sesi kışkırtıcı bir şekilde kısılmıştı. “Yoksa benden kaçıyor musun?”

“Aynı evin içinde iki günden fazla görüşmediğimiz oldu,” derken geri çekildim. “Düşünmek için biraz yalnız kalmak istedim, senden kaçtığım yok.”

“Gidelim,” diyerek sırtını duvardan ayırdı. “Babanı görelim.”

Öfkeyle burnumdan soludum. “Git başımdan!”

Yanından geçip aşağı inmek istediğimde kolumdan yakalayarak durdurdu. “Hadi ama 17 Numara...” Hemen düzeltti: “Defne.”

Kolumu kurtardım. “Senin devrelerin iyice yanmış.”

“Yaktın,” diye itiraf etti. “İki gündür düşünmekten kafayı yedim. Hadi, şu işi bitirelim. Seni düşünürken araya babanın girmesinden hiç hazzetmiyorum.”

“Ben de seni düşünürken araya katliamlarının girmesinden hazzetmiyorum ama elden ne gelir!”

Asır bana cevap vereceği sırada merdivenlerden çıkan Ege onu böldü. Aslında bir şey söylemedi ama bakışları aramıza daldı. Ağzı burnu kan içindeydi ve tek gözü, aldığı darbeden dolayı şişmişti.

Ege, koridorun diğer ucundaki odaya girip kapıyı yavaşça kapattığında Asır'a dönüp, "Bunu sen mi yaptın?" diye sordum.

"Evet," demekle yetindi ve sanki bu gayet sıradan bir şeymiş gibi umursamaz bir tavırla cebinden bir şey çıkardı, bana uzattı. Bunlar üç adet küçük papatyaydı. Alıp kokladım, çok güzel kokuyordu.

"Bunları neden getirdin?"

"Kardeşimin mezarına uğradım ve ona aldığım papatyalardan sana da getirmek istedim ama istemiyorsan..."

"İstiyorum." Kafamı kaldırıp gözlerine bakamadım. "Sadece şaşırdım."

"Niye?"

"Senden, güzel bir şey almak çok garip."

"Her zaman kötü bir adam değildim," derken bana biraz yaklaştı ve çenemden tutup yüzümü kaldırdı. Dudaklarında yaramaz bir gülümseme dolanıyordu. "Sen içimdeki iyi adamı ortaya çıkarıyorsun."

Sen de benim içimdeki kötü kadını birçok kez ortaya çıkardın.

Yine yüzüme uzun ve anlamlı bir şekilde bakmaya başladığında ilk kez bu bakışına karşılık verdim. Kötülüklerine rağmen içinde iyi olmaya çalışan bir yanını saklayan, nispeten iyi yürekli ve epey çekiciydi.

Acaba akıl hastanesindeyken onun hakkında ne düşünmüştüm? Hatırlayamıyordum. Geçmişe dair anılarım silik silikti. Belki de onu ilk gördüğümde de ondan etkilenmiştim. Hastanede, camlı odanın içinde gördüğüm genç adamın orada olma nedenini o zamanlar bilseydim, bırakın ondan etkilenme ihtimalini, muhtemelen oradan kaçarak uzaklaştırdım.

Ben on iki yaşındayken o henüz elini kana bulamamış ve öfkesine yenik düşmemişti. Âşık olabileceğim kadar yakışıklı ve kötü yanını saymayınca sevebileceğim kadar da iyi geliyordu gözüme. Ona karşı beslediğim kötü düşünceler günden güne öyle

hızlı eriyordu ki, bu beni artık korkutmaktan öte bende kaçma arzusu uyandırıyor.

Çenemi biraz daha kaldırıp bakışlarını dudaklarıma indirdiğinde sertçe yutkundum. Kalbimin atış hızına o anda hiçbir şey yetişemezdi. Yalnızca korktuğumda böyle hızlı atan kalbim şimdi neden bu kadar hızlıydı?

Bakışlarını aşağı eğince gözler önüne serilen uzun kirpiklerini kışkandım.

“Dudakların biraz kurumuş, nemlendirmek gerek.”

Sözlerinin altında yatan imayı fark ettiğimde gülmemek için dişlerimi sıktım. On iki yaşında değildim ve o da on yedi yaşındaki masum genç değildi.

“Ben nemlendirici veririm,” diyerek yanımdan geçip banyoya giren Anıl ikimizi de korkutmuştu. Korkup geri çekildim ve elimi ağzımın üstüne kapattım. Asır da parmaklarını şakaklarına bastırmıştı, Anıl’ın aniden ortaya çıkmasıyla yaşadığı korkuyu gizlemeye çalışıyordu.

İkimiz de bir süre ne yerimizden kıpırdayabildik ne de konuşabildik. Anıl kısa sürede banyodan çıktığında hâlâ bıraktığı hâldeydik.

“Niye put gibi duruyorsunuz?”

Saçlarını düzelterek aramızdan geçeceği sırada Asır onun ensesine bir tane geçirdi. Anıl bunu anlamadığı için ellerini iki yana açarak ona sorgularcasına baktı.

“Yine ne yaptım?”

“Dolabımda doğru düzgün kıyafet kalmamış, onun için.”

“Sanki ben çalışıyorum!”

“Yok babam çalışıyor!”

Anıl gerçekleri itiraf etmemek için aşağı kaçtı, çok geçmeden biz de peşinden indik. Papatyaları merdivenlerden inerken kulağımın arkasına sıkıştırmıştım ve çıkardığım kıyafetlerle havluları makineye attığım için de elim boştu.

Akın yine mutfaktaydı ve yemek hazırlıyordu. Elinde de bir bıçak vardı. Benim aşağı indiğimi gören Koray, elindeki kitabı bırakarak Akın'a, "Defne yaklaşıyor, beş metre kuralını ihlal etmeden bıçağı bırak yoksa ölürsün falan," diye alay ettiğinde ona ters ters baktım.

Akın gerçekten bıçağı bırakıp bize döndü ve isyan ederce-sine, "Ne yani, yemek de mi yapamayacağım?" diye sordu.

Asır, "Yemek yapabilirsin ama gerekmedikçe bıçağı eline al-mamaya çalış," diye yanıtladı onu.

Akın'ın eline baktım. Sarılıydı ve çok fazla hareket ettirmiyordu. Belki de istese bile yapamıyordu, bilmiyordum.

"Emredersin, paşam."

"Emrediyorum zaten."

Asır, Koray'ın olduğu mavi koltuğun diğer ucuna oturdu-ğunda ben Barış'ın tek başına PlayStation oynadığı krem rengi koltuğa oturdum.

Tek başına maç oynuyordu.

Can'la oynadığım oyunlar aklıma gelince sessizleştim. Barış'ın ustaca oynayışını izledim. Oyun oynayıp sadece yenildi-ğim için sızlanmayı özlemiştim. Sadece bunu da değil, arkadaş-larımla herhangi bir şey yapmayı da özlemiştim. Dışarı çıkmayı, kafede oturmayı, konserde eğlenmeyi, kar topu oynamayı, kar-dan adam yapmayı, sıkılınca şakalaşmayı, sinemaya korku fil-mine gidince arkadaşlarımı korkutmayı... Her şeyi ama her şeyi o kadar çok özlemiştim ki, bu özlem beni üzmeye başlamıştı.

Acele etmem gerekiyordu. Her şeyi en kısa zamanda yoluna koymalıydım. Asır'la dede baskısı hakkında konuşmakla başla-yabilirdim. O canavar şu an neredeydi, Asır ne yapmıştı? Karde-şim şu an tehlikede miydi?

Düşüncelerime dalmış giderken kapı çaldı.

Herkes evdeydi ve Akın yemek yaptığına göre dışarıdan kimse sipariş de vermemişti. İlk ayaklanan Anıl olmadığına göre kesinlikle kimse pizza sipariş etmemişti.

Barış elindeki oyun kolunu bırakıp önce kapıya, sonra bana baktı. Evde bir anlığına öyle derin bir sessizlik oldu ki, ürpermeden edemedim.

Ege yukarıda, Akın mutfakta, Anıl masada, Koray ve Asır yan koltukta, Barış hemen yanımda. Gerçekten herkes evde.

Asır ayağa kalktı ve kimseyle göz teması kurmadan kapıya yöneldi. Merakımdan ayağa kalktım ve peşinden gittim. Meraklı olan sadece ben değildim ama onlar bir şekilde geride kalmayı başarmışlardı.

Asır kapıyı açtığı anda henüz yakınında değildim, bu yüzden kimin geldiğini göremedim. İlk gördüğüm, Asır'ın gördüğü manzara karşısında gerim gerim gerildiği idi. Sırtını öyle çok kasmıştı ki, beyaz tişörtünden ne var ne yok ortaya dökülmüştü.

Asır'ın hemen yanına vardığı anda kapıdaki kim olduğunu görebildim. Gördüğüm manzara karşısında şoke oldum.

Kapıdaki Ozan'dı.

BÖLÜM 7

“Cem’in özel eşyalarını almaya geldim.”

Ozan, korkusuz bir şekilde Asır’ın gözlerinin içine bakıp buraya neden geldiğinden bahsederken şaşkınlıktan hâlâ tepki verememiştim. Ozan evi nasıl bulmuştu?

“Cem’in özel eşyalarını almaya geldin?” diye imayla tekrar etti Asır. “Evi nasıl buldun?”

“Cem’in sipariş kayıtlarından.”

Asır, yanağının içini ısırırken kaşlarını kaldırdı ve kafasını, anladığını belli etmek için yavaşça sallamaya başladı. Onu biraz tanıdıysam şu an içinden geçen, Ozan’ın yakasına yapışmak ve onu boğarak öldürmektir ama neyse ki bir şey yapmadı.

“Bekle,” dedi sertçe. “Getirelim.”

Asır, kapıyı Ozan’ın suratına kapatacağı sırada Ozan eliyle durdurdu. “Bir saniye.” Asır kapıyı hafifçe aralayıp ona sorarcasına baktığında Ozan’ın suratında mahcup bir ifade belirdi. “Küçük bir sorunum var ve eminim yardım edersiniz.” Eliyle arkasını gösterdi. Şiddetli yağmur ormanı esir almıştı ve zemin, çamura bulanmıştı. Ozan yağmurun altında uzun süre kalmış gibi sıırıslılandı ve ayakkabıları da çamur içindeydi. “Arabam çamura battı, çıkaramadım. Çekiciyi çağırdım ama hava

koşulları yüzünden bugün gelemeyeceklerini söylediler. Burası şehirden çok uzak, geri dönebilmem mümkün görünmüyor. Bir geceliğine beni misafir edebilir misiniz?”

Asır'ın cevap vermesi bir saniyeden kısa sürdü. “Hayır.”

Kapıyı Ozan'ın suratına çarptığında evde rahatsız edici, mutlak bir sessizlik peyda oldu. Bir süre sonra sessizliği bozansa Anıl'ın, “Ben Cem'in eşyalarını hazırlayayım,” diyerek merdivenlere yönelişi oldu.

Ben mi fazla yufka yürekliydim, bilmiyordum ama bir geceden bir şey olmaz dememe ramak kalmıştı. Burası gerçekten şehirden oldukça uzaktı ve bu havada saatlerce yürüse bile ona yardım edecek birini bulamayabilirdi. Önünde sonunda kendine kalacak başka bir yer bulabilir, hatta evine varabilirdi ama burada kalması, ona iyilik yapmak olurdu. Sonuçta evi biliyordu, kalması bir şeyi değiştirmezdi.

“Bence kalmasında bir sakınca yok,” diye fikrini belirten Akın'a baktım. Bu evde bu fikri sunacak son insan olacağını düşünmüştüm. Şimdi onunla aynı fikirde olduğum için akıl sağlığımdan şüphe etmiştim işte.

“Sencesi sikimde mi sence?”

Asır, elini sırtıma yerleştirip beni kendiyle birlikte salonun ortasına yürüttü. Sanki olduğum yerde kalsam bir anda kapıyı açacak ve Ozan'la buradan kaçacaktım.

“Cem için bir iyilik yap,” diye directti Akın. “Evi bulmuş zaten. Burada olması bize ne gibi bir zarar verecek? Sıradan bir insandan mı korkuyorsun?”

“Haklı,” diye fikir belirtti Barış. “Bize ne zararı olacak ki? Koltuklardan birine kıvrılır ve sabah ilk iş gider. Cem'e bunu borçlu hissediyorum.”

Asır bana sorarcasına baktığında ağzımı açıp fikir belirtmedim. Bu beni ilgilendirmezdi. Hele ki Ozan'ın tehlike arz ediyor olduğunu bilmeme rağmen fikir belirtirsem işler daha da sarpa

sarardı. Ozan'ın, Asır'ın elinde can vermesini istemiyordum. Bu yüzden işlerine karışmadım.

Masaya yaklaşıp kâsedan bir elma aldım. Elmayı pek sevmiyordum. “Çok açım.” Göz ucuyla Akın'ın hazırladığı yemeklere baktım. Herkes yeseydi kolayca yerdim ama tek başıma Akın'ın yaptığı yemeğe dokunmak istemiyordum. Kaşla göz arasında beni zehirleyerek ortadan kaldırabilirdi.

Şimşek çakıp gökyüzü resmen yarıldığında, yükselen ses yüzünden irkildim. Gerçekten hava berbattı.

Elmayı yüzümü ekşiterek yerken Akın bir anda önüme bir tabak yemek koydu. Ona yandan bir bakış atarak tabağı elimin tersiyle ittim. “İstemez.”

“Zehir yok.”

“Senin sözüne de ne güven olur ya!”

Barış yanımıza geldi ve çatala uzanıp yemekten biraz aldı. Yedikten birkaç dakika sonra ona hiçbir şey olmadığını görünce yeni bir çatal alıp yemeye başladım. Akın bana ve Barış'a ölümcül birer bakış atarak mutfağı terk etti.

Barış kendine bir tabak hazırlayıp çaprazıma oturduğunda kendimi daha iyi hissettim. Her ne kadar sövdüğümüz Akın'ın hazırladığı yemeği yiyor olsak da birlikte yemek keyifliydi.

Anıl kırmızı bir bavulla aşağı indi ve doğruca kapıya ilerledi. Kapıyı açtığında görebildiğim kadarıyla Ozan hâlâ oradaydı. Anıl çantayı uzattı, Ozan aldı. Anıl kapıyı kapatacağı sırada Asır oturduğu koltuktan kalkıp onlara doğru seslendi.

“Sadece bir gece.”

Şaşırıp Barış'la birbirimize baktığımız sırada Asır yanımıza geldi ve uzanıp tabağı aldı. “Yukarı çıkalım.”

Barış kafasını çevirip tepemizde dikilen Asır'a baktı. “Ben de gelebilir miyim?”

Barış dalga geçtiği için Asır onun ayağına vurup, “Otur oturduğun yerde,” dedi.

Asır'a göre beni bu evdeki herhangi bir tehlikeden korumanın yolu yukarı, odasına çıkmak olduğundan sorun çıkmaması adına sandalyeyi itip kalktım. Ozan tehlikesi gittiğinde ve umuyorum ki Akın'dan bir şekilde kurtulduğumda bu çile bitecekti.

Gerçi Asır'la birlikte odasında olmaktan rahatsız değildim. Bu evi daha çekilir bir hâle soktuğunu itiraf etmem gerek. Hem kimse olmadığında bana kendini daha kolay açıyordu ve en azından konuşabiliyorduk. Eğer yalnız kalamasaydık şimdi Asır'la bu hâlde olmazdık.

Odaya çıktığımızda Asır tabağını masasının üstüne bıraktı. Sandalyeye oturup yemeğime kaldığım yerden devam ettim. Asır ise odasında oradan oraya dolanıp bir şeyler yapıyordu ama hiçbirini elle tutulur şeyler değildi.

Aldığı kararın altından kalkmaya çalışıyor gibiydi.

Yemeğimi bitirip Asır'a doğru döndüm. Yatağını üçüncü kez topluyordu. Aldığı kararın onu bu kadar strese sokması çok garipti.

“Seni bu kadar endişelendiriyorsa neden Ozan'ın kalmasını kabul ettin?”

“Çünkü...” Yastıkları birbirine vurmaya kesip onları yatağın üstüne attı. “İyi bir şey yapmaya çalışıyorum.” Bu sanki imkânsız bir şeymiş gibi, söylerken ağzı yüzü şekilden şekle girmişti.

“İlk kez yapmıyorsun,” diyerek onu rahatlatmaya çalıştım. “Katliamı durdurmuş olman bile bir iyilik sayılırdı.”

“İyilik değildi,” derken çok netti. “Sadece hata yapmaktan vazgeçtim.”

Doğru, bunu inkâr edemem. O insanlar zaten ölmeyi hak etmemişlerdi. Asır bundan son anda vazgeçerek onlara bir iyilik yapmamıştı.

“İyi bir karar aldın diyelim o hâlde.”

“Şu an...” Derin bir nefes alıp bana baktı. “Şu an tek istediğim şey sana dokunmak, sarılmak ve seni öpmek...” Kafasını

iki yana sallarken kendiyle büyük bir çelişki içinde gibi görünüyordu. “Ama biliyorum ki bunları hak etmiyorum. Biliyorum ki ben bunları yapacak olursam sen kendi içinde büyük bir çelişkiye düşeceksin ve ben yine sana zarar vermiş olacağım. Ne yaparsam yapayım hiçbir şeyi düzeltemem.”

Bunları söylemesini beklemediğim için bir an kalakaldım. Gerçeklerin farkındaydım ve şimdi öğreniyorum ki Asır da benim kadar farkındaydı. Ben biraz zamana bırakmıştım ama Asır benden önce patlamış gibi görünüyordu.

“Bu henüz başlangıç, sonumuzun ne olacağını bilemeyiz.”

“Görebiliyorum,” derken elini saçlarına götürdü ve saçlarını karıştırdı. İkimizle ilgili beslediği korkuyu saklama gereksiniminde bulunmadı. İfadesi, hareketleri apaçıktı. Bir sonraki cümleyi kurmadan bile ne düşündüğünü anlayabilmiştim. “Kahretsin ki sonumuzu görebiliyorum.”

“Ne görüyorsun?” Sanki anlamamışım gibi.

“Başaramadığımı ve senin benden kaçtığını. Sen de herkes gibi kaçacaksın, benden uzaklaşacaksın. Sonra yine her şey eski hâlini alacak. Ben kendime birkaç bahane bulacağım ve yine o tanıdığın ilk adama dönüşeceğim.”

Asır’ın hep kendine güvenen bir adam olduğunu düşünmüştüm ama şimdi görüyordum ki en çok da kendine güvenmiyordu. Bana bile güveniyordu ama kendine hiç güveni yoktu.

“Neden senden kaçacağımı düşünüyorsun?”

“Annem ve babam bile öfkelendiğimde benden kaçtı, sen mi kaçmayacaksın?” Bu söylediğine yalandan güldü. “Hem de sana bu kadar zarar verdikten sonra.”

Aslında ben bile kaçıp kaçmayacağımı bilmiyordum ama onun bu şekilde düşünmesi onun adına beni bile kırmıştı.

Asır cebinden sigara paketini çıkardı ve bir dalı dudaklarının arasına yerleştirdi. Hemen ardından yine cebinden çıkardığı siyah çakmakla sigarayı yakmaya çalıştı ama beceremedi. Onu bu şekilde görmek inanılmaz garip hissettirmişti.

Sandalyeden kalkıp ona yaklaştığımda bunu fark etmesi zaman aldı. Elimi uzatıp, bir türlü yakamadığı çakmağı elinden aldım. Hemen omuzlarını düşürdü ve dudaklarının arasından sarkan sigarayla bana baktı. Çakmağı tek seferde yakıp sigarasını yaktım.

İçine bir nefes çekmeden önce bekledi, bana yine uzun uzun baktı. Ardından sigarayı parmaklarının arasına alıp bir nefes çekti. Dumanı üflemek yerine yuttu.

Şimdi biraz sakın görünüyordu.

“Söylesene...” Sigaradan bir duman daha çekip onu aşağı indirdi. Dumanı yutup, “Nasıl oluyor da bir dokunuşunla beni sakinleştirebiliyorsun?” diye sordu.

“Sakinleşmek isteyen sensin.”

“Senin yanında sakın kalmak istiyorum.”

Geldiğimiz nokta beni parçalara ayırmaya yetti. Onun karşısında dimdik, belki ondan bile emin duruyordum ama içten içe hissettiği gibi parçalara ayrılıyordum. Bunu nasıl durduracağımı bilmiyordum.

Çakmağı ona uzattığımda almadan önce bekledi. Bir bana bir de çakmağa bakıp uzun uzun düşündü ama yine ne düşündüğünü dile getirmedi.

En sonunda çakmağı alıp cebine koyduğunda gözlerimi yatağa çevirdim. “Uykum var.”

“Benim de,” diyerek aramızdaki küçük mesafeyi kapattı ve elini boynuma doğru uzattı. Sıcak eli boynumda gezinirken kendimi bir savaş içinde bulmadım. Aksine, ilk kez zihnim bu kadar boştu. Belki çok yorgundum, uykusuz olduğum için çarpık düşüncelerim beni rahat bırakmıştı ama işte ilk kez Asır bana dokunurken huzursuz hissetmiyordum.

“Sana dokunduğumda bundan rahatsız oluyor musun?” diye sorduğunda önceki seferlerde aklıma hep ellerinin kanlı olduğunun geldiğini söyleyemedim. “Şu an değil.”

“Birbirimizi değiştiriyoruz.” Eli boynumdan yüzüme doğru uzandı. Parmak uçları yüzümdede dolanırken bundan büyük bir zevk duyuyor gibi görünüyordu. Sanki bana dokunabilmek onun için bir ödüldü. “İyi ve kötü anlamda.”

“İnan bana, tanıdığım ilk zamanlardaki adam olmadığın için sana minnettarım. Eğer değişmek istemeseydin, benim elimden hiçbir şey gelmezdi.”

“Sen de deđiřiyorsun ve iyi anlamda değil.”

“Ne?”

“Eskiden kanlı ellerimle sana dokunmamdan iğrenirdin ama şimdi bundan rahatsız olmuyorsun. Beni iyileştirirken kendini hasta ediyorsun.”

“O hâlde sen de beni iyileřtirirsin.”

Alnı endişeli bir tavırla kırıştı. “Bir katil olursan ne yaparsam yapayım seni iyileştiremem. Yanımda kaldığın sürece bu ihtimal güçleniyor. Bir gün eğer benim yüzümden elini kana bularsan ve bir şekilde Cem gibi seni de kaybedersem ne yaparım, bilmiyorum. Seni bir mezara gömemem, toprağına çiçek bırakamam. Yapamam, Defne... Yapamam...”

“Beni kendinden uzaklaştırmaya mı çalışıyorsun?” diye sorduğumda kafasını iki yana sallarken beni kendine çekip sarıldı. “Seni kendimden uzaklaştırsam da ben senden gidemem ki.”

Artık ölümle yaşam arasındaki ince çizgide dans eden kız değildim. Artık akılla kalp arasındaki ince çizginin üstünde tepiniyordum ve hangi tarafa atlamam gerektiğini çözemiyordum.

Sanki itildikçe çekiliyordum ve çekildikçe itiliyordum. Zihnimin tam ortasına bir sirk kurulmuştu ve araya gerilen ince ipin üzerindeydim. Sağımdan ve solumdan görünmez eller tarafından tutulmuştum ve durmadan çekilip itiliyordum. İpin üzerinde durmaya çalışıyordum ama ip o kadar inceydi ki bütün çabalarım yetersizdi. Hislerim ve düşüncelerim beni düşürüyordu. Ne zaman ayağına kalksam başka tarafa yıkılıyordum.

Hisler ve düşüncelerin arasında kalmanın ölüm ve yaşam arasında kalmaktan daha zor olacağına asla inanmazdım.

Başka bir şey konuşmadan kapı çaldığında Asır ağzının içinde bir küfür yuvarlayarak geri çekildi ve kapıya yöneldi. Kapıyı açtı ve Akın içeri girdi.

“Konuşmamız gerek.”

Asır, “Şimdi olmaz,” dedi. Yanlarına doğru ilerledim. “Konuşsun, ben banyoya gidecektim zaten.”

Onların yanından geçip odadan çıktım ve banyoya gittim. Banyoya girip kapıyı kilitlediğimde aslında burada bir işim olmadığını kendime itiraf edebildim. Akın ne konuşmak istiyorsa konuşsun diye onları yalnız bırakmak istemiştım, o kadar. Muhtemelen bunu yapmayı reddetseydim bana bu gece iyice kuru-lurdu ve ertesi gün kendimi yine bıçağın parlak yüzeyine bakarken bulabilirdim.

Hazır banyoya gelmişken dişlerimi fırçaladım ve kuruyan saçlarıma çekidüzen verdim. Saçlarım bir süredir ısı görmediği için öylece bırakmama rağmen kabarmıyor ya da kötü görünmüyordu.

Sanırım artık bazı şeylere iyi yönden bakmaya başlıyordum.

Birkaç dakika sonra banyodan çıkmak için kapıya yöneldim. Kilidi çevirdiğim anda kapıyı dışarıdan biri açtı ve ağzımın üzerine bir el kapandı. İçeri geri itildim ve kapı üstüme kilitlendi. Sırtım kapıya yaslandığında ancak kim olduğunu idrak edebildim.

Ozan.

“Selam,” dedi dişlerinin arasından itici bir şekilde. “Seninle konuşmak için buraya kadar geldim ama yüzüme bile bakmadan ortadan kayboldun. Hiç hoş değil.”

Ondan kurtulmak için kıpırdandığımda beni kapıya öyle öyle sert bastırdı ki nefesim kesildi.

Gözlerimde korku yoktu ama onun gözlerinde korkunun izlerini görebiliyordum. Bana zarar vermeyecekti, bundan

neredeysen emindim. Aptal bir adam olsaydı bu noktaya kadar bile gelemeydi. Bu yüzden aptallık edip altı erkeğin dört bir yana yayıldığı evde bana zarar verip ölümü göze almayacaktı.

Bir işin peşinde olduğu ve bu işin Cem'le ilgili olduğu kesindi ama buraya gelerek, benimle konuşmaya çalışarak ne yapmaya çalışıyordu, en ufak fikrim yoktu. Yardıma muhtaç olduğumu düşündüğü için mi buradaydı? Sanmıyorum. Cem'in ölümünün gerçek nedenini mi araştırıyordu? Muhtemelen.

Ozan, gözlerimin içine bakarken sık nefeslerini bastırmaya çalıştı. Yeşil gözleri günlerdir uyumuyormuş gibi kızarıktı ve sık nefesleri yüzünden dudakları kurumuştı. Saçları ve kıyafetleri ıslak olduğu için korkunç bir hâldeydi. Ağzımın üstüne bastırıldığı eli buz gibi soğuktu.

“Şimdi...” dedikten sonra boğazındaki yumruyu itmek ister gibi zorla yutkundu. Fısıldıyordu, yakalanmak istemiyordu. “Can'la konuşmamı istemiyorsan bana yardım edeceksin, Defne Karaca.”

Gözlerim ister istemez duyduğum gerçeğe büyüdü. Onu kandırdığımı düşünürken kandırılmışımdım. Benimle yardıma muhtaç olduğum için ilgilenmemiş, bana yardım teklifinde bulunmamıştı. Cem'in ölümünde bu evdeki herkesin parmağı olduğunu düşünüyordu ve kim olduğumu bildiği için de onlardan biri olmadığımı inanıyordu. Benden açık açık Asır'a ihanet etmemi istiyordu.

Yapabilirdim. Onunla bu evden çıkıp polise gidebilir, gerçekleri anlatabilirdim. Hatta onunla gitmeme bile gerek yoktu. Ozan, oyununda kurduğu gibi sabah buradan çıkabilir ve polis çağırabilirdi. Asır zaten aranıyordu. Bu yolla evdeki bütün katiller kısıkvırak yakalanırdı. Ben de şahit olurdu. Her şey biterdi. İzlerini ustaca temizleyebiliyor olmaları bile benim itirafım karşısında yetersizdi.

Ozan belki gerçekleri bilmiyordu ama şüphelerinden yola çıkarak vardığı bu yolun nelere sebep olabileceğini bilseydi,

aslında sıradan kötü adamların değil, kötü olmanın kitabını yazmış adamların ininde olup onlara komplo kurmaya çalıştığını bilseydi, henüz mezarlıktayken ülke değiştirmek için uçak bileti almış olurdu.

“Her şeyi anlatacaksın yoksa onlardan biri olduğunu kabul ettiğini düşünürüm. Bu adamların kim olduklarını, Cem’i neye dönüştürdüklerini, kuzenimin neden bu kadar korktuğunu ve bu korkunun onun nasıl ölümüne sebep olduğunu anlatacaksın.” Sonra kaşlarını imayla kaldırarak ekledi: “Dostlarının, aldatığın sevgilinin ve ailenin bütün bunları öğrenmesini istemezsin, değil mi?”

Ailem... Annem bunu öğrenirse bir daha hayatta yüzüme bakmazdı. Beni de babam gibi ölmüş sayardı. Onur’u bir daha asla göremezdim. Arkadaşlarım benden kaçardı. Belki de hiç hak etmediğim hâlde hapse tıklırdım. Bütün hayatım sanki bu yolda allak bullak olmamış gibi her şeyimi... Geri kazanabileceğim her şeyimi kaybederdim.

Ozan’ın sırtımı sertçe bastırdığı kapı iki kez tıklatılınca irkil-dim. Ozan ise korkudan gerim gerim gerilmişti. Eğer burada, benimle yakalanırsa onu gözünün yaşına bakmadan öldürür-lerdi.

Kötülüğü ortaya çıkarmak isteyen masum bir adamın ölümünü göze alabilir miydim? Sırf katilleri değiştirebileceğime inandığım ve gerçeği ortaya çıkarmak için direndiğim bu yolda onları korumak uğruna bu kötülüğü yapabilir miydim?

“Defne!” Kapının arkasındaki Akın’dı. “Delige mi düştün, anlamadım ki?” Kapıya bir kere daha sertçe vurdu. “Hadi çık.”

Gözlerimi büyüterek onun ağzımı sıkıca kapatan elini işaret etmeye çalıştım. Ağzımı açmak zorundaydı. Biraz daha Akın’a ses vermezsem şüphelenebilirdi ve Ozan’ın aşağıda olmadığını fark ettiğinde onu idam ipinden ben bile alamazdım.

Ozan, sıkıştığını ve buna mecbur olduğunu anladığında kulağıma yaklaşıp, “Tek yanlışımda gözünün yaşına bakmam, seni

burada gebertirim. İnan bana, ölümden korkmuyorum. Beni ele verecek olursan, canından olursun,” diye tehdit etti.

Onun suratına, *bunu senin iyiliğin için yapıyorum aptal*, diye bağırmamak için kendimi çok zor tuttum. Beni öldürmeyi beceremezdi, bir şekilde kurtulurdum ve bu, onun ölümü olurdu.

Elini yavaşça ağzımın üzerinden çektiğinde dudaklarımı aralayıp hafifçe ıslattım. O sırada Akın bir kere daha sabırsızca kapıyı çaldı.

“Hey!” dedi, isyan eder gibi sesini yükselterek. “Gerçekten deliğe mi düştün be?”

“Çıkamam,” dedim zor durumda gibi sızlanır bir sesle. “Bana Anıl’ı çağırabilir misin?”

“Ne Anıl’ı? Ne yapacaksın Anıl’ı?” Kapıya iki kez daha kırakmış gibi vurdu. “Hadi, çık şuradan.”

Ozan’ı itip onu kapının arkasına çektim. Kapının kilidini çevirip araladığımda Akın içeri girmeye kalktı ama ona engel oldum.

“Regl oldum,” dedim hiç uzatmadan. “Sana bunu kırk kere anlatamam, Anıl bana yardımcı olacaktır. Onu bana çağırabilir misin? Yoksa çılgılık atmam gerekecek.”

“Anıl sana nasıl yardımcı olacakmış?” dedi bunu küçümser gibi. “Ne lazım, söyle.”

Kaba herif.

“Odamda Anıl’ın bana aldıklarının arasında ped olacaktı. Aklın yetmez diye seni zorlamak istemedim. Bulabilecek misin?”

Nefesini sesli bir şekilde dışarıya bıraktı ve gözlerini abartarak devirdi. Benden o kadar hazzetmiyordu ki vücudumdan herhangi bir şekilde kan akması, eminim onu memnun edecekti.

“Çık!” diye directti. “Git kendin al. Tuvaleti kullanmam gerek, seninle uğraşamam, aptal sarışın.”

Koray’la takıldığı ne kadar da belliydi!

Karnımı tutarak yalandan inledim. “Acil diyorum, anlasana! Aşağı inemem, bana başkasının getirmesi gerek. Eğer biraz daha zorlarsan basarım çığlığı. Asır bu durumu yanlış anlarsa ve diğer eline de çatalı saplarsa, inan bana ona engel olmayacağım.”

Akın bir an duraksadı ve sonra ağzında birkaç küfür yuvarlayarak bana kafa salladı. “Tamam.” Bunu öyle büyük bir nefretle söylemişti ki suratıma kusacağını sanmıştım. “Şimdi tadını çıkar.” Sesi, tehlikeli derecede kısılmıştı. “Zamanı geldiğinde tadını çıkaran ben olacağım.”

Ona itici bir şekilde sırtıttığımda söylenerek arkasına döndü ve merdivenlere yöneldi. Hemen kapıyı kapattım ve Ozan’ın kolundan yakaladım.

“Hemen uzaklaş buradan. Benim sana ulaşmamı bekle. Bunu konuşacağız.”

Ozan bana bir şey söylemek ister gibi dudaklarını araladı ama hayatının ellerimde olduğunu fark etmiş olacak ki sesini çıkarmadan, hızlıca kapıyı açıp banyodan çıktı. Kapı kapandığında elimi kalbimin üstüne bastırıp derin bir nefes bıraktım.

Ozan’ın derhâl bu evden gitmesi gerekiyordu. O, bu evden gitmeliydi ve ben... Ben ne yapabileceğimi bilmiyordum. Kimseye anlatamazdım, Ozan ölürdü ve buna hayatta izin veremezdim. O, sadece kuzeninin ölümünü araştıran masum bir adamdı. Bu, onun hakkıydı. Ben de olsam aynısını yapardım.

Diğer yandan eğer Ozan bu evden çıkarsa ve polisi bizi yakalatmak için gönderirse her şey mahvolurdu. Ne ben gerçeği ortaya çıkarabilirdim ne katiller değişimi arzulamaya devam ederlerdi. Hapse tıklandıkları anda çıkacakları ânı kollarlardı ve çıkar çıkmaz bu felaketlere devam ederlerdi. İçimden bir ses de kolay kolay hapiste kalacaklarını söylemiyordu. Ceza çekmeleri gerektiğini anlamadan hapse tıkılırlarsa bir şekilde oradan kurtulurlardı. Ancak bunu hak ettiklerini düşündüklerinde orada kalırlardı. Ayrıca Enver Karahanlı hâlâ dışarıda bir yerde benim ve

ailem için büyük tehdit oluşturunuyordu. Daha erkendi, şimdi olmazdı.

Kapı iki kez tıklandığında biraz şaşırdım çünkü oldukça nazik bir şekilde yapılmıştı. Sırf bu yüzden kapının ardındakinin Akın'dan başkası olduğunu düşünmüştüm ama açtığımda yanıldığımı fark ettim. Kapıyı nazikçe çalan ve elinde bir paket ped tutan Akın'dı.

Akın'ın yüzüne yerleşen öfke, nefret, kin... Bütün kötü hisler gitmişti. Şimdi karşımda oldukça sakin ve düşünceli bir adam duruyordu.

Sadece bir dakikada yaşadığı karakter değişimi inanılmazdı. Uzattığı pedi aldım. "Teşekkür ederim."

Elini ensesine yerleştirerek, "Sert çıkıştığım için kusura bakma, hak etmedin," dediğinde gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayıp yere düşecekti. İşte yine o bir ânı bir ânını tutmayan deli Akın.

Gözlerim, yaralı, hâlâ pek hareket ettiremediği eline kaydı. Sık sık bandajı yeniliyordu ama çatal o kadar derine batmıştı ki elinin eski hâline geleceğini sanmıyordum. Belki ileride parmaklarını biraz daha hareket ettirebilirdi ama büyük bir sinir kaybı olduğu kesindi.

"Sana gözdağı verdiğim için de sen kusura bakma. Sen hak etmiştin ama neyse."

Akın bana burun kıvırdığında kapıyı kapatıp kilitledim. Bir an hareket edemedim. Bu çocuk gerçekten benim aklımla oynuyordu.

Paketten hızlıca bir ped çıkardım ve yalanım ortaya çıkmasın diye kullanmışım gibi çöp kutusuna attığım sırada buraya geldiğimden beri hiç regl olmadığımı fark ettim. Yaşadığım onca acı, stres, korku... Sanırım duygu yoğunluğum yüzünden kesilmişti. Alt karnımdaki şişlik genelde aç olduğum için çok belirgin değildi ama yemek yediğimde oldukça belirgin bir hâl

alıyordu. Onun dışındaki belirtileri ise genelde can havliyle oradan oraya koşturduğumdan sanırım fark edememiştim.

Ped paketini sanki sürekli kullanmam gerekecekmiş gibi dolaba koydum. Kapının kilidini döndürdüğüm gibi Akın benden önce davranıp açtı ve omzumdan tutup dışarıya çıkardı.

“Ne uyuşuk şeysin ya!”

Kapıyı kapattığında ona sesli bir şekilde küfrettim ve o da duyup banyodan karşılık verdi. Akın’ın dengesizliğinin bana bulaştığına inanamıyordum. Belki ben de bir gün onun bir taraflarını keser ve ağlayarak özür dilerdim.

Bunun düşüncesi bile beni o kadar iğrendirdi ki elimi mideme bastırıp yüzümü buruşturdum.

“Yine hangi tilkinin kuyruğunu sıkıştırıyorsun?”

Sese doğru döndüğümde Asır’ın, kapısının pervazına yaslanmış bir şekilde beni izlediğini gördüm. Sanırım Asır kafamdaki tilkilerin her birinin kötü işler peşinde olduğunu öğrenseydi, şuracıkta kalp krizinden giderdi.

Elimi karnıma bastırarak ona doğru döndüm. Bir yalan söylemiştim ve bu yalanı devam ettirmem şarttı.

“Tilkileri kovalayıp kuyruklarını kısırmayı bir süreliğine askıya aldım.” Yalandan kim ölmüş? Umarım ben değilimdir. “Nöronlarımla bu konuyu tartışıyorduk.”

Yanına gidip omzumu duvara yasladım. Söylediğime gülerrek gözlerini kıstı. Akın onunla her ne konuştuysa iyi gelmiş gibiydi.

“Askıya alma kararını destekleyen nöronlarını dinlemelisin,” derin bir iç çekip yüzüme gelen bir tutam saç kulağımın arkasına sıkıştırdı. “Gerçi tilkileri kovalaman hoşuma gidiyordu ama bir süreliğine uslu olsan fena olmaz.”

Asır’ın usluluk anlayışının ona direnmemem, başına iş açmamam, kaçmaya çalışmamam, gerçeklerden bahsetmemem ya da gerçekleri inkâr etmemem olduğunu düşünürsek... Bu zaten çok zor bir şeydi. Sadece bu süreçte de değil, ondan önceki

yirmi bir yıllık hayatımda da hiç uslu bir kız olmamıştım. Babam benimle hep yaramazlığımla ilgili konuşurdu çünkü annem beni ona şikâyet eder dururdu. Belki büyüdüğümde annem beni babama şikâyet edememişti ama ben her fırsatta sınırlarımı zorlamıştım.

“Yaramaz olmayı seviyorum.”

Bunu en son söylediğimde karşımda babam vardı ve ben sallıncakta sallanan küçük bir kızdım. Şimdi karşımda Asır vardı ve o, babamdan nefret ediyor olsa bile iki ânı birbirine benzetmekten kendimi alamadım.

“Yaramaz olmanı seviyorum.”

Şu anla geçmiş birbirine girdiğinde ister istemez kendimi mutlu hissettim. O küçük kız işte hâlâ buradaydı. Belki zaman değişirdi, karşımdaki insan değişirdi ama o küçük kız hiç değişmeyecekti.

Banyonun kapısının açıldığını duyduğumda rolüme gerçeklik katmak için omuzlarımı biraz öne eğdim ve yüzüme yorgun bir ifade yerleştirdim. Ne zaman regl olsam dünyanın yükünü sırtlanmışım gibi yorulur ve ilk iki gün yataktan çıkmazdım.

“Defne’den yayılan kırmızı ışığı göremediysen haber veriyim, bir haftalığına uzak dursak iyi olacak.” Asır kaşlarını kaldırarak sorarcasına Akın’a baktı. “En iyisi markete gidip birkaç kutu çikolata almak ve ağzını açtığında onları içeri tıkmak.”

Regl olduğumda canım deli gibi çikolata çekerdi ama kiloma dikkat ettiğim için en fazla bir tane yemeye özen gösterirdim. Yediğim her çikolatanın bana kilo olarak gelmesinden deli gibi korkardım. Sahne kıyafetlerinin içine kolayca girememek o zamanlar benim korkulu rüyamdı.

Kısık bakışlarımı üzerine çevirdiğimde sanki ona silah doğrultmuşum gibi ellerini havaya kaldırdı ve eminim ki elimde gerçek bir silah olsa, onu öldürecek olsam asla ellerini kaldırmazdı.

“Tamam, üç kutu olsun. Yeter ki canımı alma.”

Akın, bakışımıla onu öldürmemden korkar gibi rol ~~keserek~~ merdivenlere doğru koştu ve kısa sürede gözden kayboldu. Bu adam cidden manyaktı ve bunda bir gram şaka yoktu!

“Bu samimiyetinizi regl olmana mı borçluyuz?” diye soran Asır’a dönüp kafamı salladım. “Kendine yeni bir uğraş buldu işte.”

“Birbirinize iyi mi davranacaksınız?”

“Bana iyi geldiği sürece suratına kusacakmış gibi bakmaya-
cağım.”

“Sadece birkaç saat.”

“Muhtemelen.”

Odasına girmek için omzumu duvardan çektiğimde, “Ozan gitti mi?” diye sordu. Bunu neden bana sorduğunu anlayamadım ama az önce yaşananları duymuş olabileceği rehavetine kapıldım. Ona bir cevap vermek yerine bir anda kendimi ona karşı rol keserken buldum. Normalde de bir şeylerden kaçmak için hep rol keserdim ama hiç bu kadar ihtiyaç duyduğum olmamıştı.

“Bilmiyorum. Karnım çok ağrıyor.” Gözlerimi kapatıp sanki bu acımı bastırabilecekmiş gibi sıktım. “Biraz uzansam iyi olacak.”

Asır’ın yanından geçmek istedim ama bir anda ellerini sırtıma ve bacaklarıma dolayıp beni kucakladı. Rol kesme işini henüz abartmamıştım bile ama o, buna hemen kanmış ve yürüye-meyecek kadar ağrım olduğunu düşünmüştü.

Asır beni yatağının sol tarafına yatırdı ve yorganı üstüme örttü. Bir anda öyle büyük telaşa kapılmıştı ki bırakın rol kesmeyi, ne yapacağımı şaşırmıştım.

“Bir saniye bekle,” diyerek bir hışımla odadan çıktığında bir süre kalakaldım. Tamam, harika bir oyuncu olduğumu biliyordum ama gerçekten bir şey yapmamıştım. Onun karşısında defalarca acı çekmiş ve onu bu yüzden suçlamıştım ama

birçoğunda kılını kıpırdatmamıştı. Şimdi sadece karın ağrısına verdiği tepki inanılmazdı.

Asır'ın oldukça rahat yatağında kıpırdamadan beklerken Asır yerine Anıl girdi odaya. Yanıma gelip yatağın ucuna oturdu. "Asır'a senin için sıcak su torbası hazırlamasını söyledim. Kız kardeşimden biliyorum birkaç bir şey."

"Gerek yoktu." Şu an her şey biraz daha garipleşiyordu. "Sadece biraz uzansam yeter."

Dizlerimin üstüne düştüğüm, kafamı ağaca çarptığım, yuvarlandığım, boğazımın deşilmek üzere olduğu gibi anlar zihnimde bir bir canlandı. Hiçbirinde bu kadar tepki toplamamıştım. Bu, bir şeylerin gerçekten değiştiği... Onların gerçekten değişmeye başladığı anlamına mı gelirdi yoksa ben kafamda mı büyütüyordum?

"Gerek var," derken elini omzuma koyup gülümsedi Anıl. Ona bakınca Onur'un büyümüş hâlini görmekten vazgeçmem gerekiyordu. Bana gün geçtikçe çok daha iyi ve ilgili davranıyordu ve bu yüzden bunu durduramıyordum. "Bunca zaman acı çektiğinde sadece izledik, izlemek zorunda kaldık ama bundan sonra bunu yapmak istemiyoruz. İster kabul et ister etme. Belki sen bizden biri değilsin ama biz sendeniz."

"Bunun için bana kızmıyor musun? Akın, Ege ya da Koray gibi?"

Gerçek bir gülümsemeyle kafasını iki yana salladı. "Aksine, sana teşekkür etmek istiyorum. Zamanında sana katil olmakla ilgili kurduğum bütün cümleleri unut. Sen haklıydın."

İçimdeki o yaramaz kız çığlık attı.

Başarıyorum!

"Bütün bunlar bittiğinde cezayı çekmen gerekecek, biliyor-sun değil mi?" diye sorduğumda sertçe yutkunarak gözlerini kaçırdı ve kafasını sallayarak bunu bildiğini belirtti. "Farkındayım." Gülümsemek istedi ama bu kez zorlandı. "Tek korkum, kız kardeşimin, Aslı'mın benden nefret etmesi."

“Kız kardeşinin adı Aslı mı?”

“Evet.” Kardeşinden bahsetmek onu mutlu etmiş olacak ki gerçek bir gülümsemeyi dudaklarına yaydı. “O kadar çok benziyorsunuz ki, sen üzülünce o üzölmüş gibi hissediyorum. Bu yüzden bile mutlu olmalısın, seni mutlu görmeliyim ve bunun için elimden ne geliyorsa yapmalıyım gibi hissediyorum.” Yorganın üstündeki elime uzandı ve elini üstüne kapattı. “Bazen senin yerinde olduğunu düşünüyorum da...” Bu düşünceden nefret etmiş gibi yüzünü buruşturdu. “Kendimden nefret ediyorum.”

Dudaklarım düz bir çizgi hâlini alırken Anıl’ın bütün hislerini yüzünden okudum. İçimde beklenmedik bir hiddet yükselerek içinde bulunduğumuz odanın her yanına sindi. O kadar kuvvetli bir histi ki, Anıl’a sırf düşünceleri için kızmak isterken buldum kendimi.

Yanlış tek bir kelimesi bile yoktu ama her zamanki gibi gerçekler canımı yakmıştı. Bunca zaman bana yaşattıklarını sevdikleri biri yaşarsa ne hissederler, hiç düşünmemişlerdi. Belki de bunu hissedecekleri biri yoktu hayatlarında. Anıl’ın vardı ve hissedebiliyordu ama bunu ancak fark edebilmişti. Diğerleri ise bunu anlayamazdı.

Yaşadıklarımı düşününce sinirlenmemek çok zordu. Yine de öfkemi dizginleyip düz bir çizgi hâline gelen dudaklarımın kenarlarını kıvırdım ve ona gülümsedim.

“Değişmezsen onu tamamen kaybedeceksin. Bir de bu taraftan bak.”

“Biliyorum.” Elini elimden çekip ensesine yerleştirdi. Anıl yere bakıp bir süre sustu. Bunu istemediği ama buna mecbur olduğu bir kitap gibi yüzünden kolaylıkla okunuyordu. Bir an için endişelerine ara verdi. “Bunlardan başka birine bahsetme.” Bir uyarıdan ziyade tavsiyeye benziyordu. “Henüz benim dışımda kimse buna hazır değil. Asır’ın aranıyor olması, katliamların son

bulduğunu söylemesi bile herkesi geriyor. Yakında her şey patlayacak.”

“Farkındayım, merak etme.”

Açık kapıdan içeri Koray girdiğinde ikimiz de ağızımızı kapattık. Yanımıza geldi ve Anıl’ın omzuna dokunup, “Aşağı in,” dedi. Anıl ona sorgularcasına baktığında ise açıklama yapmak zorunda olduğunu anlayıp, “Asır’ı zapt et,” dedi.

“Ozan’la mı ilgili?” diye sorduğumda Anıl yataktan kalkıp kapıya yönelmişti bile. Koray bana bir cevap vermese bile yorganı üstümden atıp bacaklarımı yataktan aşağı sarkıttım. Kalkmak istediğimde Koray omzumdan bastırıp beni yatağa geri itti.

“Yat.”

“Çekil git.” Yeniden ayağa kalkmak istediğimde bir kez daha beni itti. Ona dik dik baktım. “Aşağı ineceğim, beni delirtme.”

Bana bir cevap vermek yerine gözlüklerinin ardından dik dik bakmakla yetindi. Sonra da kapıya doğru yöneldi. Bana engel olmayacağını düşünüp peşinden yataktan kalktığımda düşüncelerimde yanıldığımı anlamam zaman almadı. Kapıyı kilitleyip anahtarı cebine atmıştı pislik.

“Yemin ederim seni şuracıkta boğazlarım!”

Omzunu kapıya yaslayıp dudaklarını aşağı doğru umursamaz bir tavırla sarkıttı. Öyle sinir bozucu bir ifadesi vardı ki, yerimde kim olsa onun karşısında sinir küpüne dönerdi.

“Aşağı inemezsin, buna karışamazsın.”

“Neye?”

“Asır’ın Ozan’ı öldürmesine tabii ki.”

“Sen delirdin mi!” diye bağırıp onun önünde dikildim ve kolundan tutup kapının önünden çekmeye çalıştım. “O adam Cem’in kuzeni, hayatta kalması gerek. Asır bana bir söz verdi, onu öldüremez.”

“Öldürür.” Onu yerinden bir milim bile kıpırdatamamıştım. “En azından unuttuğu benliğini hatırlar.” Sesi öyle iticiydi ki onu şuracıkta paramparça etmek istiyordum. “Dokuş yılını

intikama adanmış bir katili birkaç cümle ve sahte bir gülümsemeyle yolundan çevirebileceğine gerçekten inandın mı?” Yalandan güldü. “Sen ancak saf Anıl’ı kandırırsın.”

Koray’ın koluna öfkeyle bir tane geçirdim. En ufak bir tepki vermedi. Onu burada dövsem yine de vermeyecek gibiydi.

“Çekil şuradan!”

Omzunu kapıdan çekip odanın içine doğru yürüdüğünde sabır dilercesine derin bir nefesi burnumdan çekip yavaşça bıraktım. Bir gün sinir hastası olursam ya Koray ya da Akın yüzünden olacaktı.

“Anahtarı verip,” diye eklediğimde omuzlarını silkerek masaya yaklaştı ve duvarda asılı olan yapboza bakmaya başladı. Ellerimi yüzümün iki yanına bastırıp içim dışıma çıkana kadar çığlık atmak istiyordum.

“Asır’ı elde etmendeki hırsın... Oldukça büyülendim doğrusu.”

Hayır, kıvrıkcık saçlarından yakalayıp onu yere yatırmayacak ve suratını tekmelemeyecektim.

Koray, parmaklarını çenesine bastırıp başını omzuna doğru eğdi ve yapboza alıcı gözle bakmayı sürdürdü. Yapboz hakkında ne düşünüyordu, bilmiyordum ama bununla ilgili kafa yorduğu çok açıktı.

“Turnayı gözünden vurdun, 17 Numara.” Başını sağdan sola doğru yatırdı. “Kaçmak için çığlıklar atıp bizleri sağır ettiğin katili kendine âşık ettin. Hatta gün geçtikçe bu aşkı öyle iyi derinleştiriyorsun ki, yakın zamanda istediğini gerçekten alacak olmandan endişe etmeye başlıyorum. Ve inan...” Gözlerini yapbozdan alıp bana çevirdi. “Ben kolay kolay endişe etmem.”

“Endişelerin yersiz değil,” dedim uyarıcı bir tonda. “Başaracağımı size zaten söylemiştim, şaşırmana lüzum yok.” Başımla kapıyı gösterdim. “Muhabbetine doyum olmaz ama seninle altı boş bir konuşma yapacağıma, aşağıda Asır’ın bozulan dengesini düzeltmeyi yeğlerim. Kapıyı aç.”

“Öldüreceği falan yok,” dedi bundan nefret eder gibi. “Asır bir şekilde çekici işini halletmiş, Ozan’ı gönderiyorlar. Göndermeden önce birazcık uyaracak, o kadar.”

Koray’a fark ettirmeden rahat bir nefesi yavaşça bıraktım. Bir anlığına Asır’ın gerçekten Ozan’a zarar vereceğini düşünmüştüm. Bana verdiği sözler bir anlığına anlamını yitirmişti. Eğer gerçekten bunu yapsaydı, Ozan’ı öldürseydi... Ne yapardım, bilmiyordum. Öylece suratına bakıp hâlâ *her şeyi düzeltebiliriz* diyemezdim. Bir kere daha yaparsa hiçbir şey yoluna girmezdi.

Donuk bir yüzle, “Umarım gözlüklerin kırılıp camları gözüne girer,” diye beni kandırdığı için beddua edip Asır’ın yatağına yöneldim.

“Seni aldığımız günden beri gözlük camlarım üç kez kırıldı.” Bunun için bana kızıyor gibiydi. “Hazır yalnızken saçlarını ağzına tıkmamı istemiyorsan suyuma git, 17 Numara.”

“Senden korkacağımı sana düşündüren ne?” Yatağa oturup sırtımı başlığına yasladım. “Yoksa ilk zamanlar gerçekten beni uykumda öldürmeye mi çalıştın? İtiraf et, bir kâbus değildi, değil mi?”

Bana yandan bakıp buna gülmekle yetindi. Koray’a baktığımda görebildiğim, neden aptal bir adam değildi? Keşke aptal bir adam olabilseydi ve yalnızca tek bakışıyla bile beni çileden çıkarma fırsatını ona vermeseydim. Her şeyi bilip sessiz kalan, ağzını açtığında da bana nefret kusturan garip bir tipti. Akıl hastası değildi ama yakında beni akıl hastası edecekti.

Kıvırcık saçlarını kısaltmıştı ve bu, onu daha ciddi gösteriyordu. Zayıflamıştı, yüz hatları ilk güne nazaran daha keskin bir hâl almıştı. Uçurumda neresinden vurulduğunu bilmiyordum ama hareketlerinden çıkarım yapacak olursam, karnından diye tahminde bulunabilirdim. Eli arada sırada karnına gidiyordu ama bunu çok kısa tutuyordu.

O günün üstünden on günden fazla zaman geçmişti ve kimse tam anlamıyla iyileşmemişti. Hepsinin hareketlerinde

aksamalar, yavaşlamalar vardı. Bana bunu pek belli etmemeye çalışıyorlardı. Sanırım onlarla alay etmemden korkuyorlardı. *Onca zaman bütün acıyı ben çektim, nasılmış ölümden dönmek? Alt tarafı bir sıyrık, dersem dilleri tutulurdu.*

Yatakta hafifçe kayıp başımı yastığa koydum. Uykusuzluğum beni gittikçe zorluyordu. Yemek de yediğim için iyice ağırlık çökmüştü. Ozan'la ilgili düşünmem, bir şeyler yapmam gerekiyordu ama evden çıkıp gittiğinde ne yapacağına dair en ufak fikrim yoktu. Bundan kimseye de bahsedemezdim.

Düşünceli bir şekilde yatakta uzanırken Koray bana doğru dönüp baktı ve ardından camın önündeki koltuğa geçip oturdu. Bacak bacak üstüne atıp beni göz hapsine aldığı anda tepkisiz kaldım.

“Çabuk pes ettin,” diye bana bulaştı Koray. “Asır'ı elde etmende ki hırsı bu odadan çıkmak için de kullanırsın sanıyordum.”

“Tüm hırsımı Asır'ın yolunda harcadım, Koray.” Sinirlenmek yerine alay etmeye karar verdim. “Hâlim kalmadı.”

Gözlerimi kapatıp derin bir iç çektim. Burada Koray'la didişip duracağıma gözlerimi dinlendirmem daha iyi olacaktı. Asır geldiğinde ona ne olduğunu sorabilirdim. Koray'la uğraşmaya değmezdi.

“Doğru tercih yaptın, *turnayı gözünden vurdun* diye boşuna demiyorum.”

“Kıskanma, çok çabalarsan senin de olur.”

Huzur dolu bir sessizlik odaya dağıldı. Koray'ın nefes alıp verişleri, benimkiler ve ormanı dağıtan hırçın yağmur dışında başka bir ses duyamıyordum. Ev sıcacıktı ve ben yağmur yağdığı anda sıcak evde mayışmaya bayılırdım.

Koray'ın sessizliği o kadar uzun sürdü ki, tekrar konuştuğunda uykuya dalmak üzereydim.

“Ben o turnayı en başında kaçırdım, 17 Numara.”

“Yakalamak için hâlâ fırsatın olduğuna eminim,” dedim, daha neyi kaçırdığını bilmeden. Sonrası ise yoktu, derin bir uyku beni sıkıca kucaklamıştı. Koray ondan sonra bana bir cevap verdiyse de duymadım.

“Senin yüzünden değildi.”

“Biliyorum,” diye yanıtladım onu. “Bunu ben istemedim.”

Kayalıkların üzerinde oturmuş, önümde uzanan denizi izliyordum. Güneş batmak üzereydi, gökyüzü turuncuya boyanmıştı ve kuşlar havada özgürce süzülüyordu. Genelde kalabalık olan sahil, boş ve sessizdi. Etraf sıcaktı, yaz aylarını andıran bir hissi vardı.

“Benim için üzölmene gerek yok.”

“Senin için üzöldüm çünkü sen de bir insansın ve senin de umutların vardı. Bunun bitmesini istediğini, başarmamı istediğini gözlerinde görebiliyordum.”

Sertçe yutkunarak gözlerimi sağıma çevirdim ve onu görmeye çalıştım. Fakat hâlâ batmayan güneşin ışıkları yüzüne çarpıyordu ve onu göremiyordum.

“Her şey için çok pişmanım.”

“Biraz daha zamanın olsaydı, telafi etmeye çalışacağından eminim.”

“Bir katil, aldığı canları telafi edemez,” diye yanıtladı beni. Onun umudu her zaman pamuk ipliğine bağılymış gibi hissettiriyordu. “Onlar da edemeyecekler. Ne yaparsan yap, ne kadar kendinden ödün verirsen ver, yaşananları geri alamazsın. Bu evrende değil.”

Kaşlarımı çatıp elimi gözlerimin üzerine siper ettim ve onu görmeye çalıştım. Ne kadar çabalarsam çabalayayım yüzünü göremiyordum.

“Umutlarımı öldürme.”

"Senin umutların hiçbir zaman var olmadı ki." İçten bir şekilde güldü. "Sen hep kendini kandırdın ve kandırmaya devam ediyorsun."

Ona cevap vereceğim sırada hemen önümden bir kuş hızlıca geçti. Kuşun kanat çırpışından, rüzgârı delen bedeninin çıkardığı sese kadar her şeyi o kadar net duydum ki ürktüm.

"Daha da geç olmadan kaç kurtar kendini. Tabii, kimden kaçacağını biliyorsan."

Gözlerimi uçup giden kuştan alıp ona çevirdiğimde bıraktığım yerde bulamadım. Kafamı biraz çevirdiğimde kayaların üzerinde yürüdüğünü ve denize yaklaştığını gördüm. Peşinden ayağa kalktım.

"Sen kimden kaçmam gerektiğini biliyor musun?"

"Bilmem." Gülmeye devam etti. "Ben göremedim ki."

Onu duyabilmek için takip ettim. Kayalar o kadar çoktu ki yürüdükçe azalıyor gibi görünmüyordu. Belki de sadece ben ona yetişemiyordum.

"Cem," diye seslendim ona yetişemediğimi fark edince. "Beni bekle."

"Sen gelemezsin ki," diye seslendi denize birkaç kaya kala. "Piyas bitmedi. Sen kaçmaya devam ediyorsun. Belki yakalanırsan gelebilirsin."

"Kime?" diye haykırdığımda durdu, kafasını bana doğru çevirdi. Yüzünü hâlâ göremiyordum ama bana baktığını biliyordum. "Katiline."

Cem aniden ardına dönüp kollarını iki yana açtı ve kendini hırçınlaşan denize bıraktı. Ona ulaşabilecekmiş gibi elimi uzattım ama uzanamadım. Güneş battı, denizden yükselen hırçın dalgalar kayalıkların üzerinde olmama rağmen Cem'le birlikte beni de boğdu.

Derin bir nefesle birlikte gözlerimi araladım. Elimi göğüs kafesine bastırarak boğaz yakan sık nefeslerimi düzene sokmaya çalıştım. Buz kesen tenime akan ter damlacıklarının alnımda biriktiğini hissettim. Gözlerimi kırptıştırarak karanlık odada bir şeyler görmeye çalıştım.

En son neredeydim, ne yapıyordum... Bir anlığına her şey zihnimden silinmişti. Tek düşünebildiğim, gördüğüm rüyaydı. Cem'i rüyamda bu şekilde görmeyi hiç beklemiyordum.

Nefeslerim düzene girerken aynı zamanda görüşüm düzeldi ve Asır'ın odasında olduğumu anladım. Uyumadan önce olanlar bir bir zihnime düştü. Ben uyuklarken ışık açıldı ama şimdi içerisi zifirî karanlıktı. Yağmur durmuştu, dışarıdan yalnızca rüzgârın uğultulu sesi geliyordu.

Boğazımın kuruduğunu hissettiğimde yataktan kalkmak ve ne olup bittiğini anlamak için de su içme bahanesiyle aşağı inmek istedim. Fakat o anda göğsümün hemen altından bir kolun uzandığını fark ettim. Hemen sonrasında yanımda uzanan bedeni idrak edebildim.

Kafamı hızlıca sola çevirdiğimde yanımda uyuyan Asır'ı gördüm. Hemen dibimdeydi, bedenlerimiz temas hâlindeydi ve uyurken bana sarılıyordu.

Bir an bu düşünceyle sarsıldım.

Acaba hâlâ bir rüyanın içinde miydim? Rüyalarım bazen o kadar gerçekçi bir hâl alıyordu ki, şüphelenmeden edemiyordum.

Sertçe yutkunarak Asır'ın yüzünü inceledim. Saçları dağılmış ve alnına düşmüştü. Uzun kirpikleri beni kışkandıracak kadar güzel görünüyordu. Dudaklarını sıkıca birbirine bastırmıştı. Nefesleri düzenliydi.

Bir an kendimi, elimi kaldırıp saçlarına dokunurken buldum. Alnına düşen bir tutam, şimdi iki parmağımın arasındaydı ve o, bunu hissetmiyordu bile.

İlk kez bana karşı bu kadar savunmasızdı. İstersem onu burada öldürebilirdim, ancak son nefesinde bunu fark ederdi. Onun hayatını ilk kez bu kadar ellerimin arasında hissettim. Sanki ona her şeyi yapabilirdim ama yapmazdım.

Saçını bırakıp parmağımı kirpiğine uzattım ama uyanacağından korkup dokunmadım. Uyanmasını istemiyordum. Bu ânı olabildiğince uzatmak istiyordum.

Nasıl oluyordu da ilk gördüğüm adam gözümde dünyanın en çirkin adamı olabilirken şimdi baktığım adam tam tersi olabiliyordu? Asır nasıl oluyordu da onca kusuruna rağmen gözümde kusursuz görünebiliyordu?

Aşk.

Hayır.

Biliyordum, hisler yanıltıcı olabiliyordu. İnsan sevdiğinde güzelleşirmiş. Hem seven hem de sevenin gözünde sevilen. Ama bu farklı, bu imkânsız. Bu başka bir hayatta olabilecek bir şey. Peki ya, neden bütün bunları bilmeme rağmen ona bakarken hızlanan kalbime engel olamıyordum?

“Bana ne yapıyorsun?” diye fısıldadım, asla duyamayacağını bile bile ama sanki cevabı almak ister gibi yalvarıncasına. Bunu istemiyordum ama buna engel olamıyordum. İnsan en çok neden kaçarsa aslında en çok ona koşarmış, bunu da biliyordum ama bu gerçekten imkânsızdı.

Elimi açıkta kalan sol yanağının üzerine yavaşça yerleştirdim. Öyle derin uyuyordu ki, bu durum gözümde çok fantastik geliyordu. Sanki Asır, bir katil, bu şekilde uyuyamazdı. Onu hiç tanımasam ve bu hâliyle görsem asla katil olduğuna inanmazdım. Yüzünde ne öfke ne de elinden çıkan vahşiliğinin izleri vardı. Masum, yakışıklı bir üniversite öğrencisine benziyordu. Çalışkan, hırslı, eğlenceli, güvenilir... Onun için yalnızca bu görünüşüne bakarak onlarca güzel kelime kullanabilirdim.

Asır Karahanlı bir üniversite öğrencisi. Bir hayali var mı, bilmiyorum ama eğer varsa onunla ilgili bir bölüm okuyor. Arkadaşları

carafından çok seviliyor ve güvenilir bir adam olarak biliniyor. Eğlenceli biri ve dans etmeye bayılıyor. Sık sık gülüyor, gamzeleri yanaklarından bir türlü silinmiyor. Ailesiyle birlikte yaşıyor, kız kardeşi de yanında.

Sertçe yutkunup imkânsız cümleleri yuttum.

“Keşke yalnızca hayalini kurduklarımdan ibaret olsan.”

Asır’ın hayatının imkânsız cümlelerimden ibaret olamamasının sebebinin babam olabilme ihtimalini düşününce öyle huzursuz hissettim ki, yerimde duramadım. Elimi yanağından çektim ve koluna uzanıp yavaşça üzerimden kaldırdım. Kayarak Asır’ın yanından kalktım, kolunu kalktığım yere bıraktım.

Bir bardak su beni kendime getirebilirdi ya da bununla kendimi kandırabilirdim. Gitmeden önce Asır’a son bir kez bakıp derin bir iç çektim. Karanlık olmasına rağmen odanın içine sı-zan ay ışığından onu öyle rahat görebiliyordum ki gözlerimi üzerinden çekmem zaman almıştı.

Kapıya ilerledim ve kilidi çevirip açtım. Odadan çıkıp kapıyı ardımdan sessizce kapattım. Evin içi karanlıktı ve ay ışığı koridora vurmadığı için gözümün alışması zaman aldı. Kontrollü adımlarla merdivene ilerledim ve basamakları indim.

Herkes uyuyor olmalıydı çünkü çıt çıkmıyordu. Aşağıda da herhangi bir ışık yoktu. Önceden hangi saatte uyanıp odadan çıkarsam çıkayım mutlaka birileriyle karşılaşırdım. Belki de o zamanlar beni kontrol edebilmek için birileri mutlaka uyanık ve etrafta oluyordu ama şimdi ihtiyaçları kalmamıştı.

Ne büyük aptallıktı. Bir gün solumdan kalkıp onlara gerçek cehennem neymiş gösterebilirdim ve bunun için bir önlem almıyorlardı.

Belki de bu da bir plandı.

Aşağı kata ay ışığı vurduğu için ışığı açmaya gerek duymadım. Ufak adımlarla mutfığa ilerlerken başım uyuşmuş bir hâldeydi. Ne kadar uyuduğumu bilmiyordum ama iki gün uymayınca bu bende baş ağrısı yapmıştı.

Masanın yanından geçip buzdolabına ulaştım ve kapağı açıp su dolu şişelerde birini aldım. Tezgâha yanaşıp dolaptan bardak aldıktan sonra içine suyu doldurdum. Hava ne kadar soğuk olursa olsun soğuk su içmeye bayılırdım. Baş ağrım bile bana engel olamazdı.

Suyu doldurup içmeye başladım. Kalçamı tezgâha yaslamıştım ve hiç aceleye getirmeden soğuk suyu yudumluyordum. Öyle ki, henüz uyumadan önce olup biten hiçbir şey aklımda değildi. Zihnimde yalnızca Asır'ın uyurkenki görünüşü vardı. Onun hakkındaki düşüncelerim bu sanki bir rüyaymış gibi kafamın içinde dönüp duruyordu.

Sanki önümde iki yol uzanıyordu ve ben bir yoldan devam etmek zorundaydım. Sol taraftaki yol güvenli ve mantıklı olardı. Başından beri ne istiyorsam, amacım neyse hep o yoldan geçiyordu. Sağ taraftaki yol ise tehlikeli ve mantıksızdı. Başından beri reddettiğim ne varsa o yoldaydı. Sol taraf Defne Karaca, sağ taraf 17 Numara'ydı. En fenası ise korkak adımlarla sağ taraftaki yoldan yürüyor olmamdı. Belki henüz yolu yanılamadan geri dönersem sol taraftaki yoldan gidebilir ve sonuna ulaşabilirdim. Çünkü sağ taraftaki yolun sonu görünmüyordu.

Bardağı lavaboya bırakıp tezgâhtaki şişeye uzandım. Şişeyi alıp buzdolabına yaklaştım, kapağını açtım ve şişeyi aldığım yere geri bıraktım. Bir an durup acaba bir şeyler yesem mi diye düşündüm ama hâlâ oldukça yorgundum ve geri dönüp uyumak istiyordum.

Geri dönmek istiyordum.

Asır'ın yanına.

Aklımdan geçen düşünceyle gözlerimi kapatıp sıktım. Neyse, kendimi tokatlama işini sabaha bırakacaktım. Sadece bir anlığına, bir geceliğine düşünmeyi bırakabilirdim.

Buzdolabının kapağını kapatıp arkama döndüğüm sırada dış kapı sert rüzgârın kamçısıyla hafifçe aralanırken gıcırdadı. Kaşlarımı çatarak adımlarımı dış kapıya çevirdim. Biri kapıyı açık

mı unutmuştu yoksa ben fark etmeden dışarı çıkan ya da içeri giren mi olmuştu? Ya da bu daha önce bana oynanan kömürlük oyunun bir benzeri miydi? Bir güven testi?

Gözlerimi evin içine çevirip kulaklarımı sessizliğe verdim. İçerisi oldukça sessizdi ve biri girecek olsa onu mutlaka duyardım. Sanırım biri dışarı çıkarken kapıyı tam kapatmamıştı ve rüzgârın etkisiyle kapı aralanmıştı. *Ya da gerçekten bir oyun.*

Her şey bir anlığına boşluğuma geldi. Baş ağrıyla ve düşüncelerimle cebelleşirken gerçeği idrak edemedim ve bu, yaptığım en büyük aptallıktı.

Kapının önünde durup elimi kapatmak için uzattığımda gerçek, beni bütünüyle sardı. Kapı biraz daha açıldı ve ben daha ne olduğunu anlayamadan bir hışımla dışarı çekildim.

Bu bir oyundu ama oyunun sahibi katiller değildi.

Kapı ardımdan kapanırken ağzımın üstüne bir el sertçe kapandı. Ana yola çıkan patikaya varana dek bana bunu kimin yaptığını görememiştım bile. En sonunda var gücümle, beni sürükleyen kişiye tekmemi geçirebildim. Tekmenin etkisiyle ağzımı bırakıp beni öne doğru itti ve kendimi çamurlu zeminde buldum.

“Selam,” dedi oyunun sahibi, yani Ozan. Benden aldığı darbe canını yakmış olsa bile yemini yuttuğum için aldığı haz sayesinde pek etkilenmişe benzemiyordu. “Küçük hırçın sarı balık.”

Öfkeli bir hırlama boğazımdan yükseldi. Hem onun yemini yuttuğum için hem de günler sonra canım yandığı için çok öfkeliydim. Rahat bir nefes almanın, güzel bir uyku çekmenin her daim benim için bir bedeli olmak zorunda mıydı?

Dirseklerimin üzerinde doğrulup ellerimi çamurlu zemine bastım ve kendimi yukarıya doğru ittim. Kalkarken avuçlarımın içine çamur doldurmayı ihmal etmedim.

“Canını yakmak istemedim ama belli ki şu dillere destan olan hırçınlığın konusunda herkes haklıymış. Bu hırçınlık yalnızca sana zarar veriyor.”

“Dillere destan?” diye sorgulayarak ayağa kalkıp ona doğru döndüğümde dudaklarını aşağı doğru bükerek, “Yurtta konuşulan popüler kızlardan biriydin. Güzelliğinden çok hırçınlığın konuşulurdu ve inan bana, ikisi yarışır.”

Ay ışığı onun yüzünün yalnızca birazını aydınlatıyordu. Zifirî karanlık diyebileceğimiz bir noktadaydık ve evden sesimi duyuramayacağım kadar uzaklaşmış görünüyorduk. En azından çığlık atmaya kalkarsam yüksek bir noktaya ulaşmadan beni susturabilirdi.

“Buradan gitmiş olman gerekirdi.” Sesimde ona karşı hiç merhamet yoktu ama cümlelerim hâlâ merhametliydi. “Bu yaptığını öğrenecek olurlarsa senin için hiç iyi olmaz. Kaçmanı öneririm.”

Şu anki durumdan oldukça büyük bir haz aldığı kesindi. Bir suç işlerken eğlenen, tehlikenin ne demek olduğunu henüz idrak edemeyen bir ergene benziyordu. Burada olmasının onun için ne kadar büyük bir tehlike olduğundan o kadar habersizdi ki, çığlık atarsam en fazla birkaç yumruk yiyerek bu evden atılacağını sandığına emindim. Biraz olsun neler yaşadığımı, gördüğümü bilseydi, ayakları kışına vura vura buradan olabildiğince hızlı uzaklaşırdı.

“Kaçacağım,” davranışlarında korku yoktu, az da olsa mizah barındırıyordu. “Seni de kaçıracağım. Neşelen. Bu gece buradan kurtuluyorsun, Defne Karaca.”

“Ben bir tutsak değilim. İstedğim zaman gidebilirim. Anlamıyor musun? Yardımına ihtiyacım yok benim.”

“Olmaz.” Bir anda kolumu yakaladı ve sıktı. “Sen her kilidin anahtarısin. Seni yanımda götürüyorum çünkü açılacak ve kilitlenecek kapılarım var.”

Bir anda beni kendine doğru çekti ve yola doğru sürüklemeye başladı.

“Anahtar değilim,” dedim şok hâlinde. “Eğer ortada bir kapı varsa onu kilitleyecek de açacak da Asır’dan başkası değil.”

“İyi ya, onun anahtarı da sensin ve bir kopyan yok.”

Buna bir son vermenin tek yolu, ondan kurtulup eve döne-bilmektir. Eve girip Asır’ın yanına geri dönersem cesaret edip içeri giremezdi ve tek başına hiçbir şey yapamazdı. Onun için bu kadar önemli olduğuma göre, kendimi ondan kurtaracaktım.

Ozan biraz daha bu kanlı dünyaya ait olmaya çalışacak olursa her şeyi öğrenirdi. 17 Numara olduğumdan tut, Cem’in benim uğruma öldürülmesine dek. İşin sonunda da canından olurdu ve bu, benim asla şahit olmak istemediğim bir tabloydu.

Avucumdaki çamuru Ozan’ın suratına çarptığımda bunu beklemediği için sersemledi ve inleyerek kolumu bıraktı. Çamur gözlerine gelmişti ve içinde küçük de olsa taş da vardı. *Canından olacağına gözü çıksın.*

Ozan gözüyle cebelleşirken yarattığım fırsattan yararlanıp eve doğru koşmaya başladım. Önümü pek görebildiğim söyle-nemezdi ama çoğu zaman önümü bile göremeden can havliyle oradan oraya koşturduğumu düşünürsek benim için çok da zor değildi.

Koşmaya devam ettim, ta ki saçımdan yakalanana kadar.

Ozan’ın bana günler önce yardım için kâğıt uzatan eli, şimdi saçlarımı kökünden koparırcasına kavramış ve beni kafamdan kendine doğru çekmişti. Sırtım göğsüne sertçe çarptı ve hırıltılı nefesi kulağıma doldu.

“Yalan söyledim,” dedi öfkeli sesini dizginlemek ister gibi sakin bir sesle. “17 Numara.”

Hiçbir şey bilmediğini sandığım Ozan, her şeyi biliyordu.

BÖLÜM 8

Ormanı inletecek ve katilleri huzurlu uykularından uyandıracak boğaz yırtan çığlığımı o an attım. Çünkü 17 Numara olduğumu bilen kimse beni, bana zarar vermeden bırakmazdı. Hatta hiç bırakmazdı, ben kaçırdım.

Ozan, elini sertçe ağzıma bastırıp saçlarıma asıldığında çığlığım ormanda yankılanıyordu. Beni yola çekmeye, olabildiğince hızlı şekilde evden uzaklaştırmaya çalıştı ama onun işini kolaylaştırmadım. Diğer elimdeki çamura bulanmış taşı kafasına geçirdim.

“Baş belası!” diye öfkeyle dişlerinin arasından haykırıp beni bir anda yere yatırdı ve karnımın üstüne oturdu. Kollarımı bacaklarının altına sıkıştırdığı için elimden hiçbir şey gelmedi. Onun altından çıkmaya çabalarken ikinci bir çığlığı patlatmak üzereydim ki bir bez parçasıyla buna engel oldu. Ağzımın üstünü bezle bağlayıp üstümden kalktı ve kaçma girişiminde bile bulunamadan ellerimden yakalayıp ikinci bir bez parçasını bileklerime dolamaya başladı. Olduğum yerde çırpındım ama onun gücüne karşı koyamadım. Öfkeyle kabaran gücü ve acıyla sertleşen elleri beni çarçabuk etkisiz hâle getirdi.

“Canını yakmak istemiyorum, niyetim sana zarar vermek değil. Bana direnmeyi kes. İkimizin de iyiliğini istiyorum.”

Bağladığı ellerimden tutup yola doğru çekiştirmeye kaldığı yerden devam etti. Zaten yarılanan yol kısa sürede bitti ve kendimi ışıqla aydınlanan asfalt yolda buldum.

Yolun karşısına park edilmiş kırmızı arabayı gördüğümde kelimeler ağzımda yuvarlanıp sadece benim anlayabileceğim bir hâle bürünse de küfürler ettim. Arabasının tekeri bile çamura bulanmamıştı!

Ozan beni arabaya çekiştirirken bir umut arkama baktım. Karanlık, çamurlu yoldan bana uzanan bir yardım eli göremiyordum. Kimse çığlığını duymamış mıydı? Onca çığlığıma kulak kapatan adamlar istemedi buna da mı kapatmışlardı? Çığlık attığımda evle aramızdaki mesafe sandığımdan uzun olmalıydı.

Ozan beni arabanın yolcu kapısının önüne getirip durdurdu. Kaçmamam için de kapıyı açarken beni omzumdan arabasına bastırdı. Ona fırsattan istifade tekme atmak istedim ama ayak-kabılarım ayağımda olmadığı için hiç etki etmedi. Yalnızca çamurlu ayaklarımla pantolonunu kirlettim.

Kapıyı açıp beni omuzlarımdan tuttu ve arabanın içine zorla oturttu. İkinci bir etkisiz tekmenden kemerimi takıp kapıyı üstüme kapatarak kurtuldu. Hemen kilide uzandım ama kapıları kilitlemek için beklemedi bile.

Ozan beni arabanın içine kilitleyince camın önünde rahat bir nefes aldı. Sanki en zorlu aşamayı geçmişti ve bundan sonrası çocuk oyuncağı olacaktı.

Beni zapt etmeye çalışmanın başından sonuna dek bir ölüm oyunu olduğunu bilseydi, belki de nefes alırken iki kez düşüncü.

Elini gözlerine götürüp onu rahatsız eden çamurun kalanından kurtulurken arabanın etrafından dolaşmaya başladı. Sürücü

koltuğuna oturduğu anda bu arabadan kurtulmak için tek bir şansım olacaktı.

Direksiyonu Ozan'ın bir tarafına sokmak!

Yani daha güzel bir dille, daha önceden ezberlediğim yolları tekrarlamak.

Ozan yalnızca kendi kapısının kilidini açtı. Kapıya uzanıp açtığı sırada gözleri geldiğimiz yola doğru kaydı. Kafamı çevirip camdan dışarı baktığımda nefes nefese kalmış bir şekilde asfalt yola ayak basan Asır'ı gördüm. Ayağında ayakkabısı yoktu. Yüzünü öfke ve endişe kaplamıştı. Aramızda yalnızca birkaç metrelik mesafe vardı.

Çılgılığımı ona duyurabilmişim.

Asır'ın birini öldürmek istediğinde yüzünün aldığı ifadeyi ezbere bilirdim ama bu, ondan çok başkaydı. Yüzünde yalnızca Ozan'ı öldürmek için beslediği öfkenin izleri değil, çılgılığımın izleri de vardı. Buraya yalnızca öfkeyle gelseydi yetiştiğini fark ettiğinde durup felç olmuş gibi öylece kalmak ve bana endişeyle bakmak yerine Ozan'ı en kısa sürede yakalayıp canını almaya çalışırdı. Camın ardından gözlerimin içine bakarken onlarca soruyu tek bir bakışla sordu ama ona aynı şekilde cevaplayarak karşılık veremedim. İyi olduğumu ve her şeyin iyi olacağını söyleyemedim.

Asır belki de ilk kez aceleci davranmak yerine hislerine yenik düştü ve o birkaç saniyelik duraklama her şeyi tepeetaklak etti.

Ozan bir hışımla arabaya binip kapısını kilitlediğinde Asır öne atılıp benim tarafımdaki kapının koluna yapıştı, bir elini cama vurdu.

Gözlerinde hâlâ süregelen korkuyu gördüğümde ihtimaller gözümün önünden bir film şeridi gibi geçip gitti. Sadece birkaç saniyede, kapıyı açamayacağını anlayan Asır'ın gözlerindeki korku devleşti ve onun bütün bedenine yayıldı. Farkındalık onu gözlerimin önünde parçalara ayırdı.

Ozan gaza bastığında ve lastikler asfalt zeminde kayıp hızla beni Asır'dan uzaklaştırdığında onlarca söylenmemiş cümlem tek bir yutkunmayla boğazıma oturdu.

Asır arabanın arkasından çıplak ayakla koşarken elimden onu izlemek dışında hiçbir şey gelmedi. Korkunun birçok çeşidi vardı ve gün geçtikçe Asır'ın benimle ilgili gözlerinde yeşeren korkuları değişik, anlatılamaz bir boyut alıyordu. Bu korkuyu görüp ona *beni sevmen imkânsız*, demekti sanki imkânsız olan.

Asır bir an arabaya yetişecek gibi oldu ama Ozan gazı kökle-yince arabaya dokunduğu eli kaydı ve çok geçmeden dizlerinin üzerine düştü.

Daha önce onu bir kez dizlerinin üzerine düşerken gördüm, o da uçuşumun kenarında ölüm kalım savaşı verirken. Garip olansa ikisinin arasında hiçbir fark göremiyor olmamdı.

Yapboz bir kez daha parçalandı.

İki parça düştü.

Biri geri dönülemeyecek şekilde hasar aldı.

Son gördüğüm, Asır'ın arabaya yetişemeyeceğini anladığında asfalt zemini yumruklayıp öfkeyle haykırdığıydı. Asfaltı o yumrukladı ama sanki benim parmak boğumlarım morardı.

Birkaç dakika gördüğüm, hissettiğim hiçbir şeye anlam veremedim. Yine düştüğüm bu duruma, olabileceklere... Her şeyi düşünmeye çalışmak birkaç dakikalığına beni dehşete soktu.

Ellerim bağlı, ağzım kapalıydı, kemer yüzünden çok fazla hareket edemiyordum, kapı kilitliydi ve Ozan'ın beni nereye götürdüğünü bilmiyordum.

Dehşetim saniyeler ilerledikçe büyüdü ve içinden çıkılmaz bir hâl aldı. Eğer Ali beni bıraktığında gitseydim şu an sıcak yatağında uyuyor olabileceğim ihtimali sanki beni bir camdan öteki cama çarptı durdu.

Yutkunmaya çalıştım, olmadı. Nefes alayım dedim ama sanki nasıl yapılacağını unutmuştum. Kafamın içinde onlarca senaryo

dönüyordu ve biri bile şu âna kadar yaşadıklarımın daha azı değildi.

“Seni bu pis akıl hastalarından kurtarıyorum işte!” diye bir anda haykırdı Ozan. “Hepsi azılı, iğrenç katiller. Sana numara vererek hayatından ettiler, onlarca insanı katlettiler. Cem’i, benim hayalleri olan masum kuzenimi bu pisliğe alet ettiler. Onun da aklını senin aklını çeldikleri gibi çeldiler. O da kandı ve ne oldu? Öldü!”

Elini direksiyona öfkeyle geçirdi. Hava aydınlanıyordu ama yol üstündeki lambalar hâlâ açıktı. Sabah ayazı olduğu için yollar boştu ve Ozan sanki her an kaza yapabilecekmiş gibi denge-siz kullanıyordu arabayı.

“Cem bir katil olamayacak kadar saftı. Ailesi onu el üstünde tutardı, Cem de onları severdi. Mühendis olacaktı, başarılıydı.” Elini bir kez daha öfkeyle direksiyona geçirdi. “Karıncayı bile incitmeyen bir adam nasıl oldu da bir katile dönüştü, Defne?”

Ben anlayamıyordum. Keşke ben de bu sorunun cevabını bilebilseydim.

“Sen de katil olabilecek bir kadın değildin.” Parmağını öfkeyle üzerime çevirdi. “Can’ın öve öve bitiremediği o okulun popüler, başarılı ve güzel kadını katil olabilecek biri değildi. Hayalleri olan biri nasıl katil olur ya, nasıl!”

Kalbim küt küt çarparken nefes alamadığımı hissettim. Ağzımı kapatan bir bez parçası değildi nefes almamı engelleyen, farkındaydım ama bir türlü nefes almayı beceremiyordum. Bir şey beni sıkıştırıyordu, hapsediyordu.

Katil değilim, diye haykırmak istedim ama yapamadım. Elimi kaldırıp başımı eğersem belki zorlayarak Ozan’ın sıkıca ağzımın üstüne bağladığı bezden kurtulabilirdim ama sanki bütün gücümü yitirmiştım. Belki de sadece buna kendimi inandırıyordum.

Yol tek şeride düştüğünde Ozan, “Bu insanlar hasta, tedavi olmaları gerek,” dedi. “Cem bunu biliyordu. Sürekli ardında bir

iz bıraktı. Sanki onu bulmamı istiyordu. Buldum ama onu kurtaracak vakti bulamadım.” Geç kaldığı için kendine kızıyordu. “Bunu tek başıma yapamayacağımı biliyorum ve ne yazık ki sen de bana yardım etmeyeceksin. Kurtulmak, bunu bitirmek istemene rağmen hem de. Ama endişelenme, sen kabul etmesen de ben seni kurtaracağım. Her şeyi, bütün bunları bitirmenin bir yolunu buldum.”

Asfalt zeminde hızla yol alan aracın direksiyonunu tek elle tutarak uzandığı torpidoyu açtı. Çelik silahın parlak yüzeyi gözlerimin önüne serildi. Gözlerim yuvalarından fırlayacak gibi Ozan’a baktığımda onun da bir anlığına yola bakmak yerine bana baktığını gördüm.

Bu silahla ne yapacaktı? Beni mi öldürecekti? Bunca konuşmadan sonra sanmıyordum.

“Bana...”

Araba arkadan sert bir darbe aldı ve kemerini takmadığı için öne savrulan Ozan direksiyon hâkimiyetini kaybetti. Bariyerlere bodoslama gireceğimizi sandım ama Ozan son anda direksiyonu yakalayıp çevirdi ve bizi çarpmaktan kurtardı.

“Siktir! Siktir! Siktir!” diye haykırarak gazı kökledi. Bu sırada kemerini takmaya çalıştı çünkü az önce yeterince iyi tutunamayıp, ön camdan uçmuş olacaktı.

Dikiz aynasından arkaya baktığımda Asır’ın arabasını gördüm. Nefes alıp bıraktım. *Düzelecek, hallededeğim, her şeyi olması gerektiği gibi yapacağım...*

Asır sağa kırıp gazı kökledi ve Ozan’ın önüne geçmeye çalıştı. İkisi bir yarış pistindeymiş gibi hızlarını ve direksiyon hâkimiyetlerini yarıştıırken dehşetten boğazım kurumuş bir hâlde olanları izledim.

Arkadan bir araba bize sürttüğünde Ozan’ın ağzından akla hayale sığmayacak küfürler çıktı. Bu esnada Asır fırsattan istifade öne geçti. Bu, Ozan’ın kısıtılış anıydı. Sağımızı başka bir

araba aldı, şoför koltuğunda Ege vardı. Aynadan arkadaki arabaya baktığımda şoför koltuğundaki Akın'ı gördüm.

Hepsi kan dökmeyi bekleyen piranalara benziyordu. Şu an Ozan onlar için kanlı bir et parçasıydı.

Ozan daha fazla kaçamayacağını anlayıp öfkeyle haykırdı ve hızını düşürdü. Araba durduğunda katillerin doluğu üç araba da onunla aynı anda durdu.

Ozan nefesini sesli bir şekilde dışarıya bıraktıktan sonra sertçe yutkundu. Pes etmişti ve bu pes edişin de büyük hayal kırıklığı vardı.

Asır arabadan inip olduğumuz arabanın tam önüne dikildiğinde Ozan dönüp bana baktı. "Kafana silah da dayayabilirdim," dudaklarını birbirine bastırıp kafasını iki yana umutsuzca salladı. "Ama ben bir katil değilim. Sadece..." Gözlerini Asır'a çevirip ona kin dolu baktı. "Doğru olanı yapmak istedim."

Ona bir cevap verebilecek durumda olsaydım, doğru olanı yanlış şekilde yapmaya çalıştığını söylerdim.

Ozan'ın tarafındaki camdan Akın'ı görmemle elindeki silahın kabzasının camı kırıp tuzla buz etmesi bir oldu. Akın kapıları açmak yerine Ozan'ı kafasından tuttuğu gibi onu camdan dışarı çekti.

Gözlerimi kapatıp sıktım. Midem bulanıyordu. Kusmak... Gerçekleri kusmak istiyordum.

Yumruk seslerini Ozan'ın acı dolu inleyişleri takip etmeye başladığında mideme kramplar girdi. Sanki bütün bedenimi kalın, kirli eller sarıyordu ve beni baştan aşağı iğrenç bir şeye bulayacaklardı.

Ağzımı bağlayan bez çözüldüğünde gözlerimi bir anda açtım ve Asır'la göz göze geldim. Kapıyı açmıştı ve farkında olmadan beni biraz kendine doğru çevirmişti. Merakla gözlerimin içine bakıyordu ama tek görebildiği korkuydu.

Dudaklarını bir şey söylemek için araladığında, "Dur!" diye bağırdım bir anda. "Durdur onları!"

Asır araladığı dudaklarını şok hâlinde kapattı ve elini havaya kaldırdı. “Durun.”

Herkes bir şey söylüyordu, duyabiliyordum ama anlayamıyordum. Tek görebildiğim ve duyabildiğim kişi Asır’dı. Büyük bir beklentiyle ama daha çok korkuyla bakmaya başlamıştı bana. Ne olduğunu, ne hissettiğimi şu an anlayamıyordu ama anlamak zorundaydı. Anlatmak zorundaydım.

“Defne,” dedi, iyi olup olmadığımı sorgular gibi bir tonda. Sonra elime uzandı, bağlı ellerimi tuttu. “Korkma.” İpi çözmeye başlarken bana güven dolu bakışlarını armağan etti. “İstemediğin hiçbir şeyi yapmayacağım.”

Asır ellerimi çözerken sol gözümünden akan tek damla yaşla, kendimi tutabilmek için dudaklarımı sıkıca birbirine bastırdım. Ne kadar korktuğumu, burada olmak için neleri göze aldığımı ve neler düşündüğümü anladığını gördüm gözlerinde.

Ellerimi çözüp parmak uçlarını, beliren izlerin üstünde gezdirdi. Sonra gülümsedi. Bu, gamzelerini tamamen ortaya çıkaran bir gülüştü.

“Kanatlarımı göremiyorsan bir daha bak, artık çıkmış olmalı.”

“Kanatlarını görebiliyorum,” dedim, o işaret parmağıyla sırtını gösterirken. “Aynı zamanda boynuzlarını ve mızrağını da.”

Burun kıvrırken gülmeye devam etti ve bana biraz yaklaşıp, “Söz veriyorum,” diye sadece benim duyabileceğim bir şekilde mırıldandı. “Eve döndüğümüzde mızrağımı ve boynuzlarımı tamamen bırakacağım. Yalnızca kanatlarımla devam edeceğim seninle olan hayatıma.”

O zaman onun gülümsemesine karşılık verdim çünkü benim istediğim buydu. Asır gün geçtikçe beni şaşırtmaya devam ediyordu.

“Ozan’a zarar verecek misin?”

Kafasını iki yana sallayarak, “Hayır, başka şekilde halledeceğim. Bana güven,” diye yanıtladı. Belki bir ay ya da bir hafta

önceki Asır'a güvenmek aptallığın daniskasıydı ama şu dakika-daki Asır'a güvenmek asla aptallık gibi gelmiyordu.

Asır'a, ona güvendiğimi söyleyemeden Anıl yanımıza geldi ve bize sorgularcasına baktı. Asır ellerimden tutup arabadan in-meme yardımcı olduktan sonra Anıl'a, "Defne'yi alıp eve geri dön," dedi. "Burayı halledip geleceğiz."

Anıl'a doğru bir adım attığımda Asır ayaklarımda yalnız pembe çoraplarım olduğunu fark etti. Sonra kendi ayaklarına bakınca ben de baktım. Onun da ayakları hâlâ çıplaktı. İkimi-zinkiler de çamura bulanmıştı ama ben pembe çoraplar saye-sinde daha şanslı görünüyordum.

Asır, "Ayakkabılarını çıkar," dedi, Anıl'a.

"Ne?" diye yanıtladı onu Anıl.

"Ayakkabılarını çıkar," diye tekrar etti Asır ve Anıl daha fazla direnemedi. Ayakkabılarını çıkarırken anca ayakkabılarımızın olmadığını fark etti ve onları direkt benim ayaklarıma önüne bıraktı.

İtiraz etmeye hiç gerek duymadan ayakkabıları giydim. Zaten yaklaşık beş altı numara büyük oldukları için ayaklarımı ko-vaya sokmuşum gibi hissettirmişti.

"Teşekkür ederim," dediğimde Anıl çamurlu yanağımdan bir makas aldı. "Ne demek, sarışın, her daim. Asır uyarmasa bile ne-fes aldığım sürece sana kahramanlık yapmaya hazırım."

Bulduğumuz duruma rağmen karakterinden ödün ver-meyişine ister istemez güldüm. Her zaman en kötü anlarda ya-nımda olduğunda beni güldürebilecek bir şeyler söyleyebili-yordu. Karşımda biri bağıırıyorsa yanıma gelip birkaç cümleyle beni sakinleştirebilecek tek kişi Anıl'dı.

"Benim arabayı al, ilerideki yoldan dönüp doğrudan eve gi-din. Defne'nin yanından bir an bile ayrılma."

Anıl onu başıyla onaylarken, "Tuvalete de onunla mı gire-yim?" diye sorduğunda Asır bir an durdu ve sonra gözlerini ka-patıp derin bir nefesi sabır dilercesine alıp bıraktı. Ben Anıl'ın

bu hallerini kötü bir anda yapılan tatlı şaklabanlıklar olarak görebiliyordum ama Asır için aynısı geçerli değildi.

“Hadi Anıl,” dedi Asır sertçe. “Beni başına Koray’ı dikmek zorunda bırakmadan arabaya geç.”

Anıl pes eder gibi ellerini havaya kaldırdı. “Uykusundan yeni uyanmış bir Koray’la uğraşmak, saniyede on soru sorma kapasitesine ulaşma ihtimali olan Defne’yle uğraşmaktan çok daha zor ve inan bana...” Asır’a bir adım yaklaşıp sanki duymamı engelleyebilecekmiş gibi fısıldadı ama aramızda yalnızca iki adım olduğunu unutmuş gibiydi. “Zorluk dereceleri zombi istilasında hayatta kalmakla eş değer.”

Ozan yüzünden sinirleri tepesine çıkan ve benim için katil dürtülerini bastırmaya çalışan Asır, bütün öfkesini Anıl’dan çıkaracak olursa hiç şaşırmazdım.

Asır’ın düz görünen ama dünyanın en tehlikeli bakışlarından biri olduğuna emin olduğum bakışı, Anıl’ı çenesini kapatıp harekete geçirmeye yetti. Anıl arkama geçip ellerini omuzlarıma sardı ve “Gidelim, sarışın,” dedi. Başımı hafifçe sallayıp ona eşlik ederken Asır’la göz göze geldim. Burada ne yaşanacaktı, bilmiyordum ama Ozan’ın ya da bir başkasının zarar görmeyeceğini biliyordum. Bunu bir şekilde halledecekti, ona inanıyordum.

Arabaya ilerlerken katillerin etrafını sardığı Ozan’a baktım. Yüz üstü yere yatırılmıştı, kolları arkadan sertçe sırtına bastırılıyordu ve Ege neredeyse üstüne oturmuştu.

“Defne!” diye bağırdı Ozan. “Defne, yemin ederim sana zarar vermeyecektim. Seni korkutursam zapt edebilirim sandım ama yemin ederim niyetim Cem’in ve Can’ın bahsettiği o hayalleri olan kızı düştüğü bataklıktan çıkarıp bütün bunlara bir son vermektir.”

Biliyordum ve bunu bildiğim için zarar görmesini istemiyordum.

Anıl arabanın kapısını açıp binmeden önce Ozan bir kere daha bağırdı. “Bensiz gitme!” Hırsı bitmiş, yerini yalnızca korku almıştı. “O yola bensiz çıkma!”

Anıl beni arabaya bindirip kapıyı kapattı ve sürücü koltuğuna yerleşti. Ozan başka bir şey söylediyse de onu duyamadım. Yola çıktığımızda dikiz aynasından arkamızda kalan manzaraya baktım. Üç arabanın da ön tarafında dikilen Asır ardımızdan bakıyordu ve diğer katiller bir işaret bekler gibi bütün dikkatlerini ona vermişlerdi.

“Endişelenme,” dedi Anıl yola bakarken. “Asır ona zarar vermeden kurtulmanın bir yolunu bulacaktır.”

“Ozan her şeyi biliyor.”

“İnan hiç fark etmez.”

Başımı öne eğip gözlerimi kapattım. Çok yorulmuştum. Eve gidip günlerce uyumak ve hiçbir şey düşünmemek istiyordum.

“Neşelen.” Anıl elini saçlarıma uzatıp onları kaşırdı. Zaten dağılmış ve pislenmiş oldukları için tepki vermedim. “Eve dönünce sana çikolatalı kek yaparım, keyfin yerine gelir.”

“Harika teselli.”

“Her şey harika olacak,” dedi bu kez umutla. “Bana verdiğin şu umudu biraz da sen taşıyor mısın?” Ona sorarcasına baktığımda bana güldü. “Bundan bir yıl sonra bugün aklına geldiğinde hatırlarında en çok kalan şey, benim çikolatalı kekimin damağında bıraktığı tat olacak.”

Anıl’ın enerjisini kıskanıyordum. En kötü anda bile en iyi anındaymış gibi olabilmesi hayran olunası bir özellikti.

“Bize şarkı açacağım,” diye neşeyle konuşarak listeleri karıştırmaya başladı. “Bak, bu şarkı benden sana gelsin.” Şarkıyı açtı ve arabanın içi Serdar Ortaç’tan *Gamzelim* şarkısıyla doldu. Ona ters bir bakış attığımda parmağını yanağıma uzatıp asla olmayan gamzeme dokundu.

“Haydi gamzelim...” Şarkıya eşlik ederken omuzlarını sallamaya başladı. *“...gece yanar tenim. Haydi gamzelim, bu gece dans edelim.”*

Onu, eline vurup kendimden uzaklaştırdığımda kahkaha atarak şarkıya eşlik etmeye devam etti. Biraz daha devam ederse dayanamayacak ve ona eşlik etmeye başlayacaktım. Sanki az önce yaşananlar bir kâbustu ve Anıl beni bir kâbus sonrası mutlu etmeye çalışıyordu.

Bir an müziğin sesini kısıp, “Koray’ın ağlamak için odasına çekildiği geceler müziğin sesini kökleyip Serdar Ortaç dinlediğini biliyor musun? Serdar Ortaç dinleyerek bütün dertlerinden kurtuluyor pezevenk,” dediğinde daha fazla gülmeden edemedim.

Koray’ı gözleri dolu bir hâlde Serdar Ortaç dinlerken hayal edince neredeyse kahkaha atacaktım. Sürekli gözümün önünde kitap okuyup gözlüklerinin üstünden bilmiş bilmiş baktığını düşününce işler daha komik bir hâl aldı.

“Bak, sana söylemiştim!” dedi Anıl, omuzlarını sallamaya devam edip gülerken. “Bizim dünyamızda akıl sağlığını korumanın tek yolu bu, sarışın.”

Yüzümde artık kurumaya başlamış çamur kalıntılarını elimle temizlerken ona tam anlamıyla katıldığımı belli etmek için şarkıya eşlik edecektim ki saniyeler sonra üzerinden geçeceğimiz yola enlemesine yerleştirilen dikenli kapanı gördüm. Omuzlarını sallayarak keyifle şarkı söyleyen Anıl bunu fark etmedi.

“Anıl!” O daha ne olduğunu anlayamadan arabayı çevirmek için elimi direksiyona attım ama çok geç kalmıştım. Direksiyonu çevirmemle kapanın üstünden geçmemiz bir oldu. Lastikler delinirken Anıl arabayı yolda tutmaya çalıştı ama sola doğru yatmamız yalnızca saniyeler sürdü.

Araba sola yatıp asfalt zeminde sürüklenirken Anıl’ın elinin göğsümde sert baskısını hissettim. Camlar patladığında tek yapabildiğim, kolumu yüzüme siper edebilmek olmuştu. Kemer

beni koltukta tutsa bile araba sürüklenirken yere yatan tarafta olmadığımı için camdan fırlayacağımı düşünmeden edemedim.

Belki birkaç saniye süren bu korkunç kaza sanki saatlerimi aldı. Saatlerdir süregelen korkunç bir hisle göğüs kafesimden yükselen çarpıntı hissi beni boğmaya başladı. Bir yerimi çarpıp çarpmadığımı, canımın yanıp yanmadığını bilmiyordum.

Tek bildiğim Anıl'ın yere sürünen tarafta olmasına rağmen var gücüyle elini göğsüme bastırıp beni korumaya çalışıyordu. Ona bakmamıştım, ne hâlde olduğunu henüz bilmiyordum ve bu, beni deli gibi korkutuyordu.

Araba son sürat bariyerlere çarpıp yeniden dört teker üstüne düştüğünde kafamı bu kez sertçe çarptım. Gözlerimi açmayı, olanı görmeyi istedim ama araba sanki hâlâ dönüyormuş gibi bir his bütün her yanıma sarmıştı. Göz kapaklarımı ne kadar zorlarsam zorlayayım aralayamıyor, yaşadığımız facianın boyutunu göremiyordum.

Müzik hâlâ çalıyordu, sürtünen arabadan yükselen yanık koku temiz havayı içine hapsedmişti. Islak havaya rağmen ciğerlerime kadar sıcak havayla dolmuş gibi huzursuz hissediyordum.

“Telefon,” dedi Anıl inleyerek. “Asır’ı aramalıyız.”

Sertçe yutkunup kendimi bir kez daha gözlerimi açmaya zorladım. Hafifçe aralayabildiğimde kendimi daha da tepetaklak hissettim. Ön cam tuzla buz olmuştu ve artık geldiğimiz yola bakıyorduk. Sürüklenen arabanın ardında bıraktığı kalıntılar, kapan... Hepsini görebiliyordum.

“Bu bir tuzak,” dedi Anıl zoraki. “Çok geç olmadan birine ulaşmalıyız.”

Gözlerimi zoraki Anıl'a doğru çevirdiğimde gördüklerime inanamadım. Anıl'ın kafası tamamen sola yatmıştı ve kafasından süzülen kan yüzünün sol yanını kırmızıya boyamaya başlamıştı. Benim aksime suratını koruyamamıştı çünkü bunu yapmak yerine, elini göğsüme bastırıp beni yerimde tutmaya

çalışmıştı. Yüzüne irili ufaklı cam parçaları batmıştı. Kesiklerden akan kanlar beyaz tenini kırmızıya boyuyordu.

“Anıl.” Elimi ona doğru uzattım ve çenesini tutmaya çalıştım. “Anıl, bana bak, Anıl.” Çenesinden tutup hafifçe yüzünü çevirdiğimde sol tarafından aldığı darbeyi çok net gördüm. Anıl’ın bana özenle bahsettiği sarı saçlarının sol tarafı şimdi kırmızıydı. “Daha çikolatalı kek yapacaktın.”

Anıl sertçe yutkunarak, “Yapacağım, sarışın,” dedi ve gülümsemeyi denedi. “Unutma, umut edilen yolda önüne dikenli teller de çıkabilir.”

“Sikeyim dikenli telleri!” diyerek elimi onun cebine attım ve telefonunu almaya çalıştım. Telefonunu çıkarıp Anıl’ın hâlâ üzerimde olan elini tuttum ve parmağını okutup kilidini açtım. Elini bırakmadım, sıkıca tutmaya devam ettim.

Son aramalara girdiğimde saatler önce kız kardeşiyle konuşmuş olduğunu gördüm. Bir saatten uzun konuşmuşlardı. Kim bilir Anıl bu konuşmada neleri umut etmiş, ne planlar yapmıştı.

Sarışının Gamzelisi diye kayıtlı birini gördüğümde bir anlığına durup düşündüm. Aramanın üstüne basınca Asır’ın üstü çıplak bir şekilde el hareketi çekerken kameraya yakalandığı bir fotoğraf çıktı. Onu aradım ama arabanın içinde bir yerde yükselen titreme sesi bana bunun beyhude bir çaba olduğunu kanıtladı. Asır’ın telefonu buradaydı.

Evden herhangi birini aramak için kayıtlara bakacağım anda asfalt zemine saçılan cam parçalarını toz eden ayakların sesleri kulaklarıma doldu. Üstüme bir gölge düştü.

“Plana sadık kalmalıydın, 17 Numara.”

Anıl’ın telefonunun ekranında beliren yeni aramayı görünce sertçe yutkundum. *Kıvırcık Salata*, arıyordu. Koray’dan başkası olamazdı. Bu aramayı ucunda ölüm bile olsa yanıtlamalıyım çünkü aksi durumda zaten farklı bir şey gerçekleşecek gibi görünmüyordu.

Korkumu dizginlemeye çalışarak telefonu indirdim ve kafamı zor da olsa üstüme düşen gölgeye çevirdim. Bana tepeden bakan kişi, iri yarı, maskeli bir adamdı.

Telefonun sesini kısıtım ve parmağımı ekranda kaydırıp aramayı yanıtladım. Koray artık bizi duyabilirdi ama onun sesi bize gelmezdi.

“Arkadaşlarımızla aramızda çok mesafe yok,” dedim, uyarıcı bir tonda. “Kaza sesini duymuş olmalılar, burada olmaları an meselesi.”

Maskeli, iri kıyım adam başını sağa doğru yatırarak bir an bekledi ve söylediklerimi düşündü. Tamam, o kadar yakın değildik ama Koray söylediklerimi duyduysa birkaç dakika sonra an meselesi olabilirdi.

“İnan bana, artık sizi hiç kimse kurtaramaz. Plana sadık kalmalıydın.”

“Benim bir plandan haberim yok.”

“Çünkü plan... Sensin.”

Uzanıp kapıyı açtığı anda kendimi Anıl'ın tarafına doğru atmak istedim ama onun tarafındaki kapıdan da bir ses geldi. İki adam, Anıl'la beni aynı anda olduğumuz taraftan zorla dışarı çıkardı. Anıl yarı baygın olduğu için onu dışarı çıkaran maskeli adama hiç müdahale edemedi ama ben hâlâ kendimdeydim. Beni dışarı çıkaran adamın bacak arasına dizimi geçirip ondan kurtuldum fakat ayakta duramadım. Dizlerimin üstüne düştüğümde başım öyle çok döndü ki neredeyse beni yeniden tutan adamın ayaklarına kusacaktım.

“Bırak onu!” Anıl'ın öfkeyle haykırdığını duydum ama kafamı çevirip ona bakamadım. Ne hâldeydi, ona ne yapıyorlardı, bilmiyordum ama acı çektiğini ses tonundan ve inlemelerinden anlayabiliyordum. “O bizden biri değil.”

İri cüsseli adam boğazıma yapıştı ve sırtımı arabaya çarptı. Gözlerimi açık tutmaya çalışmak gittikçe zorlaşıyordu. Başımı

çok sert çarpmış olmalıydım. Elim ayağım uyuşmuştu, hiçbir şey yapamıyordum.

“O, sizden biri,” dedi adam. “Ve sizden biri olduğu için planın en değerli parçası. Asır Karahanlı’ya söyle, bir tercih yapması gerekecek. Ya intikamını alır ya da intikamı onun yerine alınır.”

Sonrası benim için zifirî karanlıktı. Belki sert bir darbe aldım belki de zaten aldığım darbe yüzünden baygınlık geçirdim. Ne Anıl’a ne olduğunu öğrenebildim ne de Koray’ın aramasını yanıtladığımda duydukları sayesinde bize yetişip yetişemediklerini.

Bu yeni bir oyundu ve oyun kurucunun kim olduğuna dair bir tahminim vardı.

BÖLÜM 9

“ **O** nu yarı yolda bıraktığına inanamıyorum.”
“Ben kimseyi yarı yolda bırakmadım.”

“İtiraf et!” Elindeki papatyaları suratıma attı. “Bütün bunları bitirmek istedin ama hislerinle başa çıkamadın. Sen yapamayınca senin yerine bir başkası yapsın istedin.”

Derin bir nefesi sesli bir şekilde bırakarak topladığım papatyalara onun bana attıklarını da ekledim. “Ben bitirebilirim. Sadece her şeyi doğru yoldan halletmeye çalışıyorum.”

“Yalancı.” Küçük kız, salıncağa oturup sallanmaya başladı. Bense papatyaların arasına oturmuştum ve topladığımız papatyalardan taç yapmayı deniyordum. “Yalancısın sen. Zaten beni unutmayacağını söyleyerek de kandırdın beni. Şimdi de hem kendini hem beni hem de onları kandırmaya çalışıyorsun.”

Papatyaları yere atıp ayağa kalktım. “Yapmıyorum sana taç falan.”

“Yapma, sevmem zaten. İstedigimi de nereden çıkardın?”

Başımı hafifçe yana eğip omuzlarımı silktim. “Öyle hissettim.”

“Hep yanlış şeyler hissediyorsun anlaşılan.”

“Anlaşılan.”

Buz gibi soğuk, vücudumdaki her noktayı ağrıtabilecek cinsten yoğundu. Başım öne eğik, oturur pozisyondaydım. Kollarım tahminen demir sandalyenin kollarına kalın bir iple bağlanıp sabitlenmiş durumdaydı. Ayaklarım zemine basılı hâldeydi. Zemin ıslaktı ve bunu, ıslanan ayakkabıdan kolaylıkla anlayabilmiştim. Ayaklarım ıslaktı ve soğuk yüzünden kaskatı kesilmiş bir hâlde acıyordu. İçeride küf kokan nemli bir hava vardı.

Parmaklarımı oynatmayı denedim. Ellerimi zor da olsa oynatabilmiştim ama ayak parmaklarımı oynatamamıştım. Parmaklarımın ısınması gerekiyordu, hareket etmeliydim.

Ne kadar süredir bu pozisyonda bağlı olduğumu bilmiyordum ama bir anlığına kafamı bile kaldıramayacağımı sandım. Kafamı kaldırıp göz kapaklarımı araladığımda bir odanın tam ortasında olduğumu fark ettim. Duvarlar gri ve kirliydi. Birçok grafiti, kirli duvarları çirkin bir şekilde süslüyordu. Tavanda bazı delikler vardı ve içlerinden geçen kablolar aşağıya sarkıyordu. Duvarlarda rutubet izleri vardı. İçerisi su alıyor gibi görünüyordu.

Soğuk hava ve rutubetin o pis kokusu vücudumun direncini tamamen kırmıştı. Islanan ayaklarım, buz kesen bedenim ve deliniyormuş gibi ağrıyan başımın sağ tarafı nefes almamı dahi zorlaştırıyordu.

Birkaç dakika, belki de çok daha uzun, ne düşüneceğimi ve ne yapacağımı bilemeden öylece durdum. Zaman algımı tamamen yitirmiştim ve nefes almayı bıraktığım anlar bile oluyordu.

Yeniden.

Her şey yeniden.

Acılarım yeniden.

Bedenime yayılan soğuğu ezip geçen, öfke dolu bir titreme oldu. Başımı ellerimin arasına almak, hatta kafama defalarca vurmak ve kendimi cezalandırmak istedim. Yapamadım, yerimden bir milim bile kıpırdayamadım.

Bütün hislerim göğüs kafesimde toplanmış ve bir savaşa girişmişti. Savaşın taraflarını bilmiyordum, kimin kazanacağına dair de bir fikrim yoktu ama acısını ben çekiyordum. İnsanlar, hisler savaşıyordu ama acı çeken yalnızca bendim.

Sanki kendimi yeterince zorlarsam beni tutan iplerden kurtulabilecekmiş gibi büyük bir öfkeyle kurtulmayı denedim ama sadece canımı yaktım. Bu can yakıcı his ise beni öyle çok yordu, kızdırdı ki boğaz yakan çığlığımı atarken tek düşünebildiğim, aptallığımdı.

Aptaldım. Su içmeye indığım, Ozan'ın oyununa kandiğim, iyiliğine inanıp ölmemesi için çabaladığım, bütün bunları bilip sessiz kaldığım ve çok daha kötüsü, o sahil kenarında beklediğim için aptaldım. Bu yalnızca benim acı çektiğim aptal bir oyundu. Sadece acı çektiğim, durmadan ölümden döndüğüm aptal bir oyun.

“Yeter!” diye haykırdım boş odanın içine. “Yeter artık, yeter!”

Eğer şimdi bağlı olmasaydım ve elime bir silah verselerdi, hiç düşünmeden kendimi alnımın çatından vururdum. Hiç düşünmeden alırdım kendi canımı.

“Dayanamıyorum artık yeter!”

Boğazım yandı, bir de onun acısı eklendi diğer bütün acılarımın yanına. Gözyaşlarım buz kesen tenime akarken kendi kendime güldüm. Çünkü gözyaşlarım sıcaktı ve ben çok üşüyordum.

Öfkem bile bana zarar veriyordu. Kendimi öyle çok kasmış ve hırpalamıştım ki bir noktada dayanamadım ve bütün kaslarım aniden gevşedi. Başım arkaya doğru düştü.

Tavandaki, odayı pek de aydınlatmayan cılız ışığa diktim gözlerimi. Bu ışık gibiydim, güçsüz ve her an sönecek gibi...

Arkamdan bir ses yükseldi. Kilit döndü, kulp indi ve kapı gıcırdayarak açıldı. Tok ayak sesleri kısa sürede soğuk ve rutubetli odanın içine doldu. Ayak seslerini, zemine değen bastonun zayıf dokunuşu takip etti.

Göz kapaklarımı yarıya kadar indirip içimde dağlanıp büyüyen bütün korkunç hislerimi bastırdım. Sertçe yutkundum ve içime derin bir nefes çekerken gözlerimi bir anlığına kapattım.

Acıysa eğer beni yere düşüren ve bana ölümü arzulatan, kim olacaktı beni yeniden ayağa kaldırıp ölümümü arzulatanları öldüren.

“Yine bir aradayız,” dedi bana ölümü arzulatan. “Ama bu kez seni koruyabilecek kimse yok.”

Göz kapaklarımı aralayıp başımı indirdim. Öfke eğer insanı içten içe öldüren bir şeyse, ölümüm çok yakındı.

“Sonunda olmamız gereken yerdeyiz. Bunu Asır’ın çoktan yapması gerekiyordu ama iş bana düştü. Tek taşla iki kuş vura-cağım.”

Enver Karahanlı tam karşımdaydı. Bu kez siyahlara bürün-müştü ve o içindeki karanlığı gizleyen babacan görünüşünden eser yoktu.

Ozan’ın iş birliği yapacağı kişinin Enver Karahanlı olabileceğini en başında düşünmezdim. Ama sonra düşününce bundan daha iyi bir seçenek yoktu. Enver canavarı zaten ânını kollu-yordu ve Ali’den sonra Ozan onun yeni fırsatıydı. Ali’yi elin-den kaçırınca kuzeninin ölümünü araştıran Ozan’ı bulmuştu. Ozan’ın her detayı bilmesinden ilk anda anlamalıydım ama ben bunu Anıl’la kaza geçirdiğimizde anlayabilmişim.

“Buraya Ozan’la gelmen gerekiyordu. O seni bana sağ salim getirecekti ama senin yine aptallığın tuttu. Neyse ki hazırlıklıydık.”

Dudaklarım sanki sinirden mühürlenmişti. O konuşurken ben sadece çatık kaşlarla, burnumdan solur bir vaziyette onu dinliyordum.

“Ozan iyi çocuk, şu sizin Cem’in kuzeniymiş. Senin iyiliğini istiyordu ama daha çok istediği bir şey varsa o da kuzenini canavarlaştıranların köküne kibrit suyu döküp yakmaktı. Sen yine

de günahını alma çocuğun, asıl planımdan habersizdi. Namlunun ucundakinin sen olduğunu bilmiyordu.”

Enver canavarı kendi kendine güldüğünde başımı hafifçe sola yatırdım. Normal, sıradan bir şey anlatır gibi bana bütün bunları anlattığına inanamıyordum.

“Söylesene...” Bastonunu kaldırıp bana doğrulttu. “Torunumu beni öldürtmeye nasıl ikna ettin?”

Bastonunu indirip bana doğru birkaç adım attı. Gülümsemesi dudaklarından silinmişti ve yüzü ciddi bir hâl almıştı.

“Tam anlamıyla ölümden döndüm ve inan bu durum canımı çok sıktı. Oysaki Asır bir kere değer verdiği birinden sonradan nefret etse bile asla ona zarar veremezdi. Herkesi öldürür ama sevdiklerini öldüremezdi. Neredeyse dedesini öldürtüyordu. Zor kurtuldum. Eğer biraz daha oyalansaydım muhtemelen bir sonraki hamlesinde gerçekten ölecektim.”

“Beni ailemle tehdit ettin.”

“Ettim,” derken güldü. “Tabii ki edecektim. Hatta hâlâ sözümün arkasındayım. Güvenilir bir adama ihtiyacım var ve kardeşin yetiştirilmeye çok uygun.”

Öfke, içimde hiç bu kadar büyük yer edinmemişti. Çok öfkelenmiştim ama öfkeyi hiç bu kadar derinden hissetmemiştim. Bu his resmen canımı yakıyordu. Bundan nasıl kurtulacağımı bilmiyordum ama zaman geçtikçe öfkem tarafından sindirilip patlamaya hazır bir hâle geldiğimi hissediyordum.

“Torunumu bana düşman ettin. Dokuz yıl önce seni öldürüp bitirmeliydi bu işi. Artık ipleri elime alıyorum, buna bir son veriyorum.”

“Beni öldürdüğünde Asır’ın seni sağ bırakacağını mı sanıyorsun?”

Dudaklarını birbirine bastırırken kafasını iki yana salladı. “Tabii ki hayır.” Yüzünü buruşturdu. “Bu yüzden bu oyunun iki oyuncusu olacak. Biri sen, diğeri Asır.”

Sertçe yutkunarak gözlerimi ondan başka tarafa çevirdim. Tek isteğim serbest kalmaktı. Serbest kalıp onun üstüne saldır-
mak ve onu ellerimle öldürmek istiyordum. Eğer canını alırsam
daha fazla konuşamaz, oyun kuramaz ya da aileme zarar vere-
mezdi. Kardeşimi bu kanlı dünyaya alet edemezdi.

*Onur olmaz. Her şey olur ama Onur olmaz. Herkes ölür, herkes
zarar görür ama Onur olmaz.*

“Öldür beni,” dedim direkt. “Beni öldür, intikamını al ve
kardeşime elini sürme. Ben ölünce Asır da duracaktır. Öldür
beni, bitir her şeyi. Torunun canına karşılık, onu öldüren ada-
mın kızının canı.”

Enver canavarı bir anlığına durup sadece yüzüme baktı. İfa-
desi düz ama bakışları düşünceliydi. Bu durum midemin kasıl-
masına neden oldu. Bütün kararın onun tek bir düşüncesine
bağlı olduğunu bilmek beni bütünüyle sarstı.

Aniden koyverdiği kahkaha beni bir an içi hazırlıksız yaka-
ladı ama kendimi çabucak toparladım. Bastonunu birkaç kez
yere vurup bana gözlerini büyüttü.

“Çok geç,” dedi bağırır gibi yüksek bir tonda. “Bunu sana ilk
teklif ettiğimde kabul etmen gerekiyordu. Bundan sonra sadece
seni öldürmem hiçbir işe yaramaz.”

“Bundan sonra...” dedim tükürür gibi. “Seni de kurtarabile-
cek hiçbir şey yok.”

“Güzel bir planım var,” dedi gayet rahat bir tavırla. “Dinle-
mek ister misin?”

Ona sadece bakmakla yetindiğimde planını anlatmaya baş-
ladı. Onu dinledim, her cümlesini aklıma kazıdım ve ondan
iliklerime kadar nefret ettim.

Bu bir plan değildi, bir anlaşılmıyordu.

Defne Karaca, babasını özleyen ve annesine, yeterince yaramaz-
lık yaparsa babasının gelebileceğini söyleyen küçük bir kızdı. O

küçük kız büyüdü ama asla uslanmadı. Babasının gelmeyeceğini anladı ama küçük bir kızken kalbinde taşıdığı parlak umudu bir türlü söndüremedi.

Defne Karaca, kardeşi için canını verebilecek bir ablaydı. Her ne kadar bir araya geldiklerinde sürekli kavga eden abla-kardeş olsalar da bu, gerçeği değiştirmezdi. Bir ablaya göre kardeşinin canını yalnızca kendisi sıkabilirdi ve bir abla, kardeşi için bütün dünyayı karşısına alabilirdi.

Defne Karaca, hayalleri olan genç bir kızdı. Yaşamın bütün kusurlarına gülen, hayat enerjisini kaybetmeyen, normal biriydi. Şeker Portakalı'nı okuyup babasını hatırlamayı seven, henüz kariyerini planlarken sahnede kusursuza yakın görünebilmek için bir çikolatayı bile kendisine çok gören, film izlerken bir sonraki repliği tahmin edince oyunculuğun yanı sıra senaristlik de yapabileceğini savunan biriydi.

Ben 17 Numara olmadan önce bunlardan ibarettim. Ben buyum, olması gerektiği gibiyim. Gibiydim.

Sevdikleri için ölürken canı yanmazmış insanın. Belki tutunduğum gerçek bu olursa canım bu sefer yanmazdı.

Ağır ama hırıltılı nefeslerim soğuk, rutubetli odanın içine dolarken dişlerimi sıktım. İnsanın bir dayanma noktası vardı. Bir noktadan sonra hiçbir şeye dayanamaz hâle gelirdi insan. Hâlâ dayanıyordum, hâlâ garip bir şekilde o noktanın üstüne çıkamamıştım. Hırsım mı umudum mu yoksa öfkem mi beni bu kadar ayakta ve hayatta tuttu, emin değildim ama kendi sınıırma yaklaştığımı hissediyordum.

“Onu ikna et,” dedi Enver. “Tek başına buraya gelmesini ve seni kurtarmasını söyle.”

“Tek başına gelecek kadar aptal değil,” demekle yetindim. Öyle güçsüz hissediyordum ki, sanki beni çözseler ve kapıyı gitmem için açsalar yine de kalkıp gidemezdim buradan.

Fiziksel değildi yaram ya da acım. Onlar da vardı ama beni pes etmişliğe sürükleyen hiçbir şey fiziksel değildi. Beni

zehirleyebilir, bıçaklayabilir, silahla vurabilir, işkence edebilirlerdi. Bir şekilde sağ çıkabilirdim. Ne yazık ki şu an hiçbir şey fiziksel değildi.

“Aptal,” diye tükürür gibi konuştu Enver. “Sana olan aşkı onu aptallaştırdı. Onu buraya ben getiremem ama sen getirebilirsin. Birkaç sözün onu ikna eder. Hatta *gel* demen bile yeterli olacaktır. Öyle bir aptallık.”

“Torununun oyuncu değil, oyun kurucu olduğunu bilecek kadar tanıyorsun onu. Bile bile oyununa dâhil olmaz.”

Enver canavarı kaşlarını imayla kaldırdı. “Yapmayacaksın yani?”

Yalnızca omuzlarımı hafifçe kaldırmakla yetindim. Ne onun gözlerinin içine baktım ne de herhangi bir mimiğim oynadı.

Korkuyordum aslında. Bunca zaman korktuğumdan çok... Çok daha fazla korkuyordum. Kendim için değil, Onur için korkuyordum. Yaşadıklarımın aynısını değil ama benzerini yaşamama ihtimali midemi bulandırıyor. Midemi altüst eden çok şey vardı ama bu, en büyüğüydü. Bunun üstüne hiçbir duygum ya da ihtimal geçemezdi.

Sol gözümünden akan tek damla yaş, buz kesen tenime aktığında sertçe yutkundum. Zehirlendikten sonra çok fazla kustuğum için boğazım hâlâ ağrıyordu ve sanırım soğuk yüzünden ağrım iyice şiddetlenmişti. Buna ister istemez yüzümü buruşturdum. Başımın sağından başlayıp şakaklarıma uzanan keskin bir ağrı, gözlerimi açmamı dahi zorlaştırıyordu.

“Yine kaşınıyorsun.”

Soğuk ve metal bir şey boğazıma dayandı. Yerdeki kısıp bakışlarımı kaldırıp karşımda dikilen Enver canavarına baktım. Adamlarından biri boğazıma bıçak dayamıştı ve Enver pisliği bundan korkacağını sanıyordu. Sanırım boynumdaki bıçak izi yeterince belirgin değildi. Yoksa bunun beni korkutmayacağını anlamış olmalıydı.

“İşkence huyum değildir,” dedikten sonra cılız bir nefesi andıran bir kahkaha attı. “Onunla konuş.”

Ardımdaki adam bıçağı nefes alabileceğim kadar boşluk bırakmadan boğazıma bastırdı. Biraz daha ileri giderse boğazımda bir kesik açılabilirdi. Birkaç damla kan ve biraz acı. Belki acı dolu bir çığlık bile atabilirdim.

Enver Karahanlı telefonunu çıkarıp, “Şimdi...” dedi ve Asır’ı aramadan önce bana baktı. “Onu nasıl ikna edeceğini sen daha iyi bilirsin. Acele et.”

Enver canavarı görüntülü aramayı başlattığında henüz nefes bile alamamıştım. Asır’ın aramayı yanıtlaması bir saniyeden kısa sürdü. Sanki bu ânı bekliyordu.

Asır’ın endişeyle büyüyen gözlerine rağmen yüzünün her yanına sinen öfkesini gördüğümde sertçe yutkundum. Dağınık saçları, uykusuzluktan gözlerinin altında beliren mor halkalar ve uzamış sakallarıyla oldukça bitkin de görünüyordu.

“Defne,” dedi beni görür görmez. Ekranın hemen sağ alt köşesine gözlerim kaydı. Boğazıma bıçak dayayan adamın kafası görünmüyordu. Benim belimden yukarısı tamamen görünüyordu. Başımın sağ yanında açılan yaradan akan kan saçlarıma ve yüzümün sağına bulanmıştı. Korkunç görünüyordum ama bu artık pek de önemsedğim bir şey değildi.

“İyiyim,” dedim çatallaşan sesimle. “Daha kötü hissettiğim zamanlar olmuştu.”

Asır’ın kaşları çatıldı ve dudaklarını sıkıca birbirine bastırırken burnundan derin bir nefesi içine çekti. Bir şeyler görmeye, anlamaya çalışıyordu ama tek anlayabileceği kurtarılmaya muhtaç olduğumdu.

“Seni bulamıyorum,” dedi çaresiz bir şekilde. Onu belki de ilk kez bu kadar çaresiz görüyordum. Her seferinde hisleri daha yoğun bir hâl alıyordu. O da yorulmuş, tükenmiş görünüyordu. “Bana bir yol göster.”

Gözlerimi çevirip Enver'e baktım. Kaşlarını imayla kaldırmış, Asır'a beni kurtarması için yalvarmamı bekliyordu. Normal şartlarda bunu yapmalıydım da.

Enver canavarının bana anlattığı plan gözümün önünde şekillenirken kendi kendime nefes almayı sürdürmem gerektiğini hatırlatmak zorunda kaldım. Enver, acele etmem için önümde parmaklarını şıklattı. Gözlerimi Asır'a çevirip dişlerimi sıktım.

Şimdi ekranda sadece Asır değil, onun arkasından beni görmeye çalışan Barış ve Koray da görünüyordu. Koray'ın gözlerindeki endişeyi gördüğümde gözlerimi yavaşça kapatıp derin bir nefesi boğazıma batan bıçağa rağmen yavaşça alıp bıraktım.

Belki bir, en fazla iki cümle kurabilecek kadar vaktim olacaktı.

Gözlerimi yavaşça aralayıp Asır'ın gözlerinin içine baktım. Onlarca cümle haykırmak istediğini, tehditler savurup duyanları korkutmayı istediğini gözlerinde görebiliyordum ama bunun bana zarar verebileceğini bildiğinden sessizliğini koruyordu.

"Bunu intikamın say ve benim için kardeşimi koru." Ve ekledim: "Enver Karahanlı."

Boğazımı sıyrıp geçen bıçak bacağıma sertçe girdiğinde nefeslerim boğazıma dizildi. Yakıcı bir his bütün bedenime yayılırken acıyla inledim. Gözlerim yansa da acıyı içimdeki o karanlık köşeye gönderdim. Kendimi acıyla yarışır gibi kastım ve dişlerimi kıracak kadar sıkarken gözlerimi kapattım. Ne kadar kendimi zorlarsam zorlayayım boğazımdan yükselen acı dolu inlemeler birbirini takip etti. Göz pınarlarım sıcak gözyaşlarımla dolarken başımı öne eğdim.

Ölmek istemediğim kadar ölebilmeyi diledim.

Asır'ın tehdit dolu, öfkeyle karışık haykırıışları bulunduğu odada yankılanırken çığlıklarımı birer birer yuttum. Ne bir daha ekrana bakabildim ne de tek bir söz edebildim.

Enver canavarının iğrenç sesi, diğer bütün sesleri bastırdı. "Eğer onu kurtarmak istiyorsan yarın gece onu aldığım yere tek

başına geleceksin. Gözüm üzerinizde, oyun kurmaya kalkmayın. En küçük hatanızda onun canını alırım.”

Hiç beklemediğim bir anda bacağıma saplanan bıçak sertçe çekilince çığlığımı bastıramadım. Bacağımdan akan kan, sandalyenin etrafındaki su birikintisine damlarken tok sesi bir düzen içinde olduğumuz odada yankılandı. Acı içinde zangır zangır titrerken bir noktada irademi kaybettim. Kafamın içinde onlarca cümle döndü durdu. Asır’a gelmesinin bir şeyi değiştirmeyeceğini, bu oyuna kanmaması gerektiğini ve kardeşimi benim yerime korumasını, buraya benim için gelmesinden binlerce kat daha fazla istediğimi söyleyemedim.

Acı öldürmez aslında. Acı öldürseydi, ölmüş olurdum çoktan. Bu yüzden acı değildi insanı öldüren, pes etmektir. İnsan pes edince, alışınca, kabullenince ölürdü. Belki bir insana acırsanız ölebilirdiniz. Acıdım da öldüm demek istemiyorum ama sanırım ben acıdım da ölüyorum.

Kafamı kaldırıp loş ışığın yeterince aydınlatmadığı karşıdaki duvara baktım. Üstünde bir söz yazıyordu.

Keşkelerdir insanı tüketen.

Gözlerimi kapatıp sıktım ve yeniden açıp öyle baktım duvara. Hayal mi kuruyordum? Acıdan dolayı sanrı görmeye başlamış ve kendi kendimi duvar yazısı gördüğüme mi inandırmıştım? Bilmiyorum ama bu oldukça manidar bir duvar yazısıydı.

Sanırım sadece biz değildik keşkelere tutunan ve tükenen.

Artık bacağımdan akan kan, ayaklarımın içine daldığı su birikintisine damlamıyordu. Tenimin daha önce buz kestiğini sanıyordum ama bu kez taşa dönmüş kadar soğuk hissediyordum. Buna rağmen cayır cayır yanıyordum da. Ateş ve soğuk birbirine girerken başımı olabildiğince kaldırıp arkaya attım. Dudaklarım birbirine yapışmış ve kurumuştu. Öyle ki onları ayırmaya gücüm bile yetmedi.

Nasıl oldu, bilmiyordum. Gözlerimi kapattım ve bir daha açtığımda bacağıma birinin dokunduğunu hissettim. Zaman algımı tamamen yitirdiğimi ve bilincimi açık tutmakta zorlandığımı ancak o zaman idrak edebildim.

Korkarak başımı indirdiğimde maskeli bir adamın bacağına sardığını gördüm. Yanında ilk yardım çantası vardı ve ben bunu fark edene kadar çoktan işini bitirmişti. Beni uyutmuş olabilir miydi? Bilmiyordum ama acıdan uyanmamam mümkün değildi. Muhtemelen ben zaten baygınken uyanmamam için bana bir iğne yapmıştı.

“Garip,” dedim, acı içinde yanan boğazımdan yükselen titrek sesimle. “Bunu neden yaptın?”

Maskeli adam kafasını kaldırıp yüzüme baktı. Gözleri maviydi ama o kadar. Görüşüm bulanıktı, maskesini bile tam olarak seçemiyordum. Eğer bana maskesinin ayrıntılarını sorsalardı, sadece renginin siyah olduğunu söyleyebilirdim.

“Ölüm şeklin kan kaybı olmayacak.”

Kulaklarım tıkanmış gibi sesleri boğuk duyduğumu o an fark ettim. Gözlerimi kısıp derin ama zorlu bir nefesi içime çektim.

“Öleceğim, değil mi?”

İlk yardım çantasını toplayan adam bir an durup bana baktı. Belki kalbinde bir nokta, bu sorum karşısında sızladı ama bunu belli etmedi. İçine derin bir nefes çekerek sorudan kaçtı ve kafasını çevirip çantayı toplamaya devam etti.

“Şimdi olmasa bile yakın zamanda bir şekilde ölecektin zaten. Bir insanın bunca acıyla uzun süre hayatta kalması mümkün değil.”

Adam çantayı toplayıp ayağa kalktı ve kapıya doğru yürümeden önce durup başımdaki yaraya dokundu. Yüzümü buruşturduğum sırada elimin altına metal bir şeyin girdiğini hissettim. Sonra adam hızlıca geri çekilip kapıya doğru ilerledi ve görüş açımdan çıktı.

“Hallettin mi?” diye sordu arkadan biri. Sesler o kadar boğuktu ki iki ayrı kişi olduğunu, yanımdan ayrılan mavi gözlü adam cevap verince anlamıştım. “Hallettim.”

“Bu yaptığının sorumlusu sensin.”

“Biraz daha müdahale etmeseydik bıçak yarısından ölecekti. Ölüsü bir işimize yaramazdı.”

“Hesabını verirken de bu kadar cesur ol.”

Kapı açıldı, kapandı ve kilitlendi. Soğuk odada yalnız başıma kaldığımda başımı eğip elimin altındaki metale baktım. Bu bir bıçaktı.

“*Yanlış, baştan sona yanlış. İkimiz de ölene dek yalnız...*”^{*} diye fısıldadım kendi kendime. Birkaç saattir şarkı söyleyerek ayık kalmaya çalışıyordum. Çoğu şarkının birkaç nakaratından fazlasını hatırlayamıyordum ama sanki şarkılar eskisinden çok daha anlamlı bir hâle gelmişti. Yaşanmışlıklar şarkıları anlamlı kıldırı ve sanırım yeterince yaşanmışlığım vardı.

“*Kimse yeni yara açamaz artık. Çok canımı yandı acımaz artık. Bugün düşerse yarın kalkar. Bu kız kendine acımaz artık.*”^{**}

İyice kuruyan boğazım yüzünden şarkının devamını söyleyemedim, öksürük krizi tuttu. Boğazım parçalanırcasına büyük bir acıyla öksürürken aldığım metalik tat yüzünden dilimi damağıma bastırıp yüzümü buruşturdum.

Kapının kilidi döndü ve ses, loş ışıkla aydınlanan rutubetli odada yankılandı. İçeri giren maskeli adam kapıyı kapatacağı anda bağlı olmam gereken sandalyenin boş olduğunu fark etti. Geriye adımlamaya kalktığı anda kapıyı sertçe itip kapattım ve zaman algımı yitirdiğim için ne zamandır beni sandalyede bağlı tuttuğunu bilmediğim ipleri adamın boynundan geçirdim. Adam ellerini iple boynu arasına geçirip nefes almaya çalışırken

* Melis Kar ve Halil Sezai tarafından seslendirilen “Yalnız Masal” adlı şarkıdan bir bölüm.

** Model grubu tarafından seslendirilen “Sarı Kurdeleler” adlı şarkıdan bir bölüm.

sağlam bacağımla dizlerinin arkasına tekmemi geçirdim. Bu hareketim bana pahalıya patladı. Adam dizlerinin üstüne düşerken ben de yaralı bacağımla ayakta kalamadım ve ardından yere yığıldım. Yine de ipleri bırakmadım.

Canımı yakabilirlerdi ama kurtulmaya olan umudumun verdiği gücü benden alamazlardı.

Adam yaralı bacağıma elini bastırıp canımı yakmaya çalıştığında ikinci hamlem onun canını benden çok daha fazla yaktı. Bir anlığına boğazını saran ipi tek elle tuttum. Kurtulacağını sanıp hareketlendi ama ayakkabımın kenarına sıkıştırdığım bıçağı alıp eline sapladığımda acı dolu haykırışı boğazına dizildi. Bıçağı saplayıp ipi iki elime iyice doladım ve saniyeler sonra nefesi tamamen kesilen adam baygın bir şekilde yüzüstü yere yığıldı.

Nefes nefese kendimi geriye atıp sırtımı duvara yasladım. Acıyla yanan yaramın üstüne elimi bastırıp sessizce inledim. Kalkmam, bu odadan çıkmam gerekiyordu ama o gücü bir türlü kendimde bulamıyordum. Kendimi yukarı itmek, bir şekilde yeniden ayakta bulmak istiyordum ama kalan bütün gücümü bu adamda harcamış olmalıydım ki yapamıyordum.

Ciğerlerimi yakan soluklarımın düzene girmesini beklerken acıyla kıvrandım durdum. Yapabilirim, sonuna kadar gidebilirim sanıyordum ama bedenimin bana ihanet edeceğini bilmiyordum. Ben *dayan* dedikçe sanki *pes* diye bağıırıyordu.

Başımı geriye atıp dişlerimi sıktım ve kendimi kasabildiğim kadar kastım. Gözlerimi bir anlığına kapatıp açtığımda garip bir his içimi doldurdu.

"*Hadi.*" Yanı başımdan hiç beklemediğim anda bir ses yükseldi. "*Hadi, kalk.*"

Başımı zor da olsa sağa çevirdiğimde rüyalarımın baş mimarı küçük kızın kocaman açtığı gözlerle bana baktığını gördüm.

"*Hadi Defne.*" Kolumdan tutup beni yukarı kaldırmayı denedi ama bunu yapmak için fazla zayıf ve küçüktü. "*Buraya kadar gelmişken pes edemezsin. Bu senin son şansın olabilir.*"

“Bir rüya...” derken dudaklarımın arasından acı dolu bir serzeniş kaçtı. Başımı iki yana sallarken ağlamaya başladım. “Yine oldu, yine dayanamadım ve kendimden geçtim. Uyandığımda yine canımı yakacaklar.”

Ellerimi yüzüme bastırıp hıçkırıklara boğuldum. Küçük kız beni kolumdan yukarı çekmeye, ayağa kaldırmaya çalışıyordu ama bütün ağırlığım zeminle bütünleşmiş gibiydi. Öyle ağır hissediyordum ki sanki acılarım tonlarca yük olup beni zeminden kalkamayacak hâle getirmişti.

“Rüya değil,” diye ikna etmeye çalıştı beni küçük kız. *“Hâlâ kurtulmak için zamanın var. Ben sana destek olmaya geldim.”*

“Deli miyim ben?” diye sertçe çıkıştım ona. “Eğer bu bir rüya değilse delirmiş olmalıyım.”

“Delisin ya da değilsin, fark etmez. Şimdi ayağa kalkacak ve buradan çıkacaksın. Yoksa ne olacağını biliyorsun.”

“Öleceğim.”

“Kendin için pes ettiysen kardeşin için ayağa kalk!”

“Canım acıyor.”

“Unuttun mu?” Yüzüme bastırdığım elimi çekip tuttu. *“Acı değil, pes etmek öldürür insanı.”*

Küçük kızın yüzüne birkaç saniyeden biraz uzun baktım. Nasıl oldu, bilmiyordum ama elimden tutup beni ayağa kalkmam için çektiğinde bir şekilde ayağa kalkabildim. Göz açıp kapayınca ise elim küçük kızın elinde değil, duvardaydı. Duvardan destek alarak ayakta duruyordum.

Korkuyla titreyerek derin bir iç çektim. Düşünmek için yeterince vaktim olsaydı kendimi deli ilan ederdim ama neyse ki yoktu.

Ağırlığımı sol bacağıma verip sekerek zorla kapıya ulaştım. Kilitli olmayan kapıyı kolayca açıp hafifçe araladım ve dışarıya baktım. Uzun, kirli duvarların göremeyeceğim noktaya kadar uzandığı loş ışıklı bir koridordu. Görünürde kimse yoktu ve herhangi bir ses de duyamıyordum.

Zamanla yarıştığımı düşünerek odadan çıktım ve kapıyı ardımdan kapatıp kilitledim. Duvardan destek alarak, dar görüşümle, aralıklarla dönen başımla ve sürekli bulanık midemle ilerlemeye başladım. Seslere dikkat kesiliyor ve zorunda kalmadıkça gözümü dahi kırpmıyordum. Nefeslerim hırıltılı ve boğazım kuruydu.

Koridorda dönüp yukarı çıkan merdivenlere ilerleyeceğim anda gördüğüm manzarayla irkilip kendimi geriye attım. Duvara tutunuyor olmasaydım yere düşerdim ve düşersem bir daha kalkabileceğimi hiç sanmıyordum.

Koridorun kenarında boğazından bıçaklanarak öldürülüp bırakılmış maskeli bir adam vardı. Kan hâlâ oluk oluk akıyordu, yeni öldürülmüştü.

Katil...

Sağıma ve soluma büyük bir korkuyla bakıp yutkundum. Kimse yoktu, etraf sessizdi. Katil her kimse gitmişti.

Elime gizlice bıçağı veren ve kurtulmamı sağlayan mavi gözlü adamı düşündüm. Muhtemelen oydu ve bu adam...

Ardımda kalan koridordan yükselen adım sesleriyle kendimi diğer koridora attım ve sırtımı duvara yasladım. Hemen yanımda iki büklüm duran ölü adama çevirdim bakışlarımı. Telefonu elinin hemen yanına düşmüştü ve ekran açıktı.

Bu adam bir dakikadan kısa süre önce ölmüştü.

Kilidin döndüğünü duyduğumda koridordan yükselen adımların olduğum odaya doğru atıldığını anladım ve hemen yerdeki telefona uzanıp aldım. Var gücümle kendimi merdivenlere doğru atıp tırabzanlara tutuna tutuna basamakları çıkmaya başladım. Olduğum odada cam yoktu. Bu da demek oluyordu ki bodrum kattaydım. Üst katta çıkış olmalıydı. En azından bunu ümit ediyordum.

Merdivenleri çıkarken parmağımı ekrana bastırıp açıkta tuttum. Zamanım yoktu. Bu yüzden hızlıca aramalara girdim ve

gözüm son arananlara kaydığında bir sonraki adımı atmakta güçlük çektim.

Akın Varol.

Yalnızca iki dakika önce yapılmış bir arama. Yirmi dört saniye süren konuşma.

İhtimaller kafamın içinde birer senaryoya dönüşüp oyuncuların eline düşerek sahnede canlanırken nefeslerim ağırlaştı. Adımlarımı attım, merdivenleri aştım ve çıkışa giden kapıyı gördüm ama kafamın içinde sahnelenen oyunların içinden çıkamadım.

Sadece iki dakika önce yapılan aramayı tekrarlariken kendimde olduğumu sanmıyordum. Ardımdan yükselen ayak sesleri kafamın içinde sahnelenen oyunların seslerine karışırken kapıya ulaştım. Kapıyı açtım, kendimi dışarı attım ve gün ışığı gözlerimi alırken telefonu kulağıma yastıdım. Akın'ın sesi telefonun ucundan duyuldu.

“Efendim?”

“Seni öldüreceğim,” dedim kin dolu bir sesle. Kinim, öfkem beni yeniden ayağa kaldırmış ve gözlerimi açmıştı. Bütün bednim bir elektrik gibi içime yayılan öfkeyle uyuşmuş, acılarımı bastırmıştı.

“Defne!” diye şaşkınca haykırdı Akın. “Sen misin?” Arkada bir gürültü koptu. “Telefonu açık tut, Koray nerede olduğunu bulacak.”

Tutunup destek alabileceğim bir duvar ya da herhangi bir şey olmadığı için adımlarımı yeterince hızlı atamadım. Suratıma çarpan sert rüzgâr, gözlerimi açmakta zorlanacağım kadar ağrıtan gün ışığı nevrime iyice döndürdü. Nereye doğru yürüdüğümü bir süre anlayamadım. Hatta ne kadar ilerlediğimi de... İlerleyip ilerleyemediğimi bile çözemedim.

“Asır...”

“Sana geliyor.”

“Yalnız.”

“Yalnız,” diye tekrar etti Akın. Ona o kadar güvenmiyordum ki aramayı sonlandırıp polisi aramak istedim. Buradan bu bacakla kaçmam mümkün değildi. Kendime şans yaratmak zorundaydım.

Aramayı sonlandırıp polisi aradım. Telefonu yeniden kulağıma yasladığımda ve bir kadının sesi telefonun ucundan duyulduğunda bütün umutlarım bir bir yeşerdi.

“155 Polis İmdat, nasıl yardımcı olabilirim?”

“Ben Defne Karaca,” dedim büyük bir umutla. “Enver Karahanlı tarafından öldürülmek üzereyim.”

Bu benim arkadan ağzımın üzeri kapanmadan ve telefon elimden alınmadan önceki son cümlemdi. Sonra dünyam yeniden karanlığa gömüldü ama ben bunun için üzülmedim. Çünkü eğer bu bir oyunsa ve kartlar dağıtılacaksa, bunu yapan bu kez ben olmalıydım.

BÖLÜM 10

“**D**efne!” Adım kulaklarımda yankılandığında ağırlaşan göz kapaklarımı açmaya çalışıyordum. “Defne gözlerini aç, bir şey söyle.”

İçime çektiğim nefesler yarım yamalaktı. Sırtım bir yere yaslıydı ve bacaklarım öne doğru uzanmıştı. Boynumda soğuk bir metalin hissi vardı ama bıçak gibi değildi. Ağırlık yapan cinsten bir metaldi.

Beni uzun süre tuttukları soğuk, rutubetli ve ıslak odada olmadığını hemen anladım. Bizi başka bir yere getirmiş olmalıydılar. Daha uzak ve daha ıssız bir yere.

Duyup duymadığımı bilmeden, “İyi olacaksın,” dedi Asır. “Söz veriyorum bu son.”

Gelmişti, beni kurtarmak için kendi ayaklarıyla oyuna dâhil olmuştu. Ne düşünüyordu, aklında bir plan var mıydı, bilmiyordum ama bunun son olduğunu biliyordum.

Ağırlaşan göz kapaklarımı zor da olsa araladığımda onu görebildim. Boynunda demir tasma takılıydı ve tasmanın zinciri, ardındaki kirli duvara uzanıyordu. Kendini zorlamış, bana yaklaşabildiği kadar yaklaşmıştı ama hâlâ en az on adım kadar uzğımdaydı. Onu görüntülü aramada gördüğümünden çok daha

kötü görünüyordu. Tamamen dağılmış durumdaydı ve bunca zamandır güçlü bir duruş sergileyip herkese karşı ölümcül bir hava yaratan adamdan eser kalmamıştı. Karşımda gözlerimin içine bakıp benden bir cevap bekleyen ve bu cevabın iyi olmasını umut eden korkmuş bir adam vardı.

Korktuğu şey benim ölümümdü.

“Özür dilerim,” dedi bana biraz daha yaklaştırmaya çalışırken. Oysaki boynundaki tasmanın ona izin verdiği son noktadaydı, bir santim bile yaklaşamazdı ama o yine de deniyordu. “Sahil kenarında sana veda etmeliydim.”

Onun çabası beni öyle çok etkiledi ki, sırtımı duvardan ayırıp ona biraz olsun yaklaşmak istedim. Onun gibi benim de boynumda demir bir tasma vardı. Bacağımı hareket ettirmeye çalıştım ama yapamadım. Bacağım kaskatı kesilmişti ve hareket ettiremeyeceğim kadar keskin bir ağrı her yanını sarmıştı.

“Bunu ben seçtim.” Kendime kızmak istedim ama zaten yeterince ceza çektiğimi bildiğimden kızamadım da. “Seni değiştirmeyi ben istedim.”

“Neden?” diye sordu gerçek bir merakla. “Neden bunu kendine yaptın?”

Güç bela kendimi ileri itip ona yaklaşmayı başardım. Daha doğrusu elimi ona uzattığımda elimden tutup çekebileceği kadar aramızdaki mesafeyi kapatabildim. Elimi tutar tutmaz beni kendine doğru çekti. Kolları bedenimi sararken başımı göğsüne bastırdı. Elleri, kirli ve kanlı saçlarımı şefkatle okşarken bütün bedenimi ona yasladım. Bir duvara yaslanır gibi yaslandım ona. Gözlerimi kapatıp derin bir nefesi güçlkle içime çektikten sonra onu yavaşça bırakmaya başladım.

Şimdi kendimi güvende hissediyordum. Sanki ne olursa olsun, işin sonu nereye varacak olursa olsun Asır bir şekilde beni güvende tutacaktı. Sıcak kolları soğuk bedenimi sıkıca sarıldığında zorlanarak aldığım nefesler yavaş yavaş düzene girdi. Burada, onun kollarının arasında uyuyabilirdim. Etrafımızda

büyük bir curcuna kopabilirdi. Ölüm tehditleri üzerime yağabilirdi ama onun beni sıkıca saran kollarının arasında hiçbir tehdit beni korkutamazdı.

Bu şekilde hissettiğim için kendime şaşıırıyordum aslında ama artık inkârın bir önemi kalmamıştı. İnkâr edince değişmiyordu hiçbir şey. İnkâr edince uykumdan uyanıp ona baktığımda hissettiklerim değişmiyordu. O yanımda uyurken ve ben bütûn soğukluğuma rağmen kollarının arasında sıcacık hissederken inkâr beni yalnızca mutsuz ediyordu. Mutsuz olmak için yeterince zamanım yoktu.

“Seni sevebilmek istedim,” diye itiraf ettiğimde Asır’ın, saçlarını okşayan sıcak elleri durdu ve kaskatı kesildi. Belki son nefeslerimi veriyormuş gibi hissetmesem bunu ne ona ne de kendime itiraf edebilirdim. Artık kaçacak yerim ya da sığınacak bahanem yoktu.

“Eğer kalırsam değişirsin sandım. Gerçekleri, babamın kız kardeşinin katili olmadığını sana kanıtlarsam yarattığın bu kanlı dünyanın yanlış bir başkaldırı olduğunu anlarsın sandım. Seni yanlış yola ittiler ama ben seni o yoldan çektim, demek istedim. İyileşti, cezasını çekti, pişman oldu ve...” Sertçe yutkunup kafamı hafifçe geri çektim ve Asır’ın yüzüne baktım. Gözleri doluydu ve akan birkaç damla gözyaşı yanağından çenesine doğru süzölmüş bir hâldeydi. “Ben artık onu sevebilirim.”

Elimi kaldırıp onun gözyaşlarıyla ıslanan yanağına bastırdım. “Sen *baban, kardeşimin katili* dediğinde sana neden hiç inanmadım biliyor musun?”

“Neden?” diye sorduğunda, “Çünkü ben babamın küçük kızım ve onun dünyada en sevdiği şey küçük kız çocuklarıdır,” diye yanıtladım onu. “Ben babama kendimden daha çok güveniyorum. Sen karşıma geçip kanıtlarla bile baban katil desen, yine de inanmam sana.”

Asır’ın göz kırptığında art arda süzölen gözyaşlarını elimle silerken itiraflarıma devam ettim. “Ve sonra benzer bir inatçılığı

sana karşı beslemeye başladım. Kim ne derse desin, değişecek demeye hazır bir hâle geldim. İnsanlar, insanların öfkelerini inşa edebilir ve onları dünyanın en kötü insanına dönüştürebilirler. İşin iyi tarafı, insanlar değişmek istediklerinde sevginin de insanı değiştirebiliyor oluşu.”

Başımı daha fazla yukarıda tutamadım. Başımı yeniden eğip onun göğsüne yaslanacağım sırada elini çeneme yerleştirerek bana destek oldu.

“Sana sadece zarar verdim. Yine de beni sevebilir misin?”

“Sevebilirim.”

Asır’ın sıcak dudakları soğuk dudaklarıma dokunduğunda sevebilirim *seviyorum* oldu. Onlarca acımın mimarını severken, onun iyiliğini isterken buldum kendimi. Her yanı karanlıktı ama göğsünün solundan yükselen göz kamaştırıcı bir ışık vardı. Bu ışık ellerini kana bulamayan, küçük kız kardeşini kaybetmeyen o gence aitti. Kurtarılmayı bekleyen gencin ışığıydı.

Beni öpüyor olmasaydı ona şunları söylemek isterdim: *Her evrende, iyi ya da kötü hâlde birbirimiz için yaratıldığımızı hissediyorum. Acısıyla tatlısıyla... Canım acırken sevebiliyorsam seni ve nefret ediyorken sevebiliyorsan beni, bütün ihtimallerde sevebiliriz birbirimizi.*

Bulduğumuz odanın kapısı gıcırdayarak aralandığında Asır geri çekilmedi. Bu bir şehvet öpücüğü değildi, sevgi öpücüğüydü. Bizi birbirimize çeken hiçbir zaman şehvet olmamıştı. Sevgi dolu da değildik aslında ama ne derler, *asla asla deme*. Birbirinden kaçan iki kişi yolları ayırmaya çalışsalar bile farkında olmadan karşılaşırlar. Ve bu karşılaşmalar bir süre sonra kaçış değil, buluşma olur.

“Bu manzarayı göreceğime keşke seni kardeşinin boş mezarına gömseydim. Kardeşinin ölüsünü bile bulamadığımızda boş mezarının başında dualar ederken yaptığın şu gösteri...” Enver canavarının adım sesleri odanın içine dolarken Asır geri çekilip başını dedesine çevirdi. “Mezar boş olduğu için geçirdiğin sinir

krizleri, bizi insanlara rezil etmen ve zorla mezarlıktan dışarı çıkarılman...” Enver canavarı derin ve sesli bir iç çekerek devam etti: “Kardeşinin yerine o mezara seni koysaydık, en azından şu manzarayı görmüş olmazdım.”

Asır’ın bakışları anında sertleşirken kalbinde gördüğüm o ışıktan eser kalmadı. Tamamen karanlığa bürünürken ölümcül bir hava saçmaya başladı. Öfkesi ve sevgisi... Aslında bütün hislerini o kadar derin ve büyük yaşıyordu ki bir noktadan sonra korkutucu bir hâl alıyordu.

“Ne bakıyorsun öyle?” derken bizden birkaç metre uzakta durdu Enver. Bastonunu kaldırıp tiksindir gibi bir tavırla Asır’a doğru salladı. “Tek yapman gereken o akıl hastanesine girip...” Bastonuyla beni gösterdi. “Bunu küçükken öldürmektir. Onu öldürünce bitecekti her şey. Kardeşinin kanı yerde kalmayacaktı. Kana karşı kan. Ama sen ne yaptın?” Bastonunu sertçe yere vurdu. “Delirdin. Hastaneye delir diye sokmadım seni. Bir kişiyi öldürecektin, yüzlercesini değil. Herkes ölmeyi hak eder diyerek katliam düzenleyeceğine ve oyunlar kurup hastalıklı düşüncelerini besleyeceğine şunu öldürecektin!”

“Küçük bir kız çocuğu ölümü hak ediyorsa herkes eder sandım,” diye yanıtladı onu Asır. Ege’nin daha önce Asır’ın onların akıllarına işlediği düşüncenin bu olduğundan bahsettiğini anımsadım. Bu düşüncenin doğuşununsa bu olduğunu şimdi anlıyordum.

“Şimdi de beni mi suçluyorsun?” Enver pisliği alaya alır gibi esaslı bir kahkaha patlattı. “Ben sana vahşi bir adam ol demedim. Koruman gereken bir soyadın vardı. Sen soyadımı kirletme diye yıllardır arkamı temizliyorum. Bilerek arkanda bıraktığın şu izler var ya...” Enver başını iki yana sallarken derin bir iç çekti. “Onları temizlemeseydim polisler çoktan seni ve o çeteni yakalamışlardı. Bir çetenin var olduğunun farkındalar, peşinizdeler ama sayemde izlerinizi takip edemiyorlardı. Sırf sen soyadımı kirletme diye bunca eziyeti çektim ama bu...”

Enver bir hışımla bana döndü ve yüzü öfkeyle kasılırken burnundan nefretle soludu. Bize yaklaşmaya cesaret edebilseydi bana zarar verebilecek kadar büyük bir öfkesi vardı ama yaklaşmıyordu. Bağlı olmamıza rağmen korkuyordu.

“Polise adımı verdi!” diye haykırdı bir anda. “Kaçtı ve polisi arayıp onu öldüreceğimi söyledi. Onca vahşetten sonra aranan yalnızca sen değilsin, ben de aranıyorum. Hepsi bunun yüzünden.”

Asır dönüp bana baktığında omuzlarımı hafifçe kaldırıp umursamaz bir tavırla, “Bazen tek bir cümle yeter bir adamı bitirmeye,” dedim. “Ölecek olsam da arkamda bu pisliği soyadıyla gururlanırken sağ bırakmayacağım.”

“Paranın satın alamayacağı bir şey olduğunu mu sanıyorsun?” diye alayla sordu Enver. “Aranabilirim, yakalanabilirim ve hatta soyadım karalanabilir ama ben sıradan biri gibi hapse tıklacak kadar aciz değilim. Adaletle olan güvenini babandan aldığın nasıl da belli.”

“O dilini kesersem adaletle olan güvenimi yakından tadarsın!” dedim tiksinti dolu bir ifadeyle. Benliğimden yayılan öfke-den keyif alıyormuş gibi içini çekti.

Ödevimi hazırlarken izlediğim işkence dolu videolar midemi bulandırsa da katillerle ilgili okuduğum romanlar birer hayal dünyasına ait olduğu için altını çizdiğim işkence dolu satırlar bana zevk verirdi. Vahşet gerçek olunca, bir hayal dünyasının dışına taşıp insana gerçek anlamda zarar verince dehşete düşer, vahşetten nefret ederdim. Şimdiyse tam aksine, Enver canavarına ellerimle işkence etmek istiyordum. Bundan nefret ediyordum, midem bulanıyordu ama onun bunu hak ettiğini bilmek içimdeki vahşi dürtüleri uykusundan uyandırıyordu.

“Adamlarımdan birini boğup eline bıçak sapladığında ve kaçmak için başka birinin boynunu deşip öldürdüğünde anlamıştım babandan bir şeyler kapıldığını.”

Asır bu kez bana gerçek bir korkuyla baktı. Gözleri irileşirken gözlerimde bunun gerçek olup olmadığına dair bir belirti aramaya başladı. Birilerine zarar verebileceğimi, kaçmak uğruna her şeyi göze alabileceğimi biliyordu ama katil olmamak için kanımın son damlasına kadar direneceğimin de farkındaydı.

Bir katil değildim. Eğer bir katil olacak olsaydım adamın ipe nefesini kesip bayıltmaya çalışmak yerine boğazını gerçek manada deşerdim. Eline bıçağı saplamaksa bir zorunluluktur. Kori-dordaki adamı ben öldürmemiştim ama Enver pisliğinin bu şekilde düşünüp bana yaklaşmaması işime gelirdi.

“Onu bırak.” Asır, gözlerini üzerimden çekerek dedesine baktı. “Bana ne istersen yapabilirsin. İstersen gerçekten o boş mezara diri diri de gömebilirsin. Defne’yi bırak, onun başından beri bir suçu yoktu. Bu işi burada bitirecek olursan hayatta kalırsın.”

“Torunumu bir vahşi olsa bile ellerimle öldüreceğimi mi sanıyorsun?” diye gerçek bir merakla sordu Enver. “Sen benim torunumsun, sana en az kardeşin kadar değer veriyorum. Annen ve baban seni bırakıp gitmiş olsalar da ben bunu yapmadım. Bunun nedeni yalnızca intikamın değildi.”

“Senin tek derdin soyadın!” diye bağırdı Asır. Öfkelense bile nadiren sesini yükseltirdi. Kavga ederken ses tonunu kısar ve ölümcül bir hava yaratırdı ama şu an kendini kontrol etmiyordu. “Beni değil de Defne’yi öldürecek olursan inan bana, paran bile seni kurtarmaya yetmeyecek.”

“Farkındayım, bu yüzden güzel bir oyunum var.” Enver parmağını şıklattığında arkada bekleyen adamları harekete geçti. Yan tarafımıza, aralarında belli bir mesafe olacak şekilde iki sandalye yerleştirdiler. Ardından elleri Asır’la boynumuza dolanan demir tasmaların kalın zincirlerine dolandı ve bizi aynı anda geriye doğru çektiler. Ben güçsüzdüm, bu yüzden arkaya çekilirken direnemedim ama Asır beni tutup kendine sıkıca bastırarak buna engel olmaya çalıştı. Ne yazık ki bu, ikimizin de nefesini

kesecek bir hamle oldu. Asır beni bırakmak zorunda kaldı ve onu arkaya büyük bir güç sarf ederek çekmeye çalışan adamlara engel olmayı kesti.

Boynumdaki tasma nefesimi yeterince kesmemiş gibi zincirden tutulup yukarı çekildim ve zorla ayağa kaldırıldım. Ayaklarımın üzerinde duramadığım için de tasma nefesimi iyice kesti ve gözlerim kısa sürede karardı. Sandalyeye oturtulmasaydım kendimden geçmeme ramak kalmıştı.

Boğazımı yakıp kavuran sert bir nefesi içime çekerken olanları ancak idrak edebildim. Asır'ı karşımdaki sandalyeye büyük bir cebelleşme sonucu oturtmayı başarmışlardı ve onu orada tutmak için başıma bir silah dayamaları gerekmişti. Metalin soğuğu artık tenimden bile sıcak geliyordu. Bu yüzden silahı hissedebilmek için Asır'ın gözlerini takip etmem gerekti.

“Basit bir oyun oynayacağız.” Enver eline aldığı altı mermi kapasiteli Revolver tabancayı dikkatimizi çekmek ister gibi salladı. “Rus ruleti.” Elindeki tek mermiyi yerleştirip topu çevirdi. “Hayatta kalan kim olursa planım ona göre şekillenecek.”

Plan değil, anlaşma.

O tanıdık tehlike hissi tekrar benliğimi sarmalarken ürpermemi bastırmaya çalıştım. Hiçbir duygu beni olacıklardan koruyamazdı. Acı değildi öldüren, pes etmektir, evet ama bu bir pes ediş de değildi. İnsan pes etmediğinde de kendini namlunun ucunda bulurdu.

“Öldür beni!” diye haykırdı Asır. Bir an için nefes almayı bırakmış gibi göründü. Öyle büyük öfkeye kapılmıştı ki bu ona nefes dahi aldırmamış olmalıydı. “Birimiz ölsün istiyorsan o ben olacağım. Seni öldürecek kişi benim, soyadını kirleten benim. Bütün bu kanlı dünyayı yaratıp oyuncularını seçen benim. Bütün bunları bitirmek istiyorsan ölmesi gereken tek kişiyim.”

“Biriniz soyadımı kirlettiniz, diğeriniz bunu açığa çıkardınız. Hayır, bunu ben değil, siz yapacaksınız. İçinizden biri diğerinin katili olacak.”

Yüzünde dehşete benzer bir ifadeyle gözlerini bir anlığına Enver canavarından alıp bana çevirdi. Dehşeti gözle görülür biçimde büyüdü.

Daha önce bu işin sonunda ikimizden birinin öleceğini söylerken bunu hiç bu kadar derinden hissetmemiştim. Onu öldürmeyi istemiştim, o da istemişti ama yapamamıştık. Şimdiyse bunu yapmak zorundaydık.

“Asla!”

“O hâlde onu direkt alnının çatından vurup gebertirim,” derken elindeki tabancayı bana doğrulttu Enver. “Ona bir şans yaratmayacak mısın?”

“Şansını sikerim senin!” Eğer öfke şekil alabilen bir şey olsaydı, bulunduğumuz oda zeminden tavana kadar katran karası, zehirli bir balçığı andırırdı ve bunların tamamı Asır’a ait olurdu. “Bırak onu!” Asır ayağa fırladı ve Enver’e yaklaştı ama demir tasma, aralarında kalan bir metrelik mesafeyi aşmasına izin vermedi. “Hayatta kalan olacak olursam da mı sana yapacaklarımdan korkmuyorsun!”

“Korkmuyorum çünkü eğer ölen Defne olursa onun katili olduğunu bütün dünya öğrenecek. Arananlar listesinde bir numaradasın, tebrikler. Bari yaptığın işi yarıda bırakmasaydın, öldürseydin o insanları. Şimdi seni istesem de kurtaramam ama kendimi aklayabilirim. Ben torununu durdurmaya çalışan dede olacağım. Geçmişte öfke sorunlarının neden olduğu olaylar zaten kayıtlara geçmiş durumda. Akıl hastanesi geçmişini söylemeye bile gerek yok. Seni polise teslim edeceğim ve kardeşinin intikamını almak için Defne’yi öldürdüğünü anlatacağım. Akli dengenin yerinde olmadığını da ispatlayınca mahkemeden sonra doğrudan akıl hastanesine, camlı odanın ardına kapatılacaksın.”

Asır şok hâlinde bir anlığına durup Enver canavarının dediklerini hazmetmeye çalışırken, “Ya ölen Asır olursa?” diye

sordum. Enver pisliğinin gözleri üzerime dönerken keyifle sırtıttı. “Öğrenirsin.”

“Temizlerim adını,” dedi Asır bir anda. Sesi tehlikeli derecede kısılmıştı. “Her şeyi itiraf ederim.”

“Bu bir şeyi değiştirmez. Ben sadece adımlı temizlemek değil, senin aksine torunumun intikamını da almak istiyorum.”

“Defne’nin bir suçu yok.”

“Babasının var.”

Göz ucuyla adamlarına baktı. Adamları, Asır’ı zincirinden çekip zorla sandalyeye geri oturtular. Hemen ardından Enver cebinden bir bozukluk çıkardı.

“Yazı mı tura mı?” diye sorup gözlerini tek tek üzerimize dikti. “Kazanan başlar.”

“Tura,” dediğimde Asır bunu beklemediği için irileşen gözlerini üzerime çevirdi. Onun aksine ayak uyduruyor oluşum onu şoke etmişti.

Yapılan bir deneye göre yazı çıkma ihtimali, tura çıkma ihtimalinden daha fazlaydı. Bu deneyin sonuçları doğru mu yoksa uydurmamı, bilmiyordum ama tercihim bu düşünerek tura-dan yana kullanmak istedim.

“Sana silah doğrultmayacağım!” diye haykırdı bir anda. “Bu oyuna dâhil olmak istiyorsan çek vur beni.”

“Başka çaremiz yok.”

“Bulacağım.”

“Zaman yok.”

“Yaratacağım.”

“Asır...”

“Defne, seni öldürmeyeceğim!” Onlarca insanı gözünü kırpmadan, dans ederek ve kahkahalar patlatarak öldürdüğünü hatırlayınca bir an şaşkınca baktım ona. “Çek vur beni, oyunu yalnızca sen oyna. Silah patlayana kadar durma.”

O sırada Enver canavarı metal parayı havaya attı ve sol eliyle yakalayıp sağ elinin üstüne yerleştirdi. “Yazı çıktı, Asır başlıyor.”

Asır kafasını çevirip büyük bir hiddetle Enver'in gösterdiği metal paraya baktı. Her aşamada sinir katsayısı giderek artıyordu ve birazdan duvara çivilenmiş zincirleri koparacak kadar öfke harbi yaşayacak gibi görünüyordu.

Enver elindeki tabancayı yanındaki adamına uzattı. Adamı silahı alıp Asır'a yaklaştı. Silahı vermeden önce Enver'in ona bunu yapması için emir vermesini bekledi.

“Şimdi silahı alacaksın ve sadece Defne'ye doğrultacaksın. Onu ya göğsünden ya da alnının çatından vurabilirsin. Seçim senin. Eğer silahı bana ya da adamlarımdan birine doğrultacak olursan silah patlayıp içimizden birini altıda bir ihtimal vurabilir ama vurmazsa şu an Defne'nin alnının çatını hedef alan silah onun beynini delecek. Bu yüzden oyunu bozma, olması gerekeni yap.”

Asır bütün bunları reddedercesine kafasını iki yana sallarken dudaklarını araladığında bunun bir inkârın başı olduğunun farkındaydım. Onlarca cümle kurabilirdi, dedesini onlarca farklı cümleyle reddedip bunu yapmaktan bir yere kadar kaçabilirdi ama bu zamana kadar öğrendiğim bir şey varsa, o da kaçmanın yalnızca daha fazla acı yarattığıydı. Bu acıyı ise fiziksel olarak çekecek tek kişi bendim.

“Asır...” Asır'ın tetikte olan bakışları hemen üzerime döndü. “Bunu yapmalısın.”

Büyük bir hayal kırıklığı yüzünün her yanına yerleşti. Hiçbir şeyde pes etmeyen 17 Numara'nın bu konuda pes ettiğini görmek onu tam anlamıyla yıkmıştı.

“Herkesi öldürürüm ama seni öldüremem!” Belki de ilk kez ağlayan yalnızca oydu. Gözyaşları hızla akıp yüzünü ıslatırken karşısında gözyaşı dökmedim. Akıtacak gözyaşım kalmamıştı. “Sen benim umudumdun, umudumu nasıl öldürürüm?”

“Rus ruletinde hiçbir zaman ilk seferde silah patlamaz,” diyerek onu rahatlatmaya çalıştığımda bu kez öfkelenildiği kişi bendim.

“Ne saçmalıyorsun?”

“Kitaplarda öyle olur.”

“Biz kitap karakteri değiliz!” diye dişlerini sıkarak konuştu Asır. “Biri ölecekse bu ben olacağım. Senin bir suçun yok. Burada olmamızın tek suçlusu benim. Seni güzel, mutlu hayatından alıp namlunun ucuna düşüren benim. Bu oyunu oynamayacağız. Ben burada öleceğim ve sen kurtulacaksın. O güzel hayatına geri dönüp beni, yaşadığın her şeyi unutacaksın.”

Asır tabancayı kendi alnının çatına dayadığında ardındaki adam silahın tetiğini çekti ve şakağıma iyice bastırdı.

Enver, “Oyuna başlaman için sadece üç saniyen var. Üç saniye içinde silahı Defne’ye doğrultup tetiğe basmazsan onun beyni dağılacak,” dedi ve hemen ardından, “Üç...” diye ekleyerek saymaya başladı.

Kalbim küt küt çarparak Asır’a, “İlk seferde çıkmaz, yap şunu,” dedim acılar içinde zorla. Hemen başını iki yana sallayarak bunu reddetti. Silah hâlâ kendi alnının çatındaydı ve silahı asla bana çevirmiyordu. “Yapamam.”

“İki...”

“Yap,” dedim dolu gözlerine dolu gözlerimle bakarken. “Bir şansa ihtiyacım var.”

“Bir...”

Asır’ın gözleri milisaniyelik bir an alnımın çatına dayanan silaha kaydı ve sanırım o anda kararını verdi. Çünkü son saniyeyle birlikte başımdaki silahın baskısı artmıştı ve beynim dağılmak üzereydi.

Asır silahı kendi alnından çekti ve gözlerimiz kesişirken tetiğe bastı. Hedefi alması bir saniyeden kısa, tetiğe basması ise çok daha kısa sürmüştü. Şans hep beni bulurdu ama bu kez şans beni terk etmişti.

Top döndüğünde mermi ilk sıraya yerleşmişti ve Asır tetiğe bastığında patlayan silah beni göğsümün tam ortasından vurmuştu. Gözlerime derin bir boşluk hüküm sürerken solgun,

kuru dudaklarımın arasından akan sıcak kan çeneme doğru hızla aktı.

“Hani ilk seferde çıkmazdı?” diye acıyla haykırdı Asır ve o an anladım gerçekten bir kitap karakteri olmadığımızı. İlk seferde de çıkabilirdi ve Rus ruletinde tek seferde de kan dökülebilirdi. Altuda bir bazen bir de bir olabilirdi.

Belki de son kez dolan gözlerim bulanık bir hâl alırken başımı omuzlarımın üstünde düz tutamadım. Başım sertçe arkaya doğru düştüğünde artık tek görebildiğim düz tavandı. Bir süredir boğuk duyduğum sesler gittikçe kısık, anlaşılamaz bir hâl aldı. Bedenim ve ruhum arasındaki ince çizgi o anda aşılamaz, kalın bir duvara dönüştü. Ruhumun çekildiğini hissettim. Sanki son bir nefes alır ve onu bırakırsam ölecektim.

Asır'ın bana ulaşmaya çalıştığını, boynundaki tasmayı umursamadan zinciri zorladığını biliyordum ama kafamı kaldırıp ona bakamıyordum. Göğsümün tam ortasında açılan delikten akan kan, tenimi ve kıyafetlerimi koyu kırmızıya bularken Asır bana ulaşmak için elinden geleni yaptı ama ulaşamadı.

“Defne...” Sesi ilk kez bu kadar zayıf çıkmıştı. “Özür dilerim.” Sanırım bu bir kabullenişti. “Her şey için... Her şey... Hayatına girdiğim için özür dilerim.”

Hisler de bedenle birlikte ölebilen şeylerdi. Bugün, burada ölen biri varsa o kişi 17 Numara'ydı. Çünkü 17 Numara, Asır'ın tanıdığı ve inandığı kişiydi. Aslında âşık olduğu, değiştiği ve çabaladığı yegâne insandı.

Bu Enver Karahanlı'nın bir planı değil, ikimizin bir anlaşmasıydı.

Başından beri Rus ruleti oynayacağımızı, başlayanın Asır olacağını ve silahın bende patlayacağını biliyordum. İlk seferde olacağını bilmiyordum ama benim canımı alacağından haberdardım.

Çünkü eğer silah bende patlamazsa ve anlaşmaya sadık kalmazsam ölecek kişi Onur olacaktı. Hayatta kalsaydım,

kardeşimin ölümünü izleyecektim. Kardeşimin ölümünü izleyeceğime Enver Karahanlı'yla ölümüm üzerine bir anlaşma yaptım.

Bu yaptığım bencillik miydi? Asır'a kardeşinden sonra yaşadığı en büyük acıyı mı yaşatmıştım, bilmiyordum. Ona söyleseydim, benim vurulacağımı bilseydi asla bunu yapmazdı, biliyordum ama anlaşmaya göre yapmak zorundaydı.

Bundan sonra Asır ne yaşayacaktı, ne olacaktı, bilemezdim ama kardeşimin bu yaşananlardan habersiz güzel bir hayatı olacağından emindim. Enver Karahanlı intikamını aldı ve dolaylı yoldan Asır da almış oldu. Bu kadarı artık benim için yeterliydi.

BÖLÜM 11

Acı değil, pes etmek öldürür insanı. O hâlde beni öldürmek mümkün değildi.

İçime çektiğim derin nefesle gözlerimi irkilerek aradım. Ölümden dönmek şeytanın bacağına kırmaksa eğer, sanırım şeytanda kırılacak bacak bırakmamıştım. Bir kediye ve dokuz canım varsa kafamın üstünde beliren canlardan yalnızca bir ya da iki tanesi dolu olmalıydı.

Beyaz ve tertemiz tavanı gördüğümde içime çektiğim nefes huzur dolu bir hâl aldı. Son gördüğüm kirli tavanı eğer şimdi de görecektim olsaydım, son canlarımı kendi ellerimle sıkıp patlatabilirdim.

Bedenim öyle hafıftı ki bu hisse bir an inanamadım. Elimi yavaşça görebileceğim şekilde kaldırıncı parmağıma takılı cihazı gördüm. O anda kulağıma dolan sesler anlamlandı. Kalbimin ritmini kontrol eden cihaz hemen yanı başımdaydı ve odadaki tek ses ona aitti. Kalbim kontrollü ve sanırım sağlıklı bir şekilde atıyordu.

Kaldırdığım elimi göğsümün tam ortasına bastırdım. Sargıyı hissettim ama canım, tahmin ettiğim gibi yanmadı. Bir ilacın

etkisinde olmalıydım. Acılarımın bu denli azalması ve normale yakın hissetmem aşırı anormal geliyordu.

Elimi göğsümden çekip bacağıma uzattım. Bacağımda bir sargının olduğunu hissedemedim. Bunu garipseyerek kaşlarımı çattım. Diğer elimi ağızımdaki oksijen maskesine götürüp onu çıkardım ve yattığım yerde yavaşça doğrulmaya çalıştım.

Başta biraz başım döndü ama bunu toparlamak her zamankinden kolay oldu. Doğrulup sırtımı hastane yatağının başlığına yasladım ve üstümdeki beyaz örtüyü çekip kaldırdım. Hasta kıyafetini sıyırıp bacağıma baktığımda bıçak yarasının olması gereken yerde, alınmış dikiş izlerinin olduğunu gördüm. Bacağım dikiş atılıp alınacak kadar iyileşmişti.

Gün ışıyla aydınlanan, bembeyaz döşenmiş hastane odasının içine bakarken gözlerimi kırıştırdım. Gözlerimi biraz çevirdiğimde yanı başımdaki komodinin üzerinde bir kitap gördüm. Şeker Portakalı.

Kitabın hemen arkasında bir şeker portakalı fidanı vardı. Babam bana eğer Şeker Portakalı'nı okursam bir şeker portakalı fidanını bahçeye birlikte ekebileceğimizi söylemişti. Bunu hiçbir zaman yapamamıştık.

Elimi bu kez kalbimin üstüne bastırdım. Bu kitap benim katliam evinde bıraktığım kitap mıydı yoksa anneme, kardeşim için almasını söylediğim kitap mı?

Üzerimdeki uyuşukluğu yenip bacaklarımı yataktan aşağı sarkıttım ve çıplak ayaklarımı soğuk zemine bastım. Ayağa kalkmanın zor olacağını sanıyordum ama bu, hiç bu kadar kolay olmamıştı. Tamam, sağ ayağımın üstüne basmak normale göre biraz ağrılı olmuştu ama sürekli acı içinde kalan birine göre pek de zor değildi.

Odada ilerlemeden önce parmağımdaki kısıkaçı çıkardım ve sonra koluma takılı olan serum iğnesini fark ettim. Kolumda birçok morluk ve yapışkan izi vardı. Defalarca serum ya da kan almış gibi görünüyordum.

Yarılanan seruma kısa bir bakış atıp iğneyi çekerek çıkardım. Biraz kan aktı ama bu, canımı yakmadı.

Soğuk ve temiz zeminde birkaç adım atıp kapıya yaklaştım. Aklım, yanı başımdaki Şeker Portakalı kitabındaydı ama dönüp ona bakamadım. Belki baksaydım, cevapları bulmam daha kısa sürebilirdi. Sanırım cesaret edemedim.

Elimi uzatıp kapının kulpunu tuttum. Açacağım sırada bir anlığına dengem bozuldu, biraz sendeledim ama hemen toparladım. Ardından kapının kulpunu indirdiğimde başka biri de dışarıdan indirdi. Kapı içeri doğru açılırken elimi kapının kulpundan çektim. Kapıyı açan genç, benden biraz büyük görünen kadın hemşireydi. Kahverengi saçları ensesinde topluydu ve dudağının hemen kenarında bir ben vardı. Elindeki kutuyu görünce beni kontrole geldiğini anladım.

“Defne Hanım,” dedi şoke olmuş gibi bir tavırla. “Uyandınız demek.” Bana gülümsedi. “Lütfen yatağa geçin, doktorunuzu çağıracağım.”

Hemşire koluma girmeye çalıştığında hafifçe geri çekilip buna engel oldum. “Ben iyiyim, yatağa geçmek istemiyorum.”

Hemşire kaşlarını merakla kaldırdı. “Önce iyi olduğunuzdan emin olalım. Doktorunuz ayakta durabileceğinizi söylerse tabii kalkabilirsiniz ama şimdi yatağa geçmeniz gerek. Sağlığınız için.”

Derin bir nefesi bıkkın bir tavırla içime çekerek vücudumu odaya doğru döndürdüm ve elimi komodine doğru uzatıp gösterdim. “Refakatçim kim?”

“Aileniz,” derken bana güven vermek ister gibi gülümsedi. “Endişe etmeyin, güvendesiniz. Kapıda polisler bekliyor. Aileniz dışında kimse odanıza giremez, korkmayın lütfen.”

Alnımın çatına saplanan bir ağrı nevrimi döndürdü. Parmak uçlarımı alnımın ortasına dokundurup gözlerimi yere diktiğimde hemşire hemen koluma girdi ve beni yatağa doğru yürüttü. Yatağa oturtturulurken dudaklarımı aralayıp tek kelime

edemedim. Şoke olmuşum ama bu öylesine bir şey değildi. Aklim başımdan tam anlamıyla gitmişti. Ne düşünebiliyor ne de bir şeyleri idrak edebiliyordum.

Alnıma bastırduğım parmaklarımı biri tutup çekince kafamı sersem bir şekilde kaldırıp kim olduğuna baktım. Doktor önlüğünün içindeki orta yaşlı ve güler yüzlü adamı görünce sertçe yutkundum. Hemşirenin bahsettiği doktorum bu adam olmalıydı.

“Defne.” Bana tatlı bir gülümsemeyle bakıyordu. “Biz de senin uyanmanı bekliyorduk.” Gülümsemesi öyle derin ve gerçekti ki, gözlerine kadar ulaşıyordu. Kırışan göz kenarlarına bakarken onun gülümsemesine karşılık vermek istedim ama şok hâlimden hâlâ çıkamamıştım.

“Lütfen yatağa uzan, kontrollerini yapacağım. Hemen ayağa kalkman sağlığın için iyi değil. Bir süredir uyuyorsun, doğrudan ayağa dikilmen baş dönmesi ve mide bulantısı yapabilir.”

Sertçe yutkunarak yatağa geri uzandım. Kafamın içinde beliren soru işaretleri, sessiz kaldıkça çoğalıyordu.

Doktor kontrollerimi yaparken, “Ben Doktor Tolga Akdemir, hastaneye geldiğin günden beri seninle ben ilgileniyorum. Ameliyatın zorluydu, masadan kalkamayacağına inanan çok kişi vardı ama sen onlara ters köşe yaptın,” dediğinde kaşlarımı hafif kaldırmakla yetindim.

“Hastaneye yirmi üç gün önce getirildin. Ameliyatın on iki saate yakın sürdü ve o günden beri komadasın. Birkaç gün önce uyanma belirtisi gösterdiğinde seni normal odaya aldık.”

Her şey yirmi üç gün önce mi yaşanmıştı? Yirmi üç günde neler değişmişti? Bacağımdaki yaranın iyileştiğini gördüğümde belli bir zamanın geçtiğini anlamıştım ama yirmi üç gün kadar uzun olabileceğini tahmin bile edemezdim.

Ben vurulduktan sonra Asır’a ne olmuştu? Hastanede olduğuma ve ailem burada olduğuna göre 17 Numara olduğum süre boyunca yaşadığım her şey ortaya mı çıkmıştı? Enver canavarı

yakalanmış mıydı? Yoksa yakalanan Asır ve katil çetesi miydi? Asır akıl hastanesinde miydi? Onur nasıldı, herhangi bir tehlike atlatmış mıydı?

Hemşirenin ne ara parmağıma taktığını bilmediğim kısıncın bağlı olduğu cihazdan kalbimin ritminin bozulduğuna dair uyarıcı ses yükseldiğinde doktorumun gözleri çehreme döndü. Nefeslerim bir anda sıklaşmıştı ve bunu kontrol edemiyordum. Kafamın içinde dönen onlarca senaryo sanki beni kalp krizine sokacaktı.

“Defne,” doktorum güven veren hafif bir sesle adımı telaffuz edip elini omzuma yerleştirdi. “Sakin ol lütfen, kimse sana zarar vermeyecek.”

Boğazımdan yükselen kıkırdamalar kahkahaya dönüştüğünde kontrolümü tamamen kaybettim. Ellerimi kaldırıp ağzımın üstüne kapatmak istedim ama yapamadım. Havadaki ellerim tir tir titrerken kahkahalarım şiddetli bir ağlamaya dönüştü. Titreyen ellerimi yüzüme bastırduğimde bir sonraki hamlem doktoru harekete geçirmeye yetti. Uzun tırnaklarımı bilinçsiz bir şekilde yüzüme bastırarak kendime acı verdim.

Doktor ellerimi yakalayıp yüzümden uzaklaştırdı ama tırnaklarımın yüzümde açtığı kesiklerden yükselen acı oldu beni kendime getiren. Yine de bu bana sakinleştirici bir iğne yapmaları için yeterli olmadı. Tenimin altında iğnenin acısını ve ardından bir yumru gibi yoğunlaşan ağrısını hissettiğimde zaten kontrolü elime almıştım.

Kollarımı ince örtünün altına, bedenimin iki yanına sabitlediler. Örtüyü sanki kundaktaki bir bebekmişim gibi kollarımın altından içeri kıvırdıklarında kıpırdayamadım. Kollarımı çıkarıp kendime bir zarar vermemem için beni sıkıştırmışlardı.

İğnenin yarattığı sersemlikle kelimeler ağzımın içinde yuvarlanırken, “Kendime zarar vermeyeceğim,” demeye çalıştım. Diyebildim mi emin değildim ama benim kulağıma diyebilmişim gibi geliyordu. “Bir anlığına kontrolümü kaybettim.”

Bunu gayet sıradan bir şeymiş gibi dümdüz bir ifadeyle söyledim de doktor ve hemşire birbirine baktı. Garip olan neydi, bilmiyordum ama bu şekilde yaparak bana kendimi kötü hissettiriyorlardı.

“Ben normal olanım,” dedim garip bakışlarının altında onlar farkında olmadan ezilirken. “Yemin ederim normalim. Siz onları görmediniz. Onları görseydiniz benim normal olduğumu bilirdiniz.”

“Biz seni anlıyoruz,” derken yine o güven veren gülümsemesini takındı doktor. “Bunca izi taşıyan birinin öylece iyi hissetmesini kimse bekleyemez. Zamanla geçecek, alışacak ve iyileşeceksin. Şimdi biraz uyu, uyandığında ailen yanı başında olacak.”

“Uyku mu?” Başımı iki yana sallarken görüntünün kayarak sarsıldığını fark ettim. Sanki ben kafamı salladıkça gördüklerim sağa sola bozularak kayıyor ve yavaşça bulanık bir hâl alıyordu. “Ama ben yirmi üç gündür uyuyorum. Uykum yok... Uyumak istemiyorum. Gerçekleri... Gerçekleri öğrenmek istiyorum.”

Sesim gittikçe kısıldı ve bulanıklaşan görüşüm iyice silik bir hâl aldı. Ardından içime çektiğim derin nefesle birlikte istedikleri gibi uykuya daldım.

“Parmagım kesildi.” İnleyerek parmağımdaki bir santim uzunluğundaki küçük kesikten akan kana baktım. Parmagımı havaya kaldırdığımda Asır uzanıp tuttu ve kanı tişörtüne sildi. “Canın acıyor mu?”

“Acımıyor aslında ama kanımın akmasından pek hoşlanmadım.”

“Mızımız.” Kan durduğunda tişörtünü çekip kesiğe baktı. “Bak, geçti.”

“Tek bir çizige bile tahammülüm yok, bunu biliyorsun,” derken uzattığı elini tuttum. “Ya bu çizik yüzümde olsaydı? Kamera karşısında nasıl da kötü görünürdüm.”

Asır bu hâlîme gülerken birlikte kalabalığın içinde yürümeye başladık. Kalabalık bir caddedeydik. İnsanlar mutluydu ve havada enerji veren tatlı bir sıcaklık vardı.

“Güzel?”

“Kariyerimi hiç düşünmüyorsun,” derken dirseğimle onu dürtükledim. Asır eğilip yanağıma derin bir öpücük bırakırken gamzeleri belirecek kadar güldü. “Yeteneğinin önüne birkaç çizik geçemez, merak etme.”

“Bir gün...” diyerek hevesle ona döndüm. “Büyük oyuncularla aynı sahneyi paylaşacağım ve sen de en ön koltuktan beni izleyeceksin. Sahne bittiğinde seyirciler ne kadar yetenekli ve güzel olduğumdan söz edecekler.”

Asır bu kez uzanıp omuzlarımda kestiğim sarı saçlarımdan arasına bir öpücük bıraktı. “Her zaman en öndeki o koltukta seni izleyeceğim, güzelim. Ellerimde de seni sahne sonunda tebrik etmek için bir buket papatya olacak.”

Kalabalık caddenin ortasında bir anda durdum. Asır da birkaç adım sonra, tuttuğu elim geride kalınca durdu. Dönüp bana baktığında kaşları merakla havalanmış bir hâldeydi.

“Güzelim?” dedi yeniden ve adımlarını geri alıp hemen önümde durdu. Çenemi kaldırıp onun yüz hatlarına, saçlarına baktım. Yüzünde yorgunluğun, nefretin, kinin izleri yoktu. Saçları biraz kısalmıştı ve daha hoş görünüyordu. Gözlerindeki ışık öyle saftı ki inanamadım.

“Keşkelerimize ne oldu?” diye sorduğumda kaşlarını bilinmezlik içine çatarak dudaklarını aşağı doğru büktü. “Keşkeler?”

“Keşkeler,” diye sesimi yükselttim ve bir anda etrafımızdaki kalabalık sesimle komut almış gibi durdu. Bütün gözler üzerime dönerken nefes alıp verişlerim hızlandı.

Asır elini yanağıma bastırıp bana gülümsedi. “Keşkeler başka bir evrenin işi, unuttun mu?”

“Başka bir evren?”

“Bu evren değil.”

“Defne, ben buradayım, anneciğim. Korkma, yanımdayım.”

Annemin ağlamaklı boğuk sesini hemen yanı başımda duyduğumda göz kapaklarımı aralayıp ona baktım. Hemen solumdaydı, elimi sıkıca tutuyordu ve büyük bir korkuyla gözlerimin içine bakıyordu.

Bir an, hatta çok uzun bir an gördüklerime inanamadım. Annemin yanı başımda olup elimi tuttuğuna, bana korkmam gerektiğini söyleyerek güven aşıladığına...

Gözlerimi büyültüp seslere kulak kesildim. Gözlerim yuvarlarında sağa ve sola dönerken bunun bir rüya olup olmadığını anlamaya çalıştım. Sessizdi, çok uzaktan yaşama dair son zamanlarda alışık olmadığım kısık tonda sesler işitiliyordu ama o kadar. Hâlâ hastane odasıındaydım, tutsak edilmiş gibi sıkıştırılmamıştım ve annem gerçekten buradaydı.

“Anne...” dedim çatlak ve kısık bir sesle. “Onur iyi mi?”

“Kardeşin iyi,” derken elini uzatıp saçlarımı okşamaya başladı. Gözyaşları sicim sicim akarken dudaklarında acı dolu bir gülümseme vardı. “Senin için çok endişelendi. Şimdi otelde, uyuyor. Kendini biraz toparladığında seni görmek için gelecek.”

“Ben...” Başımı hafifçe yana eğip bekledim. “İyiyim aslında.” Yattığım yerde doğrulmaya çalıştım. “Sadece biraz kafam karışık.”

Annem yastığı arkama koyarak sırtımı yaslamama yardım etti. Hemen ardından eli, boğazımda bir noktaya dokundu. Normalde o noktada acı hissetmeyeli uzun zaman olmuştu ama annem dokununca refleks gibi bir anda tutup elini uzaklaştırdım. Annem bu hâlimden korktu. Ağlaması şiddetli bir hâl alınca bir anlığına durup nasıl bir görüntü sergilediğimi fark ettim.

“Canım yanmıyor.” Annemin ittiğim elini çekip boynuma dokunmasına izin verdim. “Sadece refleksti.” Elini boynumdan çekip göğsümün tam ortasına bastırdım. “Bak, hiç yanmıyor.”

“Mümkün değil,” derken hıçkırıklara boğuldu annem. Küçük bir kız çocuğuymuşum gibi tek tek bütün yaralarımın bakmaya, acıyıp acımadıklarını kontrol etmeye başladı. Hiçbiri acımadı. “Doktorlar bunca izin çok can yakmış olacağını söylediler. İlk kez ölümden dönmemişsin, kızım.”

“Geçti,” derken uzanıp anneme sarıldım. “Yemin ederim geçti, anne. Hiç canım yanmıyor. Canım yandı ama geçti.”

“Geçmemiştir, alışmışsındır.”

Bunu inkâr edemedim. Çünkü doğruydu, geçmemişti. Alışmıştım.

Bir süre sonra annemin gözyaşları azalınca sırtımı yastığa yaslayıp bekledim. Anneme ne bildiğini sormayı çok istiyordum ama emin değildim. Ben yokken ve komadayken neler olmuştu?

“Anne...” dedim zorlanarak. “Beni buraya kim getirdi?”

“Genç bir adam,” diye yanıtladı annem. “O bulmuş seni, hastaneye yetiştirmiş.”

“Bana ne olduğunu bilmeyen biri mi?”

“Bilmeyen biri.” Annem titrek bir nefesi içine çekerken elinin tersiyle gözyaşlarını sildi. “Yanan bir binanın önünde bulmuş seni. Ölmek üzereymişsin.”

“Yanan bir bina mı?”

Annem kafasını sallayarak beni onayladı. “Birkaç saat öncesinde farklı bir konumdan polisi aramışsın. Onlara bir isim verip öldürüleceğini söylemişsin.”

“Peki, onu buldular mı?”

“Yanan binadan cesedi çıktı. Onun ve dokuz kişinin daha.”

Sertçe yutkunup sakin kalmaya çalıştım. “İsimlerini biliyor musun?”

Annem başını iki yana sallayarak, “Hayır, sadece birinin. Polisin söylediğine göre diğer dokuz adam zaten ona çalışıyormuş,” dediğinde gözlerimi annemden çekip duvara diktim.

Enver Karahanlı ölmüştü ve içimde ona karşı bir gram acıma duygusu yoktu. Enver canavarı öldüğüne göre kardeşim artık

tehlikede değildi. Asır bir şekilde bizi kurtarmanın bir yolunu bulmuş olmalıydı. Beni hastaneye bırakan da ya Asır ya da çeteden biriydi. Peki ya, yanan binadaki cesetlerden biri Asır'a aitse? Beni oradan çıkaran başka biriyse?

Henüz şoke hâlimden ve beni sarsan düşüncelerimden çıkmadan odanın kapısı tıklatılıp açıldı ve içeri doktor girdi. Doktor beni kontrol ederken annem kısa bir süreliğine odadan dışarı çıktı.

“Polisler ifadeni almak için bekliyor. Sana bunu kimlerin, neden yaptığını öğrenmeleri gerek.”

“Bütün bunları mı?” diye sorduğumda doktor beni başıyla onayladı. “İzlerinin çoğu bir aydan çok daha öncesine ait. Çektiğin bu işkencenin iki aylık bir süreç olduğunu tahmin ediyoruz. Annenin söylediğine göre onunla telefonda en son 19 Ocak tarihinde konuşmuşsun. Sonraki tarihlerde sadece mesaj atmışsın. Annen o tarihte Ankara'ya gideceğini ama son anda vazgeçtiğini anlattı. Ne olduysa o günden sonra olduğunu düşünüyor polisler.”

“Anlamadım,” derken sertçe yutkunup kaşlarımı çattım. “20 Ocak'ta İstanbul'dan Ankara'ya giden otobüse bindiğimi ve o otobüsün içinde yanarak öldüğümü sanmıyorlar mıydı?”

Doktorun gözleri şok içine büyüdü. “O tarihte bir otobüs faciası yaşandı ama kayıtlarda adın yoktu. Bir bağlantın mı var?”

Elimi alnıma bastırıp gözlerimi boşluğa diktim. Doktor bir cevap vermemi bekliyordu ama ben 20 Ocak 2017 tarihinden beri yaşadıklarımı düşündükçe kafayı yemek üzereydim. Her şey şimdi daha da karmaşık bir hâl almıştı.

Odanın kapısının açıldığını duydum ama kafamı kaldırıp bakamadım. Doktor, “Polise ifade için beklemesi gerektiğini söyleyeceğim. Defne'nin kafası biraz karışık görünüyor. Ona zaman verelim,” diye bilgi verdi. Odaya annemin girdiğini anlayarak beklemeye devam ettim.

Kapı yeniden açıldı ve kapandı. Sonra annemin yanı başıma gelip, “Defne, kızım,” dediğini işittim ama yine kafamı kaldırıp bakamadım. “Sana bir sürprizim var. Seni çok... Çok özleyen biri.”

Onur’un geldiğini düşünerek büyük bir mutlulukla elimi alnımdan çekip kafamı kaldırdığımda gördüğüm manzara karşısında gerçeklik algımı tamamen yitirdiğime inandım.

Bana yaşlı gözlerle, saçlarına aklar düşüp gözlerine yorgunluk çökmüş bir vaziyette bakan adam gerçek olamazdı. Onu son gördüğümde ağır, sağlam bir duruşu vardı ama şimdi omuzlarına onlarca yük binmiş gibi çökmüştü. Dokuz yılı aşkın süre önce öldüğünü sandığım, Asır’a karşı durmadan savunduğum ve inandığım adam buradaydı. Babam hayattaydı.

BÖLÜM 12

Ağustos 2007

“**B**aba, beni sallar mısın?”

Yeteri kadar hızlı sallanamıyordum. Gün geçtikçe ağırlaşıyordum ve sallanmak daha zahmetli bir hâl alıyordu. Ayaklarımı yapabildiğim en iyi şekilde öne ve arkaya sallasam bile gökyüzüyle bir bütün olacak kadar hızlanamıyordum. Daha hızlı olmak ve en yukarıya ulaştığımda kendimi gökyüzünün bir parçası gibi hissetmek istiyordum. Böylece gece sallandığımda ve en tepeye çıktığımda yıldızlardan birini gökyüzünden kapabilirdim.

“Bir dakika içinde uçmaya hazır ol, Def.”

Babam adımı kısaltarak telaffuz ettiğinde kafamı ona çevirip dilimi çıkardım. Bundan nefret ediyordum ve babam inadına bana bu şekilde sesleniyordu. Adımın Defne olmasını sevdiğim kadar babamın onu kısaltarak kullanmasından nefret ederdim.

Babam ona dil çıkarmama yalandan kızarak güldüğünde gülümsedim. O sırada babamın hemen yanındaki anneme kaydı gözlerim. Annem bu hâlimize gülümsememiş, hatta sanki bu durumdan rahatsız olmuştu. Sabahtan beri garip bir şekilde mutsuzdu. Bunu babama sorduğumda bana annemin özel gününde olduğunu söylemişti.

Bacaklarımı sallamayı kesip ayaklarımı toprak zemine sürterek salıncağı durdurdum. Salıncaktan inip koşarak annemin ve babamın yanına gittim. Aralarına girerek dizlerimin üzerine çöktüm ve yerdeki papatya dolu saksılardan birine uzandım.

Annem ve babam bahçenin bir köşesine çiçek ekmeye karar verdiklerinde papatyada ısrar etmiştim. Bu yüzden şimdi bahçede onlarca saksıda papatya vardı. Ağacın çaprazına, bir buçuk metre uzunluğundaki alana hepsini dikmek için bir alan açmışlardı bile. Çiçekleri saksılarından çıkarıyor, toprağa ekiyorlardı.

Saksıdaki papatyaları çıkarıp babamın açtığı çukurun içine bıraktığımda onlara yardım ettiğim için kendimi mutlu hissetmiştim. İkinci bir saksıya uzanamadan annem papatyaları tuttuğum elimi yakaladı ve sıktı.

“Dokunma.” Sesi korkunç derecede sertleşmişti. “Git ve sallanmaya devam et.”

“Onları benim için ektiğini sanıyordum. Neden dokunmama izin vermiyorsun?”

“Senin için ekiyorum. Bu benim sana hediye. Sen sallanmaya devam et. Bitince onları sulayabilirsin.”

“Yardım etmek istiyorum.”

“Hayır, dedim,” diyerek öfkeyle ayağa kalktı annem. Sonra beni kolumdan tutup ayağa kaldırdı ve salıncağa doğru itti. “Sözümü dinle, dokunma.”

Burnumun direği sızladıktan hemen sonra göz pınarlarıma dolan yaşların akmasına engel olamadım. Ellerimi iki yanımda yumruk yaparak anneme öfkeyle bakmaya başladım. O gece annemle babam papatyaları ekerken ben salıncakta oturup sallanmak yerine onları izledim.

Ertesi gün henüz güneş tepedeyken babam bana dün verdiği sözü tutmak için salıncağa oturmamı istedi. Salıncağa oturup beni sallamasına izin verdim. Düşeceğimden korkup çok da hızlı sallamıyordu. Normalde ondan daha hızlı sallamasını isterdim ama

dün gece annem bana kızarken ona bir şey söylemediği için babama da kızgın hissediyordum.

"Dün gece annen seni kırmak istemedi, Def," dedi babam. "Annen sadece senin iyiliğini istiyor."

"Papatyaların bana bir zararı mı vardı?"

"Bazı papatyalar can yakar, kızım. Büyüyünce anlayacaksın."

"Yeterince büyüğüm," derken çenemi kaldırıp gözlerimi gökyüzüne çevirdim. "Beni küçük gören sizsiniz."

Yazın en güzel günlerinden biriydi. Gökyüzü ıslıl ıslıldı, bulutlar tatlı şekiller çıkarabileceğim kadar farklı görünüyordu. Kuşlar bugün diğer günlerin aksine daha çok ses çıkarıyordu. Onlara göre de hava hoş olmalıydı ki, gökyüzünde sürekli oradan oraya özgürce uçuşuyorlardı.

"Uslu bir kız olacaksın, değil mi?" diye sordu babam. Omuzlarımı silkerek başımı iki yana salladım. "Hayır, yaramaz olmayı seviyorum, baba."

Babam gülererek beni sallamaya devam etti. Sallanırken başımı hafifçe ona çevirip burnumu kırıştıtarak, gülümsemesine eşlik ettim. Her zaman babamı annemden çok daha fazla sevmiştim. Annem, Onur doğduğundan beri benimle pek ilgilenmiyordu. Benimle ilgilenen, beni eğlendiren, benimle konuşan babamdı. Görevde olmadığı zamanlarda hep yanımda olurdu. Babam yanımda olduğunda her şeyi başarabilecek gibi güçlü hissederdim. Sanki o, arımdaki koca, sağlam dağdı ve hiç kimse onun gücüne erişemezdi.

Önüme döneceğim sırada papatyaların hemen yanında duran ve kollarını göğsünde kavuşturmuş bir hâlde bizi izleyen annem dikkatimi çekti. Gözleri dolu, burnu kızarıktı. Annem kendine hep özen gösteren bir kadın olmuştu ama şu anda saçları başı dağınık, kıyafetleri dünden kalmaydı. Papatyaları ekerken üstüne bulan toprak kalıntılarının kıyafetlerinde bıraktığı izler belirgindi.

Anneme kızgın olduğum için kafamı çevirip gökyüzüne baktım. Güneş yavaş yavaş batıyordu ve gökyüzü tatlı bir turuncuya

boyanmıştı. Turuncu ve sarı renklerin birbirine karışması bende papatya hissi yaratıyordu. Sanki gökyüzü papatya kokmaya başlamıştı.

Bir süre sonra salıncak yavaşlamaya başladığında kendi kendimi hızlandırmaya çalışarak babama seslendim. "Baba." Bunun babamı hızlandırmak için yeterli olacağını sanıyordum ama olmadı. "Baba, yavaşlıyor."

Salıncak durduğunda kaşlarımı çatarak ayaklarımı yere bastırdım ve ayağa kalktım. Babama doğru döndüğümde bana değil, eve doğru baktığını gördüm. Yüzünde duygudan, bana bakarken yumuşayan ifadesinden eser yoktu. Babamı bu kadar duygusuz bir hâlde sadece emrindeki başka polislerle karşı karşıyayken görürdüm. Evde dünyalar tatlısı olan babam, isteyken sert biriydi. Bu yüzden emniyete yanına gitmek hiç istemezdim.

"Baba..." Kafamı çevirip babamın gözlerini takip ettiğimde birlikte çalıştığı polis arkadaşlarını bahçemizde gördüm. Doğrudan babama bakıyorlardı ve yüzlerinde düz, soğuk bir ifade vardı.

Babam yüzümü ellerinin arasına alırken tek dizinin üzerine çöktüğünde bakışlarımı polis arkadaşlarından alıp ona baktım. Babam bana gülümsedi ve saçlarımı okşamaya başladı.

"İşe mi gideceksin?" diye sorup sızlanmaya başladım. "Ama tatildeyiz, daha zamanımız var."

"Def..." Babam gülüşünü silmeden, uzanıp alnıma bir öpücük bıraktı. "Ben gelene kadar yaramazlık yapmak yok, tamam mı? Anneni üzmeyecek ve kardeşine kötü davranmayacaksın. Sen annene, kardeşin sana emanet."

Babam büyük görevlere çıkmadan önce benimle böyle konuşmalar yapardı. Polis olmanın kötü yanı, eve geri dönüp dönemeyeceğini bilememekti.

"Annemle sen dönene kadar küs kalacağıma eminim," derken anneme kısa bir bakış attım. "Onur'u merak etme, ablası olduğum için çok şanslı," derin bir iç çekerken bir anlığına durup, "Ama

uzun sürmesin, olur mu?” dedim. “Polis olan sensin, bizi sen korumalısın.”

“Ben yokken idare edemez misin?”

“Birkaç saat idare edebilirim sanırım.”

Babam gülererek kafasını salladı ve elini yumruk yapıp kaldırdı. Ben de yumruğumu kaldırıp onunkiyle ortada tokuşturdum.

“İyi kal, Def.”

“Bana bir daha Def demezen iyi kalırım, baba.”

“Tamam,” derken güldü babam. “Bir daha görüşene dek sana Def demeyeceğim.”

Sonra babam yanağıma bir öpücük bırakıp bana sıkıca sarıldı ve ayağa kalkıp polis arkadaşlarının yanına gitti. Birlikte bahçe kapısından çıktıklarında bir süre arkalarından baktım. Babamın ardından bakarken annem yanıma gelip hemen önümde durdu ve babam gibi dizlerinin üstüne çöküp ellerimden tuttu. Kafamı eğip onun yüzüne baktım. Annemin kahverengi saçları ve ela gözleri vardı. Onur da ben de babama benziyorduk. Bu yüzden bazen anneme baktığımda onun kızı gibi hissetmediğim oluyordu. Tabii, bu zamanların anneme kızdığım zamanlar olduğunu saymazsak.

“Kızım.” Annemin dolu gözlerini görünce daha fazla dayanamadım ve eğilip ona sarıldım. Bir süre nedenini tam olarak anlamadığım şekilde ağladı. Dünden beri duygu değişimlerine anlam veremediğim için bunu sorgulamadım.

“Anne, beni sallarmısın?” diye sorduğumda annem gözyaşlarını silip elimden tuttu ve bana gülümsedi. Birlikte salıncağa gittik ve annem beni sallamaya başladı.

“Anne,” dedim zayıf, çatlak sesimle. “Sanırım ben delirdim.” Kafamı anneme doğru çevirdim ama gözlerimi babamın üzerinden alamadım. “Anne...” Sertçe yutkunararak gözlerimi kapatıp sıktım. “Anne, benim babam o gün geri gelmedi.” Gözlerimi açmadan başımı sağa doğru yatırdım. “Anne, benim babam öldü.”

Kocaman nasırlı elleri, küçük ve ince ellerime dokunduğunda irkilerek gözlerimi araladım. Babam en son ellerimi tuttuğunda onun ellerinin yanında çok daha ufak ve çizik dahi almamış hâldeydiler. Şimdi ellerim biraz daha uzundu ama her yanında irili ufaklı kalıcı izler vardı.

Babam yatağın kenarına oturup dolu gözlerinin kenarları kırışacak şekilde gülümsedi. Elimin tekini iki elinin arasına almış ve sıkıca sarmıştı.

“Senden istediklerimi yapmışsın, elinden geldiği kadar uslu bir kız olmuşsun. Kardeşine de sahip çıkmışsın, ona çok güzel ablalık yapmışsın, Def.”

Yüzüne, kocaman açtığım gözlerimle bakarken bir anlığına nefes almayı bile unuttum. Eskiden gözlerimizin mavileri aynı tonda ama şimdi onunkiler daha açık bir tona kaymış gibi görünüyordu. Sarı saçlarının yerini beyazlar almıştı.

Sessizce ağlayan anneme dönüp, “Anne...” dedim yalvarır gibi bir tonda. “Anne, benim babam öldü. Hayatta olsaydı mutlaka geri gelirdi. Bizi yalnız bırakmazdı.”

Sağ gözümünden akan bir damla yaşı uzanıp silen babamın dokunuşunu hissettiğimde korkarak ona döndüm. Yüzüme dokunuşunun hissi aynıydı. On iki yaşındayken nasıl hissettiriyorsa yirmi iki yaşındayken de aynı hissettiriyordu. Geçen zaman hiçbir şeyi değiştirmemişti.

“Özür dilerim.” Sesi fısıltıdan yüksek çıkmamıştı. “Seni basız bıraktığım yıllar için affet beni.”

Birkaç saniye babamın mahcup hislerle yoğunlaşan yüzüne bakıp anneme döndüm. “Anne, bir şey söyle. *Hayal görüyorsun, zor şeyler yaşadın ve akli dengenı yitirdin*, de. *Baban görevde öldü, onun için gözyaşı döktük, canımız yandı*, de. Hiç değilse bunun bir rüya olduğunu söyle.”

Asır'ın babam hakkında söyledikleri, onunla karşı karşıya gelmekle ilgili büyük cümleleri aklıma geldikçe nefes alıp verişlerim sıklaştı. Bana babamın yaşadığını, kız kardeşini öldürmüş

olduğunu söylediği anlar başımdan aşağı kaynar su misali dökülüp yaktı her yanı. Haftalar boyu hiç şüphesiz Asır'a karşı savunduğum babam burada, yanı başımda olamazdı. Yanı başımda olması demek, ben onu ölü sanırken yaşıyor olması demekti.

Annem, “Gerçek,” dedi, sakın ve temkinli ses tonuyla. “Baban hayatta, Defne.”

Bir an için duyduklarımı zihnimde oturtamadan öylece gözlerimi dikip babama baktım. İçime bir uğultu yayıldı ve bu his, olduğum yere çakılmama neden oldu. Ne hissettiğimi o andan sonra anlayamadım. Bütün korkunç hisler birbirine karışarak kakofoni yarattı.

“Bunca zaman neredeydin?” diye düz, ifadesiz bir sesle sorarken elimi babamdan çektim. Babam ondan kurtardığım elime bakarken sert bir şekilde yutkundu. “O gün neden gittin?”

Karşısında sevgi dolu, özleminden babasının boynuna atlayan saf bir kız çocuğu görmeyi beklediğini biliyordum. Normal şartlarda eğer babam yıllar sonra karşıma çıksaydı, hiç düşünmeden boynuna atlar ve durmadan ağlardım. Şimdi, yaşadığım onca şey ve onun hakkında duyduklarımın sonra bu imkânsızdı. Onu özlemiştim, ona sarılmak istiyordum ama içimde bunu yapmamamı söyleyen sert, acı çekmiş bir kız vardı. O kız, on iki yaşındaki küçük kızın duygularını hiç önemsemedi.

Babam dişlerini sıkıp yüzündeki mahcup ifadeyle gözlerini benden kaçırdığında anneme döndüm. Benzer bir ifade onun yüzünde de vardı.

“Anne, sen söyle,” dedim sertçe. “Babamın ölmediğini biliyor muydun?”

Sessizlik, bulunduğumuz odanın her yanına sindi. Yüzüm ciddiyetle gerilirken göğüs kafesime sert bir ağırlık bindi. Beklenti dolu ifademe bakmıyor, benden ve aslında cevaplardan kaçıyorlardı. Nabzım hızlandı ve öfke yavaş yavaş diğer bütün hislerimi bastırıp öne çıkmaya başladı.

“Bana...” Başımı hafifçe öne eğip gözlerimi yatağa dikerken nefesimi seslice dışarı bıraktım. Ses tonum onları görüp görebileceğim en büyük yalancılar olmakla itham ediyordu. “Bana yalan söylediniz.”

“Anneni suçlama.” Bir anlığına kedere gömülmüş hâlimden sıyrılıp babama baktım. “Bunu ondan ben istedim.”

“Neden?”

“Çünkü bunca yıldır hapisteydim. Bir ay önce cezaevinden çıktım. Ankara’ya döndüğünde her şeyi yoluna sokacaktım. Ama sen gelmedin.”

Duyduklarım karşısında, “Üzgünüm,” derken sesim sivrileşti. “Küçük bir kız çocuğunu öldürdüğün için bunun cezasını çekiyordum.”

Annemin ve babamın korku dolu gözleri bir hışımla çehreme kilitlenirken başımı omzuma doğru yatırıp onların aksine sakin bir tavır sergiledim. Söylediklerimden sonra bir anlığına dönüp birbirlerine baktılar. Bu bakışlar öyle derin ve manidardı ki benim ürperdiğini hissettim.

“Sen...” Annem şoke olmuş bir hâlde bana döndü. “Sen hatırlıyor musun?”

“Doğru, değil mi?” Boğazımdan aniden bir kıkırdama yükseldi. “Onun bütün söyledikleri doğrudu. Sen gerçekten küçük bir kız çocuğunu acımadan öldürdün.” Kıkırdamalarım içler ürperten bir kahkahaya dönüştü. “Haklıydı, en başından beri haklıydı. Canımı yakmakta haklıydı!” Kahkaham son bulurken sesim bir çığlığa dönüştü. “Ben seni canım pahasına korurken, o her cümlesinde haklıydı!”

Çıldırılmamak artık elimde değildi. Bir hışımla üstümdeki örtüyü kaldırdım ve ayaklarımı yataktan aşağı sarkıttım. Hızla ayağa fırladığımda annem ve babam oturdukları yerden kalkmışlardı. Dehşete benzer ifadelerle hareketlerimi takip edip söylediklerimi dinliyorlardı. Oysaki burada açıklama yapması gereken biri varsa o kişi ben değildim.

“Yaptın!” diye çığlık attım babama karşı. Ellerimi saçlarıma götürüp onları diplerinden tuttum ve sıktım. “Bir kız çocuğunu öldürdün ve ben, seni göreve gidiyor sanırken cinayetten tutuklandın. Beni kandırdınız, yıllarca bir yalana inandırdınız. Son nefesimi verdiğimi düşünürken bile ben sana inandım ya, inandım!”

Annem gelip ellerimi tutmaya çalıştı ama onu kendimden ittim. Annemin geriye yalpalayıp yere düşmesini babam engelledi.

“Dokunmayın bana!” diye haykırdım yüzlerine. “Ben bunca acıyı sizin yüzünüzden çektim.” Boynuma dokundum. “Ben ölürken siz benden bütün gerçekleri sakladınız. Haftalar boyu sesimi bir kez bile duymadınız ama nasıl olduğum umurunuzda olmadı. Can çekişirken, sizin canınızla tehdit edildiğimde neredeydiniz? Ben ölürken neredeydiniz?”

Odanın kapısı bir hışımla açıldı ama dönüp kimin geldiğine bakamadım bile. Öfkeden gözüm dönmüştü ve onlara söylemek istediğim o kadar çok şey vardı ki bütün bunlar beni boğuyordu.

Babam bana dokunmaya, beni sakinleştirmek için bana geçmeyen cümleler kurmaya başladığında nevrim dönmüştü.

“Canım çok yandı.” Elimi göğsüme bastırıp babamın gözlerinin içine baktım. “Senin yüzünden canım çok yandı.”

Elimi yumruk yapıp babamın göğsüne, kalbinin tam üzerine indirirken nefret dolu gözlerim yıllar boyu özlediğim çehresindeydi.

“Onu haklı çıkardın.”

Babam elimi tuttuğunda ondan kurtarmak istedim ama buna izin vermedi. “Sandığın gibi değil, Def.”

“Bana öyle söyleme!” diye çığlık atarak elimi kurtardım ve onu sertçe ittim. Bütün bu zaman boyunca sessiz ve tetikte bekleyen annem aramıza girdiğinde yüzümde yalnızca hayal kırıklığı vardı.

“Cevaplar zihninde, onları bizde arama, kızım.”

Anneme bir şey söylemeden iki polis aramıza girdi ve onları benden uzaklaştırdı.

Doktor Tolga odaya dalıp, “Herkes odadan çıksın,” dediğinde polisler annemi ve babamı istemeseler de odadan çıkardı. Kapı kapanınca ve doktorla yalnız kalınca öfkem bir balon gibi söndü ve hüüzün her yanıımı sardı. Duvarın kenarına çöktüm, sırtımı yasladım ve başımı ellerimin arasına aldım.

Doktor Tolga bir şeyler söylüyordu ama onu anlayamıyordum. Kulaklarımda yüksek bir uğultu dolanıyor ve diğer bütün sesleri bastırıyordu.

Cenin pozisyonunda duvarın kenarına uzanırken gözyaşlarım burun kemiğimi sıyrıp zemine aktı. Uğultu anlam veremediğim çığlıklara dönüşünce ellerimi kulaklarımdan üstüne bastırdım ve sessiz ağlamalarım, hıçkırık dolu ağlamaya dönüştü.

“Beni yalnız bırak,” dedim Doktor Tolga’ya, beni duyup duymadığını bilmeden. “Lütfen beni yalnız bırak.”

Bir süre sonra odada yalnız kaldığımı biliyordum ama fazlası yoktu. Kafamın içindeki düşünceler bir savaş hâlindeydi ve sesleri o kadar yüksekti ki başka hiçbir ses duyamıyordum. Aydın-lık olan oda kararana dek duvar kenarında cenin pozisyonunda hiç kıpırdamadan uzandım. Bir süre sonra hıçkırıklarım kesilmiş ve gözyaşlarım bana itiraz edercesine kuruyup kalmıştı.

Doğrularak oturduğumda aklımda tek bir düşünce vardı.

Asır Karahanlı haklıydı, kız kardeşinin katili babamdı ve ben onun bir canavara dönüşmesine sebep olan adamın kızıydım.

Sırtımı duvardan ayırıp bir ruh gibi ayağa kalktım ve ufak adımlarla yatağın yanındaki komodine ilerledim. Komodinin önüne geldiğimde durup saksıdaki minik şeker portakalına ve hemen önündeki Şeker Portakalı kitabına baktım.

Babasının kızı ölmüştü.

Saksıyı ve kitabı alıp odadaki büyük cama yaklaştım. Camı açıp elimdekileri dış mermere bıraktım. Mermerden destek alarak cama çıktım ve pervazına oturup ayaklarımı aşağı sarkıttım.

Yüksekti, sanırım beşinci kattaydım. Geceydi ve yıldızlar gökyüzünü her zamanki düzenle süslüyordu. İlkbaharın ılık esintisi gece olmasına rağmen ıslak yüzüme dokunuyordu.

“Çocukken dilediğim bütün dilekleri unutun,” dedim gökyüzündeki yıldızlara. “Kandırılmışız.”

Şeker Portakalı kitabını elime alıp rastgele bir sayfa açtım ve gözüme ilk çarpan satırı sesli okudum.

“Çok acıyacak Zeze.”*

Satırın tam üstüne damladı gözyaşım ve dakikalardır öylece sayfaya baktığımı fark ettim. Dalgınlığımdan sıyrılarak sayfayı kenarından tuttum ve yırttım. Onu gökyüzüne doğru savurdum ama havada durması çok uzun sürmedi. Sayfa aşağı süzülürken başka sayfaları yırtıp aynı şekilde havaya savurmaya başladım. Yüz seksen iki sayfanın tamamını yırttığımda hastanenin arka bahçesindeki insanların dikkatini çekmiştim. Birazdan odadan içeri güvenlik ya da polis dalarsa bu beni çok da şaşırtmazdı. Onlara *intihar etmiyorum* demek isterdim ama diyecek gücüm yoktu.

Şeker portakalı fidanını alıp kucağıma yerleştirdim. Derin bir nefesi içime çekip bırakırken kafamı bir şeyi onaylarcasına salladım.

“Zeze gibi ben de seni dost edinebilirdim.” Saksıyı tutup kaldırdım ve gökyüzüyle bir bütün hâline getirdim. “Ama ben Zeze gibi küçük bir çocuk değilim.”

Saksıyı aşağı bıraktım. Metrelerce yüksekten zemine düşen saksı parçalanarak dağıldı. Aynı benim dağıldığım gibi.

“Birkaç lokmadan fazla yemek yemen gerek.”

“Yiyemiyorum.”

“Yiyebilirsin,” dedi Psikiyatrist Özlem Efe. “Annen önceden sağlığına çok dikkat ettiğini anlattı. Ne az ne de çok yemişsin.

* José Mauro de Vasconcelos, Şeker Portakalı (İstanbul: Can Yayınları, 2021), 110.

Bu sürecin seni zorladığını, düzenini bozduğunu biliyorum ve haklısın da. Ama bir yerden eski düzenine dönmeye başlamalısın.”

Yastıkta başımı sağa çevirdim ve gözlerimi kapattım. Sabahın körü diyebileceğim bir saatti ve gün ışığından hâlâ rahatsız oluyordum. Gece olduğunda çok daha rahat düşünebiliyor gibi hissediyordum.

“Zamanda yolculuğu bulursanız neden olmasın.”

“Defne,” diye söylendi Doktor Özlem. “Yeterince iyi olmadı ne polise ifade verebilirsin ne de evine dönebilirsin. Seni istersem haftalarca burada tutabilirim. Bunu mu istiyorsun?”

“Bir şey istemiyorum aslında,” dedim durgun bir sesle. Nerede olduğumun artık bir önemi yoktu. Evde de olsam yatağın içine kıvrılacak ve yalnız kalmak isteyecektim. Hatta evde olmak çok daha iyiydi çünkü burada annem ve babamı görmek zorunda değildim. Doktorum isteğim üzerine ziyareti yasaklamıştı. Kapının ardında olduklarını biliyordum ama onlardan bir kapı kadar bile olsa uzak olmak istiyordum.

“Geçen gün yaptığın şu hareket...” diye başladı söze. “Öyle pervasız hareketlerde bulunamazsın. Seni sıkıştırmak, boğmak istemiyorum ama eğer bir çaba göstermez ve kendini tehlikeye atacak davranışlarda bulunmaya devam edersen bu iş benim kontrolümden çıkacak. Kolay bir süreçten geçmiyorsun ve bu sürecin maalesef belli sorumlulukları var. Yaşadığın her şeyi polislere anlatmalısın. İfaden doğrultusunda sana en ufak zarar dokunan bir kişi bile dışarıda kol geziyorsa onu adaletin karşısına çıkarabilirler. Sen susarsan adaleti kimse senin için sağlamaz.”

Gözlerimi aralayıp başımda dikilen Doktor Özlem’e baktım. Kaşları havada, merakla ona bir cevap vermemi bekliyordu. Benim için, uyandığımdan beri elinden geleni yaptığının farkındaydım. Bir şeyler yapmamı, bir şeyler söylememi herkesten çok

istiyordu. Ona kendimi anlatmamı, açmamı ve bir şekilde büründüğüm bu hâlden kurtulmamı istiyordu.

“Ne söylersem söyleyeyim, ne kadar çabalarsam çabalayayım hiçbir şey olanları telafi edemez. Konuştuğumda kimse dinlemedi, dinlemek istediğimde kimse anlatmadı. Şimdi sadece susmak istiyorum.”

“Ya bir gün seni susturan insanlar yüzünden kurtarılamazsan?” diye sordu. “Ya sustuğun için bir dahaki sefere bedenini ameliyathaneye değil, morga götürürlerse?”

Yattığım yerde doğrulup sırtımı yatağın başlığına yasladım. “Susmayacağım.” Yorgun gözlerim açık pencereye doğru döndü. Pencereyi kapatmıyor, kapatmalarına da izin vermiyordum. Uzun bir süre, pencere kısmı tuğla kaplı kutu gibi bir odada tıkılıp kaldığım için şimdi etrafımdaki bütün pencerelerin açık olmasını isteyen bir tarafım vardı. “Sadece biraz zamana, bir şeyleri anlamaya ihtiyacım var. Her şeyi... En başından beri başıma gelen her şeyi anlatacağım. Herkes cezasını çekecek. Ben hiçbir zaman suçlular cezasız kalsın istemedim. Her morluğumun bedelini ödetmek istiyorum ama durum sandığınızdan çok daha büyük ve karışık.”

“Bazen zamanın her şeyin ilacı olacağını sanırken aslında zamanla kaybederiz. İnan bana, Defne, sana bunca işkenceyi yaşatan hiç kimse için düşünmeye değmez. Hiçbir şey senden kıymetli değil. Bazen gerçekler daha çok can yakar.”

Diğer bütün cümlelerim boğazıma bir bir dizilince sadece başımı sallamakla yetindim. Bunun üzerine doktor göndereceği yemekleri son lokmasına kadar yememi söyleyerek son kontrollerini yapıp odadan çıktı.

Doktor gidince yataktan kalkıp pencerenin kenarına geçtim. Tepede parlayan güneşe gözlerimi kısarak bakmaya başladım. Belki de kendimi önce karanlığa değil aydınlığa alıştırmakla başlamalıydım. Güneşten kaçıp geceye sığınmamalıydım.

Pencere mermerinin kenarına oturup dışarıya, hastane-
nin arka bahçesindeki insanlara baktım. Bazıları mutlu, bazı-
larıysa tam anlamıyla mutsuz görünüyordu. Hayat buydu işte,
bir ortası yoktu. Eline pamuk şeker alıp babasına koşan küçük
bir kız çocuğu mutluyken, babasının yüzünde buruk bir tebes-
süm vardı. Kızı için mutlu görünmeye çalışan bir baba oldu-
ğunu düşündüm. Belki de küçük kızın annesi bu hastanede bir
yerde ölümle cebelleşiyordu ama kız bunun tam olarak ne de-
mek olduğunu anlayamayacak kadar küçüktü ve bir pamuk şe-
kere dünyalar onun olmuş gibi sevinebiliyordu.

Belki de babası küçük kızı annesinin iyi olduğuyla ilgili kan-
dırmıştı. Ona annesinin iyi olduğunu ama biraz daha görüşeme-
yeceklerini söylemişti. Annesi ölürken elinde pamuk şekeriyle
tatlı çığlıklar atan küçük kız, büyüyünce bunun ne demek oldu-
ğunu anladığında nefret etmez miydi her şeyden?

Gözlerimi biraz kaydırduğımda genç bir erkeğin bankta yal-
nız başına oturduğunu gördüm. Omuzları öne doğru çökmüştü
ve elinde bir dal sigara vardı. Sigarayı içmiyor, öylece elinde tu-
tuyordu. Dalgın, daha çok tükenmiş görünüyordu. Belki de bi-
rini kaybetmiş ya da kaybetmek üzereydi.

Bütün bunlar kafamda dönen birer senaryodan ibaretti. O
insanlar hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Sadece kendi sorun-
larımı, düşünmem gerekenleri düşünmek yerine kendime düşü-
necek başka şeyler bulup kaçmaya çalışıyordum.

Düşünmek istediğim şey, Asır'dı. Doktorumun söyledikle-
rinden sonra kendime çok kızıyordum ama onu düşünme ar-
zumu bir türlü bastıramıyordum. Boynundaki demir tasmaya
ve zincirlere rağmen bana uzanmaya çalıştığı anlar aklıma gel-
dikçe gözlerim doluyordu. Sözleri bir bir zihnimde yankılanıyor
ve beni büyük bir çıkmaza hiç acımadan sürüklüyordu.

Ya yanan binada ölenlerden biriye? Ya aslında Enver Kara-
hanlı ölmediyse ve ölen Asır ise? Bahsettiği gibi ya parasının ona
verdiği güçle insanları kandırıdıysa?

Bu da kafamdaki bir başka senaryoydu.

Elimi saçlarıma götürüp yüzüme düşen birkaç tutamı kulaklarımın arkasına sıkıştırdım. Aldığım ilaçlar yüzünden kafam biraz bulanıktı.

Asır beni vurduktan sonra bir şekilde tasmaından kurtulmuştu ve dedesi dâhil oradaki herkesi öldürmüştü. Bütün bunları tek başına yaptığına inanmakta güçlük çekiyordum ama onca kişiyi katletmiş biri hakkında bu konuda şüpheyeye düşmek pek akıl işi değildi. Sonra beni hastaneye getirmiş ve ortadan kaybolmuş olmalıydı.

Asır hayatta olmasaydı, ben burada olamazdım. Enver Karahanlı oradan sağ çıkmama hayatta izin vermezdi. O hâlde Asır hayattaydı. O binadaki herkesi öldürüp yakalanmamak için ortadan kaybolmuştu.

Bütün bunları tek başına yapmamış olma ihtimali de vardı. Çete bir şekilde nerede olduğumuzu bulup yardıma gelmiş olabilirdi. Bu daha mantıklıydı.

Gözlerimi yeniden bahçeye çevirdiğimde öylece etrafa bakılırken gözüm birine çarptı. Kafasında şapka olan uzun boylu genç bir adamdı bu. Güneş gözlüğü ve aramızdaki mesafe yüzünden yüzünü tam olarak seçememiştim ama gözlerim ona kaydığı sırada başını benden başka tarafa çevirdiğine emindim.

Onu tanıyordum.

Pencere kenarından inip yatağın kenarındaki beyaz *Crocs* terlikleri ayağıma geçirdim ve kapıya ilerledim. Kapının önüne çıktığımda iki iri kıyım polisle karşı karşıya kaldım.

“İfade mi vereceksiniz?” diye sordu sağda kalan polis. “Odanıza geçin, komiserimize haber verelim.”

“Hayır.” Kapıyı ardımdan çekip kapattım. “Bahçeye hava almaya çıkıyorum. Henüz ifade vermek için hazır değilim.”

İki polis birbirine dönüp baktı. Çehrelerinde beliren şüphe dolu ifadeler bir anlığına kurban değil de şüpheli gibi hissetmeme neden oldu.

Solda kalan bana doğru dönüp, “Yalnız gitmeyin,” dedi. “Biz de sizinle gelelim.”

“Teşekkür ederim, gerek yok.”

“Aileniz kafeteryada, onlara haber verelim.”

“Gerçekten gerek yok, yalnız kalmak istiyorum.”

Aralarından geçip koridorda ilerlemeye başladığımda başkışlarının hâlâ üzerimde olduğunu hissedebiliyordum. Yine de benim peşimden gelmediler. Koridorun sonundaki asansörün önünde durup düğmeye bastım. Asansörü beklerken dönüp polislere baktığımda birinin telefonla görüşme yaparken diğerinin gözlerini bir an bile üzerimden ayırmadığını gördüm.

Asansör açılınca direkt içeri girip zemin kata inmek için düğmeye bastım ve sırtımı sola yasladığım sırada yan tarafta kalan aynayı fark ettim. Uyandığımdan beri aynaya hiç bakmamıştım, ne durumda olduğumu bilmiyordum.

Kafamı çevirip aynadan kendime baktığımda korktuğum gibi bir manzarayla karşılaşmadım. En son aynaya baktığımdan çok daha iyi görünüyordum. Saçlarım göze çarpacak kadar uzamıştı. Kuru ve yıpranmış görünmüyordu. Boynumdaki iz gözle görülür şekilde iyileşmişti. Artık daha az dikkat çekiyordu ama hâlâ oradaydı. Göz altlarım artık daha az mordu ve gözlerimdeki yorgunluk öncesine nazaran azalmıştı. Yüzümde izler vardı ama morluk ya da kızarıklık yoktu. En belirgin izlerim, uyandığımda kendi tırnaklarımla açtığım izlerdi.

Sanırım durumumun en kötü yanı, zayıflamış olmamdı. Yüzüm gerçek manada kaşık kadar kalmıştı ve elmacık kemiklerim inanılmaz derecede belirgindi. Bu yüzden artık gözlerim ve dudaklarım daha büyük görünüyordu.

Kendimi daha fazla inceleme fırsatı bulamadan asansörün kapısı açıldı. İçeriye birden fazla insan aynı anda dalınca garip bir ürpertiyle kendimi dışarı attım. Asansör birkaç saniyede hınca hınç doldu ve kapısı kapanırken bir an olduğum yerden ayrılamadım. Ne çok insan vardı.

Kulağımın arkasına sıkıştırdığım saçlarımı çıkarıp iyice açıkta kalan yüzümü olabildiğince kapattım. Arka bahçeye çıkan kapıyı tabelalardan anlamaya çalışırken iki yanımdan da o kadar çok insan hızlı ve telaşlı şekilde geçiyordu ki sıkıştırılıp boğulacağımı sandım. Temkinli adımlarım o noktada irademden ayrıldı ve telaşla dışarıya çıkan ilk kapıya koşturup dışarı attım kendimi.

Gün ışığı bütün bedenimi sardığında ve kafamı kaldırıp güneşe kısa bir anlığına baktığımda sanki biri gerçekten ellerini boğazıma sardı ve beni boğmaya başladı. Şakaklarıma bir şey saplandığını sandım. Sert, can yakıcı bir ağrı şakaklarımdan başlayıp bütün bedenime yayılırken nefes alamadım ve insanlar o noktada etrafımı sarmaya başladılar.

Yardım çağlığı atmamıştım ama insanlar bana yardım teklif ediyorlardı. Oysaki ben insanların yardım çağlıklarına bile sessiz kaldıklarını sanıyordum.

“İyi misin?”

“İyi görünmüyor.”

“Görevli çağıralım, belli ki hastalardan biri.”

“Nefes alamıyor.”

“Canı yanıyor gibi görünüyor.”

“Suyu içmeyi dene, iyi gelecektir.”

“Henüz çok genç, ona bunları kim yapmış?”

“Neden yapmış?”

“Çok da güzel.”

İnsanlar etrafımı aralarından çıkamayacağım kadar sarmış mıydı yoksa ben mi öyle sanıyordum? İnsanlar çok yüksek sesle hakkımda mı konuşuyorlardı yoksa ben mi kafamda kuruyordum?

Parmaklarımı şakaklarıma bastırıp kaşlarımı çattım ve gözlerimi kapatıp olabildiğince sıktım. Nefes almayı, bunca kalabalığın arasında temiz bir nefesi içime çekmeyi deniyordum ama olmuyordu. Sanki soluk borumu biri eliyle tutup sıkmış

ve nefeslerimi boğazıma dizmişti. Nefes alamadığımda titreyen dizlerime de mani olamadım. Bir noktada yere çökmek ve kafamı ellerimin arasına alıp boğaz delen bir çığlık patlatmak istedim. Böylece insanlar benden uzaklaşabilirdi ve ben bir şekilde kendime gelebilirdim.

“İyiyim ben.” Bir şekilde insanlarla göz teması kurmaya ve onları başımdan atmak için bir şeyler söylemeye çalıştım ama beni duyup duymadıklarından emin değildim. “Sadece biraz...” Biraz neydi? Kalabalık mı yoksa aydınlık mı? Yoksa bu bana biraz fazla mıydı? Sahnede yüzlerce insanın önünde bir senaryoda yazanları oynarken bu bana fazla değildi de üç beş insan mı fazlaydı? Bana fazla olan 20 Ocak’tan beri yaşadıklarım olması gerekirken nasıl nefesimi kesen üç beş insanın yardım teklifleri olabiliyordu? Önümde birini öldürseler bu bana fazla diyemeyecek duruma geldiğimi hissederken hem de.

Mermer zemine, dizlerimin üzerine çöktüm ya da düştüm. Sesler iyice birbirine karışırken ve bedenimde tanımadığım insanların yardım dokunuşlarını hissederken kafamın içi tam anlamıyla uyuştu.

Belki birkaç dakika belki de birkaç saniye sonra biri, üstüme üşüşen insanların arasına girdi ve kafama bir şapka taktı. Hemen ardından elimi tuttu. Beni kendine doğru güçlü bir şekilde çekip ayakta duramayacağımı anladığında kollarının arasına aldı ve insanların arasından çıkardı. Bir nevi kurtardı.

“Bu kez *kurtarılmalara doyamıyorsun, 17 Numara*, diyemeyeceğim ama yalnızca *seni kurtarmak hoşuma gidiyor, Defne Karaca*, diyebilirim.”

Ali, kaldığım odanın penceresinden gördüğüm arka bahçenin ıssız bir köşesinde kalan banka oturttu beni. Yüzüme düşen saçlarımı çarçabuk kulaklarımın arkasına sıkıştırdı ve çenemden tutup yüzümü kaldırdı. Hemen yanıımızdaki ağacın koca gövdesi ve uzun dalları, gün ışığının rahatsız edici parlaklığından bir nebze olsun koruyordu bizi. Arka bahçeyi saran gölge ve

hafif esinti kısa sürede nefes alıp verişlerimi düzene sokmama yardımcı oldu. Belki de yardımcı olan, bütün bu yabancı hislerin arasından bana uzanan tanıdık bir histi.

“Şu suyu biraz iç.”

Elime bir şişe su tutuşturduğunda buna itiraz etmeden suyu içtim. Boğazımdan akıp giden soğuk su yakıcı bir hisle harmanlanan içimi bir nebze olsun soğutmuştu.

Bir anlığına gürültülü bir sohbet kulaklarıma doldu. Bunun üzerine kaşlarımı çatıp sırtımı gürültüye doğru çevirdim.

“Hey! Sessiz olun ya da buradan uzaklaşın. Arkadaşım rahatsız oluyor.”

Sesler kesildi, alnımı Ali’nin omzuna yasladım. Bir süre hiç kıpırdamadan ve bir şey söylemeden öylece durdum. Ali’nin elinin sırtımda güven veren bir hisle dolaştığını hissettiğimde buna tepki bile vermedim.

“Etrafta kimse yok, sana kimsenin dokunmasına ya da soru sorup kafanı karıştırmasına izin vermem. Sadece sakınleş.”

Bir süre sadece düzenli nefes alıp bıraktım. Ne Ali’nin yanımda olmasını ne de birilerinin bizi görüp görmeyeceğini düşündüm. Tenim kısa sürede buz kesmişti ve ılık rüzgâr tenimi huzur veren bir şekilde okşarken Ali’nin omzundan güç alarak ayakta kalmak kısa sürede toparlanmamı sağlamıştı.

“Neden böyle olduğumu bilmiyorum,” diye itiraf ettim Ali’ye. “Neden normalliğin beni rahatsız ettiğini anlayamıyorum.”

“Sana söyledim,” dedi Ali, sakın sesiyle. Ali’nin sesi normalde bana gürültülü ve sinsi gelirdi ama şimdi nedense bir rüzgâr esintisini andırıyordu. Sanki tenimi okşayan ılık rüzgârın bir parçası hâline gelmişti. “Seni alıştıracaklar, dedim. Zaman bazen birkaç ayı insana birkaç yıl gibi hissettirebilir. Onlara, onların arasındaki yalnızlığına ve anormal hareketlerine o kadar alıştın ki, yaşamın normallliği sana gürültülü, kaba ve yorucu gelmeye başladı.”

“O anda önümde bir insan ölse bu kadar rahatsız olmayacağımı fark ettim.”

“Bütün bunlar için üzgünüm. Bana inanmasan da üzgünüm, Defne.”

Sertçe yutkunup alnımı Ali'nin omzundan ayırdım ve başımı sallayıp düşüncelerini onaylarken kafama taktığı şapkasını düzelttim. Şapkanın yüzümün bir kısmını iyice gölgede bırakması beni rahatlatıyordu.

“Seni pencereden gördüğümde yanına inip neler olduğunu sormak istedim ama kalabalığın beni bu hâle getirebileceğini düşünemedim,” dedim.

Başımı hafifçe yana eğip gözlerimi kısarak Ali'nin yüzüne baktım. Sarı saçları kısalmış ve yüzünü daha çok ortaya çıkarmıştı. Onu son gördüğümde yorulmuş ve düşünceli görünüyordu ama şimdi karşımda daha dinç bir adam vardı. Birçok sıkıntısından kurtulmuş, rahatlamış olmalıydı. Yine de mavi gözleri bana her zamanki ilgisiyle bakıyordu.

“Polislerin kapından ayrılmasını bekliyordum. Seni bulup hastaneye bırakan her şeyden habersiz adamken bir anda seni tanıyan ve her şeyi bilen adama dönüşemezdim. Bu çok dikkat çekerci.”

“Ne?” derken bir anlığına afalladım. “Beni hastaneye bırakan sen miydin?”

“Bendim,” dedi kendinden emin bir şekilde. “Asır’la birlikte geldik ama o hastaneye girmeden önce seni bana teslim etti.”

“Yalan söylüyorsun,” derken sakinliğim, yerini kızgınlığa bıraktı. “Asır ölse de beni senin kollarına bırakıp gitmez. Sana ölse güvenmez.”

“Konu seni hayatta tutmak olduğunda bana güveneceğini biliyor. Asır’la birbirimizi herkesten daha iyi tanıyoruz. Ne o ne de ben senin ölmeni istiyoruz.”

Yerimde duramayıp ayağa kalktım ve Ali’ye sırtımı dönerken derin bir nefesi seslice bıraktım. Yüzümü sıvazlayıp çenemi

tuttum. Arka bahçedeki beni rahatsız eden kalabalığa bakarken düşüncelerimi toparlamaya çalıştım ama mümkün değildi. Birçok ihtimal düşünmüştüm ama bu, onlardan biri değildi. Asır'ın beni Ali'nin kollarına bırakıp ortadan kaybolması hiçbir şekilde gerçek olamazdı.

“Yaralandı mı?” diye sorarken dönüp Ali'ye baktım. “Yaralandı ve hastaneye gelemeyeceği için beni sana bırakıp gitti. Hayatta, değil mi? Ben nasıl iyileştiysem o da iyileşti ve sen buraya bana ondan haber getirmek için geldin. Bir şekilde anlaştınız ve çeteden herhangi biri yerine aptalca bir düşünceyle benimle konuşmak için seni gönderdi.”

Ali sırtını banka yaslarken ellerini bacaklarının üstünde birleştirdi ve parmaklarıyla oynamaya başladı. Bana düşünceli bir ifadeyle bakıyordu ama ağzını açıp tek kelime etmiyordu.

“Anlat.” Sesim mesafeli ve netti. “En başından itibaren ne bilmiyorsam bana anlat. Nasıl oldu da Asır'dan canın için kaçarken onunla anlaşabildiğini anlat. Onlardan birinin katili olmana ve seni öldürmek için can atmasına rağmen nasıl oldu da sana güvendi, anlat.” Ona doğru birkaç adım atıp tam önünde durdum. “Öldü mü?” Bakışlarım ister istemez yumuşadı ve kırılgan bir hâl aldı. “Benim canım karşılığında kendi canını mı teklif etti? Beni hastaneye yetiştirdi ve geri döndü. O binada öldü mü?”

Ali'nin gözlerinin içine bana bir cevap vermesi için yalvarırcasına bakarken göğüs kafesimde bir acı boy gösterdi. Sert bir darbe göğüs kafesime indi ve bütün kemiklerimi ânında kırmış gibi hissettim.

“Ölmedi.” Ali bunun üzerine derin ve bıkkın bir nefesi içine çekip ellerini çözdü. “Hayatta ve keyfi gayet yerinde. Asır'la bir anlaşma yaptık ve anlaşmanın şartlarına göre seni gelip ziyaret edebilecek tek kişi benim.”

Bir anlığına durup duyduklarımı hazmetmeyi denedim. Başıma bir darbe almışım gibi kaskatı kesilmiştim ve ağzım,

söylemek istediğim onlarca cümle boğazıma dizildiği için açık kalmıştı. Gözlerim yansa da acıyı içimdeki o karanlık köşeye göndererek toparlanmayı denedim. Toparlanmayı ve her şeyi tam anlamıyla öğrenebilecek kadar dik durmayı.

“Bizi oradan sen kurtardın ve bunun karşılığında Asır’a benden uzak durmasını teklif ettin. O da sırf ölmemem için bu teklifi kabul etti. Çünkü başka çaresi yoktu.”

Ali bir kaşını kaldırdı. “Sen kafada kurma işini iyice abarttın bence.”

Bu arzum o kadar şiddetliydi ki kalbimin sızladığını hissettim. Ali o soğuk, aldırılmaz sesiyle anlatmaya başladı: “Enver amcanın seni kaçırdığını öğrendiğimde içeri sızmak için her türlü yolu denedim. Malum, onu sırtından bıçakladığım için artık benden hazzetmiyordu ama bir şekilde sana ulaşmam, iyi olduğundan emin olmam gerekiyordu. Neyse ki bu süreçte sağlam bağlar kurmuştum. İçeri sızdım, seni gördüm ve hatta kan kaybından ölme diye bacağına tedavi bile ettim.”

“O sen miydin?”

“Bendim tabii.” Kaypakça gülümseyerek dişlerini gösterdi. “Kaşla göz arasında sana bıçağı verebildim. Zaten bıçak eline geçtiğinde bir şekilde kendini kurtaracağını biliyordum. Dikkat çekmemem gerekiyordu ama sen daha odadan çıkamadan başka bir adam sesleri işitip olduğun odaya doğru yola çıktı. Onu öldürdüm ve...”

“Adamın yanı başında bir telefon buldum,” diye lafını kestim. “Akın’ı arayan sen miydin?”

“Hayır.” Kaşlarını çattı. “Telefon bana ait değildi. Öldürdüğüm adamındı. Akın’la mı konuşmuş?”

“Son arananlarda Akın vardı. Onunla konuştum.”

Ali’nin alnı düşünceli bir tavırla kırıştı. Belli ki o da bunu bilmiyordu. Akın’ın neden öldürdüğü adamın telefonunda numarası vardı ve neden en son konuştuğu kişi oydu? Akın, Enver’le gerçekten iş birliği mi yapmıştı?

“Ozan eve geldiğinde Akın’da bir gariplik fark ettin mi?”

“Ozan’ın bir gece kalmasının sorun olmayacağını Asır’a söyleyen oydu. Ayrıca bir ara konuşmak için Asır’ın odasına geldi. Asır ondan sonra Ozan için çekici ayarladığını söyledi. Belki de bunu planlayan Akın’dı. O gece aşağı indiğimde pusuda bekleyen Ozan için kapıyı açık bırakan Akın’dı.”

“Sanmıyorum,” derken kafasını iki yana salladı Ali. “Akın, Asır’ı sırtından bıçaklamaz. Sana zarar vermeye çok hevesli olduğunu biliyorum ama bu dünyada Asır’dan daha çok değer verdiği kimse yok. Akın, Asır’ı ailesi olarak görüyor. Ve eminim, seni bu yüzden de öldürmek istiyor. Asır için ondan çok daha değerli olduğunu biliyor.”

“Bu nedenle Enver pisliğiyle iş birliği yapamayacağını mı savunuyorsun? Benim ölmemi her şeyden çok istiyor ve aynı amacı taşıyan tek kişi Enver Karahanlı.”

“Eğer istedikleri gibi olsaydı Asır akıl hastanesine kapatılırdı. Akın bunu göze alamazdı.”

“Ben öldükten sonra bir şekilde Asır’ı kurtarırdı.”

“Bilmiyorum,” derken elini kısa saçlarına götürdü Ali. “Benim açımdan hiç öyle görünmüyordu. Enver amca Akın’la iş birliği yapsaydı, bunu bilirdim. İçeri sızdığımda ve seni kurtarmak için o adamı öldürdüğümde kimliğim açığa çıktı. Oradan sensiz çıkmak zorunda kaldım yoksa Enver amca hiç düşünmeden beni öldürecekti.”

“Asır’a oradayken haber verebilirdin.”

“Öyle bir şey yapsaydım belki yetiştirdi ama seni o kurtarırdı. Seni kurtaran ben olmak istedim. Böylece bana bir şans verebilirdin.”

“Ölüyordum!”

“Bencillik yaptığım için özür dilerim, sonradan ne bok yediğimi fark ettim. Seni nereye götürdüklerini öğrenip şansımı bir daha deneyecektim ama Asır’ı görünce bütün fırsatı kaçırdığımı fark ettim. Ânı kolladım, bir fırsat bulmaya çalıştım ama

yoktu. Ben de son çare Koray'ı aradım, nerede olduğunuzun haberini verdim. Zaman kısıtlıydı ve mesafe çoktu. Geldiklerinde sen vurulmuştun. Belki de birkaç saniye erken davransaydım ya da Asır birkaç saniye zaman yaratsaydı vurulmayacaktın. Aptallık edip seni vurdu.”

“Aptallık eden sensin!” diye yükseldim bir anda. “Kendi ben-cilce çıkarların için ölümümü göze aldın. Asır birkaç saniye yaratamazdı ama sen yapabiliirdin.”

“Hata ettiğimi düşünüyordum ama artık öyle düşünmüyorum,” diye itirafta bulundu Ali. “Böylece Asır senden vazgeçti. Seni birlikte hastaneye getirdik, seni son kez o arabanın içinde dudaklarından öptü ama işin sonunda benim kollarımda o hastaneye girdin, Defne.”

“Beni son kez...” Parmak uçlarım dudaklarıma dokundu. “Öptü mü?”

“Öptü,” dedi öfkeyle. “Şahit olduğum en kötü manzaraydı. Benim öpmek için yanıp bittiğim dudakları hiç düşünmeden öpebildi. Birkaç gözyaşı ve veda. Ardından *bana borcunu öde, Defne'nin yanında kal*, dedi. Cem'i öldürdüğüm ve ona ihanet ettiğim için ona göre borçluydum. Uyanana kadar yanında kalacaktım, aileni aramalarını söyleyecektim ve uyandığında Asır'ın mesajını sana iletebilmek için seni ziyaret edebilecektim.”

“Ne mesajı?” derken sesim titredi. Ona binlerce cümle kurmak istedim ama hiçbirini kuramadım. Kalbim küt küt çarpıyordu. İçimde beklenmedik bir korku yükselerek hastanenin arka bahçesinin her yanına sindi. O kadar kuvvetli bir histi ki neredeyse dizlerimin üzerine düşecektim.

“Ona söyle, yaşadıklarını herkese anlatsın ve hayatına devam etsin.” Bir an için duyduklarımı zihnimde oturtamadan öylece gözlerimi dikip Ali'ye baktım. Fakat Ali'nin en yıkıcı cümlesi bu değildi. “Zaten yok olacağım, Defne var olmaya devam etsin.”

“Ama...”

“17 Numara devri kapandı.”

BÖLÜM 13

17 *Numara devri kapandı.*

Birkaç dakika, hayır, çok daha uzun süredir zihnimde dönen tek şey buydu. Ali yanı başımda onlarca cümleyi art arda sıralasa bile hiçbirini duyamıyordum çünkü bu cümlede, bu gerçekte takılı kalmıştım. Bu cümle bir bataklıkta ve ben bataklığa giden adımı attığımı son âna dek anlayamamıştım. Zaman geçtikçe bataklıkta içe çekiliyordum ve beni elimden tutup çekecek kimse yoktu.

Saatler, günler, haftalar boyu tek istediğim 17 Numara devrinin kapanabilmesiydi. 17 Numara devri kapanırsa, Asır vazgeçerse kurtulabilirim sanıyordum. 17 Numara bir devrin başlangıcıysa sona erdiğinde yalnızca Defne Karaca olarak özlemini çektiğim hayatıma geri dönebilirdim. Belki o zaman, devir kapandığında gerçekten özgür hissedebilirdim. Dersten derse koşarken bir katil peşimde mi diye ardıma bakmak zorunda hissetmeden koşabilmek, bir nevi özgürlüğümdü.

Özgürlük ve 17 Numara birbirleriyle bağdaşmayan iki düşünceden çok daha fazlasıydı. 17 Numara, bir tutsağa verilen numaraydı. Özgürlük bu noktada 17 Numara'nın asla erişemeyeceği bir şey gibi görünüyordu. 17 Numara devrinin kapanması

demek, özgürüm demekti. Peki, neden özgür değil de kırılgan hissediyordum. Kırılganlıktan da fazlasıydı, yarı yolda bırakılmış hissediyordum.

Şimdi canım yanmıyor olabilirdi ama onca kez canım boşuna mı yanmıştı? Şimdi kimse ölmüyordu ama onca insan boşuna mı ölmüştü? Şimdi kaçmıyordum ama onca kez boşuna mı kaçmaya çalışmıştım? Şimdi, şimdi, şimdi... Onlarca şimdi sayabilirdim.

Ben onca şeyi boşuna mı yaşamıştım? Bir anda Asır'ın *17 Numara devri bitti* demesiyle bitiyor muydu her şey? Yaşadıklarım bir cümleyle siliniyor muydu, yaralarım bir cümleyle hiç açılmamış gibi kapanabiliyor muydu, hislerim yoktan yere var olmuş gibi kabuğuna geri çekilebiliyor muydu?

Hiçbir şey olmamış gibi öylece hayatıma dönebileceğime gerçekten inanmış mıydı? Kalabalığın içinde bile irademi kaybetmeme neden olan iğrençlikler yaşamama neden olan adam öylece nasıl *17 Numara devri kapandı* diyebilirdi? Ben bile diymemişken o nasıl diyebilirdi?

“Dinle beni,” derken omuzlarımı sarıp beni kendine çevirdi Ali. Bir anlığına düşüncelerim dağıldı ve onun dehşet içinde açılan mavi gözlerini görebildim. “Çok vaktim yok. Her şeyi anlamak için dinlemen gerek.”

Ona bir cevap vermek yerine bakmakla yetindiğimde gözlerini devirerek anlatmaya başladı. Belki öncesinde de anlatmıştı ama ben onu duymamıştım.

“Bunu biliyorsundur. Trene binmek için çıktığın yolda karşına türlü aksaklıklar çıkarıp sana engel olanlar onlardı. Trene değil, otobüse binmeni istiyorlardı. İstedikleri gibi de oldu. O gece trene değil, otobüse bindin. Asır'ın planı burada devreye giriyor. Kayıtlara göre sen hiç 20 Ocak 2017 tarihinde o otobüse binmedin.”

“Ne?”

“O otobüs, yoldan çıkan otobüs şoförü yüzünden ıssız bir yolda yanıp kül oldu. Kayıtlara kaza diye geçti ama polisler hâlâ üzerinde çalışıyor. Ölülerin bir listesi çıkarıldı, cesetler DNA yoluyla tespit edildi. Orada hiç var olmadın.”

“Bunca zaman kayıtlara kayıp olarak mı geçtim?”

“Hayır, kayıp bile değildin,” derken sesini kıstı Ali. “Arkadaşların o gece ailenin yanına gittiğini, ailen ise şehirde kaldığını sanıyordu. Koray haftalar boyu senin adına ailene, arkadaşlarına, seninle iletişim kurmaya çalışan herkese mesajlar atıp oyaladı. Herkesi varlığıyla kandırdı.”

“Sesimi duymadan, yüzümü görmeden nasıl...”

“Büyük bir depresyonda olduğun düşünülüyordu. Kendi kabuğuna çekilmiştin. Koray tek bir telefonla hayatını yönetti.”

“Kimse...” derken devam edebilmek için sertçe yutkundum. “Kimse bunca zaman katillerin elinde bir tutsak olduğumu, o otobüs faciasından sağ çıktığımı bilmiyordu. Kimse beni aramadı.”

“Kayıtlara göre kayıp değildin.”

“Yine de polis onların peşinde olmalıydı. Bir şekilde anlamalıydılar.”

“Polisler yıllardır peşlerinde. Koray’ın bütün sistemlere ulaşıp var olan bütün kayıtları silmesi dakikalarını alıyor. Asır onu boşuna seçmedi. Ayrıca Enver Karahanlı, Asır’ın en büyük şansıydı. Asır bu şansını dibine kadar kullandı. Onca katliam şu an Enver Karahanlı’nın üzerine yıkılmak üzere. Bunu tersine çevirebilecek tek kişisin. İfadende Asır’ın istediği gibi doğruları anlat. Yakalanmaları bir günden kısa sürecektir.”

“Nasıl Enver Karahanlı’nın üzerine yıkılmak üzere?”

“Doktora otobüsten bahsetmişsin. Polisi aradığında verdiğin isim Enver Karahanlı’ydı. Şu an bütün oklar onun üzerinde. Ölü olduğu için de kendini savunamıyor. Zehirlediği insanları öldürmemiş, hepsi ifadelerinde o gün olanlardan bahsetmiş. Ölü torun Asır Karahanlı, arananlar listesinde ilk sıraya yerleşti.

Enver Karahanlı ve Asır Karahanlı'nın seninle aralarındaki tek bağ, aileleriniz sayesinde ortaya çıktı.”

“Ailesi?” diye sordum. “Asır'ın ailesi her şeyden haberdar mı?”

Ali hızla kaşlarını çatıp kafasını iki yana salladı. “Sence bilse-ler Asır'ın bunu yapmasına izin verirler mi? Onlar kötü insanlar değil. Asır'ın sahte ölümüyle ülkeye geri dönmüşlerdi. Asır'ın cenazesinden sonra hemen geldikleri gibi gitmişlerdi ama sonra gerçek ortaya çıktı. Şu anda Enver amcaya üzölmek yerine deli gibi Asır'ı arıyorlar. Polislerle iş birliği içindeler.”

Asır'ın ölüm haberiyle geri gelip sonra da hiçbir şey olmamış gibi çekip gidebilirler? Asır onlar için sadece nefes alıp almamasından mı ibaret?” “Asır onlara eziyet ediyordu. Öyle çok nefret kusuyordu ki, insanların yaşam hevesini ellerinden almıştı. Asır'ın tek düşünebildiği kardeşiydi, ailesi buna dayanamadı. Ölenle ölmeyeceğini düşünüp bir nevi kaçtılar. Bunlar Enver amcanın anlatması tabii.”

Bir şey söylemek ister gibi dudaklarımı araladım, Ali büyük bir beklentiyle baktı bana ama söyleyemedim. Bunun yerine önüme dönüp sırtımı banka yasladım ve Ali'nin anlatıklarını hazmetmeye çalıştım. Bunca şeyi nasıl hazmedeceğimi bilmiyordum. Kimse bunca gerçeği öylece hazmedemezdi.

“Bak, sen anlamaman gerekeni anlamadan gitmeyeceğim.” Sürekli etrafa bakıyordu ve gözlüğünü takmıştı. Beni hastaneye getiren kişi olarak birbirimizi tanıdığımız ortaya çıkarsa başı fena hâlde derde girerdi. Bu da ondan kurtulmam için yeterliydi aslında. “Asır, Akın, Koray, Anıl, Barış, Ege... Hepsi cezalarını çekmeli. Asır bunu kabullendi. Daha önceden istediğın gibi, hayalini kurduğın gibi onları yakalatmanı istiyor. Hastaneye girecek, odana çıkacaksın ve polislere ifade vermek istediğini söyleyeceksin. Sonra onlara 20 Ocak 2017 tarihinde kaza olarak kayıtlara geçen otobüste olduğunu, yedi katilin otobüsün önünü kestiğini ve seni 17 Numara ilan edip aldıklarını anlatacaksın. O insanları yakarak öldürdüklerini itiraf edeceksin. Bunca zaman

birçok kez ölümden döndüğünü, katliama şahit olduğunu söyleyeceksin. Enver Karahanlı son hamleyi yaptı ama asıl suçlu Asır Karahanlı ve katil çetesidir diyeceksin.”

Bütün bunları polislere anlattığımı düşününce kalbimde bir nokta, olabileceklerin ihtimalini dahi hazmedemedi. Kalbim küt küt atmaya başladı. Nefesim boğazımda düğümlendi. Kürek kemiklerimin arasında bir ürperti duydum. Daha da kötüsü, biri kulağıma eğildi ve korkunç bir ses tonuyla düşüncelerini zihnime fısıldadı.

17 Numara devri, ben kapandı demeden kapanmayacak.

“Seni de,” dedim, Ali’ye dönerken. “Seni de anlatacağım o hâlde.”

Ali’nin o anda beti benzi attı. Duydukları karşısında bir an donakaldı. Söylediklerimi hazmetmek, onun bana söylediklerini hazmetmekten daha zor gibi görünüyordu. En azından onun için.

“Benim dışımda,” dedi, ekleme yapar gibi temkinli bir sesle. “Benden bahsedemezsin.”

Başımı omzuma doğru yatırırken dudağım isteksizce büküldü. “Her şeyi itiraf edceksem, seni de itiraf edeceğim.”

“Yapamazsın.” Sesi şimdi sert ve endişe doluydu. “Ben senin için hayatımı riske attım. Şu an hayattaysan bu Asır’ın değil, benim sayemde.”

“Umurumda bile değil,” derken rahat bir tavırla ayağa kalktım. “Bunu yapacaksam eksik yapmayacağım.”

Ali hemen ardından ayağa fırlayıp kolumdan yakaladı. Dip dibeydik ama bu kez suratından öfke saçılıyordu. Asırları ele vermekten kolayca bahsedip konu kendisine gelince tam bir korkağa dönüşmüştü. Ali’nin özü korkaktı.

“Ben onlardan biri değilim, bunu istemiyorum. Bunu isteyen Asır.”

Kolumu kurtarıp onu sertçe göğsünden ittim. Birkaç adım gerileyip afalladı. Gözleri şok içinde büyürken nefesleri sık, gergin bir hâl aldı.

“Bunu yapacaksam Asır istedi diye değil, kendim istediğim için yapacağım. Bana göre suçlulardan biri de sensin. Seni gördüğüm son seferde özgürlüğüme hükmetmek konusunda epey hevesliydin. Hastaneye senin kollarında girdiğim için yaptıklarını unutacağımı mı sandın? Seni sadece her şeyi öğrenebilmek için dinledim. Sana sadece gerçekler için katlandım.”

Bir an nefes almayı bırakmış gibi görünüyordu. Dehşet içinde kaskatı kesilmişti. İçime derin bir tatmin hissinin yayıldığını hissettim. Yöneten olmaya o kadar alışmışlardı ki ipin ucunu yakalayıp hayatımızı taşıyan uçurtmayı kendi istediğim yöne doğru çekmeye başlamam onu şoke etmişti.

Ali dışarıdan bakıldığında tehlike gibi görünmüyor olabildi. Kısa sarı saçları, temiz yüzü, parlak mavi gözleri, uzun boyu ve geniş omuzlarıyla bazı kızların hayalini süsleyen türden bir adamdı. O arzulasa da ben o bazı kızlardan biri değilim. Bana asıl kötünün Asır olduğunu binlerce kez haykırsa da ben kötülük anlamında aralarında hiçbir fark göremiyordum.

Ali maalesef zeki bir adamdı. Zeki ve bencil. Kendi çıkarlarını daha çok önemsemediği bir an bile yoktu. Beni bile kendi çıkarları uğruna kurtarmak isteyen bir adamdı. Bana âşık olduğunu sanıyordu. Âşık falan değildi, sadece çok yalnızdı. Her şeyden haberdar olan bir kadın olarak tutunabileceği tek dalın ben olduğumu düşünüyordu. Keşke benim bütün dallarımın çürük, kırılmak üzere olduğunu anlayabilseydi. Ben kimsenin tutunabileceği bir dal değildim.

Kendimi bir kediye benzetir, dokuz canım olduğunu söyler dururdum. Ne yazık ki bir kedi de Ali’ydi. Her zaman dört ayak üstüne düşen şanslı pisliğin tekiydi. Buna şans demek haksızlık olurdu. Beni önüne siper ederek kurtulduğu hiçbir an şans değildi, bencillikti.

“Ben senin için onca şeyi göze almışken mi?” diye sordu, fı-sıldayarak ama hırçın bir tavırla. “Senin için Asır’la bile anlaşma yaptım. Beni öldürme ihtimalini göze aldım. Sırf senin yanında olabilmek için.”

“Çok mu istiyorsun?”

“Çok istiyorum.” Ali’nin sözlerinde mağlup ve acı bir ton sezdiğimde bir an için kendimi kötü hissettim. Ben insanların duygularıyla oynamazdım ama beni zorunda bırakmışlardı.

“O hâlde bana kanıtlayacaksın,” dediğimde kaşları anlamadığını belli edercesine havalandı. “Neyi?”

“Asır gerçekten bunları söyledi mi, kanıtlayacaksın. Beni ona götüreceksin.”

“Delirdin mi sen!” diye sesini yükseltti bir anda. Bu, arka bahçedeki bütün gözlerin üzerimize dönmesine neden oldu. Ali’yi göğsünden iterek sırtını ağacın gövdesine bastırdım. Şimdi insanların gözlerinden uzaktaydı. Dehşetini kendi içinde yaşaması gerekiyordu.

“Onca yalanından sonra sana öylece inanacağımı sanman delilik olurdu. Asır beni senden korumaya çalıştı. Asla beni senin kollarının arasına bırakıp, 17 Numara devri kapandı deyip ortadan kaybolmuş olamaz.”

“Pes etti diyorum sana!”

“Bana onca şeyi yaşatıp aklımla oynadıktan sonra pes edemez.”

“Aklın değil, kalbin!” diye öfkeyle yükseldi. “İnkâr etme, âşık oldun değil mi ona? Seni de kendi gibi hasta etti işte.”

“Sana söylediğimi yap yoksa ilk önce seni ele veririm.”

Onu orada bırakıp gidecekken bir hışımla kolumdan yaladı ve sırtımı ağacın sert gövdesine bastırdı. Şimdi sinirden gözü dönmüştü işte.

“Asır’ı sevmen delilik.”

“Seni sevmemi mi isterdin? O zaman delilik olmazdı, değil mi?”

“Senin kurtarıcın benim, beni sevmen delilik olmazdı. Sevsen ya beni, en azından denesen.”

“Kalbine söz geçiremiyor insan.”

“Aklına geçir o hâlde,” dedi büyük bir hırsla. “Yalvarırım aklına söz geçir, Defne. Asır’a sevgi beslemen imkânsız. O senin hayatının kötü adamı. Senden aklını çalıp kalbini kandırdı.”

Gerçeklerin farkındaydım ve en çok, bu farkındalık yoruyordu beni. Yine de farkında olmak hiçbir şeyi değiştirmiyordu. Bazen akıl ve kalp arasındaki o ince çizgi ipliğe dönüşüyor ve karışıp düğüm oluyordu. İnsan düğümü çözmeye çalıştıkça daha da karmaşıklaşıyordu. Ve bir gün düğüm çözülemezce kadar sıkı bir hâle geldiğinde kalp ve akıl arasında bir çizgi kalmıyordu. Buna da insanlar aralarında delilik diyorlardı.

“Def?”

Ağacın diğer tarafından yükselen babamın sesiyle irkildim. Bunu beklemediğim için bir an ne yapacağımı şaşırdım. Babamın Ali’yle karşılaşması mı daha büyük felaketti yoksa beni onunla konuşurken görmesi mi? Yoksa durumu felakete sürükleyen sadece babamın burada olması mıydı?

Ali geri çekilip aramıza belli bir mesafe koyduğunda babam görebileceğimiz bir açığa gelmişti bile. Hemen sağımda, kaşları merakla havalanmış bir vaziyette dikiliyordu. Gözleri Ali’yle benim aramda endişeli bir tavırla mekik dokuyordu. Kızgın, korumacı bir tavra bürünmekle sakın kalıp ne olduğunu öğrenmek arasında gidip geliyor gibi görünüyordu.

Babamın tersi tam anlamıyla pisti. Eli öyle ağırdı ki, yaşlılığında bile Ali’nin onun öfkeli tokadından sağ çıkabileceğini sanmıyordum. Tokadı bir yana, tehlikenin kokusunu alabilen bir adamdı. Ali hakkında en ufak şüphe duyarsa 17 Numara devrinin kapanması an meselesi hâline gelirdi.

“Ne oluyor burada?” diye sordu sert, şüpheli sesiyle. “Neden odanda değilsin, polislerin sana eşlik etmesine niye izin vermedin?”

Gözlerini benden alıp Ali'ye kilitledi. Benim bir cevap vermemi bekleyeceğini düşünmüştüm ama Ali'ye birkaç saniye dikkatli bakınca bu konudaki dikkati tamamen dağıldı.

“Sen kızımı hastaneye getirdin.”

Ali, sertçe yutkunarak, “Evet,” diye yanıtladı. Sesi inanılmaz derecede saygılı bir tona kaymıştı. “Kızınızı ben buldum.”

“Tanıştınız mı?” diye sordu babam. “Bunun için mi konuşuyordunuz?”

“Evet,” diyen Ali'ye döndü bakışlarım. O ise ona bakmamı asla umursamamış, kendinden emin bir tavırla babamla konuşmaya devam etmişti. “Defne'yle tanışmayı, onunla o gün hakkında konuşmayı çok istiyordum. İyi olduğunu görünce çok sevindim. O da bana teşekkür ediyordu. Olanları bana anlattı. Hiçbir teşekkür bu kadar anlamlı olmamıştı.”

Ali'ye ters bir bakış atıp bunu asla yapmayacağımı, teşekkürü hiç de hak etmediğini, beni o hâle getiren adamın ellerinde büyüdüğünü ve çok daha fazlasını suratına çarpmak istedim ama maalesef babam buradaydı ve ilgisi tamamen üzerimdeydi.

Babam hızla bana dönüp, “Neler oluyor?” diye sordu. “Arık açık açık bize neler olduğunu anlatacak mısın? Enver Karahanlı seni ölen torunu için mi kaçırdı? Senden intikam almaya mı çalıştı? Sana ne anlattı?”

Ali'ye kısa bir bakış atıp derin bir iç çektim. “Polise ifade verdiğimde öğrenirsin.”

Babamın yanından geçip gitmek istediğimde beni kolumdan yakalayıp durdurdu ve parmağını sallayarak konuşmaya başladı: “Ben senin babanım, her şeyi öğrenmeye hakkım var. Sırf kızgın olduğun için benden gerçekleri saklayamazsın. Bu mühim bir konu. Annenle, en ince ayrıntısına kadar öğrenmeliyiz. Senin için... Seni korumak için.”

Kolumu kurtarıp omuzlarımı dikleştirdim ve babamın karşısına geçtim. Yüzümde kin, öfke dolu bir ifade vardı ve bunu

bilinçli bir şekilde yapmıyordum. Babama bakarken ister istemez yüzüm bu hâli alıyordu.

“Çok geç,” dedim nefretle solurken. “Artık bitti, çok geç.”

“İnan bana, senin bildiğin kadar bizim bildiğimiz de var. Bu yüzden geç değil, Defne.”

“Ne biliyorsunuz?” Kaşlarımı imalı bir bakışla kaldırdım. “Sen küçük bir kızı öldürdüğün için bütün bunları yaşadığımı mı? Senin yüzünden ölümden döndüğümü mü? Enver Karahanlı’nın öldürdüğün o küçük kızın dedesi olduğunu mu? Cana karşılık can almakta haklı olduğunu mu?” Alaya alır gibi güldüm. “Kısasa kısas.”

“Kısasa kısaslık bir durum yok!” diye bağırdı babam. “Ben o küçük kızın ölümünün cezasını dokuz yıl dört duvar arasında yaparak ödedim. Başka bir ceza olamaz. Kimse senin canını almakta haklı olamaz.”

“Öldürdün,” dedim sanki ilk defa öğrenmiş gibi inanamayarak. “Gerçekten öldürdün ve bunu kolayca dile getirebiliyorsun. Bunun kaç hayatı mahvettiğinden haberin var mı senin?”

“Benim tek umurumda olan senin hayatın.” Babam beni bileğimden yakaladı. “Odana çıkacak ve ifade vereceksin. Her şeyi tek tek anlatacaksın. Sana zarar veren, verebilecek bir kişi bile dışarıdaysa onu bulup hapse tıkacağız. Sonra istersen bana hesap sor, anneni sana yalan söylediği için suçla. Önce sen, Defne, sen.”

Bileğimi babamdan kurtarmaya çalıştım ama bu kez çok güçlü tutuyordu. “Beni bu kadar umursuyor olsaydın, dokuz yılımı babasız geçirmeme izin vermezdin.” Gözlerim mi yoksa duygularım mı hassastı, bilmiyordum. Gözyaşlarım akıp giderken kendimi durduramadım. “Sana olan güvenimi çalmazdın!”

Babam bana bir cevap vermedi. Dönüp Ali’ye de bakamadım, ondan beni babamdan kurtarmasını isteyemedim. O da babama engel olmayı göze alamadı belli ki. Babamın zoruyla odama çıktım. Odanın kapısı üstüme kapandı.

Çocukluğum boyunca bana en ufak zarar vermeyen babamın bileğimde bıraktığı kızarıklığa bakıp kaldım bir süre. O an aslında babamın Asır'ın kız kardeşini öldürdükten sonra babam olmaktan çıktığını, bambaşka bir adama dönüştüğünü anladım. Babam bir katildi ve katil olduğu an içindeki baba figürünü kırıp parçalara ayırmıştı.

Üstüme kapanan kapı, ifadeyi almak için gelen polis tarafından açıldığında pencerenin kenarındaydım. Karanlık ilk kez o zaman mı beni ele geçirmişti, bilmiyordum ama bildiğim bir şey varsa o da hayatımın senaryosunu yazanın en başından beri ben olduğuydu. Kalem hiçbir zaman başkasının eline geçmemişti ama insanlar kalemi ellerinde tuttuklarını düşünüyor olabilirlerdi. Bu yanılgı onlara ufak bir sürprizdi.

“İfade için hazır mısınız, Defne Hanım?”

Pencerenin kenarından inerken sertçe yutkunup genç adamı başımla onayladım. “Hazırım.”

Polis yatağın yanı başındaki koltuğa oturunca ben de yataktaki yerimi aldım. Komodinin üzerine bırakılan yeşil elmayı görünce ona uzandım. Doktorum yemem için göndermiş olmalıydı. Elmayı elime alıp bir tur havaya attım ve yakaladım. Bir ısırik alırken damağıma bulaşan ekşi tadı belki de ilk kez hoşuma gitti. Ekşi elma sevmezdim ama şimdi bana bu tadı sevdi ren bir şeyler vardı.

İfadeyi almak için hazırlanan görevli polis bana beklenti dolu bir ifadeyle bakmaya başladığında çiğnediğim lokmayı yutup bütün dikkatimi ona verdim.

“Her şey bir otobüs yolculuğuyla başladı. Hayatımı değiştiren bir otobüs yolculuğuyla...”

Görevli polis ağzımdan çıkan her kelimeyi özenle dosyaya yazarken, yüzüne yansıyan şaşkınlığı izlemek bana garip bir şekilde zevk verdi. Her cümlem onun için yeni bir sahneydi. Bazen benim için üzüldüğünü gözlerinde gördüm, bazense aptallık yaptığıma inandığını.

Duygular karmaşık şeylerdi. Tutarsız, aşırı ve uygunsuz davranmak ruh hastalığı olarak adlandırılabilirdi. Öyleyse hepimiz ruh hastası olmalıydık. Çünkü bu, doğamızda vardı. Bazen doğamızdan geleni kabul eder, ona ayak uydururduk. Bazen de bir kalıba girer, reddederdik.

Bu bir başlangıç değildi ama bir son olamayacak kadar da erkendi.

Gece olduğunda tetikteydim. Oda karanlıktı ama ay ışığı iyi hisler bahşetmeye hazır bir hâlde içeri süzülüyordu. Ay ışığı bana romantizmi hatırlatırdı. Gün ışığının değil de ay ışığının altında iki insanın her şeyi halledebileceğine inanırdım. Ay ışığı çekim gücünü arttırırdı. Okuduğum bir senaryoda esas oğlan ay ışığından bu şekilde bahsettiğinden beri aksini hissedemiyordum.

Annem benim için birkaç parça kıyafet almıştı. Üstümde onlardan biri vardı. Rahat giyip çıkarabilmem için kalın ve siyah kumaşlı bir elbiseydi. Dar değildi. Bu açıdan giymek hiç zahmetli olmamıştı. Kalın siyah çorap ve çizmelerle sağı solu belli olmayan hava için de uygundu.

Normalde hastaneden çıkışım verildiğinde giymem gereken elbiseyi bu gece giymemin bir nedeni vardı. Doktorum bir süre daha kontrol altında tutulmam gerektiğini söylediğinden beri kaçış planı yapmamak elimde değildi.

Kapımdaki polislerin verdiği rahatlıkla annem ve babam kaldıkları otele gitmişlerdi. Bana ertesi gün Onur'u getireceklerine dair söz vermişlerdi. Bir ânım bir ânımı tutmadığı için Onur'un beni bu hâlde görmesini istememişler, bu yüzden bunca zaman türlü bahanelerle bekletmişlerdi.

Onur'u görmeyi her şeyden çok istiyordum ama öncesinde yapmam gereken bir şey vardı. Akıl işi miydi, bilmiyordum ama tamamıyla kalp işi olmadığından emindim.

Polisler her gece aynı saatte nöbet değişikliği yapıyordu. Bu aralıkta kapının önü bir dakikalığına boş kalıyordu. O bir dakika beni bu geceyi dışarda geçirmeme yeterdi.

Bir süredir dinlediğim kapının önündeki hareketlenmeyi işittiğimde yatağın üstündeki ceketini alıp üstüme geçirdim. Ardından kapının önünden ses gelmeye kadar bekledim. Kapıyı araladığımda polislerin tam da planladığım gibi ortalıkta olmadıklarını gördüm. Biri henüz koridorun ucundan dönüp merdivenlere yönelmişti.

Kapıyı tamamen açıp dışarı çıktım ve hemen geri kapattım. Koridorun diğer ucuna koşup yangın merdivenine çıkan kapıyı açtım ve içeri girdim. Merdivenleri hızla inerken yaralı bacağım dengemi bozmasın diye sıkıca tırabzanlara tutunuyordum.

Kendimi yangın merdivenin çıkış kapısından dışarı attığımda gündüze nazaran soğuk hava çok sert bir şekilde suratıma çarptı. Rüzgâr uğuldayarak kulaklarıma doluyor, hastane odasında ısınan tenimi yakıcı bir hisle tırmalıyordu. Kısa sürede buz tutan burnumun ucunun kırmızı kesildiğinden emin bir hâlde hastanenin otoparkına ilerledim. Eğer her şey düşündüğüm gibiyse beni buradan götürecek adam, arabasıyla birlikte hastanenin otoparkında uyukluyordu.

Ali'nin arabasını bulmam, sandığımdan uzun sürdü. Onu beyaz arabasının içinde, kafası koltuğun başlığına yaslı bir vaziyette uyurken buldum. Baş hafifçe sola düşmüştü ve uykusu oldukça derin görünüyordu.

Acaba ne zamandır buradaydı? Kaç kere ve ne kadar süreliğine uzaklaşmıştı?

Ali'nin olduğu taraftaki cama bir kere vurmam yeterli oldu. Derin sandığım uykusunun kuş kadar hafif olduğunu anladım. Sesle birlikte irkilerek gözlerini araladı ve doğrulur doğrulmaz gözlerimiz kesişti. Beni gördüğünde gözleri neredeyse yuvalarından çıkacaktı.

Kapıyı açıp indi. “Defne?” Arkama doğru kolağan eder gibi baktı. “Nasıl çıktın hastaneden?”

“O kolay olandı, boş ver şimdi.” Arabanın önünden dolanıp diğer tarafa geçerken elimi havada savurdum. “Hadi bin, gitmemiz gerek. Yokluğumu fark ederlerse başın belaya girer.”

Ali telaşla arabaya bindiğinde ben de peşinden binmiştim. Kemerimi takarken Ali’nin dehşet içinde kaskatı kesilen suratına baktım.

“İfademi verdim. Şimdi beni nereye götüreceğini biliyorsun.”

“İfadeni verdiysen...” dedi Ali, dehşeti gittikçe büyüyordu. “Seni nasıl götüreceğim ona?”

“Orasını sonra öğrenirsin.” Ön cama doğru baktım. “Acele et, yakalanırsak suçu üzerine atmam gerekecek.”

Ali telaşa kapılıp hızla arabayı çalıştırdı ve kısa sürede hastanenin otoparkından çıktı. Bir süre tek kelime edemedi, bana soru sormadı. Yine de kızgın olduğunu ve şu anki durumdan deli gibi korktuğunu anladım.

Ali durup durup bir anda, “Onların lehine ifade verdin!” diye bağırdığında ses tonu yüzünden parmağımı sol kulağıma bastırıp yüzümü buruşturdum. “Bütün suçu Enver Karahanlı’nın üzerine attın.”

“Evet,” derken kollarımı göğsümde birleştirip ona baktım. “Şimdilik gereken buydu.”

“Şimdilik?” Tavırları iyice hırçınlaşmıştı. “Uyandığından beri kendinde olmadığının farkında mısın sen? Seni ilk tanıdığımda Enver Karahanlı’nın ölümüne dahi üzülecek biriydin. O binada yanarak ölen adamlar için bile ölmeyi değil, hapiste olmayı hak ediyorlar derdin. Burada Asır’ın lehine ifade vermek yerine onu hapse tıkmak için ne biliyorsan anlatırdın. Şimdi gelmiş, çıkarların uğruna, artık neyse o aptal çıkarlar, onları aklayacak ifade veriyorsun. Benden, kaçtığın adamdan seni Asır’a götürmesini istiyorsun. Seni de kendine benzetti.”

Sokak lambalarının asfalt zemini aydınlattığı yoldan hızla geçerken kemerimi tuttum. Ali öfkelenidikçe hızlanıyordu. Ona karşı bir korku beslemiyordum ama onca şeyden sağ çıkıp onun arabasında ölmek istemiyordum.

“Sadece onunla konuşmak istiyorum. Aklıma yatmayan onca şeye rağmen aleyhine ifade veremezdim. Zaten eğer her şey anlattığın gibiyse kaçacak değiller ya.”

“Her şey anlattığım gibi!” Öfkesi dinmek bilmiyordu. “Kendini kandırıp durma artık. Sen de biliyorsun bunun doğru olduğunu. Benden haklı olarak ölümüne nefret edebiliyorsun ama Asır’ı bir şekilde affetmek için en ufak ihtimale tutunmaya çalışıyorsun. Bu delilik.”

“Delilikse delilik!” diye bağırarak karşılık verdim ona. “Hep siz mi yapacaksınız delilik? Beni o eve götür, gerisine karışma.”

“Seni oraya götürürsem beni gördüğü gibi öldürecek, farkında mısın bunun? Anlaşmamıza bu dâhil değil. Sen delilik yapacaksın diye canımdan olacağım.”

“Anlattıkların doğruysa öldürecek olsaydı çoktan öldürürdü seni. Belli ki artık umursadığı senin ölümün değil.” Ali ağzında bir şeyler mırıldandığında kaşlarımı çatıp, “Ne diyorsun?” diye sordum. Derin bir iç çekip, “Son dualarımı okuyorum, sen delirmene bak,” diye yanıtladı.

Bir süre sonra Ali biraz olsun sakinleşti. O daha da sakinleşsin diye beklerken camı indirip başımı biraz dışarı çıkardım. Soğuk hava ılık tenime çarpıp saçlarımı arkaya doğru savururken derin, huzur dolu bir nefesi içime çektim. Özgürlüğün huzuruydu bu. Kendi kararım, isteğimle çıktığım yolda nereye gidersem gideyim özgür hissederdim. Belki haftalar boyu tutsak olduğum eve gidiyordum ama yine de bunu kendi isteğimle yapıyor oluşum özgür hissettiriyordu. Çünkü artık kimse beni zorla tutmaya çalışmıyordu.

“Bütün bunlara sen beni biraz olsun sevebil diye katlanıyorum.” Ali’den gelen itirafla camdan geri çekilip ona baktım.

Doğrudan yola bakıyordu ama bütün ilgisinin üzerimde olduğuna emindim. “Sana yalan söylemediğimi anladığında belki ifadeni olması gerektiği gibi değiştirirsin. Sonra zamanla iyileşirsin, nasıl bir aptallık yaptığını fark edersin. Bu süreçte yanında olurum, bir şekilde beni affedersin. Affetmesen bile alışır-sın. Belki seversin. Asır’ı değil, beni seversin.”

Bu senaryo imkânsızdı. Şu an onun yanında bu kadar rahatsam nedeni, tutunacak bir dalının olmamasıydı. Artık yeteri kadar güç sahibi değildi. Beni öylece bir yerde tutamazdı ve beni hastaneye getiren kişi olarak çoktan hafızalara kazınmıştı. Bütün bunlar bir yana, onu sahil kenarında gördüğüm o günden sonra değişmiş gibiydi. Sanki bazı şeyleri kafasında netleştirmişti ve düz bir yolda emin adımlarla ilerliyordu. Yolun ucunda olduğumun farkındaydım ama buna nasıl dur diyebileceğimi bilmiyordum. Beni dinleyeceğini sanmıyordum. Büyük bir umudu vardı. Bu benim kaçmaya olan umuduma çok benziyordu. İmkânsız görünüyordu ama öyle güçlü bir histi ki, insana bu yolda her şeyi yaptırırdı.

“Sana karşı senin istediğin gibi hisler beslemiyorum, beslemeyeceğim. Umut etme. Şu an seni kendi çıkarlarım için kullanıyorum. Eğer yapmasaydın polise senin de adını verecektim.”

“Bu kadar açık sözlü olma,” derken nefesini sesli bir şekilde dışarıya bıraktı Ali. Hemen ardından sol dirseğini camın kenarına yaslayarak gözlerini benden olabildiğince kaçırdı. “Kafana hâlâ benim şapkamı takıyor olman bile bana iyi geliyor-ken yapma.”

Uzanıp kafamdaki şapkaya dokundum. Çıkarıp ona vermeye yeltendiğimde hemen elini uzatıp buna engel oldu.

“Tak lütfen, istemesen de bana iyi gelmeye devam et.”

“Beni sevmek için bir nedenin yok,” diye düşüncemi belirttim. Şapkayı yeniden kafama takmadım ama ona da vermedim. “Sana hiç umut vermedim.”

“Asır’a da vermedin,” derken sesi boğuktu. “Ama kabul etmem gerek, Asır sana benden önce tutuldu. Seni takip ederken, 17 Numara ilan etmeden çok önce. Sadece bunu hazmedemedi salak.”

“Onun beni gerçekten sevdiğini mi düşünüyorsun?”

“Asır’ı kendimden bile iyi tanırım. Sanırım bu benim lanetim. Senin için yapuklarını başkası için yapmazdı. Kimse için, kardeşi uğruna çıktığı bu yoldan dönmezdi. Kimse ama kimse için...” Dönüp bana baktı. “Dedesini öldürmezdi.”

“O pislik bunu hak ediyordu.”

“*Kimse ölmeyi hak etmez*, diye çığlıklar atan kızın geldiği hâle bak,” diye geveledi Ali. Onunla Enver canavarı hakkında aynı düşünceye sahip olamayacağımızı bildiğimden ses etmedim. O pislik hakkında düşünmek dahi istemiyordum. Herkes için üzülebilirdim. Ben Akın için bile üzölmüş bir insandım ama Enver Karahanlı’nın ölümü ancak tuttuğum bir dileğin kabulü olabilirdi. Beni kardeşimle tehdit eden bir canavarı ellerimle bile öldürürdüm.

Üzerinden geçtiğimiz asfalt yol tanıdık gelmeye başlayınca bütün dikkatim dağıldı. Gözlerimi yola, yanından hızla geçip gittiğimiz manzaraya diktim. Eve yaklaştığımızı o zaman anladım.

Bir süre İstanbul’da olduğumuzu anlayamamıştım. Ben hep İstanbul’un her yanını kalabalık sanırdım ama bu kısmı öyle değildi. İssız, çığlık atsan ya da silah patlatsan duyulmayacak yerler de vardı. Koşsan kimsenin fark etmeyeceği, yardım istesen kimsenin el uzatmayacağı yerler.

Sanki üstünden geçtiğimiz yol kanla kaplıydı. Öyle lanetli bir his her yanıımı kaplamıştı. Tekerleklerin kana bulandığını ve vıcık vıcık, içler ürperten bir sesin kulaklarımıza dolduğunu hayal ettim. Yol kenarlarında cesetler, havada kan kokusu, demir bariyerlerde kan lekeleri...

Ona giden yol bu kadar lanetli hissettiriyorken neden ona gidiyordum? Neden durabilecekken durdurmuyordum? Neden o benden kaçtığında ona koşuyordum?

Parmaklarımı göz pınarlarıma bastırıp seslice bir nefesi içime çektim. Yutkunduğumda bile kanın metalik tadını bana aldırın bu yolda ne işim vardı?

Yüzümü sıvazlayıp ellerimi indirdiğimde Ali'nin bakışlarını üzerimde hissettim. Ona dönüp baktığımda bana düşünceli bir ifadeyle yandan bakıyordu.

Acaba Ali bana baktığında tam olarak ne görüyordu? Delilik peşinde koşan bir kadın mıydı gördüğü? Beni bir an olsun haklı görmüyor muydu? Biri beni haklı görecekti miydi ki Ali görsün?

Bir süre sonra Ali arabayı katliam evine giden, etrafı ağaçlarla çevrelenmiş toprak yolun girişinde durdurdu. Kendi kemerini çözüp derin bir nefesi içine onlarca cümle sıkıştırmış gibi seslice bırakıp bana döndü. Söyleyecek çok sözü olmasına rağmen birini bile söylemiyordu.

“Dikkatli ol,” dedi, ses tonunda türlü imalar vardı. “Bir şey olursa güvendiğin adamların arkasına saklan. Mesela Anıl.”

“Bir şey olmayacak.”

Kemerime uzandığımda Ali birden elini kaldırıp beni durdurdu. Sonra uzanıp kemerimi kendi çözmeye başladı. Oldukça yavaş hareket ediyordu.

“Ben burada olacağım. Eli bıçaklı bir katil seni kovalarsa üstün koşu yeteneğini kullan ve bana gel. On beş dakika içinde geri geleceğini düşünüyorum. Fazla sürerse ben sana gelmek zorunda kalırım. Bu da bir nevi ölümümü göze almak.”

“İyi ki senaryo yazmıyorsun.”

Ali bana kısa, ters bir bakış attı. “Ne alaka şimdi?”

“Kafanda kurduğun sahneler hikâyemize hiç uymuyor.”

“Hikâyemiz,” derken dudağının kenarını sevinçle kıvrıdı.

“Bizim hikâyemiz.” Ses tonu inanılmaz derecede değişmişti.

Duygu yoğunluğu o kadar yüksekti ki bir an bu sesin Ali'den çıktığına inanamadım. Bu ihtimal onu etkilemişti.

Kemeri çıkardığında hâlâ bana kurduğu yakınlık beni rahatsız edince elimi göğsüne bastırdım ve onu itmek için hazırlandım. "Başrol sen değilsin."

Ali'yi göğsünden iterken kalbinin nasıl çarptığına şahit oldum. Avucumda onun küt küt çarpan kalbinin hafif dokunuşlarını hissetmek çok garip geldi.

Ali, sertçe yutkunarak benden uzaklaştı ve önüne döndü. Gözlerini direksiyona dikip hiçbir şey söylemeden beklediğinde uzanıp kapımı açtım. Hiçbir şey söylemeden arabadan inip kapıyı yavaşça kapattım.

Arabanın önünden dolanıp toprak yola ayak bastıktan sonra bir an dönüp Ali'ye bakma gereği hissettim. Kaşlarını çatmış, gözlerini üzerime çevirmişti. İfadesi belki onu kızgın gösteriyor olabilirdi ama asıl duyguları gözlerindeydi. Kızgın değil, kırgındı.

Ali'yi orada kırgınlığıyla bırakıp ağaçların iki yanını sardığı toprak yolda ilerlemeye başladım. Etraf, görmekte zorlanacağım kadar karanlıktı. Bir süredir karanlıkla cebelleşmediğimden olsa gerek ilerlerken epey zorlanmıştım.

Belki de zorlanma sebebim karanlık değil, evin kapısını çalınca karşılaşacaklarımdı. Tam olarak nasıl bir manzarayla karşılaşacağımı bilmiyordum. *17 Numara devri kapandı*, diyen ve beni en son bir ay önce gören adamın yüzüne bakıp ne görecektim? Bana göre her şey yaklaşık bir hafta önce gerçekleşmişti ama ona göre bir ay önceydi. Belki de bu bir ayda yokluğuma gerçekten alışmış ve bunu kabullenmişlerdi. Hep onlardan olduğumu söylemelerine rağmen artık onlardan biri olmadığımı da karar kılmışlardı.

Katil çetesi onlardan olmayanlara karşı oldukça gaddardı.

Bir an dönüp ardımda kalan karanlık yola baktım. Ali'nin arabasının açık farlarından yayılan ışık uzakta bir noktayı aydınlatıyordu.

Sert bir rüzgâr aniden etrafımı sardığında saçlarım sola doğru uçuşup yüzüme çarptı. Ali'nin elimdeki şapkasını kafama takıp saçlarımı düzeltirken yoluma devam ettim.

Kısa bir süre sonra toprak yolu aşır geniş açıklığa çıktım. İki katlı katliam evinin pencerelerinden yayılan ışık önümü tamamen aydınlatıyordu. Üst katın ışıkları yanmıyordu.

Kafamı çevirip karanlık ormana baktım. Her an içinden eli bıçaklı, kan içinde bir katil fırlayacakmış gibi tehlikeli görünüyordu.

Sertçe yutkunup gözlerimi biraz çevirdiğimde daha önce yıkıldığına emin olduğum tahta kömürlüğün yeniden yapıldığını gördüm. Eskisinden daha sağlam görünüyordu ve maviye boyanmıştı.

Gözlerimi bir kez daha eve çevirdiğimde ardında yükselen dev ağaçların önünde evin ne kadar da korkunç göründüğünü fark ettim. Aslında korkunç olan bu evde istemeden yaşadıklarımdaydı.

Derin bir nefesi kendime güç verir gibi alıp bırakarak adımlarımı harekete geçirdim. Evin önündeki kısa merdivenleri çıkıp kapının önünde durdum. Elimi yumruk yapıp kapıyı tıklamaya hazırlandım ama bir türlü vuracak cesareti kendimde bulamadım.

Ona haklı olduğunu nasıl söyleyecektim? Babamın ulaşabileceği kadar yakında olduğunu öğrenirse onu öldürmeye kalkarmıydı? Ali, babamdan haberdarsa o da olabilirdi. Belki de Ali söylememişti.

Ne kadar süre kapının önünde dikilip ihtimallerden senaryolar yarattım, bilmiyordum. İşin sonunda hiçbir senaryonun beni yıkamayacağına, bir şekilde yeni bir yol yaratabileceğime kendimi inandırdım.

Sadece onunla karşı karşıya kalabilmek istiyordum. Onunla konuşacak o kadar çok şeyim vardı ki, kapı açıldığında her şeyin bittiğini görmekten deli gibi korkuyordum.

Kapıyı üç kere tıkladım. Bir süre içeriden hiç ses gelmedi. En ufak bir tıkırtı dahi duyulmadı. Bir an uyuduklarını, üst katın ışıklarının o yüzden kapalı olduğunu sandım ama hayır, uymuyorlardı. Bir kere daha tıklamaya yeltendiğimde kapı açıldı ve evi aydınlatan sarı ışık gözlerimi aldı.

“Biz de seni bekliyorduk, 17... Pardon, Defne.”

Kapıyı açan Koray’a şapkanın altından kısa bir bakış attım. Kapıyı açıp omzunu pervaza yaslamıştı ve kollarını göğsünde bağlayıp her zamanki gibi beni sinir eden tavrını takınmayı ihmal etmemişti.

İlk önce Barış ya da Anıl’ı görebilmeyi dilerdim. Onlar bir şekilde bana rahat hissettirebiliyordu ama Koray beni dehşete sürüklüyordu. Onun tek bir bakışı bile bana her şey tepetaklak olacakmış gibi hissettirirken içeri adım atmak çok zordu.

“Neden düzeltme gereğinde bulundun?” diye sorduğumda bana burun kıvrıldı. “Biliyorsun.”

Alt dudağımı dişleyip başımı onu onaylarcasına salladım. “Bu seni mutlu etti mi?”

Dudakları sinsî bir tavırla kıvrıldı. “Senin yüzünden yeni gözlük almaktan çok sıkılmıştım.”

Ağzımda bir küfür mırıldanarak evin içine ilk adımımı attım. Onun yanından geçerken ters bir bakışı onu öldürebilecekmiş gibi suratına diktiğimde bana güldü. Koray’ı bir kere daha gözlüğünden etme fikri aklımda dolanırken eve tam anlamıyla girdiğimi idrak edebilmişim. Evin içine doğru döner dönmez karşımda Asır’ı görmeyi o kadar beklemiyordum ki olduğum yere çakıldım.

Salonun tam ortasındaydı, ayakta dikiliyordu ve düşüncelerini sakladığı sert ifadesini yüzüne takınmış bir hâldeydi. Onu baştan aşağı süzdüm. Siyahlar içindeydi ve onu son gördüğüm

hâinden zayıftı. Normalde sakalları olmazdı ama şu an sakalları vardı. Uzayan saçları alnına dökülüyordu. Dudakları düz bir çizgi hâlini almıştı. Çikolata kahvesi gözlerinde en ufak ışıltı yoktu.

Kalbim küt küt çarpmaya başladı. Onu öfkeli gördüğüm çok zaman olmuştu ama bu şekilde ilk kez görüyordum. Öfke değildi çünkü, bambaşka bir şeydi.

Asır Karahanlı beni görmek istemiyordu. Gerçekten 17 Numara devrini kapatmıştı. Ona göre her şey bir ay önce, beni hastaneye bıraktığında bitmişti. Kapatmıştı 17 Numara defterini. Kapatmakla kalmamış, yakmıştı. Bir otobüsü yakar gibi yakmıştı hem de.

Aramızdaki mesafe yalnızca aşılabilecek adımlardan ibaret değildi. Bir ay önce bana beni sevdiğini söyleyen, benim için kendini feda etmeye hazırlanan ve bunun için yalvaran adamdan eser kalmamıştı. Karşımda Asır Karahanlı değil, gamzeli katil diye bahsettiğim iyi duygularından arınmış adam vardı. Bana değişmek istediğini söyleyen adam gitmiş, yerini otobüsün önünü kesen adam almıştı.

Sağ taraftan gelen bir tıkırtı dikkatimi çekince gözlerimi bir anlığına oraya çevirdim. Akın mutfaktaki masanın üstüne bir bıçak bırakmıştı. İkinci bir bıçağı masaya bırakırken bakışlarını imalı bir şekilde üzerime dikti.

Akın'a doğru koşup suratına yumruk atmak gibi bir arzum vardı ama maalesef şartlar uygun değildi.

Anıl ve Barış neredeydi? Onlara her zamankinden daha fazla ihtiyacım vardı.

Koray, düşüncelerimi okumuş gibi aniden kulağıma eğilip, "Anıl ve Barış'ın dışarıda biraz işleri vardı, birazdan gelirler," dediğinde kafamı çevirip ona baktım. Göz göze gelince bana sert bir ifade takınmadı ya da itici gözükmedi. Garip bir şekilde bana Anıl ve Barış'ta bulduğum hissi verdi.

Bir şey olduğunda, ihtiyaç dâhilinde sırtını bana yasla.

Koray bana hep sırtını dönerdi. Nasıl oldu da şimdi sırtımı yaslayabileceğim birine dönüşebildi? Yoksa buna şu an, burada ihtiyacım olabileceğini mi düşünüyordu?

“Asır’la konuşmaya geldim,” dedim ve kafamı çevirip ona baktım. Koray hemen yanımda durmaya devam ediyordu ve bu yakınlık beni garip bir şekilde rahatsız etmiyordu.

Bu kez Asır’la göz göze gelince cesaretim kaybolmadı. Bakışları beni rahatsız etse de geri adım attırmadı.

“Öylece *17 Numara devri kapandı* diyemezsin.” Ses tonum onu kavgaya davet ediyordu. “Bana onca şeyi yaşatıp canın istediğinde beni hayatından çıkaramazsın. Buna ben karar veririm, sen değil.”

“Bunu istemiyor muydun zaten?” diye sordu soğuk, aldırmaz sesiyle. “Asla bizden biri olamadın. Ne olmasını bekliyordun?”

Ağzım hafif açık, bir süre ona baktım ve söylediklerini kafamda toparlamaya çalıştım. Ben bundan bahsetmiyordum. Mesele onlardan biri olmak değildi.

“Olması gereken buydu. Değişmesi gereken ben değil, sizlerdiniz. Çok yaklaşmıştım.”

“Yaklaşmıştın,” dedi Asır, kibirli bir tınıyla. “Ben senin içindeki katili ortaya çıkarmam gerekirken sen benim içimdeki katili bastırdın.”

“Bunun farkındaydın,” dedim tükürür gibi. “Bunu sen de istedin. Ben seni hiçbir şeye zorlamadım.”

“Bazen mesele düşündüğünden daha da karmaşık olabilir.” Tavırları oldukça rahattı ama içinde bir fırtına koptuğundan emindim. Onu artık tanıyordum. Ne kadar gizlerse gizlesin içinde yanarı görebilirdim. “Değişime olan arzumun tek nedeni sendin. Sen yokken dürtülerimi bastıramıyorum, bunu istemiyorum. Sana bağlanmak aptallık olur. Bu, seni öldürmek isteyen birinin eline silah vermek gibi bir şey.”

“Ben seni yaşatmak istiyorum!” Sertçe yutkunarak bakışlarını kıstı. Her tepkimden sonra dudaklarını, söylemek istediklerini

geri itmek istercesine birbirine bastırıyordu. “Ölmeni isteseydim çoktan ölmüş olurdun. İsteseydim öldürürdüm seni. Seni öldürmek için bir silaha bile ihtiyacım yokken hem de.”

“En iyi cinayetleri eli silah tutamayan insanlar işler,” derken zayıf bir şekilde, belli belirsiz güldü. “Bu da beni herkesin içinde bir katil olduğu konusunda haklı çıkarıyor.”

“Değişecektin.”

“Değişmek mi?” dedi alaya alır gibi ama yine sert bir yüz ifadesiyle. “Bir katili birkaç sevgi sözcüğüyle, umutla, keşkeyle, rüyayla değiştirebileceğini düşünebilecek kadar saf mısın?”

İkimiz de geri adım atmıyorduk ama her cevabında aramızdaki mesafe uzuyor, aşılmaz bir hâl alıyordu. Bu, şimdiden benim beklediğimden fazlaydı.

Sakin kalmayı denedim. O benim karşımda mimiksiz, bir yabancı gibi dururken öfkeden delirmeyecektim.

“Benim için hissettiklerin...”

“Onlar bir keşkeden fazlası değildi,” diyerek lafımı kesti. “Kardeşimin katilinin kızına iyi bir his beslemem bile saçmalıktı. Tek derdin beni değiştirmekti. Bir katili iyi bir adam yapmak gibi saçma bir takıntın vardı. Uyan, Defne, bu bir rüya değil.”

“Rüya gören sendin!” diye haykırdım bir anda. Yine tutamamıştım kendimi, bastıramamıştım öfkemi. “Ben hiç rüya görmedim. Tek derdim seni değiştirmek değildi. Bütün bu yaşadıklarımın bir anlamı olsun istedim. Çektiğim onca acının en azından bir ödülü olmalıydı. Ödülüm ol istedim.”

“Ödül mü?” Alaya alır gibi gülerken kafasını arkaya attı. “Daha elini kana bulamaktan korkuyorsun ama senin hayatını elinden alan katilin ödülün olmasını mı istiyorsun? Oradan bakınca bir ödül gibi mi görünüyorum? Ceza olmasın o?”

Başını eğdiğinde bakışları sivrilemişti çünkü dudaklarındaki tehlikeli sırıtış ifadesini tam anlamıyla değiştirmişti. Gamzeleri ortaya çıkmıştı.

“Değiştğinde ödül olacaktın.”

“Beni bir ödül olarak görmek ne hoş,” derken muzip bir gülümseme dudaklarında parladı. Ardından bana doğru birkaç adım atarken bakışları üzerimde dolandı. Bir şey arıyor gibiydi ama ne aradığını bilmiyordum. “Bu kararı sen alamadığın için senin adına ben aldım. O sahil kenarında benden kaçmalıydın. Beni öpmek yerine suratıma tokadı geçirmeliydin. Aptallığını senin adına telafi ediyorum.”

Aramızda birkaç adım kala durdu ve ellerini ceplerine yerleştirerek bana tepeden baktı. Eskisi gibi yüzüne bakıp hiçbir düşüncesini tahmin edemediğim hâline dönmüştü. Öyle ki, şu an yalan söyleyip söyleyemediğini bile anlayamıyordum.

“Neden şimdi?” diye sordum gerçek bir merakla. “Enver Karahanlı öldü. Her şeyi yoluna sokabiliriz. Gerçekten değişmek istediğini, durmak istediğini biliyorum. En başından beri bütün yaşadıklarımızın güzel bir ödülü olmasın mı? İsteddiğim değil, istediğin adama dönüş istiyorum. Bu benim değil, senin rüyan, Asır.”

“Birkaç kez rüya gördüm,” derken bana doğru bir adım daha attı. “Öyle güzeldi ki, insan düşününce bir rüyadan fazlası olmayacağını anlıyor. Rüyalar başka bir evrenden kesitler olabilir miş. Belki de başka bir evrende o rüyaları yaşıyoruzdur. Bırak, başka bir evrende kalsın.”

“Ama ben seni bu evrende sevdim.”

Sol gözümünden akan tek damla yaş, Asır’ın bütün duvarlarını aynı anda yıktı. Takındığı sert, umursamaz ve net ifade yerle bir oldu. Gözlerindeki umut ışığı eski yerini alırken dudakları duydukları karşısında hafif aralık kaldı. Yutkunmak istedi ama yutkunamadı. Âdemelması hafifçe hareket etmeye çalıştı ama olmadı.

“Beni sevdin mi?”

“Şu an canım yanıyor,” diye itiraf ettim en içten duygularıyla. “Bunu kabul etmek benim imkânsızımdı ama şu an

söylediklerinle canımı yakıyorsun. Ben de bana onca acıyı yaşatan adamı sevmek istemedim. Ben de bunun aptallık olduğunu biliyorum ama durduramıyorum. Senden artık nefret etemiyorum.”

Aşkın ne demek olduğu hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Aşk benim için oynayacağım oyunun senaryosunda geçen bir kelimedenden ibaretti. Aşkın büyüüne, insanda yarattığı aptallığa ve imkânsızlığına asla inanmazdım. Aşkın insana yaptırabilecekleri şimdiye kadar benim için yalnızca alay konusuydu. Çünkü aşk, insana acı çektirmemeliydi. İnsanı mutsuz etmemeliydi, kendinden şüphe ettirmemeliydi. Asır’a bakarken hepsini her hücremle hissediyordum. Onun gözlerine, dudaklarına, tenine, saçlarına, ellerine bakarken benim için yaratıldığını kulağıma fısıldayan biri vardı. O biri, Asır’ı kaybetmekten deli gibi korkuyordu.

“Sana sadece zarar verdim,” dedi onda nadiren duyduğum zayıf bir sesle. “Benimleyken sadece canın yandı.”

“Umut ettim.” Birkaç damla gözyaşı daha dökmek istemezdim ama kendimi tutamıyordum. Ne sözlerimi ne de gözyaşlarımı. “O uçurumun kenarında kendini önüme siper ettiğinde bir daha karşıma çıkman için umut ettim. Biletin hazır, al ve kaç dediğinde umudum büyüdü. Bu eve gelip masanın üzerinde tamamlanmış yapbozu gördüğümde her şey daha da ağırlaştı. Seni kaybetmiş miydim yoksa hâlâ bir umut var mıydı? Bu düşünceyle uyuyup uyandım. Sonra tam umudumu kestiğimde sen geldin, beni yine kurtardın. Bu kez tutmadın, bıraktın. Kendime türlü bahaneler sıraladım ve o sahil kenarında seni bırakıp gidemedim..Kendimle o kadar kavga ettim ki bu beni yıprattı ama yine de gidemedim. O gün, senin yanında uyandığım gece yüzüne bakarken hissettiklerim öyle garipti ki bunu kabullene-medim. Son âna kadar kendimle kavga ettim ama seni karşımda savunmasız bir şekilde bana bakarken gördüğümde, benim için çarpan kalbini ilk kez çıplak gözle görebildiğimi sandım.

Karşımdaydın ve seni sevebilmemi umut ediyordun. Sana *sevebilirim* dedim ama aslında sevmiştim bile.”

“Bana *aşk öldürmez, yaşatır* demiştin.”

Benden duydukları kulağa imkânsız geliyor olmalıydı. Her bir cümleyi kalbimden gelerek kurmama rağmen duyduklarım bana da imkânsız gelmişti. Bu yüzden bunu sorgulamasına şaşır-mıyordum ama ona nasıl gerçek bir yanıt vereceğimi bilmiyordum. Kendimi haksız çıkarmaktan korkuyordum.

“Hayattayız.” Sesim bir fısıltıdan ibaretti. “Belki de bu yüzden.”

“Yanımda kalırsan ölürsün, ölürüm.”

“Sorun ölmekse sen benimle gel. Benim hayatım seninkinin yanında tozpembe kalır.”

Bunun şu anki durumumuzda mümkün olmadığını biliyordum. Asır’ın benim yakınlarımda olması imkânsızdı. Aranı-yordu, ifademde onun nerede olduğundan bahsedersen yakalanması an meselesi hâline gelirdi. Polis Asır’ın da işin içinde olduğunu biliyordu ama beni kaçıranın o olduğunu bilmi-yordu. Polislere göre beni alıkoyan ve katliam düzenleyen En-ver Karahanlı’ydı ve bütün bunları, ölen torununun intikamı için yapıyordu. Asır Karahanlı hakkında fazla bilgi vermemiş, yaşadıklarımı kesik kesik hatırladığımı söylemiştim. Onu gör-düğümü ama bana zarar verdiğini hatırlayamadığımdan bahset-miştim. Belki o günkü katliamı yarıda kesmeseydi, şimdi adı temiz kalabilirdi ama artık mümkün değildi.

“Benim siyahım senin tatlı tozpembeni yutar be güzelim.”

“Zamanla düzeliriz belki.”

Asır gözlerini kırpmadan uzunca bir süre yüzüme ama en çok da gözlerimin içine baktı. Mavilerimde hiç olmadığı kadar kayboldu. Düşünebildiği tek şeyin rüyasının gerçekleşme ihtimali olduğunu biliyordum. Bunu her şeyden çok istiyordu. Bunu kardeşinin intikamını almaktan bile çok istiyordu.

Asır dudaklarını araladı ve bana bir şey söylemek için hazırlandı. O sırada arkadan bir ses aramıza girip bütün odağımızı dağıttı.

“Asır, yapman gerekeni unutma.” Akın’ın, altında onlarca gerçek yatan cümlesini duyan Asır, araladığı dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı. Gözlerini kırıştıtırırken sertçe yutkundu. Bir kere daha bir rüyadan uyanmış gibi gözlerini benden alıp kısa süreliğine boşluğa dikti.

Ne düşündüğünü şu anda her şeyden daha çok merak ediyordum.

“Yapması gereken, kaldığı yerden benimle devam etmek.” Akın’a kısa bir bakış atarak Asır’a doğru bir adım attım ve aramızdaki mesafeyi kapattım. Onun gözleri boşlukta dolanırken çenesinden tutup yüzünü kendime çevirdim. Gözlerime dönen gözleri bir şeyin etkisi altındaydı. “Yapman gereken sahil kenarında bana verdiğin sözleri tutmak. Beni ayakta tutan o sözlerdi. Bana senin elini tutturan o sözlerdi. Sözlerini geri alırsan bizden geriye hiçbir şey kalmayacak.”

“Biz...” derken çenesini tutan elime dokundu. “Biz diye bir şey var mıydı?”

“Olmadığını sanıyordum,” dedim zorla da olsa. “Sen gidene kadar farkında değildim.”

“Yapma,” dedi aniden ve çenesini kavrayan elimi çekip indirdi. “Ne kendini ne de beni kandır. Sen de biliyorsun imkânsız olduğunu. Sen de farkındasın beni sevmediğini, benden nefret ettiğini.”

“Niye inanmıyorsun bana?”

“Çünkü...” derken yüzünü yüzüme yaklaştırdı ve başını hafifçe yana eğerken dudaklarıma doğru fısıldadı. “Biz birbirimizi öldürecekimize dair yemin ettik. Bizi biz yapabilecek tek şey, ölüm yeminlerimiz.”

“Değişecektin...”

“Ancak sen değişirsen kaldığımız yerden devam edebiliriz,” derken elini kaldırıp çeneme uzattı ve parmak ucuyla dokundu.

“Benim için elini kana bulayabilir misin?”

“Ne?”

“Benim için birini öldürebilir misin?”

“Asır, saçmalama.”

“Benim için...” dedi yeniden, üstüne basa basa. “Babanı öldürebilir misin?”

Gözlerim dehşetle büyürken nefeslerim ardı ardına boğazıma dizildi. Onun gözlerinde merhametin en ufak kırıntısını görmediğimde bunun beni itmek için kurulan bir cümleden fazlası olduğunu anladım.

“Katil olursan eğer 17 Numara devri kapandığı gibi açılır. Bizden olmanın tek yolu bu. Önce Ali'den de başlayabilirsin.”

Hiçbir şey söylemeden ona sert, öfkeyle harmanlanmış ama hayal kırıklığı dolu gözlerle bakmaya devam ettim. Bana çıkış yolu bırakmamak için elindeki en güzel kozu kullanmıştı.

“Bunu yapamayacağımı biliyorsun.”

“Biliyorum,” dudağının kenarını zevkle kıvrırırken çenemdeki elini çekmeden önce dudaklarıma kısa bir bakış attı. Ardından alt dudağını hafifçe ısırp geri çekildi. “Benden sana yeni yollar yaratmamı bekleme. Sen yeni bir yol yarat. Senin için değişmeyeceğim, Defne Karaca. Eğer hâlâ bizden biri olmak istiyorsan benim için birini öldürmen gerekecek. Bunu yapmadan sakın bir daha buraya gelme. Bilirsin, bizden olmayanlara merhametimiz yoktur.”

Akın, Asır'a cevap vermemi beklemeden yeniden araya girdi: “Yanlış bir seçim olduğuna karar verdik. Meğer dediğin gibi katil olamayacak kadar masummuşsun. Bize bunu kanıtladın. Bu yüzden aramızda konuşup 17 Numara devrini kapatma kararı aldık.”

Duygularım, düşüncelerim karman çorman bir hâldeydi. Benim bunca zaman düşündüklerim bunlardan çok başkaydı. Ben

hiç en başında onlardan istediğim şeyi bana istemediğimde vereceklerini düşünmemiştim. Onlara masum olduğumu haykırdığımda içimdeki katili göreceklerine o kadar eminlerdi ki, 17 Numara devrini kapatmaya asla yeltenmemişlerdi. Şimdi, hiç olmadık zamanda bunu kabullenmiş olmaları tam anlamıyla beni öfkeden deliye döndürecekti.

“Sen benim katil olabilme ihtimalimi mi seviyordun?”

Bir an durup gözlerimin içine baktı ve cevap vermeden önce uzunca bir süre düşündü. Bana beni sevdiğini söylerken aslında onlardan biri olabilme ihtimalime mi tutunuyordu? Ne değişmişti durduk yere? Bunu yapamayacağımı anladığında mı verdiği bütün sözlerden dönmüştü yoksa aslında o sözleri hiç gerçekten vermemiş miydi? Hepsi bir başka oyunun tohumları mıydı? Beni onlardan olabilmem için kandırmış mıydı?

“Benim intikamıma dört elle tutunup babanı kendi ellerinle öldüreceğine çok emindim.”

Öfkeyle burnumdan soluyarak kafamı sola çevirdim ki onun yüzünü görmeyeyim. Dişlerimi sıkıp dudaklarımı sıkıca birbirine bastırdım. İçimde yükselen öfke, yerini yavaşça korkunç bir hisse bırakıyordu. Ellerimi yumruk yapıp olabildiğince sıktım. Bütün bunların içimde yükselen öfkeyi bastırıp sıkıştırabileceğini umut ediyordum.

Solumda kalan Koray’la göz göze geldim. Yüzünde ılımlı bir ifadeyle beni izlediğini gördüm. Bu durumda en çok eğlenenlerden biri olacağına emin olduğum Koray hiç eğlenmiyordu. Hatta gözlüğünü çıkarmıştı. Sanki bir hazırlık içindeydi.

“Ah... Sonunda söylediniz ona.” Ege’nin merdivenlerin başından yükselen sesini duyduğumda dönüp ona bakmadım. “17 Numara devri kapandı, ne hoş. Uzun zamandır bu ânı bekliyordum. Sıkmıştı artık. Katliamların son bulduğuyla ilgili şakan...” Esaslı bir kahkaha patlattı. “En iyisiydi, Asır.”

Koray kaşlarını belli belirsiz kaldırıp göz ucuyla Ege'ye baktı ama hemen ardından yeniden bana döndü. Bir şeyleri hazmetmeye, yerine oturtmaya çalışıyordum ama çok zordu.

“Korkunçtu,” diyerek Ege'ye katıldığını belli etti Akın. “Ben bir çift mavi göze, sarı saça dokuz yıllık emeğin bitmeyeceğine emindim. Kardeşim doğru ânı bekliyormuş.”

“Her gün başka bir belaya uyanıyorduk. 17 Numara bugün kaçacak mı, aramızdan birini öfkeden delirtecek mi, Asır'ı baştan mı çıkarmaya çalışacak yoksa ormanda gezinti yaparken yalandan oradan oraya mı koşturacak? Her günü ayrı maceraydı ama can sıkan türden. Bize daha gerçekçi şeyler lazım.”

“Değil mi?” derken sesli bir iç çekti Akın. “Asır'ı bu kadar seviyorsa gitsin babasını öldürsün. Sevdiği adamın intikamını elleriyle alsın. İşte o zaman bizden biri olabilir.”

Ege ve Akın aralarında gülüşüklerinde beklemediğim şey, Asır'ın da onlara katılmasıydı. O anda gözüm döndü. Bunu ilk fark eden Koray oldu. Hemen gözlerini büyütüp ellerini havaya kaldırdı ve beni durdurmak için birkaç cümle sarf etmeye yeltendi ama bana yetişemedi.

Benden çok da uzakta olmayan Asır'ın yanından bir hışımla geçip mutfağa ilerledim ve Akın'ın eve girdiğimde masaya bıraktığı bıçaklardan birini aldığım gibi sandalyede oturup gülmeye devam eden Akın'ın boğazına dayadım.

Evin içi ölüm sessizliğine büründü.

“Bu yeterli olur mu?” diye sordum, nefretle soğuyan sesimle. “Bunun canını alırsam bana yalanlar sıralamayı bırakır mısın?”

Akın elime düştüğü için öfkeyle burnundan soludu ama canını tehlikeye atacak herhangi bir hamlede bulunamadı. Bıçak o kadar keskindi ki bunu bildiği için en ufak harekette bulunmıyordu.

“Bizden birini öldüremezsın,” diyen Ege'ye baktım. Korku onun da gözlerine yerleşmişti. Bunca zaman masumiyetimden

bahsederken şimdi nasıl oluyor da Akın'ı öldürebilme ihtimalinden korkabiliyorlardı?

“Bu adam sizden biri falan değil,” derken gözlerimi Akın'a çevirdim. “Enver Karahanlı'yla iş birliği yapan biri sizden olmaz.”

“İftira!” diye öfkeyle çıkıştı Akın. “Yeter artık delirdiğin. Çıldırtma beni! O bıçağı sen benim boğazımı kes diye bilemedim!”

“Çıldırırsana!” Bıçağı bastırdığımda açılan kesikten akan kan, bıçağın parlak yüzeyine bulaştı. Akın'ın dudaklarının arasından çıkan acı dolu haykırışın bu noktada beni durdurması gerekiyordu ama duramadım.

“Hadi, bunu yap!” diyen Asır'ın ardımda yükselen sesi, bıçağı çekmeye olan dürtümü bastırdı. “Sana göre ölümü hak edeni öldür. Her şey sırayla. Önce kimi öldüreceğini sen seç.”

Sertçe yutkunarak başımı hafifçe çevirdim ve masanın diğer ucunda duran Asır'a baktım. Üzerime diktiği bakışlarını kısarak tehlikeli bir hâle bürünmüştü. Dudaklarında, gamzelerini ortaya çıkaracak kadar dev bir gülümseme vardı.

“Sana Enver Karahanlı'yla iş birliği yaptı diyorum ve sen bunları mı söylüyorsun?”

Asır dudaklarını isteksizce büküp omuzlarını umursamaz bir tavırla silkti. “Ben kardeşimin katilinin kızına merhamet etmişim, ona mı etmeyeceğim?”

“Aynı şey değil.”

“Aynı şey.”

“Sen bana merhamet etmedin, benim hayatımı çaldın!”

Asır bir kaşını imayla kaldırdı. “Kabullendiğin iyi oldu.”

Gittikçe artan öfkemi daha fazla bastıramadım. İçimde biriken hiddet yükselerek evin her yanına sindi. O kadar kuvvetli bir histi ki, gözümün kana büründüğünü sandım. Akın'ın boğazını sıyrarak çektiğim bıçağı yemek masasına saplarken her yanıma saran şiddetli his tarafından mağlup edildim.

Ellerimi masanın üstüne yerleştirirken başımı öne eğdim. Yorgun bir nefesi sessiz bir şekilde bırakırken kafamın içindeki sesler bir anlığına sustu. Ne yaptığımı sorguladım önce ve sonra kim olduğumu. Ben bu değildim. Bu, onların istediği kişiydi.

“Hata ettim,” derken gözlerimi kapatıp başımı iki yana salladım. Ne yüzlerine bakmak ne de seslerini duymak istiyordum şimdi. “O kadar çok hata ettim ki artık toparlamam imkânsız. Senin uğruna hata yapmamalıydım.”

Kafamdaki şapkanın sert ucuna dokunup birkaç nefesi yavaşça alıp bıraktım. Öfkem yalnızca bana zarar veriyordu.

“Uçurumun kenarında ölmeliydin.” Elimi şapkadan çekip doğruldum ve masanın diğer tarafında dikilen Asır’ın ifadeden yoksun çehresine baktım. “O gün bana umut vermeden geberseydin keşke. O zaman özgürlüğüm için çabalarken bir de senin için çabalamazdım. Hak etmemişsin hiçbirini.” Bir adım geri çekilip masadan uzaklaştım ve çenemi kaldırdım. “Ödülüm olmak yerine cezam olmayı seçtin, değil mi?”

Asır bir an durdu, buna cevap vermeyecekmiş gibi göründü ama sonra başını hafifçe sallayarak düşüncemi onayladı.

“Tamam o hâlde,” deyip başımı salladım. “Keşkelerinde, rüyalarında, umutlarında boğulman dileğiyle.” Masanın ucuna doğru yürüyüp meyve kâsesinden bir elma aldım. “Son keşken, keşke onu kalbinin tam ortasından vursaydım, olacak. Şerefsiz deden yerine ben seni akıl hastanesine tıkacağım. Bekle beni.”

Dikkatle incelediği yüzüm artık onun gibi ifadeden yoksundu. Yanından geçene kadar gözlerinin içine baktım. Sonra ona sırtımı döndüm. Anıl ve Barış’ı, Koray’ın yanında gördüm. Onlarla konuşmak isteyen yanımı bastırıp yanlarından sessizce geçtim ve evden çıkmak üzere kapının eşiğine vardım.

Evden çıkmadan hemen önce Asır, “Hoşça kal,” dedi, kapının eşiğinde durup ona döndüm. Ona söylemek istediğim onca şeyi bir yutkunmayla geldikleri yere geri gönderdim. “Sen hoşça kalma.”

Tepkime dudağının kenarını kıvrıp belli belirsiz güldüğünde ona sert bir bakış atarak kapının eşiğinden ayrıldım.

Hayatımın üzerine kanlı, koca bir çizik atan katillerin olduğu evi ardımda bırakıp biraz uzaklaştım. Yine de tamamen gidemedim. Ali'nin beni beklediği, ormanın ikiye bölünüp etrafını sardığı, genelde çamurlu olan yolu geçemedim. Hemen başında durup iyice hırçın bir hâl alan rüzgâr, bedenimdeki her noktayı sarıp sarmalarken küt küt atan kalbimi dinledim. Her adımında hızlanan, sanki uzaklaşmaktan korkan kalbimi... Onu kaybetmekten korkan kalbimi... Onu kaybetmiş olmayı kabullenemeyecek olan aptal kalbimi...

Bağırmaktan kuruyan boğazımı yumuşatabilmek için sertçe yutkundum. Bir adım daha atabilmek için kendimi içten içe itiyordum ama bir his beni geri tutuyordu. Ardımda yükselen evin içinde yaşadıklarım zihnimde canlandığında buradan koşarak kaçmam gerektiğini kendimi defalarca hatırlatmama rağmen bir şey beni durduruyordu.

Durmamalıydım, gitmeliydim ama yapamıyordum.

Çünkü perde henüz kapanmamıştı.

Sık nefeslerim başımı döndürdüğünde bir anlığına olduğum yerde sendeledim. Biri koluma dokunduğunda küt küt çarpan kalbim şok içinde yavaşladı. Kafamı çevirene dek içimde bir umut, doğmak için hazırlanıyordu.

“İyi misin?” diye gerçek bir merakla sordu Barış. Kolumu dirseğimden sıkıca kavramıştı ve düşmemem için kendince önlem almıştı. Düşecek gibi hissetmiyordum ama fiziksel de olsa desteği iyi hissettirmişti.

“İyi olacağım,” derken ona doğru döndüm. Gözlerim ister istemez onun arkasında kalan eve döndü. Evin kapısı açıktı ve Koray, kapının eşiğinde dikilmiş bir hâlde bize bakıyordu. Bakışları sert ve duygusuzdu. Suratında en ufak mimik yoktu. Gözlüğünü takmıştı.

“İyi ol.” Barış’ın solunda kalan Anıl’ı ancak o zaman fark ettim. Onları içeride gördüğümde konuşmak istemiştım ama yapamamıştım. Belli ki bunu isteyen yalnızca ben değildim.

“Sen nasıl oldun?” diye güçlükle sordum Anıl’a. “Sana o gün çok zarar verdiler mi?”

“Hayır,” derken gülümsedi Anıl. “Birkaç kemiğim kırıldı gibi oldu ama o kadar. O gün ve sonrasında tek önemsedığım, sana ne olacağıydı. Seni koruyamadım, özür dilerim.”

“Senin suçun değildi.” Gülümsemeye çalıştım ama ne kadar başarılı olduğum tartışılırdı. Aklım fikrim evin içindeki Asır’daydı. “Ozan hakkında sizi uyarabilirdim.”

“Seni korumak görevimdi.” Anıl başını yana eğip mahcup gözlerle baktı. “O gün canım pahasına seni korumalıydım. Gerekirse beni öldürmeliydiler ama seni korumalıydım. Beceremedim.”

Anıl’la konuşurken Barış, nedenini anlamadığım bir şekilde dirseğimdeki elini çekti ve bana biraz yaklaşıp neredeyse yanımda durdu, elini sırtıma doğru uzattı. Barış’ın bu hareketleri boşuna yapmayacağını bildiğimden kafamı eğip kendime baktım. Dizlerimin ve ellerimin titrediğini ancak o zaman fark edebildim. Dışarıdan her an yere düşecekmiş gibi görünüyor olabiliyordum ama içten içe sapaşğlam hissediyordum.

“Seni hastaneye bırakalım,” diyen Barış’ın sesi temkinli, duruşu sağlamdı. “Ali’yle dönmek zorunda değilsin. Seni ona mecbur bıraktık, kusura bakma.”

“Bunu hiç anlamıyorum,” diye patladım bir anda. “Asır nasıl olur da beni Ali’ye bırakır? Nasıl olur da ona güvenir, ben anlamıyorum.”

Anıl ve Barış bir an göz göze geldiler. Birbirlerine attıkları bakışlar öyle derin ve manidardı ki sırtımın ürperdiğini hissettim.

“Ali tehlike değil,” diyerek sözü aldı Anıl. “Bir nevi yemdi. Sen uyanana kadar her şeyden sorumlu olacak biri gerekiyordu. Biz dikkat çekerdik.”

“Ali asla bunu göze almazdı.”

“Aldı,” dedi Barış, bundan hiç de memnun görünmüyordu. “Aptal bir âşık olduğu için bunu göze aldı. Kimsesi yok. Sana sığınmak gibi bir arzusu var ama senin de ona fırsat verdiğini sanmam. Muhtemelen onu bize ulaşmak için bir araç olarak kullanmışsındır. Olması gerektiği gibi.”

“Asır da bunu göze aldı.” Gözlerim nefretle alev aldı. “Ali’nin hislerinden haberdar olmasına rağmen beni onun kollarının arasına bıraktı. Onunla buraya geleceğimi bilmesine rağmen hem de.”

Anıl fısıldayarak, “Asır buraya geleceğini düşünmedi,” dediğinde ona bakıp kaşlarımı çattım. “O her şeyi bilir. Hatta yeterince sinirlenirsem geri gelip yapbozunu kafasında parçalayacağımı da biliyor.”

Anıl ve Barış bu söylediğime güldüler ama ben onlara burun kıvırdım. Çok öfkeliydim ama onlarla konuşmak bir nebze de olsa beni gevşetmişti. Yanlarında güvende ve her şey hallolabilecekmiş gibi hissettiğim için kendime kızıyordum ama aksini hissedemiyordum.

“Onun bilemediği tek şey sana âşık olmasıydı,” diye itiraf etti Anıl. Hemen ardından elini ağzının üstüne kapatıp Barış’a döndüğünde, Barış onun ensesine bir tane vurdu. “Şu çenen kırıl-sın mı istiyorsun?”

“Katil olabilme ihtimalime,” derken ikisinin de gözlerinin içine cevabı ararcasına büyük bir merakla baktım. “Öyle değil mi?”

Bana aksini söylemelerine çok ihtiyacım vardı. Bunu ancak onlardan öğrenebilirdim. Asır’ın içeride bana söylediklerinin altında yatan asıl gerçeği bana ancak Anıl ya da Barış söylerdi.

Barış nefesini sesli bir şekilde dışarıya bırakarak sıkıca birbirine bastırdığı dudaklarını araladı. Bana bir cevap vereceği sırada evle aramızdaki mesafenin bir kısmını aşan Koray onun yerine cevap verdi: “Öyle.” Üçümüzün de gözleri ona döndü.

Bize doğru elleri ceplerinde yaklaşıyordu. Gözleri Anıl ve Barış arasında gidip geliyordu, bana bakmıyordu. “Yalnızca katil olabilme ihtimaline.” Aramızda birkaç adım kala durdu ve bana baktı. “Asır ne dediyse o, kurcalama.”

“Sana sormuyorum,” diye yükseldiğimde Koray başını eğerek, “Git buradan, hemen uzaklaş. Bizden biri olmadığın için seni avlamak isteyen birileri var. Bizden biri olman için değil, öldürmek için,” dedi.

Asır buna izin vermez, diye patlamak istedim ama yapamadım. Asır’ın artık ne yapacağını bildiğimi sanmıyordum.

“Onlardan biri misin?” diye nefretle sorduğumda, dudağının kenarını keyifle kıvırdı Koray. “Belki de, kim bilir? Bunu birazdan öğreneceksin sanırım.”

Onun suratına tükürmek için hazırlandığımda Barış ve Anıl aynı anda harekete geçti. İkisi de kollarımdan tutup beni yola çıkan tarafa çevirdi. Koray’ın arkamdan kıkırdadığını işittim. *Şimdi kıracağım o gözlüğünü!*

“Bırakalım seni,” diyen Anıl’ı, “Bırakamazsınız,” diyerek durdurdu Koray. “O artık bizden biri değil, ondan uzak duracaksınız.”

“Kendini bizden üstün mü görüyorsun?” diye sertçe, imayla sordu Barış. “Bizden sonra seçildiğini sana hatırlatmamız mı gerek?”

“Üstün üstü,” derken yeniden güldü Koray. “Tabii ya, şu sıkı sıkıya bağlı olduğumuz kurallar.” Ses tonu öyle kışkırtıcıydı ki üstüne atlayıp gözlüğünü parçalama isteğimi bastırmakta zorlanıyordum. “Ben kurallara her zaman sadığım. Bunu söyleyen ben değilim, Asır. Beni, sizi uyarmam için gönderdi.”

Anıl ve Barış bunun üzerine Koray’a karşı çıkamadılar. Beni bırakıp birkaç adım geri çekildiklerinde öfkem hem Koray’a hem de Asır’a karşı devleşti ama bunu dışarıya yansıtmadım. Bunun yerine Anıl ve Barış gibi durumu kabullendim. Bir türlü adım atmadığım yola doğru birkaç adım attığımda Barış bana

seslendi: “Defne.” Ona doğru döndüğümde üçünün de ardından baktığını gördüm. “Efendim?”

“Her zaman buradayım,” dedi, Anıl da bunu başıyla onayladı. Bu cümleden çok daha fazlası olduğunu biliyordum. Bunu bildiğimi Barış da biliyordu. Bu yüzden gitmeden önce dudaklarıma gerçekçi bir tebessüm yaydım. Kafamı sallarken gözlerimi yavaşça kapatıp açtım.

İçeride türlü nefrete maruz kalmama rağmen bana gösterdikleri şefkat iyi hissettirmiş, onlardan uzaklaşırken attığım adımlara güç vermişti. Koray’ın soğuk bakışlarına rağmen hem de.

Katil olabilme ihtimalimi seven Asır Karahanlı için 17 Numara devri gerçekten kapanmıştı. Bazı sözler insanı felakete sürükleyebilirdi ve bazı sözler insanı felakete dönüştürebilirdi. İşin sonunda bir felaket olduğu kesindi.

BÖLÜM 14

Bir insanın canını gerçek anlamda, isteyerek almak nasıl bir şeydi. Bir can almak, nelere mal oluyordu? İnsan birini isteyerek, belki zevk uğruna belki de öfkeyle öldürdüğünde içinde ne yaşıyordu? Her katil insan öldürmekten zevk alır mıydı yoksa bu da caniler için ayırt edici bir özellik miydi?

Ben Asır için birini öldürebilir miydim? Onun için, o istedi diye, onlardan biri olabilmek adına elimi babamın ya da Ali'nin kanına bulayabilir miydim? Asır'ın kız kardeşinin katilini tam da onun istediği gibi ellerimle öldürebilir miydim? Beni çocukluğumda gün ışığım diye seven babamın kalbine bıçak saplayıp yıllar önce başlayan bu felaketin kanını son damlasına kadar akıtabilir miydim? Babam ölürse Asır'ın intikam hırsı söner miydi, değişir miydi?

*“Bak gör üç beş gün bile sürmez, aşk üzüldüğüne değmez. Gün gelir elbet güleriz, baktık olmadı çay içeriz.”** Ali'nin radyoda çalan şarkıya sesli bir şekilde ve gereksiz bir sevinçle eşlik ettiğini duyunca gözlerimi belertip ona baktım. Ona baktığımı görünce omuzlarını, şarkının hareketli ritmiyle eş değer bir şekilde

* Kolpa grubu tarafından seslendirilen “Evet Aynen” adlı şarkıdan bir bölüm.

sallayarak devam etti: *“Ona buna benzemem ben, onlardan değilim demiştin ya hani sen.”* Kaşlarını imayla kaldırdı. *“Evet aynen.”*

Asfaltta hızla kayan araba, Ali neşeyle şarkıya eşlik ettiği için irili ufaklı tümseklerden sertçe geçiyordu. Arabaya bindiğimden beri kafam cama yaslı bir hâlde yolu izlediğimden, üstünden geçtiğimiz altı tümsekte de kafamı cama çarpmıştım. Buna öfkeli olmam yetmiyormuş gibi Ali'nin de keyfi ve şarkı sözlerini bana laf sokar gibi söylemesi beni iyice germişti.

Uzanıp radyoyu kapattığımda araba derin bir sessizliğe gömüldü. Ben bundan oldukça memnundum ama bir sonraki sözü söylemek için bekleyen Ali'nin ağzı hevesle yarım açık kalmıştı.

“Ne güzel şarkıydı, niye kapattın?” diye isyan ettiğinde omuzlarımı gelişigüzel silktim. “Sözlerini beğenmedim.”

“Üstat ne güzel söylemiş işte.” Radyoyu yeniden açtı. *“Bak gör üç beş gün bile sürmez, aşk üzüldüğüne değmez.”*

Şarkı arabanın içinde yeniden yükselmeden, eline vurup radyoyu kapattım. Bu hareketime sesli bir şekilde güldü ama yeniden radyoyu açmaya kalkmadı. O kadar mutluydu ki onu ilk kez bu hâlde görüyordum. Sanki hiçbir derdi tasası kalmamıştı.

“Bunun seni keyiflendirmesi ne güzel,” derken başımı camdan çekip ona doğru döndüm. “En azından birileri bu durumdan memnun.” Yalandan güldüm. “Bütün bunların suçlusu olman da keyfini katlıyor olmalı.”

“Suçlu mu?” derken esaslı bir kahkaha patlattı. “Katil olabileme ihtimalini seven adam seni bıraktı diye niye suçlu ben oluyormuşum?”

“Bunun olması için elinden geleni yapmadığını mı söylüyorsunuz?”

“Asır senin için değişmeyi seçmedi diye suçu bana atmak istiyorsan durma, devam et.” Sesi sivrileşti. “Zaten Ali kim ki? Her

türlü şeytanlık onun başının altından çıkar. Ali hep senin kötülüğünü düşünür.”

“Kendini tanıyorsun.”

Ali, aniden yükselen öfkeyle elini direksiyona geçirdi. Gece- nin karanlığında ilerleyen araba kısa bir an yoldan çıkacak gibi oldu ama Ali hemen toparladı. Kısa süren dehşet yüzünden dudaklarımı sıkıca birbirine mühürledim.

“Bir kere, sadece bir kere Ali benim yanımda desen ne olur?” diye haykırdı. Öfke değildi bu, arzuydu. “Herkes gider ama Ali gitmez. Herkes gibi hata yaptı ama artık yapmaz.” Yola diktiği gözlerini gözlerime çevirdi. Yüzünde beliren hayal kırıklığı beni bir noktada, kısa bir an kırdı. “Ben seni katil olabilme ihtimalin için sevmedim. Ben seni Asır’a inat sevip korumadım. Doğru, bana tutun istedim. Aptallık edip seni yanlış şekilde yanımda tutmaya çalıştım ama akıllandım. Senin için ben değiştim, Asır değil. Anla artık.”

“Bunu senden ben istemedim.”

“Ben, sen istememene rağmen yaptım ama Asır senin isteğin karşısında seni karanlığa, elini kana bulamaya davet etti. Aradaki farkı umarım bir gün görürsün.”

Ali önüne döndü ve yolun geri kalanı boyunca bir daha dönüp bana bakmadı, bir şey söylemedi. Sessizlik aramıza süzüldü, koca bir duvar ördü. Yanına döndüğümde neşeyle sarmalanıp bambaşka bir adama dönüşen Ali, yine o hayatının karanlığı altında ezilen adama dönüştü.

Ali’ye bakarken hayatında hiç kimse tarafından çıkarsız sevilmediğini fark ettim. Kimsesiz bir çocuk olmak, hayatın boyunca sevilmeyeceğin anlamına gelmezdi elbette. Ali’nin şanssızlığı, Enver Karahanlı’ydı. Ali’ye güç ve amaç vermişti ama bir hayat vermemişti. Asır ya da diğerleriyle gerçek bir dostluk kurmasına bile izin vermemişti. Bu yüzden hayatında sırtını yaslayabileceği hiç kimsesi yoktu. Onu hastanenin otoparkında

bulacağımndan emindim ve şimdi sebebini anlayabiliyordum. Gidecek bir yeri yoktu. Gidecek kimsesi yoktu.

Ondan nefret etsem de onun adına üzüldüm.

Hastanenin otoparkına girdiğimizde Ali sessizliğini koruyordu. Arabayı aynı yere park etti. Tamamen bana dönmeden önce durup gözlerini kapattı ve derin bir nefesi yavaşça alıp bıraktı. Bana döndüğünde konuşmadan önce biraz bekledi, yüzümü inceledi.

“Burada olacağım.”

“Gidecek bir yerin yok mu?”

“Niye soruyorsun?” diye sorarken sırtını arabanın kapısına yasladı. “Benimle işin bitmedi mi?” Sigarasına uzanıp aldı ve içinden bir dal çıkarıp dudaklarının arasına yerleştirdi. Sarı çakmağıyla sigarasını yakarken onu izledim.

“Bu yüzden soruyorum.”

Ali, cılız nefesi andıran bir kahkaha attı. Sigarasından bir nefes çekip dumanını arabanın içine üflediğinde kaşlarımı çatıtm. Camlar açık olmadığı için arabanın içi kısa sürede sigara dumanıyla doldu ve bu beni hemen rahatsız etti. Nefesimi tutup elimi kapıya uzattım ve açtım. Ona ters bir bakış atarak arabadan indiğimde peşimden inmesi birkaç saniye sürdü.

“Özür dilerim,” dedi arabanın üstünden bakarak. “Bir anlığına kötü hisset istedim ama bu bana iyi gelmedi.”

Kısa bir an yağmur yağmış olmalı ki yerler ıslaktı. Islak zeminde birkaç adım atıp arabanın ön tarafına ilerledim. Ali yanıma gelip henüz bir nefes aldığı sigarasını yere attı ve üstüne basıp söndürdü.

“Beni rahatsız eden bir sigara dumanından fazlası,” diyerek kollarımı iki yana açtım. “Bütün hayallerini bana bağlayan beni rahatsız eden. Ben senin hayatının bir parçası olmayacağım.”

“Ben senin hayatının bir parçası olmak istiyorum zaten.”

“Bu imkânsız,” dedim isyan eder gibi yüksek sesle. “Kafamı toplamak için kendime zaman vereceğim. Sonra yeniden,

sağlam kafayla ifade vereceğim. Herkes yaşattığının cezasını çekecek. Buna sen de dâhilsin.”

“Kurtulmanın yolunu bulurum. İfadeni istediğin gibi verebilirsin, sarışın.”

“Bundan kaçamazsın.”

“Kaçarım,” derken omuz silkti. “Ben her şeyden kaçabilirim. Sen beni dert etme.”

“Seni dert etmiyorum, gerçeği söylüyorum. Hayatımın bir parçası olamazsın. Bana yaptıklarını unutmadım.”

“Asır’ın yaptıklarını unuttun ama,” derken nefretle soludu. “Asır da katil, o da kötü ama onun değişmesini diledin. Onu anlamak için kendine türlü bahaneler uydurdun. Neden beni de anlamaya çalışmadın? Oysaki ben Asır’ın aksine sana kendimi anlatmaya hazırdım.”

“Artık kendini Asır’la kıyaslama.”

“Doğru.” Arabasının kaputuna oturup kafasını hafifçe kaldırdı ve gökyüzüne baktı. “Ben seni gerçekten seviyorum. Asır’ınki gibi bir beklentiyle değil.”

Nefesimi bıkkın bir şekilde dışarıya bırakarak, “Ben gidiyorum, sen de daha fazla burada durma. Dikkat çekmeden önce kafamı toparlamak için zamana ihtiyacım var. Başımı belaya sokma,” dedim ve yanından ayrılıp hastaneye doğru yürümeye başladım. Ardımdan seslendi: “Başının tatlı belası olursam belki seversin beni.”

Duyduklarım karşısında gözlerimi devirip ona bir tepki vermeden otoparktan çıktım. Sabah olmak üzereydi, bu yüzden hastaneden içeri girdiğimde hasta çıkışı talebinde bulunabilmek için bölüm sekreterliğine gittim. Başta bu sanki benim isteğimle olabilecek bir şey değilmiş gibi bir tepkiyle karşılaştım ama yetişkin bir birey olmam onları istediğimi yapmaya mecbur bıraktı. Talebi işleme koydular.

Odama çıkarken midemden açlık belirtisi gurultular yükselmeye başladı. Bir an durup yiyecek otomatından bir şeyler

alabilmek istedim ama maalesef tek kuruş param yoktu. Elimde sadece katliam evinden aldığım yeşil elma vardı. Tatsız hastane yemeklerine mecbur bir hâlde odamın olduğu koridora çıktım.

Polisler kapının iki yanında nöbetteydiler. Yanlarına ilerleyip aralarından geçmek aptalca olurdu. Bu yüzden kapının önünden ayrılmalarını, en azından dikkatlerinin dağılmasını bekledim. Polislerden biri tuvalete gitmek için kapının önünden ayrıldığında diğeri de uyku sersemi pofurdayarak koridorun sonundaki otomata ilerledi. Tam o sırada kattaki nöbetçi hemşire, odalardan birinden çıktı ve diğerine girmeden önce bir an durup telefonda bir şey karıştırdı. Ardından çıktığı odanın kapısında asılı olan hasta dosyasına bir şeyler karaladı ve yandaki odaya girdi.

Fırsat bu fırsattı. Henüz otomata para atıp seçim yapan ve krakerinin düşmesini bekleyen polis beni fark etmeden odaya koştum ve sessizce içeri girip kapıyı ardımdan kapattım.

Çarçabuk üstümü değiştirip hasta önlüğümü giydim ve hastane terliklerimi ayağıma geçirip odanın kapısını açtım. Krakerini alan polis ağzı dolu bir hâlde bir an bana bakakaldı. O sırada ellerini sallayarak parmaklarındaki su damlacıklarını etrafa saçan diğer polis koridorun ortasından bana baktı.

“Acıktım,” diye fısıldadım ve derin bir nefesi seslice içime çekerek sağıma doğru döndüm. Yan odadan çıkan hemşire beni görünce kaşlarını hafifçe kaldırıp gülümsedi ve elindeki dosyaya çarçabuk bir şeyler yazıp yerine koydu. Sonra bana yaklaştı.

“Defne Hanım.” Hemşire hemen yanımda durdu. “Bir sorun mu var?”

Hemşireye karnımın ne kadar aç olduğundan bahsedince resmen gözlerinin içi parladı. Yemek yemekle ilgili problemlerim olduğu için bu, onlar adına güzel haberdi. Bana hemen odama yemek göndereceğini söylediğinde ona teşekkür ederek, polislerle göz teması kurmadan yeniden odaya girdim.

Küt küt atan kalbimin üzerine elimi bastırıp yatağa doğru ilerledim ve uzandım. Pencere açık kaldığı için odanın içi buz kesmişti ama önemli değildi. Soğuk bana iyi hissettiriyordu.

Bir anlığına gözlerimi kapatıp uyumayı denedim ama gözlerimin açılması birkaç saniyeden kısa sürdü. O zaman anladım aslında bundan sonra istediğimde uyuyamayacağımı. Düşüncelerinde boğulurken gerçek bir uyku çekebilir miydi insan?

Bırakın ne yapacağımı kim olduğumu bile bilmiyordum ben. Sanki Asır sadece yarattığı kimliği almamıştı benden. İçimde büyüyen bir yanıma da sökmüştü. Alışmayacağım diye haykırdığım ne varsa alıştırmıştı ve şimdi bu alışkanlıkları bırakmam gerektiğini söylüyordu.

Dengem şaşmıştı. Doğru düşünemiyor, doğru hissedemiyor, doğru davranamıyordum.

Sıkı sıkıya tutunduğum bir gerçek, bir amaç vardı. 17 Numara olduğumdan beri değil, babam Asır'ın kardeşini öldürdüğü andan itibaren yaşanan her acının bir karşılığı olsun istemişim. Belki birçok şey karşılığını bulmuştu ama her şey bir o kadar da eksik kalmıştı. Enver Karahanlı ölmüş, babamın gerçekten katil olduğu ortaya çıkmıştı. Onur'un üzerindeki tehdit ortadan kalkmıştı. Özgürdüm, katilleri ele vermek, kuracağım birkaç cümleden ibaretti. Peki ya, o zaman neden yenilmiş gibi hissediyordum?

“Ben de bir rüya gördüm,” diye mırıldandım kendi kendime ama aslında beni asla duymayacak Asır'a hitaben ve yeniden elime aldığım yeşil elmaya bakarak. “Ama senin gibi uyana madım.”

Yattığım yerde doğrulup gözlerimi açık pencereden dışarıya, gökyüzüne diktim. Güneş doğmak üzereydi ve sabah ayazına karışan tatlı esinti odanın içine doluyordu. Sabah ayazının bana göre bir kokusu vardı. Bu koku insana güç, huzur ve umut veren bir kokuydu. Gün doğmadan, sorumluluklar insanın omzuna çökmeden önce sabah ayazı tatlı hissiyle insanın

sırtını sıvazlardı. Dünya sanki en çok sabah ayazında sessiz kaldı. Güneş doğarken ve insanlar uyanıp dünyaya seslerini yarken buna şahit olmak yaşamı iliklerime kadar hissettirirdi.

Şimdi güneş doğuyordu, insanlar derin uykularından yavaş yavaş uyanıyor ve günün getirdiği sorumlulukları yerine getirmeye başlarken dünyayı sesleriyle dolduruyorlardı. Ve şimdi buna şahit olmak bana yaşamı değil, ölümü hissettiriyordu.

Bana bunu yapan adam beni nasıl henüz tutmadan bırakabilirdi?

Uyku tutmamıştı. Kendimi ne kadar zorlarsam zorlayayım ne uyuyabilmiş ne de tam anlamıyla düşünebilmişim. Düşünmeye çalışmak ya da düşünmemeye çalışmak kafamın içini daha da alalak bullak etmişti.

Hasta çıkış onayımı beklerken açık pencerenin kenarına tünemiş, umutsuz bakışlarımı mavi, bulutlu gökyüzüne dikmiştim. Birçok kez bulutlardan şekil çıkarmaya çalışmışım ama hiçbir şekle anlam verememişim. Sanki hayal dünyamın kapıları kapanmış, kelime dağarcığım daralmıştı. Her şeyimin kısıtlandığını, küçüldüğünü ve öncesinde ulaşmanın kolay olduğu şeylerin ulaşılmaz hâle geldiğini hissediyordum. Henüz denemediğim şeyler için bile bu şekilde düşünüyordum.

Elimi kaldırıp işaret parmağımı en yakınımda görünen buluta uzattım. Bulutsağlı, sanki dokunabileceğim kadar yakındı ama gerçekte dokunamayacağım kadar uzaktı. En azından dokunmuş gibi hissedebilirdim. Kendimi kandırabilirdim.

Kendimi kandırmak.

Kendimi çok fazla kandırıyordum, öyle değil mi?

Odanın kapısı tıklatıldığında kafamı oraya çevirmeden, “Müsait değilim,” diye, ses tonumu yükselterek karşılık verdim. Odaya girmeden beni duysunlar istiyordum çünkü gerçekten kimseyi görmek istemiyordum. Ne annemi ne babamı ne

doktoru ne psikiyatristi ne de polisi. Yalnız kalmak istiyordum çünkü kimseye kendimi, hislerimi anlatabilecek gibi hissetmiyordum. En azından odama gelebilecek kişilere.

Odanın kapısının açıldığını duyduğumda gözlerimi kapatıp başımı arkaya attım ve bıkkın bir iç çektim. İsteddiğimde yalnız kalamadığım için bile öfkeli hissederken insanlar neden müsait olmadığımı anlamamakta ısrar ediyordu? Müsait değildim çünkü içimde yanarı haykırmamak için kendimi çok zor tutuyordum. Müsait değildim çünkü kimse bana gerçekten yardım edemezdi. Müsait değildim çünkü iyi hissetmiyordum ve bir daha asla iyi hissetmeyecektim.

Öfkeyle burnumdan soluyup, “Müsait değilim dedim,” diye bağırarak gözlerimi kapıya doğru çevirdim. İçimden gelen, odaya her kim girdiyse ona öfkeyle bağırıp çağırmaktı. Neden beni rahat bırakmadıklarını soracak, belki de hastaneyi sırf bu nedenle birbirine katacaktım. Hatta o zaman hasta çıkışımı onaylardı çünkü bu kez benden kurtulmak isterlerdi.

Ama düşündüğüm gibi olmadı çünkü odanın kapısının eşğinde dikilen kişi Onur’dı. Kardeşim.

Hakaret içerikli bütün cümlelerim bir bir boğazıma dizilirken öylece kalakaldım. Görmeyeli büyüyen, haddinden fazla boyu uzayan erkek kardeşime bakarken tepki vermekte bir süre zorlandım. Son gördüğümde benden oldukça kısa olan kardeşim, şimdi neredeyse benim boyumda görünüyordu. Erkeklerin ortaokul çağında bir anda boy attıklarını biliyordum ama bu kadarının olabileceğini düşünmemiştim.

Onur sarı saçlarını her zamankinin aksine uzatmış, dağınık bırakmıştı. Boyunun uzaması yetmemiş, kilo da almıştı. Şimdi daha sağlıklı görünüyordu. Sağlıklı ve olgun.

“Abla,” dedi çekingen bir sesle. Ses tonunun da değiştiğini fark ettim. Bana bakarken gözleri doldu ve çehresi ağlamaklı oldu. Ona bir şey söylemek, en azından tünediğim pencere kenarından inip yanına gitmek, sarılmak istedim ama yapamadım.

Sanki kardeşime sarılırsam ona zarar verecektim. Ona ne kadar yaklaşırsam o kadar tehlikede olacaktı.

Niye böyle hissettiğimi anlayamadım. Enver Karahanlı ölmüştü ama neden ben bu şekilde hissediyordum?

“Annem, kimseyi görmek istemediğini söyledi.” Ona olan bakışından rahatsız olmuş gibi gözlerini kaçırdı. “Babamın döndüğüne sevinmedin mi? Bana anlattığın gibi, sadece daha yaşlı.”

Gözlerim yandığında kendimi hiç bu kadar çaresiz hissetmediğimi fark ettim. Yanan gözlerim kısa sürede sulandı ama gözlerimi kırpıp yaşların birikmesine izin vermedim. Onur’un karşısında ağlamak, ona kötü hissettirmek istemedim.

Onur, babamı pek hatırlamıyordu. Onu hayal meyal, hatta benim anlattıklarımından ancak hatırlıyordu. Ona birlikte olduğumuz bir ânı anlattığımda gözlerini kısar, o ânı hatırlamaya çalışırdı. Sonra hatırladığını söylerdi ama bence sadece hayalini kuruyordu. Çünkü babamı aldıklarında çok küçüktü, hatırlayamayacak kadar. Bu yüzden yıllar boyu babamla ilgili anılarımızı, onunla ilgili her şeyi Onur’a ben anlattım. Ondan o kadar iyi, süper bir baba gibi bahsettim ki, Onur da babamızı süper kahramanı ilan etti. Benim babamla anılarım, onun da anıları oldu. Benim güzel hislerim, onun da güzel hisleri oldu. Benim geçmişimin kahramanı, onun bütün hayatının kahramanı oldu. *Babam gibi polis olacağım* diyerek evde Örümcek Adam kostümüyle koştururdu. Şimdi hayranı olduğu babası gelmişti ama bilmiyordu ki babası bir kahraman değil, bir katildi.

“Babama polis olmak istediğimi söyledim. Onu örnek aldığım için çok sevindi.”

Sertçe yutkunarak boğazıma dizilen cümleleri yutmaya çalıştım ama zorlandım. Dehşet bir şeye şahit oluyormuş gibi git-tikçe büyüyen gözlerimi gören Onur benden korkmaya başladığında ancak ne yaptığımı idrak edebildim. Ben onu korkmaması için sakinleştiremeden bir adım geriledi ve kafasını sola çevirip

yukarı baktı. Kapının dışında kalan biriyle göz teması kurdu. Ondan çok daha uzun biriyle.

“Ablama ne oldu?”

Koca eller Onur’un yüzünü şefkatle kavradı. Babam, Onur’un yanında belirttiğinde bütün cümlelerimi yutacak hamleyi yapabildim. Sertçe yutkunup derin bir nefesi seslice içime çektim. Yine dehşetle gerilen ifademi değiştiremedim.

“Artık benden nefret mi ediyor?” diye sordu bu kez de. “Ona ne yaptılar?” Babama doğru atılıp kollarını ona sardı ve ağlamaya başladı. “Defne’nin canını yakmışlar.”

Onur hıçkırığa hıçkırığa, sanki canımın yanmış olduğunu anlaması ona acı vermiş gibi ağlarken gözyaşlarımı daha fazla tutamadım. Pencere kenarından inip odanın mermer zemininde çıplak ayak ilerledim ve kapının eşiğinde durdum. Elimi Onur’a uzatmak, onu tutup çekmek ve ona sarılmak istedim ama kaldırdığım elim havada asılı kaldı. Onur’a dokunamadım.

Şimdi anlıyordum, aramızda en az yirmi santimlik bir boy farkı vardı. Sandığım kadar boy atmamıştı ama yine de çok uzamıştı. Seneye benden uzun olacağı kesindi. Eminim boyu, boyumu aştığında bana ona küçükken yaptığım zorbalıkları yapmaya çalışacaktı. Çok kavga edecektik ama bunu sadece birbirimizi sevdiğimiz için yapacaktık.

“Abla, diyeceksin,” dedim çatlayan tiz sesimle. “Benden küçüksün, bana adımla hitap edemezsin.”

Annemin sol taraftan yükselen sesiyle bir an kafamı çevirip ona baktım. O da ağlıyordu ve oldukça yorgun görünüyordu. Gözleri sadece benim üzerimdeydi. Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme vardı. Sanki Onur’la her zamanki gibi konuştuğum için mutlu olmuştu.

Anneme sarılmak istiyordum. Onun kollarının arasına sıkışıp canımın ne kadar yandığında bahsedebilmek, ondan yardım istemek istiyordum. Anneler her şeyi hallederdi, değil mi?

Benim annem de içimde yanan ateşi söndürebilirdi. Bir şekilde beni çıktığım yola geri sokabilirdi.

Sertçe yutkunarak bu isteğimi bastırdım ve başımı çevirip öne eğdim. Babam kadar o da suçluydu. Bana yıllar boyu söylediği yalan, yenilir yutulur cinsten değildi. Onu affedemiyordum ve bunun en büyük nedeni, ona verdiğim değerdı. Hâlâ böyle bir şeyi benden nasıl saklayabildiğine inanamıyordum.

“Söz,” dedi Onur ve elimi tuttu. Onun elimi tuttuğunu hissettiğimde irkilerek bir adım geri çıktım ve bu, onu korkuttu. “Özür dilerim.” Elimı bırakıp geriledi. “Canını mı yaktım?”

Onur’un tutup bıraktığı elimi kaldırıp baktığımda üzerindeki yara izlerini gördüm. Hiçbiri acımıyordu aslında. Hatta zaman zaman orada olduklarını bile unutuyordum. Sanki hiç var olmamışlar gibi geliyordu.

“Canımı yakmadın,” dedim elimi indirirken. “Canım yanmıyor.” Ellerimi arkama sakladım. Ardından bana korkarak bakan Onur’a gülümsedim. “Sadece seni görmeyi beklemiyordum. Şaşırdım.”

Onur bunun üzerine bir anneme bir de babama baktı. Babama daha yakın duruyordu. Sanki ters bir şey olduğunda sıkıca sarılacağı kişi babam olacaktı. Onu annem büyütmesine rağmen sığındığı kişi babamdı. Katil babam.

“Onur senin için çok korktu,” dedi annem sanki bir şeyleri toplamaya çalışır gibi. “Sana sarılmak için de çok bekledi. Ona sarılmayacak mısın?”

Onur’a dokunamadım çünkü varlığımla, dokunuşumla ona zarar vermekten korktum. Onur’a sarılamadım çünkü Enver Karahanlı ölmüş olsa bile onun adına korkmaya devam ediyordum. İnsan bazen başından aşağı kaynar sular dökülürmüş gibi hissederdi. Ben, Onur bana dokunmak istediğinde başımdan aşağı sıcak kan dökülecekmiş gibi hissettim. Ona dokunursam sanki haftalar boyu elime bulanana bütün kanı ona

bulaştıracaktım. Ona sarılırsam haftalar boyu çektiğim acıyı onunla paylaşacaktım.

“Sarılacağım tabii ki.” Büyük bir istekle ellerimi arkamdan çıkarıp kollarımı iki yana açtım ve Onur’a gülümsedim. Engel olamadığım bu düşüncelere rağmen Onur’a sarılacaktım çünkü benim adıma korkmasını bile istemiyordum. “Hatta sadece sana sarılacağım çünkü sadece seni özledim.”

Onur gülümseyerek bana yaklaştı ve kollarını belimden biraz yukarıya sardı. Ben de kollarımı ona sardım ve çenemi başına yasladım. İçime çektiğim derin nefesle birlikte gülümseyerek gözlerimi kapattım.

“Bana doğum günüm için kitap almışsın,” diye sızlandı birden, bu bilgiyi de araya sıkıştırmak ister gibi. “Çok kötüydü, bir daha yapma.”

Tepkisine güldüm. “Okumayı sev diye kitap seçtim.”

“Sevmedim,” daha da sıkı sarıldı. “Belki sen okursan seversim.”

“Okurum.” Elimi sarı, yumuşak saçlarında gezdirdim. “Yeter ki sev.”

“Anlaştık. Eve dönünce başlayalım. Zaten çok kalın kitap. Daha incesi yok muydu? Bir yıla anca biter.”

Onun için anneme aldırduğım Şeker Portakalı’nın kalın olduğunu ve ancak bir yılda bitebileceğini düşünmesi beni ister istemez güldürdü. Günler önce her bir sayfasını yırtıp gökyüzüne savurduğum, defalarca okuduğum kitap, onun gözünde kalın ve uzun süreli bir eziyetti.

“Yazın başlarız. Hatta yazlığa gideriz, sen salıncakta sallanırken okurum.”

“Salıncak için büyüğüm ben yalnız,” derken kafasını çekip yüzüme baktı. “Yaz gelene kadar senin boyunu geçmiş olacağım. Çocuk gibi salıncakta sallanmak istiyorsan ben seni sallayabilirim ama.”

Yanağını sıkıp, “Şuna bak,” dedim yalandan kızarak. “Ben senin yaşındayken o salıncakta sallanırdım.”

“Geç büyümüşsün o hâlde.”

“Geç falan büyümedim. O yaşlarda yazın yapılabilecek en güzel aktivitelerden biriydi bir kere.” Onur bana burun kıvrıdığına bu kez burnunu kısırdım parmaklarımın arasına. “Burnun da büyümüş, kocaman olmuş. Koca burun mu olacaksın?”

“Ya, anne!” diye çemkirip burnunu benden kurtarmaya çalıştı. “Defne yine bana kötü davranıyor. Hani kötü davranmayacaktı?”

“Sana ölene dek kötü davranacağım,” diyerek saçlarını karıştırdığımda annem ve babam bu hâlimize gülerken, Onur sızlanıyordu. Yine de işin sonunda gözlerindeki mutluluğu görebildim. Artık iyi olduğumu düşünüyordu, yara izlerim onu korkutmuyordu. Canımın yanmadığını anlamıştı. En azından fiziksel olarak.

Babam bize sarılmaya kalktığına onu sertçe itene dek her şeyi yoluna koymuştum. Ani hareketim Onur’u bile korkutmuş, annemin yanına yaklaşıp benden uzaklaşmasına neden olmuştu. Ailemin bana olan korku dolu, temkinli bakışlarını görünce dakikalardır büründüğüm kişilik bir yapboz gibi parçalarına ayrıldı.

Babamın dokunuşunu hissedene kadar kendimi ve Onur’u kandırmıştım. Babamın dokunuşuyla sanki Asır’ın kardeşinin kanı bize bulaşmıştı.

“Bugünlük bu kadar yeter.” Annem ortalığı sakinleştirmek ister gibi araya girdi. “Biz seninle önden Ankara’ya döneceğiz, oğlum. Baban bizi bırakıp ablanın yanına geri dönecek. Babanla ablan birkaç gün daha kalacaklar. Abla eve döndüğünde daha iyi olacaktır. Şimdi biraz kötü hissediyor olmalı.”

“Daha önce de eve dönmek istedi ama dönemedi. Ya yine aynı şey olursa?” Onur’un merakla sorduğu soru karşısında herkes lal kesildi. Kimse ona tam anlamıyla ne olduğunu anlatmamış

olmasına rağmen bir noktada aklında eve dönmek isteyip dönemediğim kalmıştı çünkü doğum gününe yetişememiştim.

“Bu kez baban yanında olacak. Endişelenme, baban ablanı her şeyden korur. Onun için her şeyi ama her şeyi yapar.”

“Yaparım.” Babam uzanıp Onur’un saçlarını karıştırdı. “Hadi bakalım, annenle otele dönün. Sizi Ankara’ya götürmek için geleceğim. Biz dönene kadar da annen sana emanet, küçük bey. Yaramazlık yapmayacaksın, uslu bir çocuk olacaksın, değil mi?”

Onur güldü. “Yaramaz olan Defne’ydi, unuttun mu?” Parmagını kaldırıp salladı. “Ayrıca küçük bey ne ya? Çocuk muyum ben?”

Annem ve babam buna güldü ama ben gülemedim. Çünkü onların güldükleri şey beni yalnızca geçmişe sürükledi. Babamla en son benzer bir konuşmayı yaptığımızda Asır’ın kız kardeşini öldürmüştü ve ekip arkadaşları tarafından alınmak üzereydi.

Tarih tekerrür eder miydi? Babamın öldüreceği bir kız çocuğu daha var mıydı? Başımı hafifçe sağa doğru yatırıp babama baktım. Bazı cümleler ölümün habercisi miydi?

Annemi ve Onur’u Ankara’ya bırakmak için beni hastanede yalnız bırakan babam, çıkış yapmak için onu beklemem gerektiği konusunda uyarmıştı. Onunla yalnız kaldığımızda ya da kalmadığımızda bile iletişim kurmayı tercih etmediğim için bir cevap alamamış, onayladığımı ummuştum. Sessizlik bir onay değildi. Babam da bunu hastaneye geri geldiğinde öğrenecekti.

Anneme ve babama göre, her şey netleştğinde Ankara’ya dönmeli, yeni yıl başlayana dek İstanbul’a geri dönmemeliydim. Okulun ikinci dönemine zaten geç kaldığım için ve henüz insan içine dönebilecek hâlde olmadığım için kendilerince bunu uygun görmüşlerdi. Kendilerince diyordum çünkü benim niyetim asla Ankara’ya dönmek değildi. İstanbul’da kalacaktım ve derslerime geri dönecektim. Ankara’da ailemle eve kapanıp

kendimi delirmeye mahkûm etmeyecektim. Yıllar boyu ölü olduğunu sandığım katil babam ve bunu saklayıp yalan söyleyen annemle bir arada olmak, şu an istediğim son şeydi. Onlara öyle çok kırgındım ki, yüzlerini dahi görmek istemiyordum.

Ne yapacağımı tam olarak bilemez bir hâlde hastaneden çıktım. Polisler görünürde yoktu ama bu, olmadıkları anlamına gelmiyordu. Hâlâ olayı araştırıyorlardı ve sanırım benden şüphe ediyorlardı. Eksik ya da yanlış bilgi verdiğimi, Asır'ı koruduğumu düşünüyorlardı. Bu yüzden dosya hâlâ kapanmamıştı. Takip ediliyor olabilirdim ya da çoktan edilmişim ve birilerinin başına iş açmışım. Belki de yeni bir ifade vermeme bile gerek kalmayabilirdi.

Psikiyatrist, üzerime gidilmesinin doğru olmayacağını ve bana zaman tanınması gerektiğini söylemişti. İfade verirken birçok kez krizin eşiğinden dönmüştüm, en azından öyle sanmalarını sağlamıştım. Yaşadıklarımı tam anlamıyla anlatamıyor olmam anormal değildi. Bazı cümleleri kuramıyor olmam, bazı sorulara cevap vermek yerine nefes alamamam psikiyatriste göre çok normaldi.

Haftada üç kere psikiyatrist ile görüşme şartıyla hastaneden çıkabilmişim. Psikiyatrist onay verene kadar ikinci kez benden ifade almaya çalışmayacaklardı. Yine de çok vaktim yoktu. Asır aranıyordu ve polise göre ben, onu bulmalarına yardımcı olabiliirdim.

Psikiyatrist, Asır'dan korktuğum için onun hakkındaki sorulara cevap veremediğimi düşündüğünü dile getirmişti. Asır'dan korkmamam gerektiğini, güvende olduğumu söylemişti. Rolümü iyi oynadığım için kimse beni suçlamamalıydı.

Polislere doğruyu anlatacaktım ama şimdi değil. Sanki bunu yapmak bütün ihtimallerin üzerini çizmek gibiydi. Yolları kapatmak, rüyadan uyanmak, umudu kesmek...

Yüzümü sertçe sıvazlayıp kendimi ufacık cezalandırdıktan sonra düşünmeyi kestim. Üniversitenin yakınındaki evime nasıl

gideceğimi düşünürken ancak paramın olmadığını hatırlayabildim. Sadece kimliğim vardı ve bunu da ailem ben komadayken gerekli olduğu için yeniletmek zorunda kalmıştı çünkü aslı, kattillerin evinde kalmıştı. Şeker Portakalı'm da orada kalmıştı. Artık nefret ettiğim Şeker Portakalı'm. Nefret etsem de kardeşimle okuyacağım o kitap.

Yüzümü buruşturarak yola kadar yürüdüm. En azından telefonum olsaydı ev arkadaşlarımdan Eda ya da Çağla'yı çağırabilirdim. Onlar bana yardımcı olurlardı.

Ne yapacağımı düşünürken önümde beyaz bir araba kayarak durdu. Ön cam indi ve Ali'nin keyifle parlayan çehresi göründü.

"Atla, sarışın."

Onu gördüğüme hiç ama hiç şaşırmamıştım. "Peşimde polis olabilir."

"Atla," diye tekrarladı. "Bana güven."

"Sana güvenmek..." diye homurdanarak arabanın kapısını açtım. "Gözüme tehlike gibi görünmemeye çalış yoksa kafanı direksiyona geçirmem gerekebilir."

"Neyse ki bana işin düşüyor." Arabaya binip kapıyı kapattığımda bana sırtıttı. "Bana şiddet uygulamana katlanabilirim."

Yola koyulduğumuzda bir süre hiçbir şey konuşmadık. Ben Ali'ye yolu tarif etmememe rağmen doğru yoldan gidiyordu. Bu da bana ister istemez ben daha onları tanımazken peşimde olduklarını hatırlattı. En çok da Asır'ın peşimde olduğunu...

Acaba hiç onu fark etmiş miydim? Belki arkamda belki de yanımdaydı. Bir sırada, bir kafede ya da herhangi bir yerde. Bir partideyken yakınlarımda mıydı? Hiç ben farkında olmadan benimle eğlenmiş miydi? Peki, hiç benimle üzülmüş müydü? Beni izlerken en çok ne düşünmüş, ne hissetmişti?

Gün geçtikçe Asır'la ilgili ne kadar da çok şey merak ettiğimi fark ettim. Kız kardeşi ölmeden önce nasıl biriydi ve eğer bütün bunlar yaşanmasaydı nasıl bir adam olacaktı? Mesela tanışabilecek miydik? Yollarımız bir noktada kesişebilir miydi?

İki kişi birbirine aitse eğer zaman, mekân, olasılık ya da evren fark etmezmiş. Her şekilde yolları kesişirmiş. İyi ya da kötü şekillerde.

Aşkla ilgili asla inanmadığım şeylere beni inandıran bir his vardı içimde. Aşk kişinin hem aklında hem de kalbinde aynı kişinin olabilmesi olarak da ifade ediliyordu. Kalbime sözümü geçiremiyordum ama aklımla sürekli bir şekilde bir masanın iki ucuna oturmuş, bu konuyu tartışıyorduk. O hâlde...

Sıkıntılı bir iç çekerek iyice sıcaklayan arabanın içine temiz, ılık havayı doldurmak için camı indirdim. Gün ışığıyla süslenip parlayan kalabalık şehrin caddelerinde, sokaklarında ilerlerken insanları izlemek bana bir noktada keyif verdi. O kadar normallerdi ki, bu normalliğin bir parçası olabileceğimi düşünmek beni mutlu etti. Eskisi gibi olabilmek benim tek seçeneğimdi. Başka türlü toparlanamazdım.

“Babanla, hastaneden çıkmadan önce konuşma fırsatım oldu. Haluk ağabey galiba bana güveniyor.”

Gözlerimi şehrin sokaklarından alıp Ali’ye çevirdim. Dudakları yukarıya doğru kıvrılmıştı. Hayatımın bir parçası olma isteği üzerine babamın ona güvenme ihtimali ona umut vermiş olmalıydı.

“Sana dikkat çekmemeni söyledim ama sen babamla mı konuştun?”

“Otoparkta karşılaştık, bana minnetle baktı. Senin aksine baban beni kızının kurtarıcısı olarak görüyor. Onun için genç, akli başında, gözü kara, güvenilir bir delikanlıyım. Yetimhanede büyüdüğümü öğrendiğinde bana ekstra şefkat beslemeye başladı.”

“Orada büyümedin,” diye homurdandığımda Ali’nin gülümsemesi gerildi. “Babamın aklını kurcalamayı kes ve bir daha sakın onun karşısına çıkma. Zaten gerçek ifademi verdiğimde eminim seni ilk gördüğü yerde tokat manyağı yapacaktır. Bir kurtarıcı değil, katil olduğunu ona söylemek için sabırsızlanıyorum.”

“Kendi de bir katil,” diye pat diye cevap verdi Ali. “Eminim senin aksine baban beni anlayacaktır.” Sesi canlı ve yanıltıcı bir şekilde tatlıydı. “Ona seninle aynı üniversitede okuduğumu söyledimde gözlerinin içi parladı resmen.”

Ağzım açık, burun deliklerim şişmiş bir hâlde ona bakakaldım. İstemediğim hâlde yalancı bir kimlikle hayatıma dâhil olmaya çalışıyordu ve onu bertaraf edebilmemin tek yolu ifademi değiştirmekti. Diğer türlü kendimi de ele vermiş olacaktım ve henüz buna hazır değildim.

“Benim aklımı çelmeyi bıraktın, tercihini babamdan yana mı kullanmaya karar verdin? Kendini babama sevdince seni sevecek, kabullenecek miyim?”

“Zamanla neden olmasın? Babanı seviyorsun, değil mi?” Bana yandan kısa bir bakış attı. “Asır’ın onu öldürmesini istemezsin en azından.”

“Bunu yapmaya kalkarsa hiç düşünmeden onun canını alırım.”

Cevabım ağzımdan öylece çıkıp gitmişti, düşünmemiştim bile. Babama kızgın ve kırgın olmama rağmen ondan nefret ettiğimi söylesem bile öyle hissedemiyordum. Asır haklı bile olsa babama zarar verecek herhangi bir şey yapmaya kalkarsa beni karşısında düşmanı olarak bulurdu. O nasıl kardeşi için bir canavara dönüştüyse ben de babama elini uzatırsa onun canavarı olurum.

“Asır babamın hapisten çıktığını biliyor mu?” diye sordüğümde Ali bunu cevaplamak için bir süre bekledi. Düşüncesi bile boğazımın düğümlenmesine sebep oluyordu. Bu, babamı direkt Asır’ın hedefi hâline getirirdi.

Ali, uzun süren sessizliğinin ardından düşünceli bir şekilde, “Bununla ilgili bir şey söylemedi,” dedi. “Ben söylemedim, yanında kim olduğunu sorduğunda babandan bahsetmedim. Seni görmek için de hastanede olduğun süre boyunca hiç gelmedi. Anıl ve Barış’ı bir kere gördüm, uzaktan. Onlar babanı görmüş

olabilir ama tanıyıp tanımadıklarından emin değilim. Gördüy-seler de söylememiş olmalılar çünkü aksi durumda Asır'ın öy-lece duracağını sanmıyorum. Yıllardır bu ânı bekliyordu.”

“Bunu ondan gizlerler mi?” diye merakla sorduğumda Ali omuzlarını gelişigüzel silkti ve dudaklarını aşağı doğru büktü. “O ikilinin sana karşı ayrı düşkünlüğü olduğu belli ama bunu yapacak kadar mı, bilmiyorum. Asır'ın intikamı, çetenin kuruluş amacı. Bundan senin için cayarlar mı?”

“Caymazlar,” derken ister istemez streslenip tırnak etlerimi kemirmeye başladım. Anıl ve Barış hastaneye geldiklerinde babamı gördülerse Asır her an intikamı için harekete geçebilirdi. Belki de yine bir plan peşindeydi. Belki de babamı da bir katliam düzenleyerek alacak ve onu işkenceyle öldürecekti.

“Eğer Asır bir şey yapmaya kalkarsa senin bundan haberin olur mu?”

Dudağının kenarını gizli bir egoyla kıvırdı. “Tabii ki.”

“Nasıl?”

“Gözüm kulağım her yerde, sarışın. Sen bana güven.”

“Bana söylersin, değil mi? Babamı korumamda yardımcı olursun?”

Ali bana doğru dönüp yüzümü uzunca bir süre, dudaklarında içten bir gülümsemeye izledi. Kaçamak bakışlarla yolu takip etmeseydi, çoktan kaza yapmıştık.

“Senin için her şeyi yaparım.”

Ona kafamı sallarken hâlâ yola değil, bana baktığını fark edince çenesine uzanıp onun kafasını yola çevirdim. Bu tepkim onu şaşırtırken mutlu etti.

Kısa bir süre sonra eve çıkan sokağın caddedeki girişinde Ali arabayı durdurdu. İleride üniversitenin dev giriş kapısı vardı. Yolun sağından solundan birçok öğrenci gidip geliyordu. Bazılarının yüzünde bıkmışlık, bazılarında yorgunluk, bazılarında ise sevinç vardı. Kalabalık gruplar aralarında şakalaşıyordu ve kahkahaları arabanın içine, Ali'yle aramıza doluyordu. Derse

yetişmek için elinde kitaplarla koşanlar, teslim edeceği ödev için arkadaşına serzenişte bulunanlar, akşam takılmak için telefonda plan yapanlar, okeye dördüncü arayanlar, gelecek konserin biletlerini bulmaya çalışanlar...

Kısa bir süre Ali'yle yolun kenarına çektiği arabasında durmak ve sessizce bekleyip şehrin sesini dinlemek, bana kaybettiğim, önceden olduğum ne varsa hatırlatmıştı. Ben de yanımdan bizi fark etmeden geçen o öğrencilerden biriydim. Ve haftalardır bunun özlemini çekiyordum.

Şu an nam olarak telefonumun elimden düştüğü yerdeydik. Sonra büyük bir felaket ve Asır'ın planı devreye girmişti zaten. Ben her şeyin başladığı noktadaydım ama bu kez aşır gelmiştim.

"Her zaman yakınlarında olacağım," dalgınlıkla dönüp Ali'ye baktığımda bana bir telefon uzattığını gördüm. "İçinde numaram var, bana ihtiyacın olduğunda bir arama ya da mesaj kadar uzağında olduğumu bil. Hemen uyum sağlayamayacaksın ve bu çok normal."

Telefonu almayıp ona kısa bir bakış attım ve arabadan indim. Birkaç saniye sonra peşimden indi. Kaldırıma çıkınca yanımda durdu.

"Al." Telefonu ceketimin cebine sıkıştırdı. "Aramak zorunda değilsin. Hatta belki baban döndüğünde sana yenisini getirir, buna gerek bile kalmaz. Sadece birkaç saatliğine de olsa kendini çaresiz hissetmeni istemiyorum."

Cebime tıktığı telefonu ona geri vermedim ama bununla ilgili bir şey de söylemedim. Ona iyi davranmak, bana eziyet ettiği günlere ihanet gibi geliyordu. Bu yüzden ne kadar düşünceli davranırsa davranırsın ona bakışlarımda, hareketlerimde, cevaplarımda bir değişiklik olmayacaktı.

"Şimdi otele gideceğim." Başparmağını kaldırıp omzunun üstünden arkada bir yeri işaret etti. "Çok yakında, en fazla beş dakika."

Ona kafamı salladığımda gülümseyerek kafamdaki mavi şapkasının sert ucuna dokundu ve gözünü kırptı. Ona bu hareketi için kızamadan ya da şapkasını geri vermeye yeltenmeden arabasına binip gözden kaybolunca bir süre arkasından bakakaldım.

Tam anlamıyla yalnız kaldığım ilk an, şu andı.

Öğrenci evim arkamda kalan kısa merdivenlerin çıktığı sokakın başındaydı. Öncesinde koşarak telaşla çıktığım eve sakin ve temkinli adımlarla girebilirdim. Arkadaşlarımla selamlaşabilir, hatta onlara dert bile yanabilirdim. Eskisi gibi olabilirdim.

Sertçe yutkunup yanımdan geçip giden insanların garip, kısa bakışlarını görmezden gelerek merdivenlere ilerledim. O gün bu merdivenleri telefonumu düşürmeden inebilseydim, her şey şimdi nasıl olacaktı?

Boğazımdaki koca yumruyu bastırdım ve dişlerimi sıktım. Başım dönüyordu, kendimi bıraksam göz pınarlarımda biriken yaşlar yanaklarıma doğru süzülecekti.

Derin bir nefesle kendimi toparlayabildiğim kadar toparlayıp merdivenleri indim ve kısa sürede evin önüne geldim. Zile bastığımda dış kapının herhangi bir ses vermeme gerek kalmadan açılmasını kısa bir an garipsedim ama sonra Eda'nın böyle bir huyu olduğunu hatırladım. Her zaman Çağla'nın ya da benim kapıyı çalabileceğimizi, başkasının evimizde ne işi olacağını savunur ve gelenin kim olduğunu öğrenmeden kapıyı açardı. Ona aksi bir durumda, tanımadığı birinin ona zarar vermek için eve girme ihtimalinde ne yapacağını sorduğumuzda evdeki teflon tavayla aşk yaşadığını ve herhangi birinin kafasını onunla kırabileceğini söylerdi.

Apartmanın ağır kapısını itip açtım ve içeri girdim. Dairenin önüne geldiğimde kapının aralık olduğunu gördüm. Eski-den bazı zamanlarda Eda'yı sırf bu huyundan vazgeçirmek için hırsız taklidi yapardım. Bir seferinde gerçekten teflon tavayı kafamda parçalamak üzereyken kar maskemi çıkarıp ona tehlike

olmadığımı haykıracak vakti bulabilmiştim. O günden sonra da şaka yapmayı bırakmıştım zaten.

Parmak ucumla kapıyı itip açtım. Kapının eşiğinde durup evin içine dışarıdan baktım. Tatlı, küçük evimizde hiçbir şey değişmemişti. Buradan görünen odamın kapısı kapalıydı ve tam üstüne yapıştırdığım “Tehlikeli Bölge” uyarısı hâlâ oradaydı. Mutfaktan su sesi geliyordu, muhtemelen Eda en son bıraktığım gibi şimdi de bulaşıkları yıkıyordu. Evin içini dolduran müzik sesi mutfaktan yükseliyordu.

“Çağla?” diye seslendi Eda. “Umarım markete uğramayı unutmamışsındır. Eğer bugün de listedekileri almadıysan, yemin ederim seni bir hafta aç bırakacağım. Temizlik falan da yapmayacağım. Zaten Defne gittiğinden beri bütün işler bana kaldı. Keşke onun yerine sen gitseydin.”

Dudağımın kenarı ister istemez kıvrıldı. Eda’nın tanıdık söylenmelerini işitmek bana şimdiden iyi hissettirmişti. Bundan güç alarak içeri girdim ve kapıyı ardımdan yavaşça kapattım. İçime çektiğim derin nefesle birlikte Eda’nın yemek yaptığını anladım. Kızartma ve soslu tavuk kokusu evin her yanına sinmişti. Amerikan mutfağımız olduğu için genelde ağır kokan yemekleri yapmayı tercih etmezdik. Koku hemen koltuğa, perdelerine sinerdi. Bu konuda en çok ben söylenirdim ve sanırım yokluğumda Eda, ağır kokan yemekleri bol bol yapmıştı.

“Gerçi dur, sana söylemeyi unuttum. Geçen gün Defne bana mesaj attı. Geri geliyormuş. Hazırlansan iyi...”

Evin içine doğru ilerleyip mutfak tezgâhından birkaç adım ötede durduğumda elindeki tahta kaşığı sallayarak konuşan Eda’yla göz göze geldim.

“Mesaj mı?” derken kaşlarımı çattığımda Eda ağzı yarım bir açık hâlde kalakalmıştı. Görmeyeli onda en ufak değişiklik yoktu ve bu, benim açımdan harika bir şeydi. Çünkü o bana baktığında iki aydan uzun süredir görmediği bedenimde onlarca fark görebiliyordu.

“Defne!” Elindeki kaşıkla birlikte üstüme koşup sıkıca sarıldığında güldüm. Beni öyle sıkı sarmıştı ki bir an kollarının arasında kırılacağımı sandım. “Birkaç gün sonra geleceğini sanıyordum, erken geldin. Bu bir sürpriz mi?” Hafifçe geri çekilip güler yüzüyle gözlerime baktı. “Bir an hiç gelmeyeceksin sandım. Sensiz Çağla’yla uğraşmak cehennemde zebanilerle uğraşmak gibi bir şeydi.”

Bir nefes verip güldüğüm sırada bunun tatlı başlayıp tatlı devam edeceğini düşünmüştüm ama maalesef öyle olmadı. Eda’nın sevinçle parlayan gözleri yavaşça yüzümdeki yara izlerinin üzerinde dolanmaya başladı. İz gördükçe gülümsemesi soldu, gözleri şok hâlinde büyüdü ve endişe hissi ifadesine yerleşti.

“Sana ne oldu?” derken sesi bir fısıltıdan yüksek çıkamamıştı. “Sana bunları kim yaptı?” Biraz daha gerileyip gözlerini boynuma indirdi ve parmak ucuyla dokundu. “Defne?” Ellerini çekip ağzının üstüne kapattı. Büyüyen gözleri bedenimde gezinirken gittikçe gördüklerine inanamadı. “Bunca zaman evde değil miydin?”

“Anlatırım,” derken ona uzanıp sakinleştirmek ister gibi kolunu sıvazladım. “Korkma, artık iyiyim.”

Eda, dolan gözlerle söylediklerimi idrak etmeye çalışırken ben oldukça sakinim. Göz pınarlarına dolan yaşlar kısa sürede sicim sicim akmaya ve yanaklarını ıslatmaya başladı. Her ne kadar iyi olduğumu söylesem de buna inanmış gibi görünmüyordu.

İyi değildim aslında. Sadece alışmıştım.

Her zamanki gibi dilini tutamayıp, “Bir ceset gibi görünüyorsun,” dediğinde ona gülmeden edemedim. Doğruydı, tam olarak bir ceset gibi görünüyordum ama buna alışmıştım.

“Eh, bu izleri geçirmenin bir yolunu bulsak iyi olacak yoksa rakiplerimin suratlarına birkaç çizik atıp durumu eşitlemek zorunda kalacağım.”

Eda, dehşetle gözlerini büyüttüğünde ellerimi havaya kaldırıp, “Şaka,” dedim hemen. “Sadece basit bir şakaydı.”

“Ama sen böyle şakalar yapmazdın.”

Eda’nın ağlamasının şiddeti arttığında dudaklarımı büzüp ona sarıldım. Şu an benim için benden daha fazla üzülmüyordu.

“Hadi gel.” Hâlâ elinde tuttuğu tahta kaşığı alıp tezgâhın üzerine bıraktım. “Koltuğa oturalım.”

Ben onun kolunu tutup destek olacakken o benimkini tutup koltuğa oturmama yardımcı oldu. Sonra telaşla odasına gitti ve elinde kremle geri döndü.

“Bu harika bir krem. Düzenli kullanımda eminim işe yarayacak. Benim sivilce izlerimi bile iyileştirdi.” Eline biraz krem alıp izlerimin üzerine sürmeye başladı. “Cildin eskisi gibi olacak, bak gör. Oyuncu olacaksın sen. Bu izlerin kariyerini zedelemesine izin veremeyiz.”

Gülümseyerek elini tuttum ve durmasını sağladım. Elindeki kremin benim kalıcı izlerimi geçirmeyeceğini ikimiz de biliyorduk.

“Bunu sonra düşünürüz.” Eda omuzlarını öne düşürürken elinin tersiyle gözlerindeki yaşların birazını sildi. “Anlat bana, ne oldu?”

“Bir katil çetesinin eline düştüm,” dediğim anda Eda şok içinde ayağa fırladı. Gözlerini o kadar büyütmüştü ki bir an yuvalarından çıkıp yere düşeceklerini sandım. Tam o sırada Eda başka bir tepki vermeden dış kapının kilidi döndü ve kapı açıldı.

Çağla nefes nefese bir hâlde içeri girerken, “Ne olur bana yemek yaptığını söyle. Şu aptal listende ne var ne yoksa aldım. Artık beni tehdit edemezsin,” diyordu. Anahtarını yuvasından çıkarıp kapıyı kapatana dek içeri bakmadı, beni görmedi. Kafasını kaldırdığında gördüğü manzara aynı Eda gibi onu da dumura uğrattı.

“Defne.” Nefesini sesli bir şekilde dışarıya bırakırken elindeki poşetleri yere düşürdü. “Sen ne zaman...” Dönüp Eda’ya baktı ve sonra yine bana döndü. “Ne zaman döndün?”

“Yeni,” derken gülümsedim ve ayağa kalktım. “Pek sevinmişe benzemiyorsun.”

“Sevindim tabii ki.” Usul adımlarla bana yaklaştı ve sarıldı. Eda’nın aksine oldukça sakın bir sarılma olmuştu. “Sevinmez olur muyum?” Zayıf bir şekilde gülerek geri çekildi. “Yolunu gözlüyorduk.”

Gözlerimi şüpheli bir tavırla kısarken, “Bir sorun mu var?” diye sordum. Çağla her zamanki gibi davranmıyordu. Bir şeyden korkuyor ya da çekiniyor gibiydi ama neden olduğunu anlayamamıştım. Çağla çekingen biri değildi, korkak hiç değildi. Açık sözlü, kendine güveni yüksek ve sıcakkanlıydı. Onunla Eda’dan daha fazla zaman geçirirdim çünkü aynı bölümde okuyorduk. Aynı zamanda bir elmanın iki yarısı gibi birbirini tamamlayan tipte arkadaşlardık. Zıtlıklarımız bile bir uyum içerisinde olduğu için anlaşmazlıklarımız bile keyif verirdi.

“Senin için sorun yoksa benim için yok,” dediğinde kaşlarımı merakla kaldırdım ama bunu ona soramadım. Çünkü eve ilk girdiğimde Eda, ona yakın zamanda mesaj attığımdan bahsetmişti. Koray’ın benim adıma mesajlar attığını öğrenmiştim ama hâlâ atıyor olması, sanırım onun bana pislik yapma şekliydi. Çünkü ben bile daha eve ne zaman döneceğimi bilemezken bunu öngörüp böyle bir mesaj atmış olması çok garipti. Artık Koray’ın geleceği gördüğünden şüphe etmeye başlayacaktım.

“Sorun yok,” dedim ne için dediğimi bilmeden. Koray’ın sırf beni zora sokmak için arkadaşlarıma kötü kötü konuşup onlarla aramı açmaya çalışma ihtimali zihnimde canlandı. Pek tabii, o aptal kıvırcıktan her şey beklenirdi.

“Benim çıkmam gerek.” Çağla bir anda geri çekildi. “Prova vardı, unuttum.” Eda’ya kısa bir bakış attı. Eda ona düz, soğuk

bakışlarla karşılık verdi. “Geç döneceğim ama yarın mutlaka hep birlikte yemek yiyelim.”

Çağla’yı başımla onayladığımda hızlıca kapıya ilerledi ve evden çıktı. Ancak o gidince bana açıkta olan izlerimle ilgili bir soru sormadığını, hatta bunu fark etmediğini anlayabildim.

“Sanırım izlerim çok da belirgin değil,” derken gülerek Eda’ya döndüm. Gergin bir ifadeyle Çağla’nın az önce çıktığı kapıya doğru bakıyordu. Bu beni şüpheyi düşürmeye yetti. Acilen ben yokken Koray’ın hayatımdaki insanlara ne anlattığını öğrenmeliydim. Kim bilir, sırf bu ânı düşünüp nasıl sinsi planlar kurmuş ve iblis gülüşüyle mesajlar atmıştı. Keşke o gözlüğünü son seferde elime alıp kırsaydım.

“Biraz dinlenmem gerek,” derken odama doğru birkaç adım attım. “Söz veriyorum, sana her şeyi anlatacağım.”

“Dinlen,” derken kafasını onaylarcasına salladı Eda. “Kendini zorlama. Bir şeye ihtiyacın olursa seslenmen yeter. Dışarı çıkmayacağım, buradayım. Acıkırsan da yemek yaptım, mutlaka söyle.”

Eda’ya ilgisi için teşekkür edip gülümseyerek odama girdim. Bir süredir kapısı açılmadığı belli olan odamda insanı boğan türden garip bir koku vardı. Işığı açtığımda odamı tam da bıraktığım gibi buldum. Birkaç parça kıyafeti yatağın üstünde unutmuşum ve çekmecelerimden biri yarım açıktı.

Odaya girip kapıyı kapattım ve ilk işim, pencereyi açıp içeriği havalandırmak oldu. Temiz hava odanın içine akarken açık çekmeceyi kapattım ve uzun süredir açıkta kalan kıyafetleri kirli sepetinin içine attım. Odada çok fazla toz olduğu için üst üste birkaç kez hapşırmamak elde değildi. Hareket ettikçe daha fazla toz kalkıyordu ve bu, benim daha fazla hapşırmama neden oluyordu.

Birkaç küfrü ardı ardına sıralayarak yatağımdaki tozlanmış nevresim takımını çıkarıp temizleriyle değiştirdim. Ardından bir bezle masamdaki ve komodininin üzerindeki toz yığının-
dan kurtuldum. Sonra dolaptan temiz pijama alıp üstümdeki

kıyafetlerle değiştirdim. Duş almayı çok istiyordum ama gerçekten fazlasıyla yorgun hissediyordum. Bu yüzden yatağa uzanırken bütün işlerimi yarına bırakma kararı almıştım bile.

Ali'nin verdiği telefondan sosyal medya hesaplarıma girmeyi akıl etmem biraz zaman aldı. En azından sosyal medyadan bir şeyler öğrenebilsem fena olmazdı.

Instagram'a girmeyi başarmam biraz mucizevi gelmişti çünkü çoğu hesabımın şifresini unutmuştum. Hesabıma girince gözüme çarpan ilk şey, 20 Ocak 2017 tarihinde paylaştığım gönderiydi.

Ağzım yarım açık bir hâlde elimde bir buket beyaz papatayla poz verdiğim fotoğraf karesine bakakaldım. Bu fotoğrafı çektiğimi ama paylaşacak kadar güzel bulmadığımı hatırlıyordum. Koray şerefsizi benim fotoğraf arşivime de mi ulaşmıştı? Ulaşması yetmemiş bir de beni 17 Numara ilan ettikleri gün yüz­süz gibi hesabımdan fotoğraf mı paylaşmıştı?

Fotoğrafın açıklamasına baktım, "17" yazıyordu.

Burnumdan soluyarak fotoğrafı arşivledim. *Bu aptal kıvrı­cığı hapiste ziyaret edip başına bela olmazsam bana da Defne de­mesinler.*

Koray'a olan sinirimi bastırmaya çalışıp mesajlara girdim. Sadece bir konuşma görünüyordu ve tanıdığım bir hesap değildi. Random bir kullanıcı adıyla açılmış gibi görünüyordu. Son konuşma bir saat öncesine aitti.

Alt dudağımı kanatırcasına ısırıp konuşmaya girdiğimde tek bir mesaj gördüm. Bu mesajın Koray'dan bana olduğuy­sa apa­çık ortadaydı.

"Hayatın çok eğlenceliydi, altüst etmekten epey zevk aldım. Yine de seni uyarmam gerek, 17 Numara. Bu kadar kör müsün gerçekten? Onlara güveneneceğine bana güven daha iyi. Durumun o kadar vahim."

Bir süre Koray'ın bana bıraktığı mesaja bakıp durdum. Neden bahsediyordu bu çokbilmiş kıvırcık? Kimden, kime güvenmekten söz ediyordu? Çağla'yla ilgili olabilir miydi? Belki de Koray onunla saçma sapan konuşmuştu ve soğukluğunun nedeni buydu. Kim bilir kıza neler söylemişti de aramızı bu hâle getirmişti.

Koray'a bir paragraflık küfür yazıp yolladıktan sonra telefonu yastığın altına koyup derin bir nefesi seslice dışarıya bıraktım. Tavanı izlerken bir süre önce bunu Anıl'ın odasında yaptığımı hatırladım. Orada düşüncelerim şu ankinden çok farklıydı. O odadaki ilk zamanlarım tam anlamıyla bir çöküştü. Kaçma planları yaparken delirmek üzere olduğumu hissettiğim çok olmuştu. Şimdi orada değildim, istediğim gibi odamdaydım ama istediğim şeyleri düşünüp hissedemiyordum.

Bildirim sesi duyunca telefonu yastığın altından çıkarıp baktım. Koray bana üç tane gözyaşlarıyla gülen ve kahkahaya boğulan emoji den göndermişti. Onu engelledim.

“Hocam söz veriyorum arayı kapatacağım. Derse girmeme izin verin, lütfen. Bir ders bile kaçırmak istemiyorum.”

Oyunculuk VI dersi hocam Aydan Serezli, beni saatlerdir peşinden koşturuyordu. Sabahın ilk ders saatinden beri okuldaydım ve öğle saatlerindeki Oyunculuk VI dersine girebilmek için Aydan Hoca'yı her fırsatta sıkıştırıyordum. Ders birazdan başlayacaktı ve hâlâ ikna olmuş durumda değildi. O kadar fazla dersini kaçırmıştım ki Aydan Hoca'ya göre arayı kapatmam ve diğer öğrencilere yetişmem mümkün değildi. Fakat bu ders, bölümümün zorunlu ve en yüksek kredili derslerinden biriydi ve ne pahasına olursa olsun arayı kapatırdım. Gerekirse gece gündüz çalışır, yine yapardım. Aydan Hoca da bunun farkındaydı ama derslere girmem yerine ailemin yanına dönüp hem ruhsal hem de fiziksel olarak bir iyileşme sürecinden geçmem

gerektiğini savunuyordu. Ona tam olarak ne yaşadığını söylememiştim ama ağır şeyler yaşadığını, sadece yüzüme bakarak bile anlamıştı zaten.

“Bu öylece yarıdan girip devam edebileceğin bir ders değil, Defne. Her dersi aksatabilirsin ama bu dersin birini bile kaçırılmazsın. Seni anlıyorum, isteyerek yapmadın ama sana yardımcı olamam. Bu sana vakit kaybettirir.”

“Güz döneminde sene sonu gösterisi için beni başrol seçtiniz. Bunun için gecemi gündüzüme kattım. Bu derse katılamazsam sene sonu gösterisine nasıl çıkacağım?”

Aydan Hoca, dersin olacağı sınıfın önünde durup bana döndü. Elini kapının kulpuna uzatmıştı ama içeri girmemişti. Omzunun hemen üstünde biten kıvrıkcık, aralarına aklar karışmış saçları her zamanki gibi cansızdı. Gözlükleri boynuna renkli bir iple asılıydı ve bu yüzden bakışları kısıktı. Haftanın dört günü giydiği kırmızı ceketini bugün de üzerindeydi. Tek fark, ceketinin cebindeki taze çiçekti sanırım. Yol kenarından koparılmış gibi görünen bir adet papatyaydı. Belki de sadece aklım benimle oyun oynuyordu. Belki de o papatya aslında orada değildi.

Aydan Hoca, “En başarılı öğrencimsin,” derken sesi yumuşak ve temkinliydi. “Çok öğrenci eğittim ama senin gibi başarılısına çok nadir rastladım. İlk senenden beri çok iyi yerlere geleceğini biliyorum. Bu senin hayalin ve doğuştan yeteneklisin. Seninle gurur duyuyorum ama anlamak zorundasın, bu dönemi bu hâlde ve bu kadar geç kalmışken okuyamazsın.”

“Bana güvenin,” derken ellerimi birbirine kenetleyip göğüs hizamda kaldırdım. “Elimden gelenin en iyisini, hatta çok daha fazlasını yapacağım. O rol için gecemi gündüzüme kattım. Bana bir şansı çok görmeyin.”

“Rolü çoktan başkasına verdim, Defne.” Bütün dünyam başıma yıkıldı. “Sene sonu gösterisinde ancak yedek olabilirsin.”

“Kime?”

“Çağla Erkil,” diye yanıtladı Aydan Hoca. “Tamam, rolü senin kadar iyi kavrayamıyor ama o da çok iyi. Hem çoktan senaryoyu yarıladık. Çağla role hazır. Öylece sana başrolü geri veremem.”

“Çok çalışırsam...” Cümlenin devamını getirmek benim için çok zordu çünkü az önce ev arkadaşımın, dostumun, yerime geçtiğini öğrenmiştim. “Arayı kapatıp rolü Çağla’dan daha iyi oynayacağımı size kanıtlarsam yıl sonu gösterisinde başrol olarak yer alabilir miyim?”

“Tek başına bunu başarman mümkün değil.”

“Lütfen.”

“Tamam.” Ayhan Hoca sınıfın kapısını açarken omuzlarını kaldırıp indirdi. “Bu rol için gösterdiğin çabayı öylece çöpe atmayacağım. Bunu en azından dene, nasıl istersen öyle olsun. Eğer ailenin yanında iyileşmek yerine hayalinin peşinden koşmak sana iyi gelecekse ben de senin için elimden gelenin en iyisini yapmalıyım.”

“Teşekkür ederim,” derken kocaman gülümsedim. “Bu iyiliğinizi asla unutmayacağım. Çok çalışacağım, bu gösteri için gecemi gündüzüme katacağım. Siz de göreceksiniz, başrolü, hak ettiğim gibi tekrar geri alacağım.”

Aydan Hoca bana gülümseyerek cesaret verdiğinde açtığı kapıdan içeri girdim. Küçük bir sahnenin olduğu ortalama boyutta bir sınıftı. Çağla sahneye en yakın koltuğa oturmuş. elindeki senaryoya çalışıyordu. Okuduklarına o kadar odaklanmıştı ki ona yaklaştığımı fark edememişti. Elindeki senaryoyu kaptığımda ve elleri boşta kaldığında ancak geldiğimi fark edebildi. Hâlâ ezberimde olan senaryoya bakarken başımı salladım.

“Senaryoyu klişe bulduğunu söyleyip seçmelere girmedin,” diyerek gözlerimi senaryodan alıp bana şaşkın hâlde bakan Çağla’ya döndüm. Gözleri kocaman açılmıştı ve nefes almayı unutmuş gibi görünüyordu. “Ben gidince rol cazip mi geldi?”

“Gelemeyeceğini söylediğin için. Bu rolle birçok fırsat yakalayabilirdim. Biliyorsun, yıl sonu gösterisi erkenden keşfedilmek için çok iyi bir fırsat.”

“Ben ne pahasına olursa olsun gelmeyeceğimi söylemezdim, Çağla. Bu rolü almak için ne kadar çabaladığımı gördün. Nasıl inandın? Nasıl yerime geçtin?”

Kaybetmiş olmayı kabullenemiyordum. Güz döneminde en büyük derdim ve aynı zamanda hedefim bu roldü. Rolü kapana kadar rahat bir uyku uyuyamamıştım bile. Çağla bu süreçte bana rolü benden daha iyi kimsenin oynayamayacağını, kaybetmekten boşuna korktuğumu söyleyip durmuştu. Buna rağmen ben ortadan kaybolur kaybolmaz yerime geçmişti. Bir başkası olsaydı, belki bu kadar kötü hissetmezdim ama Çağla olunca kendime hâkim olamıyordum.

“Anlamıyorum,” derken kaşlarını çattı. “Nasıl söylemezdin? Bu dönem okula gelmeyeceğini söylediğinde fırsatı başkasına vermek istemedim. Ben de senin kadar iyi oynayabilirdim, en az senin kadar iyiydim.”

“En az benim kadar?”

“En az senin kadar,” diye tekrar ederek senaryoyu elimden aldı. “Sen olmasaydın, rolü alacak kişi zaten bendim. Gereksiz hırs yapacağını bildiğimden seçmelere katılmadım. Sen olmayınca da rolü hak ettim.”

“Role hazırdın çünkü provalarımı bir an bile kaçırmadın. Sen bana destek olmak için değil, açığımı kollamak için yanımdıydın. Ne yapacaktın? Bu fırsat eline geçmeseydi, ayağımı mı kaydıracaktın?”

“Neden ben değil de sen yıl sonu gösterisinde başrolü oynayarak göze giresin?” diye yükselerek sordu. “En güzel rolleri almandan bıktım artık. Fırsatsa fırsat, rolü ben aldım. İstersen yedğim ol, şansın yaver giderse ayağım kayar da rolü geri alırsın.”

“Kayacak,” derken sesim öfke dolu bir fısıltıdan ibaretti. “O rolü senden alacağım ve sen, neden en güzel rolleri alıp seni gölgede bıraktığımı anlayacaksın.”

Çağla’ya ters bir bakış atarak en arkada kalan koltuklardan birine oturdum. Şimdi en arkadaydım, Çağla benim rolümü kasıla kasıla oynayıp sahneler hakkında yorumlar yaparken onu izliyordum.

Şimdi Koray’ın mesajı ve Çağla’nın beni gördüğündeki garip tavrının nedeni belli olmuştu. Başarıya olan açlığım dillere destandı. Bölümdeki herkes başrolleri almak için ne kadar çabaladığının farkındaydı. Her zaman en çok çalışandan en az bir saat daha fazla çalışırdım. Ezber konusunda bölümde üstüme yoktu. Konu, hayallerimi süsleyen sahnede en iyi rolü oynamak olduğunda dünyanın en hırslı insanına dönüşebiliyordum. Bu yüzden rakibim yoktu. En azından ben olmadığını sanıyordum. Hemen yanımda en zayıf ânımı kolladığını bilmiyordum.

Bunu bir başkası yapsaydı. Çağla değil de rol için en başından beri çabalayan bir başkası olsaydı, anlayışla karşılardım. Yine çabalardım ama tepki vermezdim. Ama Çağla’ydı ve irite edici cümlelerini onun ağzına geri tıkmadan durmaya niyetim yoktu. Rol benim olacaktı.

Senaryonun bir kopyasıyla fakültenin koridorlarında boş bir sınıf bulma ümidiyle dolanıyordum. İki saat sonra Doğaçlama IV dersi vardı ve o zamana kadar boş bir sınıfta, kaybettiğim rolüm için çalışabilirdim. O kadar gerideydim ki, girdiğim her yeni derste üstüme onlarca sorumluluk yükleniyordu. Şimdiden teslim etmem gereken ödevlerin sayısı yirmiye geçmişti ve ben buna inanmakta zorlanıyordum. Ders hocalarını ancak bu şekilde beni devamsızlıktan bırakmamaları konusunda ikna edebilmişim. Bu da demek oluyordu ki, bundan sonra zamanımın

geri kalanını ya rol için çalışarak ya da ödevleri yetiştirmek için kütüphanede kahve içip sabahlayarak geçirecektim.

İşe iyi tarafından bakmaya çalışıyordum. Eğer bu sorumluluklar üzerime binmeseydi, şu an Asır'ı düşünüyor olurdum. Asır'ı ve bana yaşattıklarını. Yaşattıklarına rağmen benden nasıl vazgeçtiğini. Onun hakkında düşüneceğim o kadar çok şey vardı ki, bir yandan okula dönmek bana iyi gelmişti. En azından öfkemi, hırsımı Asır'a değil, derslerime yöneltmiş olacaktım. Böylesi daha iyiydi.

Fakültenin koridorlarında derslikleri kontrol ederek ilerlerken bütün bakışları üzerime çektiğimi fark etmem zaman aldı. Normalde makyaj yapar, güzelleşmenin derdine düşerdim ama bugün yüzümde hiç makyaj yoktu. Bu da bütün izlerimi apaçık ortaya seriyordu. Kötü görüldüğüm için de insanlar sadece birkaç ayda nasıl bu hâle geldiğimi sorguluyorlardı. Arkadaşlarım sık sık karşıma çıkıyordu ama hepsini bir şekilde başımdan savıyordum. Hâlâ etrafımı kalabalığın sarmasından ürküyordum. Bazen kalabalığın içinde kalır gibi olduğumda hemen titremeye başlıyordum ve bu, insanları benden uzaklaştırmaya yetiyordu.

Ne kadar süre böyle devam edeceğimi bilmiyordum. Bugünden sonrasını düşünmek benim için artık çok meşakkatliydi. Babamın ne zaman karşıma dikilip bana hastaneden ayrıldığım için nutuk çekeceğini bile düşünmek istemiyordum. Ânı yaşamak isteyen bir tarafım o kadar baskındı ki, şu an tek isteğim, bir sınıf bulup çalışabilmektir. Sadece senaryoda yazanı düşünmek istiyordum.

Sonunda boş bir sınıf bulduğumda derin bir nefesi rahatlatmasına bırakıp içeri girdim. Kapıyı ardımdan kapatıp çantamı bir duvarı boydan boya kaplayan aynanın önüne bıraktım. Burası sahneye çalışıp kendimi gözlemleyebilmem için çok uygundu.

Senaryonun ilk sahnesini birkaç kez okuyup kafamda canlandırdıktan sonra karakterin ruhuna bürünebilmek için kendime zaman tanıdım. Sahneyi, karakterin geçmişini ve kişiliğini

düşündükçe karakter yavaş yavaş zihnimde yer ediniyor, bedenimde belli bir noktayı hâkimiyeti altına alıyor gibi hissediyordum.

Oyunculuğa olan merakım kendimi bildim bileli vardı. Aynadaki yansıma ile tanıştığımdan beri rol kesmenin benim için eğlenceli bir tarafı vardı. Bir zaman sonra iş eğlencenin dışına taşmıştı. Okuduğum kitaplardaki unutulmaz sahneleri tek başıma ayna karşısında canlandırırırdım. Rol icabı vurulduğum, ağladığım, sinir krizi geçirdiğim, öldüğüm bile olmuştu. Bu zamana kadar bunlar hep roldü. Hiç daha fazlasının olabileceğini düşünmemiştim.

Büründüğüm karakter sahneye aşk acısı çekerek başlıyordu. Âşık olmaması gereken birine âşık olmuştu. Senaryonun devamında bu sersem aşktan kurtulacaktı ama şimdilik birlikte aşk acısı çekmemiz gerekiyordu.

Karaktere girmek için uzunca bir süre çabaladıktan sonra tam kendimi hazır hissettiğimde sınıfın kapısı çat diye açıldığında yaklaşık bir saattir verdiğim çaba, temeli sağlam olmayan bir bina gibi yıkıldı. İçeri girense Çağla'ydı ve yanında Can vardı.

Bir an durup gözlerimi kapattım ve derin bir nefesi yavaşça içime çekip bıraktım. Can'ı tamamen unutmuştum. Şimdi onu gördüğüm son seferde dudaklarından öptüğümü hatırlayınca garip hissettim. Yoldan geçen birini öpmüş gibi, tamamen duygusuz bir öpücük. Öpmüş olmak için öpmek.

“Defne.” Can'ın bana seslendiğini duyunca göz kapaklarımı aralayıp ona döndüm. Çağla'yla birlikte sınıfın girişinde duruyorlardı. Bana yaklaşmıyorlardı. “Biraz konuşalım mı?”

“Konuşalım,” dedim ses tonumun sert çıkmasını ayarlayamadan. Bitmek bilmeyen öfkem maalesef herkese yansiyordu. Bir türlü o eski sakın, öfkesine yenik düşmeyen kız olamıyordum. “Aslında seninle konuşmak için daha sakın bir ânımda olmalıyım ama hemen aradan çıkarsak fena olmaz.”

“Öfkeni anlayabiliyorum.” Can birkaç adım yaklaştığında Çağla onu yapışık ikizi gibi takip etti. Bu durum beni rahatsız edince sert bakışlarımı onun üzerine diktim. “Bizi yalnız bırak, Çağla.”

Çağla, Can’a kısa bir bakış atınca kaşlarımı çattım. Can, Çağla’nın bakışına karşılık verip bana döndü. “Hayır, burada kalsın.”

“İlişkiyi üç kişi yaşadığımızdan haberim yoktu.” Sert çıkışım ikisini de gerdi. “Benimle yanımızda üçüncü bir kişi olmadan konuşamıyor musun? Ne zamandan beri?”

“Bunu konuştuk,” derken gözlerini şüpheyle kıstı Can. “Sana her şeyi anlattım.” Sertçe yutkunup Çağla’ya kısa bir bakış attı. “Şimdiye öfkenin geçtiğini düşünmüştüm ama sanırım geçmemiş.”

“Konuştuk.” Elimi alnıma çarptım. “Tabii ya, konuştuk.” Kendi kendime güldüm. “Konuşmuşuzdur tabii.”

Koray’ın başıma yeni bir bela açtığı apaçık ortadaydı. Yokluğumda Can’la ne konuşmuştu? Ben Can’a neden öfkeliydim? O aptal kıvırcık, benim yerime sevgilimle flört mü etmişti? Belki de Asır’la aramda olanlardan sonra beni Can’la ayırmış bile olabilirdi.

“Sana her zaman değer verdim, bunu biliyorsun. Bana kırgın kalmanı istemem.”

Kesinlikle ayrılmıştık.

“Sorun değil,” deyip onu başımdan atmaya karar verdim. Her konuşma aklımı o kadar çok karıştırıyordu ki temiz bir sayfa açma arzum yakında beni yiyip bitirecekti. “Arkadaş olarak kalmamız en iyisi.” Elimi alnımdan çekip belime yerleştirdim. “Yine de çok garip.” Gözlerim ikisi arasında gidip geldi. “İkiniz de bana ne olduğunu sormadınız. Beni son gördüğünüzde biriniz sevgilim, diğeriniz en yakın arkadaşım. Size ne yaptım da bana karşı bu kadar kör olabildiniz?”

İkisi dönüp birbirine baktığında bu görüntüye daha fazla katlanmak istemedim. Can'la ayrılmış olmak ya da Çağla'nın rolümü kapmış olması değildi asıl mesele. Aylarca onlara benim adıma mesajlar atan Koray'a kanmış ve bundan hiç şüphelenmemişlerdi. Bu da yetmemiş, gözlerinin önünde ölümden dönerken edindiğim izlerle dururken bunu fark etmemişlerdi bile. Bana karşı nasıl bu kadar umursamaz olabilmişlerdi? Ben onlara ne yapmıştım?

Onlar henüz bana bir cevap veremedi aralık kapıdan içeri Ali girdi. Onu burada görmeyi her ne kadar beklemiyor olsam da, içinde bulunduğum durumdan beni kurtarabilirdi. Önce Çağla ve Can'a kısa bir bakış attı, ardından yanlarından geçip hemen önümde durdu.

“Dersine bir saat var, birlikte yemek yiyelim mi?”

Ona kafamı salladım. “Tamam.” Çantamı aynanın kenarından aldım. “Zaten acılarıma kör olanlarla daha fazla muhatap olmamam en iyisi. Değmez.”

Çağla'nın yanından geçerken omzuna sertçe çarpmamak elimde değildi. Bir şekilde onun canını yakma arzumu bastırmıyordum. Koray ona ne söylemiş olursa olsun, bu, onun benim en yakın arkadaşım olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. Eğer o, benzeri bir durumla karşılaşıyor ve aylar sonra karşıma benim gibi yara izleriyle ve tabiri caizse ceset gibi çıksaydı, bana ne söylemiş olursa olsun onun yanında olur, iyiliği için çabalar, onun için korkardım. Çağla nasıl oluyor da çehreme baktığında acıma kör olabiliyordu?

Ali, koridorda bana yetişerek, “Onları suçlama,” dedi. “Koray'ın bir şeyleri mahvetmekte, insanları cümleleriyle manipüle etmekte üstüne yoktur. Eminim onları sana karşı kıskırtmıştır.”

“Biri sevgilim, diğeri en yakın arkadaşım.” Sesimi kontrollü tutmaya çalıştım. “Bir ceset gibi görünüyorum ama onlar bunun farkında bile değiller.”

Birlikte kafeteryaya indik. Boş bir masa bulmak her zamanki gibi zor olmuştu.

“İnsanlar böyledir. Hâlâ anlayamadın mı?”

“Bazen aptallığım tutuyor,” diyerek sandalyeyi çekip oturdum. “Aptallığıma rağmen yine de bu o kadar kolay hazmedebileceğim bir şey değil. Can neyse de Çağla? Yardıma ihtiyacım olduğunda koşacağım dostuma bak.”

“Yardıma ihtiyacın olursa koşman gereken tek kişi, benim,” derken başparmağını kaldırıp kendine çevirdi Ali. Dudağının kenarını kıvrımış, bana yandan karizmatik bir bakış atıyordu. “Hatta sen koşma, ben sana nerede olursan ol koşarım, sarışın.”

Elimi alnıma çarpıp sandalyede biraz kaydım ve başımı arkaya doğru attım. Delirmek için ne kadar çok sebebim vardı.

“Ne yemek istersin?” diye soran Ali’ye dönüp bakmadım. “Burada pek iştah açıcı bir şey yok gibi ama seni güzel bir restoranda yemeğe çıkarmama izin vereceğini sanmıyorum. Kıytırık bir tosta muhtacız gibi görünüyor.”

“Yemeyeceğim,” diye yanıtladım onu. “Sadece oradan çıkmak istedim.”

“Üf, beni kullanmalara doyamıyorsun, sarışın,” diye mız mızlandı Ali. “Heves etmiştim.”

Ona bir şey söylemedim çünkü uğraşacak mecalim kalmamıştı. Enerjim o kadar hızlı tükeniyordu ki doğal dengeye nasıl ayak uyduracağımı bilmiyordum.

Ders saati yaklaşana kadar gözlerimi kapatıp dinlendim. Ali de sesini çıkarmadan bana eşlik etti. Kafeterya kalabalıktı ama bu kalabalık beni rahatsız etmiyordu. Sanırım zaten alışık olduğum kalabalık ortamlarda bulunmak o kadar da rahatsız edici değildi. Ya da alışıyordum.

Ders saati yaklaşınca Ali’ye, “Sen niye gelmiştin?” diye sormayı akıl edebildim. “Gerçekten yemek için mi?”

Ali, göğsünde bağladığı kollarını çözerken beni başıyla onayladı. “Acıktım ve seni görmek istedim. Yemek teklifimi

reddedeceğinden emindim ama beni şaşırtıp kabul ettin. Gerçi yiyemedik.”

Sandalyeyi itip kalkarken, “Dersten sonra,” dedim ve o peşime takılırken ekledim: “Kampüsün dışında bir yerde bir şeyler yiyebiliriz.”

“Sen ciddi misin?” Ali hızla önüme geçti ve dersliğe giden koridorda ilerlerken önümden geri geri yürümeye başladı. “Sahiden birlikte yemek mi yiyeceğiz?”

“Altında bir şey arama.”

“Aramam.” Sinsi gülüşü dudaklarında belirlediğinde ona bunun kıvrıldım. Gerçekten altında iyi bir şey aramamalıydı. Bunu yapmamın tek nedeni, onun etrafımdaki her şeyi bilen tek kişi olmasıydı. Çevremdeki herkes yaşadıklarımın bihaberdi ve ben de aynı şekilde onların ben yokken ne yaşadıklarından bihaberdim. Kafamın içi bu kadar doluyken her şeyle, herkesle bir anda uğraşmak beni dibe çekiyordu.

Dersliğin olduğu koridora çıkarken Ali gereksiz bir sevinçle yanımda kıpırdanıyordu. Koridorun başına geldiğimizde ona dönüp, “Derse de benimle girmeyeceksin herhâlde,” dediğimde kaşlarını kaldırıp indirdi. “Maalesef. Kiraladığım öğrenci kartı bana o kadarını sağlamıyor.”

“Kiraladığın?”

“Kampüsten içeri sessiz sedasız girebilmek için öğrencilerden birinin kartına sadece bir günlüğüne iki bin lira para verdim. Diğer türlü kaçak yolları denemem gerekecekti ama belimde silahla yakalanma riskini almamayı tercih ettim.”

Kampüsü bilen biri için içeri sessiz sedasız, kimse görmeden girmenin birkaç yolu vardı ama Ali’nin yolu da pek zahmetli görünmüyordu.

Ali’yle dersten sonrası için anlaşıp koridorun başında ayrıldık. Ben sınıfa ilerlerken o çoktan koridorda kaybolmuştu. Sınıfın önünde durup kapının üstündeki programdan doğru sınıf olup olmadığını kontrol ettim. Doğruydu. Derse yaklaşık yarım

saat vardı ama sorun değildi. En azından yetiştirmem gereken ödevler hakkında ufak araştırmalar yapabilirdim.

Uzanıp kapıyı açtım. Aralık kapıdan içeri bir adım attığımda şahit olduğum manzara karşısında dumura uğradım.

Sınıfta iki kişi vardı. Biri kız, diğeri erkekti. Kız, kollarını erkeğin boynuna sarmıştı ve erkek de kızın beline. Parmak uçlarında yükselen kızın dudakları, yüzünü hafifçe eğen erkeğin dudaklarının üzerindeydi.

Omzumdaki çanta kayıp yere düştüğünde onu almak için eğilemedim. Hatta istemeden onların dikkatini çektim. Çantanın sesiyle irkilen çift, dudaklarını ayırıp şaşkın bakışlarını üzerime çevirdiklerinde dışarıdan oldukça sakin bir duruş sergiliyordum. Normal şartlarda yalnız kalmak için boş bir sınıf seçen bir çifti öpüşürken yakalasam onları rahatsız ettiğim için özür dileyerek sınıfın kapısını açtığım gibi kapatırdım. Ama normal şartlarda değildik. Çünkü çift diye bahsettiğim kız ve erkek öylesine insanlar değillerdi. Biri eski sevgilim diğeri en yakın arkadaşım. Çağla ve Can birlikteydi.

BÖLÜM 15

İnsanın iki ruhu vardır. Biri karanlıkta diğeri aydınlıkta kalır. Aydınlıkta kalan, her zaman olmasa da iyi olandır. İnsanın karanlık tarafını görmesi için bir olay, birkaç insan ve biraz cesarete ihtiyacı vardır. Ve artık benim karanlık tarafımı görmemem için ortada hiçbir sebep yoktu.

Dünya dönerdi ve insan, düşünceleriyle şekil alan hançerini dostunun sırtına saplardı.

Sırtımda Çağla'nın hançeri vardı ve bu, canımı sandığımdan çok daha fazla yakmıştı. Ve bu can acısı beni hüzne değil, saf öfkeye sürüklemişti.

Can'dan bir adım kadar uzaklaşan Çağla, gözlerini benden kaçırarak, "Bu kötü oldu," diye hayıflandı.

"Böyle bir manzaraya şahit olmanı istemezdik." Can, Çağla'dan önce açıklamaya geçti. "Her ne kadar bunu bilsen de görmemeliydin."

"Bilsem de?" diye sorarcasına tekrarladığımda Can gözlerini şüpheyile kıсарak karşılık verdi. "Sana bunu söyleyeli iki ay oluyor."

"Neyi?"

Bana net bir cevap vermek için dudaklarını aralayan Can'ın lafını ağzından aldı Çağla: "Seni, benimle aldattığını."

Sesler birer uğultuya dönüşüp kulağımdan içeri süzülürken göz kapaklarım yarıya kadar indi. Son zamanlara nazaran kuru kirpiklerimi belli belirsiz görebiliyordum. Her daim öne çökmeye hazır olan omuzlarım beni altüst eden bu manzara karşısında eğilmedi, aksine daha da dikleşti.

İnsanın zihnini istila eden, hiçbir zaman yalnızca cümleler olmazdı. İstila, duyguların işiydi. Benim duygularımsa oldukça kırılıyordu.

"Şaka, değil mi?" diye sordum tehlikeli derecede kısık çıkan sesimle. "Benim hayatım mükemmeldi. Bu şaka olmalı."

Hayatımın Asır'dan önce mükemmel olduğunu sanıyordum. Sadık dostlara, hayallerimi süsleyen yeteneklere, gözümü bürüyen hırsın getirdiği başarıya, iyi bir aileye sahip olduğumu sanıyordum. Asır Karahanlı'nın benden hayatımı çaldığını sanıyordum ama aslında zaten hiçbir şey gördüğüm gibi değilmiş.

Öne doğru, güçlü hissettiğim ama haddinden güçsüz bir adım attım. Bu benim sarsılmama neden oldu ve onların karşısında güçsüz göründüm.

Çağla, yardım etmek ister gibi bana doğru birkaç adım attığında elimi havaya kaldırıp onun önüne bir engel gibi diktim. Çağla'nın endişeyle yoğunlaşan ifadesi, bu tepkim karşısında kaskatı kesildi.

Onunla bir elmanın iki yarısı olduğumuzu düşündüğüm bir dostluğumuz olduğuna inanmıştım. Benzer hayalleri kuran ama farklı kişiliklere sahip iki dost. Birbirimize sırt çevirmezdik, ancak birbirimize yaslanırdık.

"Sana öncesinde söylemek istedim ama yapamadım. Belki Can'dan soğursan ve ondan sen ayrılırsan bunun üstesinden sesiz sedasız gelebiliriz diye düşündüm."

Dudaklarımda beliren gülümsemenin neşeyle hiçbir alakası yoktu. Ankara'ya dönmek için yanından ayrılmadan önce,

dersin başında bana Can'la ilgili anlamlandıramadığım cümleler kurmuştu. Bir aylık tatilde ayrı kalmamızın Can'la ilişkimizi yıpratacağını ve erkeklerin araya mesafe girince aldatmaya meyilli olduklarından bahsetmişti. Bana bu konuşmayı yapan en yakın arkadaşım, o sırada sevgilimle birlikteydi. Yanında öpüp vedalaştığım sevgilimle...

“Beni kandırdın.” Dudaklarımın arasından çıkan kelimelere güç vermek, olması gerektiğinden çok daha zor geliyordu. “Alattınız.”

Yarıya kadar inen göz kapaklarımı kaldırıp onlara baktım. Çağla, bana doğru attığı birkaç adımı geri almış, ellerini Can'ın koluna sarmıştı. Ona doğru uzanıyor ve kulağına bir şey fısıldıyordu. Bu sırada Can'ın eli Çağla'nın omzunu sarıyordu.

Çenemi hafifçe sola doğru çevirip bu manzarayı gerçekten görüp görmediğimden emin olmaya çalıştım. En son bıraktığımda biri en yakın arkadaşım, diğeri sevgilimdi ve şimdi... Can'ı sevmiyordum, o umurumda bile değildi ama Çağla bunu bana nasıl yapabiliyordu?

Bu manzaraya daha fazlaya dayanamayıp histerik bir şekilde güldüğümde irkilerek bana doğru baktılar. Onların korkuyla büyüyen gözleri benim kahkahamı daha da şiddetlendirdi.

Benim Asır'dan kurtulup dönmek istediğim hayat bu değildi. Ben her şeyimi kaybettiğimi, bildiğim bütün gerçeklerin yalan olduğunu öğrenmek için hayatta kalmamıştım.

Kahkahalarımın arasından, “Hata ettiniz,” dedim onlara. “Farkında bile değilsiniz ama benim gerçeklerimle alay ettiğiniz çok pişman olacaksınız.”

Can ve Çağla endişeyle birbirlerine baktıkları sırada biri kolumdan yakaladı. Kafamı çevirdiğimde Ali'yi gördüm. Gözleri korkuyla irileşmişti ve ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Şaşkınlıkla aralanan dudakları sanki buraya ulaşmak için koşmuş gibi kuruydu.

“Defne, iyi misin?” diye endişeyle solurken göz ucuyla Can ve Çağla’ya baktı. “Sana bir şey mi yaptılar?”

Göğüs kafesimden yükselen histerik kıkırtılar, dudaklarımın arasından tüyler ürperten bir tonla çıkarken bakışlarım keskin ve inanılması güç ama kötücüldü. Kötü olan ben değildim, hayır. Kötü olan onlardı. Benden gerçeklerimi çalanlar kötüydü. Benden hayatımı çalanlar kötüydü.

“Oyuna benzemiyor mu?” derken gülüşüm sanki gerçekmiş gibi mideme kramplar girmesine neden oldu. Gülerken elimi mideme bastırıp gözlerimi abartılı bir şekilde büyüttüm. “Beni aldatmışlar. Sevgilim, beni en yakın arkadaşım ile aldatmış. Bunu gözümün içine baka baka yapmışlar ve şimdi gelmiş, yüzsüz gibi, sana geç de olsa söyledik diyorlar.” Kahkaham gittikçe şiddetlenince başımı arkaya doğru attım. “İnanması güç, değil mi?” Kırpiklerim artık kuru değildi. “Bildğim bütün doğrular yanlışmış. Herkes bana yalan söylüyormuş.”

Ali beni kendine çekip sarılana dek, bir krizin eşiğindeydim. Canım pahasına kaçtığım adam şimdi beni kollarının arasında sakinleştirmeye çalışırken gözlerimi yakan yaşları tutmayı bıraktım. Artık güleliyordum. Gerçek bile olmasa onların suratlarına karşı kahkaha atacak gücüm kalmamıştı.

İşte yine aynı noktadaydım. Yine gerçekler tarafından bastırılıyor, yalanlar tarafından yenilip yutuluyordum. Benden iyi bir kız olmamı istiyorlardı ama bana iyi bir kız olmam için bir neden bırakmıyorlardı. Oysaki baskın olan tarafım her zaman iyiydi.

“Sakin ol.” Ali beni sakinleştirmek ister gibi saçlarımı okşadı. “Her şey düzelecek.”

Birkaç derin nefesi yavaşça alıp bırakırken durumu kontrol altına almaya çalıştım. Dışarı fişkırmak için an kollayan hislerimi nefeslerimle birlikte yükseldikleri yere bastırmayı denedim. Sonra onun sesini duydum. İğneleyici ve kışkırtıcı sesini.

“Asla geri dönmemeliydin!” Çağla’nın öfkeyle harmanlanan ve üst perdeden yükselen sesi karşısında derin nefeslerim durdu ve kapattığım gözlerim bir hışımla aralandı. “Olduğun yeri hiçbir zaman hak etmedin. Can’ı en çok ben sevdim. O rolü en iyi ben oynadım. Dünya senin etrafında dönüyor sanıyordun ama yanıldın, ben seni yanılttım. Sadece birkaç ayda, övündüğün ne varsa aldım elinden.”

“Çağla, dur. Ne yapıyorsun? Kes sesini.”

“Kesmeyeceğim!” diye öfkeyle çıkıştı Çağla. “Sen de biliyorsun onun ne kadar bencil ve nankör olduğunu. Her zaman en dikkat çeken, en başarılı, en doğru o olmak zorundaydı. En yakın arkadaşımydın diyor ama asla benim en yakın arkadaşım olmadı.” Bir şey sertçe yere düştü. “Onu yanılttım. Sadece birkaç ayda onun yerine geçtim. Çünkü o değil, ben hak ediyordum.”

Göğüs kafesimden yükselen bir his, usulca bedenimin her yanına yayılırken göz kapaklarımı yarıya kadar indirdim. Kasılan bedenim o noktada gevşedi ve içine sıkışmış gibi hisseden ruhumun bir parçası özgür kaldı.

“Susmaktan sıkıldım artık. Duydun mu beni, Defne Karaca? Şimdi etrafa timsah gözyaşları döküp insanları kandırmayı deneyebilirsin ama elimdekileri, senden aldıklarımı asla geri alamazsın. Ne yaşadıysan, ne için gözyaşı döküyorsan, eminim hepsinin her zerresini hak etmişsindir.”

Ali, katil ruhu gereği korunmak zorunda olmadığı ortamda dahi silahını yanından ayırmazdı. Kampüse nasıl girebildiğini sorduğumda yaptığı açıklamadan ve eklediği silah ayrıntısından da bu çok net ortadaydı. Normal şartlarda onu belinde bir silahla okuluma girdiği, yanıma geldiği için yargılardım ama şu an normal şartlarda değildim. Kendime yeni şartlar yaratıyordum.

Ali’nin belindeki silaha uzandım ve o daha ne olduğunu anlamadan silahı çekip aldım. Ondan uzaklaşıp silahın emniyetini

indirir indirmez namlusunu Çağla'ya çevirdim. Parmağımı te-
tiğe yerleştirdim ve bakışlarımla onu hedef aldım.

Ali'nin silahı bırakmam ve bir katil olmamamla ilgili sarf et-
tiği sözler bana fonda çalan kışkırtıcı bir müzik gibi geliyordu.

Onun canını alabilecek silah karşısında lal kesilen Çağla,
mide bulandıran başka cümleleri varsa da hepsini yuttu. Hatta
öyle ki, şu anda nefes alabildiğini bile sanmıyordum. Bütün ce-
sareti bir silah karşısında sönüp gitmişti. Bunca yıl benden giz-
lediği iğrenç kişiliği ve cümleleriyle benim onu cezalandırmam-
dan korkuyordu.

Çağla, titreyen bacaklarının üzerinde zor da olsa bir adım ge-
riledi. Korkuyla dolan gözlerindeki yaşlar beti benzi solan te-
nine sicim sicim akarken dudakları tır tır titriyordu. Eskiden
güzel bulduğum tatlı kahverengi gözleri, daha önce hiç bu kadar
büyümemişti. Çağla daha önce hiç bu kadar korkmamıştı. Ya-
rattığım korkuyla yıkanan bedeninden, cesareti akıp gidiyordu.

“Tekrar söyle.” Net ve soğuk sesim, Çağla'nın korkusuyla do-
lan havayı bir bıçak gibi kesti. “Dünya kimin etrafında dönü-
yor?”

Dudaklarının arasından korku dolu bir hıçkırık kaçan
Çağla'nın önüne siper olan Can'ı görünce, boğazımdan yükse-
len gülüşü durduramadım. Aylar önce bana sevgi sözcükleri söy-
leyen tatlı sevgilim, en yakın arkadaşımın önüne siper oluyordu.
Ah, ne tatlı. Demek onu gerçekten seviyor.

Can, elini bana doğru kaldırırken ela gözlerini temkinli bir
şekilde kıstı. Onu her zaman yakışıklı ve tatlı bulmuştum ama
şimdi gözümde iğrenç bir ceset torbası gibi görünüyordu.

“Defne, dur lütfen. Sana ne oldu, ne yaşadın, bilmiyorum
ama benim tanıdığım kadın bu değil. Sen bir katil değilsin.”

Histerik kahkaham sönerken dudaklarımda sinsi bir gülüm-
seme peyda oldu. Silahı kavrayan parmaklarım hiç de yabancı-
lık çekmiyordu.

“Beni tanımıyorsun.” Onlara doğru birkaç adım attım. “Beni hiçbiriniz tanımıyorsunuz.”

Can’ın omzunun üzerinden bana korkuyla bakan Çağla’ya döndü bakışlarım. “Söyle.” Ses tonum sivrilerek yükseldi. “Dünya kimin etrafında dönüyor, söyle.”

“Senin!” dedi Çağla, tiz bir sesle. “Dünya senin etrafında dönüyor. Tamam mı, oldu mu? Şimdi lütfen bırak o silahı, Defne.”

Cevabı, ruhumda bir noktayı, karanlık bir yanıma okşadı. Sırtımı dikleştirip başımı biraz yana eğdim ve keyifle kıkırdarken namlunun ucunda tir tir titreyen Çağla’ya biraz daha yaklaştım. Tetikteki parmağım hareket ettiğinde Can, Çağla’yı iyice arkasına aldı ve onu benden gelebilecek ölüm vuruşundan korumaya çalıştı.

“Sen de patlasın ister misin?” derken silahın namlusunu Can’a çevirdim. Kafasını iki yana sallayarak bunu istemediğini belirtti ama Çağla’nın önünden de çekilmedi. Çağla’ya dönüp, “Ya sen?” diye sordum. “Bu silah senin değil de sevgilinin alının çatını delsin ister misin?”

Çağla bana sesli bir şekilde cevap vermedi ama Can’ın onun önüne siper ettiği bedeninin arkasından çıkıp soluna doğru çekildi. Can’la arasına belli bir mesafe koyduğunda gülüşümü bastıramadım. Can ona inanamıyormuş gibi, şok içinde bakakaldı.

“Defne, dur artık!” Ali’nin ardımdan yükselen sesiyle eğlenem biraz dağıldı. “Biri görmeden indir şu silahı. Tamam, istediğin cevapları aldın. Bitir gösteriyi.”

“Ya bu bir gösteri değilse, Ali?”

“Ne?”

“Gösteri sahnede olur, Ali.”

Kafamın içindeki tilkiler şimdi tepelerine çöken karanlığın altında tir tir titriyorlardı. Asır bana rengimin tozpembe olduğunu ve onun karanlığının, tozpembemi yutacağını söylerken çok yanıliyordu. Benim rengim hiçbir zaman tozpembe olmamıştı.

“Defne Karaca!” Aydan Serezli’nin gür ve tehditkâr sesi kulağıma dolduğunda elimdeki silahla ona dönmek için beklemedim. Sanki bu ânı kolluyormuş gibi büyük bir heves içerisindeydim. “Bu okulda elini kolunu sallaya sallaya öğrencileri tehdit edemezsin.”

Aydan Serezli, ona doğru döndüğümde ancak elimdeki silahı fark edebilmişti. Silahı görür görmez gözleri yuvalarından çıkacakmış gibi kocaman oldu. Bedeninden yükselen haklı ve genelde ona yakışan cesaret, yerini korkuya bıraktı. Ondan ne alacağımı biliyordum.

“Hocam,” derken ona doğru birkaç adım attım. “Ben de sizinle konuşmak istiyordum.” Ben yaklaştıkça korkarak gerileyen Aydan Hoca, Ali kapıyı kapatınca sınıfta benimle sıkıştı kaldı. Ali’ye memnun bir bakış attım. Yakalanmamı, başımın belaya girmesini o kadar istemiyordu ki bana yardım etmişti. Elimde silahla yakalanırsam ne olurdu? Sanırım yakında öğrenecektim. Bunu halledemezdik. O hâlde bir sınırimız yoktu.

“Defne, o silahı nereden buldun?” Aydan Hoca sırtını kapıya çarptı. “Ne yapıyorsun, delirdin mi?”

“Biraz delirdim,” derken Aydan Hoca’nın hemen dibinde durdum ve silahın soğuk namlusunu gırtlığına bastırdım. “Sizden bir ricam olacak. Kabul ederseniz canınızı bağışlarım.”

“Ne istiyorsun?” Korkunun kokusu vardı ve şimdi sınıfın içi bana güç veren bu kokuyla dolmuştu. “Benden ne isteyebilirsin?”

Başımı hafifçe yana eğerken göz ucuyla Aydan Hoca’nın boğazındaki çukura cuk diye oturan silahın namlusuna baktım. Sonra keskin bakışlarım Aydan Hoca’nın korkuyla dolan gözlerine döndü.

“Bana o rolü vereceksiniz.”

Aydan Hoca başta ne söylediğimi idrak edemedi. Gözleri bir anlığına ardıma kaydığında Çağla’yı fark etmiş olacak ki, sabah konuştuklarımızı anımsadığını büyüyen gözlerinde gördüm.

“Sana çok çalışırsan o rolü vereceğimi zaten söyledim!”

Dilimi damağıma bastırıp şaklattım. “Şimdi istiyorum.”

Aydan Hoca, “Tamam,” diyerek çarçabuk pes etti. “Nasıl istiyorsan öyle olsun. Yeter ki arkadaşlarını ve beni bırak.”

Aydan Hoca’ya tatlı tatlı gülümseyerek başımı salladım ve silahı gırtlığından çektim. Ona bir şey söylemeden verdiği cevaptan aldığım tatminle arkama döndüm. Çağla’yla göz göze geldim.

“Benim olan her zaman benimdir.”

Sınıfın kapısı gürültüyle açıldığında sıkıca tuttuğum silahı kaldırdım ve Çağla’ya doğru tuttum.

“Benim olan bende kalacak.”

Silahın namlusunu Can’a çevirip tetiğe bastım.

İnsanın hayatında, kışkırtıcı nitelikte tetikleyici unsurlar bulunabilirdi. Bu unsurlar insanın karanlık tarafını tetikleyebilir, ortaya çıkmaması gereken vahşi hisleri harekete geçirebilirdi. Birkaç his, düşünce, acı insanı hiç olmak istemediği insana dönüştürebilirdi.

İnsan en çok neyden kaçarsa, neye dönüşmekten korkarsa ona yakalanır ve dönüşürdü. Bundan bir kaçış var mıydı, bilmiyordum ama olmalıydı. Çünkü her zaman bu kadar şanslı olmayabilirdim.

Korkunun hüküm sürdüğü ve nefeslerin tutulduğu sınıfta yayılan tetiğin boş sesi bütün hisleri bir anda dağıttı. Boş silahın tetiğine basınca yuvasından mermi fırlamadı ve Can’ın alnının çatını delmedi.

Ayağımın altındaki zemin titriyor gibiydi. Göğüs kafesimden yükselip her yanıma saran karanlık, sınıfta yankılanan boş tetiğin sesiyle geri çekildi. Omuzlarımda üzerine bir şey çöküyormuş gibi ağırlaşmış hissettim. Öne düşen omuzlarımla birlikte parmaklarım gevşedi ve sıkıca tuttuğum silah, mermer zeminine gürültüyle düştü.

Büyük bir gürültü koptu. Kollarımda, sırtımda baskı dolu eller hissettim ama bir süre ne olduğunu anlayamadım. Sol yanı-
ğımın soğuk duvara yaslandığını, kollarımın acımasızca arkaya
doğru çekildiğini hissettim. Sesler birbirine karışıp dev bir ka-
kofoni yaratırken, nefes bile alamayacak kadar dehşet içindey-
dim.

Ben ne yapıyordum?

Üniversitenin rektörü Murat Yağcı'nın odasında, ellerim önden
kelepçeli bir hâlde ayakta dikilirken mahvolmuşluk hissi bütün
bedenimi acımasızca sarmıştı. Zihnimin içinde genelde alışmış
olduğum sesler olurdu. Şu an zihnimde en ufak bir ses yoktu.
İçerisi oldukça sessizdi.

“Defne Karaca, Tiyatro Ana Sanat Dalı, Oyunculuk Lisans
Bölümü birincilikle kazanmış, yılının en başarılı, hocaları tara-
fından geleceği en parlak görünen öğrencisi. Doğuştan yetenek-
liler arasında söz edilen, henüz eğitim aşamasında aldığı rollerle
en başından beri ilgililerin dikkatini çeken kişi.” Rektör, elin-
deki dosyayı kapatıp kafasını kaldırdı ve gözlerimin içine baktı.
“Şimdi ise bir hiç.”

“Niyetim kimseye zarar vermek değildi,” diyebilirdim, zoraki.
“Silahın boş olduğunu biliyordum.”

Kel, tıknaz bir adamdı. Sakalları da olmadığı için yüz hatları
tamamen ortadaydı. Soluk yeşil gözleri küçük, burnu gözlerine
oranla biraz büyük ve çenesi çıkıktı. Her zaman gri takım elbi-
sesini giyer, yalnızca içindeki gömleğin rengini değiştirirdi. Ma-
sasının üstünde her zaman kitap olurdu ama onları hiçbir za-
man okumazdı.

“Geleceğini bitirdin.” Rektör önündeki bilgilerimi içeren
dosyayı aldı ve kaldırdı. “Burası bir okul ve kimse eline bir si-
lah alıp korku salamaz. Boş bir silahla bile olsa yapamaz bunu.
Sırf başrolü alamadığın için hocanı, arkadaşlarını boş bir silahla

korkutamazsın.” Dosyayı masasının hemen yanındaki çöp kovasının içine bıraktı. “Okulun adı böyle bir olayla kirlenmemeli.”

“Ne?”

“Bu duyulursa okulun adı lekelenir. Bunca yıl dişimizi tırnağımıza takarak edindiğimiz itibar, istediği rolü alamadığı için çıldırıp arkadaşlarının ve hocasının üzerine silah doğrultan bir öğrenci yüzünden yerle bir olamaz.”

Kravatını gevşetip ayağa kalktı ve kel kafasını eliyle sıvazlar-ken çenesiyle ardımdaki kapıyı gösterdi.

“Bu aramızda kalacak, başın belaya girmeyecek çünkü koru-
mam gereken bir itibar var. Ama sen bir daha bu okulun kapı-
sından içeri girmeyeceksin, önünden dahi geçmeyeceksin. Aksi
hâlde kendini hapiste bulursun.” Sonra ekledi: “Ayrıca kampüsü
terk etmeden önce Aydan Hanım’dan boş silahla yaptığın ger-
çekçi gösterin için özür dileyeceksin. Her ne kadar son birkaç
ayda yaşadığın ağır şeylerin seni tetiklediğini, destek alman ge-
rektiğini söylese de yapacaksın.”

Aydan Hoca’dan binlerce kez özür dileyebilir, affına sığınabi-
lirdim ama bilmedikleri şey, bunu kontrol edemediğimdi.

Sertçe yutkunurken gözlerimi, olanlara anlam verememiş
gibi kıstım. “Okuldan mı atıldım?”

“Bunu iyilik olarak gör. Hak ettiğin bundan fazlası. Şimdi
çık git, hemen uzaklaş buradan.”

“Olmaz,” derken telaşla öne doğru birkaç adım attım. “Yapa-
mazsınız, beni okuldan atamazsınız.” Masanın hemen önünde
durdum. “Benim tek hayalim bu. Elimde yalnızca hayalim
kaldı, başka hiçbir şeyim yok. Bunu benden alamazsınız. Yaşa-
yamam, yemin ederim ayakta kalamam.”

“Güvenlik sana çıkışa kadar eşlik edecek.”

Rektör, hayallerimin üstüne acımadan bir çizik atıp onları
yok ederken onlarca cümlem havada asılı kaldı. Boğazıma otu-
ran koca yumruyu bastırmak artık imkânsızdı. Yutkunmayı,
hislerimi boğazıma oturan bir yumru gibi bastırmayı istedim

ama yapamadım. Gözlerim yandı ama tek bir damla gözyaşı akmadı. Başım döndü ama yerimden bir milim bile kıpırdamadım. Şok hâlinde olanları hazmetmeyi, bir çıkış yolu bulmayı denedim. Çıkış yolu yoktu.

Güvenlik görevlisi, beni rektörün odasından zorla çıkardığında koridorda Aydan Hoca'yla karşılaştım. Beni görür görmez sırtını yasladığı duvardan ayırmış, dudaklarını sıkıca birbirine bastırırken gözlerimin içine bana acır gibi bakmıştı.

“Hocam.” Güvenlik görevlisi beni çekiştirmesine rağmen Aydan Hoca'nın önünde durdum. Aydan Hoca, güvenlik görevlisine tek bakışıyla durması gerektiğini anlattı. “Özür dileirim. İsteyerek yapmadım ben... Kendimi kontrol edemedim. Size asla zarar vermezdim.”

Telaşla kurduğum cümleler karşısında Aydan Hoca kafasını anlayışla sallayıp elini omzuma yerleştirdi.

“Bu, oynadığın en kötü senaryoydu,” diyerek tebessüm etmeye çalıştı Aydan Hoca. Kendince ortamı yumuşatmaya çalıştı. “Özrünü kabul ediyorum ama tek bir şartla, Defne.” Aydan Hoca'ya meraklı gözlerle baktığımda konuşmaya devam etti: “Destek alacaksın. Ailenin yanına geri dön ve onların sana yardım etmelerine izin ver. Tam olarak ne yaşadığını bilmiyorum ama bugün gördüğüm Defne, iki ay önce hayalleri peşinde koşan Defne değildi. Sen hiç başarının peşinden nefretle koşan bir kız olmadın. Bu yüzden hep kazandın ama bu şekilde, nefretle kazanamazsın. Lütfen eski Defne Karaca için çabala.”

“Ben...” Nefeslerim boğazıma dizilirken başım dönmeye başladı. “Ben onu kaybettim.” Sertçe yutkunup boğazıma dizilen nefesleri itmeye çalıştım ama başaramadım. “Ben kendim olamıyorum.”

Bunca zaman kendim kalabilmek için büyük bir savaş vermeme rağmen o an anladım ki ben bu savaşta çoktan yenilmiştim. Çoktandır boşa kürek çekiyordum. Karanlık, her gün

alınan bir damla zehir gibi kanıma karışmış ve sonunda beni ele geçirmişti.

“Ağla, bağır, çağır ama susma.” Ali’nin yanı başımda yükselen sesine tepkisiz kaldım. “Sessizlik her zaman en tehlikelidir.”

Karşıya diktiğim bakışlarım çaresiz ve odaksızdı. Hislerim durağan ve bastırılmış.

Birkaç saat önce hayallerimi temsil eden okulla ilişğim tam anlamıyla kesilmişti. Okuldan güvenlik eşliğinde kapı dışarı edilmiştim. Okuldan atılmam bir süre kampüsün gözde dedikodusu olacaktı. Belki dilden dile gerçek yayılacaktı ve bir gün okuldan atılmaktan çok daha büyük bir cezayla karşı karşıya kalacaktım. Bugün okulun itibarı yerle bir olmamıştı ama benim okuldaki itibarım tam anlamıyla yerlerde sürünmüştü.

“Niye engel olmadın?” diye sordum sakince. “Silahın boş olduğunu bilmene rağmen neden beni durdurmadın?”

“Silahın boş olmasına güvendim. Gözün dönmüştü. Gerçekten tetiğe basabileceğini hiç düşünmedim. Sakinleştğinde sana silahın boş olduğunu söyleyecektim ve sen de onlara bunun bir gösteri olduğunu söyleyecektin. Bunun bu kadar kötü sonuçları olabileceğini düşünemedim.”

“Şaşırtıcı olan ne, biliyor musun?” diye sorarak ona döndüm. Sırtını durağın cam duvarına yaslamış, kollarını göğsünün üzerinde bağlamıştı. “O an bunu yapmak istedim. Onu gerçekten öldürmek istedim. Çağla’dan intikam almak için benim olan bende kalsın diye Can’ı öldürecektim. Eğer ölürse Çağla’nın olmayacaktı.”

Ali’nin bakışları temkinli ve şaşkıındı. O da benden bu kadarını beklemiyordu. Ali bile bu kadar kötü düşünebilmeme şaşıırıyordu.

“Tanıdık bir his,” dedi durgun bir sesle. “Ama bu his sana ait değil. Sen bu tür hislere yabancısın. Sadece normalliğe ayak uydurmakta zorlanıyorsun.”

Ali’nin sözlerinde acı bir ton sezdiğimde kendimi daha da kötü hissettim. Gözlerimi yere dikip bir süre sustum. Toparlayacak bir düşüncem bile yoktu. Sanki o silah boş çıktığında, o anda var olan bütün düşüncelerim ve hislerim beni terk etmişti. Zaman geçtikçe hatırlanması daha da güç bir hâl alıyorlardı.

“Ben sinirlendiğimde böyle olmazdı.” Sertçe yutkunup başımı iki yana salladım. “Ben normaldim.”

Her şeyimi kaybetmiştim. Normalliğimi kaybettiğim gibi benim olan ve inandığım her şeyi kaybetmiştim.

“İnsanlar böyle katil oluyorlar. Kontrolü kaybedilen hisler bir noktada insanı canavarlaştırabiliyor. Bir öfke patlaması ve silah, katil olmak için yeterli. Her şey o kadar kısa ve ani olur ki bazen insan katil olana dek bunu yapmaması gerektiğini anlayamaz. O kısa anda hisleri bin bir parçaya bölünür ve büyük bir çoğunluğu kötü yolu seçer. Kötü yol, her zaman iyi yoldan kolay seçilir. Kötü olmak, iyi olmaktan çok daha kolay bir seçimdir.”

Kafamı kaldırıp gözlerimi, diktiğim asfalt yoldan aldım ve Ali’ye baktım. Ali’nin dikkatle üzerime diktiği ve bir an bile çekmediği mavi gözlerine uzunca bir süre baktım.

“Ali.” Kaşlarını sorarcasına kaldırdığında başımı omzuma yatırdım. Sesim zayıf ve garip bir şekilde çekingendi. “İçimdeki katili görebiliyor musun?”

Ali, dikkatlice düşündü ve sonra elini uzatıp yüzüme düşen bir tutam saçı kulağımın arkasına sıkıştırdı. Gülümsedi.

“Herkesin içinde bir katil vardır. Onu karanlıktan çıkarmaya çalış.”

Bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum. Artık kontrolün kendimde olduğunu hissedemiyordum. Kontrol kimdeydi, bilmiyordum ama bende değildi.

Kısa bir süre sonra okulun çıkışındaki otobüs durağının önünde bir araba kayarak durdu. Arabadan inenin babam olduğunu görene dek bu beni alakadar eden bir şey değildi.

“Defne,” dedi telaşla bana yaklaşıırken. “Neden beni beklemedin?”

Durağın demir taburesinden kalkarken, “Dönmek istedim,” demekle yetindim. Çok fazla açıklama yapacak ya da babamı suçlayacak durumda değildim. Tamamen tükenmiş hissediyordum.

“Beni korkuttun.” Babam uzanıp bana sarıldı. “Bir daha öylece ortadan kaybolma.” Saçlarımın arasına bir öpücük bıraktı. “Yanımdan ayrılma, olur mu?”

“Eve dönelim,” diye fısıldadım beni duyup duymadığından emin olmadan. “Tutunacak dalım kalmadı, eve gidelim. Ankara’ya, Onur’la annemin yanına dönelim.”

Babama göre biraz daha İstanbul’da kalmalıydık çünkü cevaplanmamış onlarca soru, ifademle birlikte dosyada soru işaretleri bırakmıştı. Burada kalmalı ve gerektiğinde eksik kalan soruları yanıtlamak için polislere yardımcı olmalıydım. Ama ben bunların hiçbirini istemiyordum. Ne burada bir dakika fazla kalmak ne de yaşadıklarım hakkında bir cümle fazla kurmak istiyordum. Bu şehir bana yalnızca kaybettiklerimi hatırlatıyordu.

Aydan Hoca’yı dinleyecek ve ailemin bana destek olmasına izin verecektim. Yardım almam gerekiyordu yoksa içimde kalan en ufak iyi hissi bile kaybedebilirdim. En başından beri kalmam, boşa kürek çekmem tam bir saçmalıktı. Herkese savaşılabileceğimi, her şeye rağmen ayakta durabileceğimi gösterebileceğimi sanmıştım ama bu bir yanılgıydı.

Beni kötünün peşinden koşturan, umut ettiren tam olarak hangi histi, emin değildim ama bu hissin beni kaybedişe sürüklediğini biliyordum.

Babam hâlimi görünce bana itiraz edemedi. Gerekli olduğu durumda geri dönme sözünü benden alarak Ankara'ya hemen dönme isteğimi onayladı.

Babam, beni Ali'nin yanında bulduğuna şaşırsa da onunla el sıkışıp vedalaştı. Ona göre Ali bir tehlike değil, kurtarıcıydı. Kurtarıcım ile arkadaş olmam gözünde kötü bir şey gibi görünmüyor olmalıydı.

Babam arabaya bindiğinde Ali'ye dönüp baktım. Asfalt zeminine diktiği durgun bakışlarını, ona baktığımı hissettiğinde üzerime çevirdi. Yumuşak ve dalgın bir ifade takınmıştı.

“Hazır hissettiğimde bunu bitirmek için geri döneceğim.”

“Ankara'ya gelebilirim.”

“Gelme.” Sesim hiç niyetlenmediğim kadar sert çıkmıştı. “Herkesten, her şeyden uzak olmak istiyorum, o yüzden gelme.”

Ali, dudaklarını sıkıca birbirine bastırmakla yetindi. Ne reddetti ne de kabul etti. Bir noktada beni anladığını, buna artık mecbur olduğumu bildiğini hissettim. Gördüklerinden sonra o da uzaklaşmam gerektiğinin farkında olmalıydı.

Yanından ayrılıp babamın beklediği arabaya ilerledim. Yolcu tarafındaki kapıyı açtığımda Ali bana seslendi.

“Defne.”

Arabaya binmeden önce dönüp ona baktım. “Efendim?”

“Bir telefon kadar uzağındayım.”

Kafamı sallamakla yetindim ve arabaya bindim. Kapıyı kapattığımda babam arabayı çalıştırıp yola koyulmak için beklemedi. Kemerimi takıp başımı cama yasladım ve yolu izlemeye koyuldum.

“Eşyalarını almak için evine uğramamız gerek.”

“Gerek yok,” diye mırıldandım. “Sadece gidelim.”

Araba derin bir sessizliğe gömülürken gözlerimi kapatıp zihnimdeki sessizliği dinledim. Her zaman gürültülü olan, tilkilerin oradan oraya koşturduğu zihnimdeki boşluk beni her an

daha da şaşırttı. Bunun iyi bir şey olduğunu varsaymak istiyordum ama öyle hissettirmiyordu.

Bir süre sonra, ne kadar süre olduğunu, zaman algımı sıklıkla kaybettiğim için bilmiyordum. Babam arabayı bir restoranın otoparkına çekti. Sanırım yoldayken karnım açlıktan guruldayınca böyle bir karar almıştı. Ona her ne kadar aç olmadığımı söylesem de yemek yemeden şuradan şuraya gitmeyeceğiyle ilgili uzun bir konuşma yapınca pes etmiştim. Birlikte restorana girmiş, cam kenarında bir masaya yerleşmiştik. Bir kâse çorbadan fazlasını midemin almayacağını söylesem de babam gözüme hoş görünür de yerim umuduyla üç çeşit et sipariş etmişti. Yine de bir lokmadan fazlası mideme girmemiş, hatta yediğim o lokma da midemi bulandırmıştı.

“Gün ışığım.” Babam uzanıp masadaki elimi tuttuğunda, camdan dışarıya diktiğim gözlerim karanlık gökyüzünün üzerindeydi. “Bana kızgın olduğunu biliyorum ama karşımda böyle durma. İstersen bana kız, bağır ama gözlerimin önünde solma. Her şeyi telafi edemem ama elimden geleni yaparım. Biliyorsun, gün ışığının kurtarıcıları olabilir ama kahramanı hep babasıdır.”

Gökyüzüne dalan gözlerimi babama doğru çevirdiğimde, restorandan yükselen sesler yeniden kulaklarıma dolmaya başladı. Babam konuşana dek bir süre olduğum ortamdan tamamen sıyrılmışım.

“Benim kahramanım öldü.”

“Ölmedi.” Babam elimi varlığını hissettirmek istercesine sıktı. “Sadece bazı şeyleri yapmak zorunda kaldı.”

“Bir kız çocuğunu öldürmek ne zamandan beri zorunluluk?”

Babam hevesle araladığı dudaklarını kapatıp sıktı. Her şeyin başlangıcı olduğuna hâlâ inanmak istemeyen bir tarafım vardı. Yokluğunda savunduğum adam olmasını isteyen tarafım o kadar baskındı ki, bu beni daha çok kırıyordu.

“O adam canını çok yaktı mı?”

Dudağım isteksizce büküldü. “Sence?”

Babamın gözleri acılarımın bıraktığı izlerin üzerinde dolandı. Her bir iz onun canını yakıyormuş gibi acıyla yüzünü buruşturduğunda soğuk bakışlarım bir an olsun üstünden ayrılmamıştı.

“O adamın sana zarar verebileceğini düşünemedim. Özür dilerim, seni koruyamadım.”

Derin bir nefesi sesli bir şekilde içime çekerken masadaki elimi onun elinden kurtardım. “Dokuz yıldan biraz fazla... Bu kadar ceza az değil mi?”

“Ben sadece bir şüpheliydim.”

Babamın kurduğu cümleler karşısında başımı omzuma doğru yatırıp kaşlarımı çattım. “Cesedi bulamamışlar. O yüzden mi?”

“Ben bir şüpheliydim çünkü o kızı öldürmedim, Defne. Bunca zaman sustum, bu konuyla ilgili seninle konuşmamak için çok direndim. Bunu konuşmak istediğim en son kişi sensin.”

“Saçmalık,” dedim tükürür gibi bir sesle. Ses tonum onu, görüp görebileceğim en büyük yalancı olmakla suçluyordu. “Sadece şüpheli olsaydın en fazla iki yıl yerdin.”

“Şüpheden içeri alındım ve cezaevindeyken Enver Karahanlı’nın beni öldürmek için tuttuğu adamlar tarafından birçok kez ölümden döndüm. Kendimi korumaya çalışırken iki kez adam yaraladım. Cezam uzadı, buna engel olamadım. Ya ölecektim ya da karşılık verecektim.”

“O yüzden mi, bunu bildiğin için mi öldüğün yalanını uydurdunuz? Enver Karahanlı torununun intikamını almak için seni bir şekilde öldürtecekti ve sen bu yüzden daha en başında görevde öldüğün yalanını uydurup hazırlık yaptın.”

“Elimden başka bir şey gelmedi. Beni katil olarak hatırlamanı ya da bu şüpheyile büyümeni istemedim. Görevde, onurlu bir polis olarak öldüğümü bilmen en iyisiydi.” Sertçe yutkunup titreyen dudaklarını birbirine bastırdı babam. “Ölmemek ve size dönebilmek için yedi yıl tek başıma hücrede kaldım.”

“Geri döndüğünde bana ne anlatacaktın?” diye sorarken onun çektiği azap karşısında gözlerimi bir nevi kapattım. Acı çekmiş olması bir noktada kalbimi yıpratırsa da, onun Asır’ın kız kardeşinin katili olduğunu bilmekten daha çok yıpratmıyordu. “Nasıl toparlayacaktın?”

“Öleceğimi sanmıştım. Bir şekilde başarırlar diye düşünmüş-rüm ama bir süre sonra pes ettiler. Sanırım nedeni, hedef olarak seni seçmeleri-ydi. Belki de ölseydim, onlara izin verseydim, sana asla dokunmayacaklardı.”

Bana asıl dokunanın onu öldürmek için çabalayan Enver Karahanlı değil de dokuz yıl boyunca üzerimde plan yapan Asır olduğunu bilseydi, belki de bu düşüncesinde yanıldığını anlayabilirdi.

“Niye yaptın?” Midemin altüst olduğunu hissettim. İçtiğim birkaç kaşık çorbayı da şimdi kusacaktım. “Nasıl yaptın?”

Babam burnundan derin bir nefesi yavaşça alırken gözlerini camdan dışarıya çevirdi ve sertçe yutkundu. “Ben yapmadım.” Kafasını iki yana sallarken gözlerimin içine bakmadı. “Sadece o kızı en son ben gördüm.”

“Nasıl?”

“Ailesiyle evlerimiz karşılıklıydı. Belki onu hatırlarsın.” Babam bana soru sorar gibi baktığında bir an durup düşündüm ama o yaz bir arkadaşım olduğundan emin değildim. Yalnızdım. “Hatırlamıyorum.”

Babam bir an durup bekledi ve kafasını sallayarak beni onayladıktan sonra anlatmaya devam etti: “Ailesi oğullarını, yani Asır Karahanlı’yı almak için İzmir’e gideceklerdi. Kızlarını bize emanet ettiler, o kadar yakındık. Ailesi gelmeden önce sabah onu evine bıraktım, gitmek istedi. Sonra kayboldu, ondan bir daha haber alınamadı. Onu en son ben gördüğüm için, şüpheli oldum. Şüpheli olarak kısa süre de olsa cezaevine alındım. Sonra dediğim gibi cezam uzadı.”

“Sen bir şüpheli olduğun için mi yaşadım ben bütün bunları?”

“Onlar...” derken önündeki suyundan bir yudum alıp öyle devam etti babam: “Enver Karahanlı bunu benim yaptığıma çok inanmıştı. Torununu da bu yönde doldurduğuna eminim. Ortada bir ceset bile olmaması onları akla hayale sığmayacak kötülükler düşündürmüş olmalı. Bir noktada onları da anlamaya çalışıyorum ama sana yaptıkları asla hak ettiğimiz bir şey değildi, kızım. Bu yüzden Enver Karahanlı ölmüş olsa bile Asır Karahanlı’nın da senin için bir tehdit olduğunu bilmen gerek. Onunla ilgili ne biliyorsan anlatmalısın. Hikâyenin tamamını bilmek zorundayız. O genç, gerçi artık bir yetişkin, kardeşini kaybetmeyi kabullenemedi. Onunla ilgili içerideyken çok şey duydum. Annen, onun bir akıl hastası olduğunu söyledi. Annenin çalıştığı akıl hastanesinde birlikte kaldığınız yıl, oradaymış. Camlı odada kalacak kadar aklını yitirmiş. Biliyorsun, en tehlikeliler camlı odadakiler. Annen bunu çok sonradan fark etmiş, hemen ayrılmışsınız oradan.”

Babam öldükten sonra annemin çalıştığı hastanede kaldığımız anları çok kesik kesik hatırlıyordum. Aynı o yazı kesik kesik hatırladığım gibi. Kendimi ne kadar zorlarsam zorlayayım, hatıralarım silikti.

“Acı çekiyordu çünkü.” Bir gün babama karşı Asır’ı savuna-
cağımı söyleseler, asla inanmazdım. “Durmadan, öyle çok acı çekti ki korkunç bir adama dönüştü. Şimdi sen bana masum bir gencin, korkunç bir adama dönüşme sebebi olmadığını mı söylüyorsun? O gencin seni boşuna suçladığını mı söylüyorsun? Buna inanmamı nasıl beklersin? Bu, benim onca yaşadığım acı boşaydı demek.”

Babam bir an durdu, cevap vermeden önce gözlerimin içine, en derinine bakıp düşündü. Ne düşündüğünü bilmiyordum ama iyi bir şey düşündüğünü sanmıyordum.

“Senin düşünmen gereken tek şey, Asır Karahanlı hakkında bildiğin ne varsa bana anlatmak. Söyle, sana ne yaptı? Canının

acıdığını söyleyecek kadar, onu anlayacak kadar mı yaklaştın ona?”

“Yaklaştım!” diye sesimi yükselttim bir anda, öfkeyle. “Ona hiç düşünmediğin kadar çok yaklaştım. Hatta biliyor musun, otobüsün önünü kesen Enver Karahanlı ve adamları değildi. Asır Karahanlı ve katil çetesiydi. Sen o küçük kızın katili olduğun için canavarlaşan adamın dokuz yıllık planının en değerli taşıydım ben. Kendine kurduğu katil çetesi, benim hayatımda bir noktada karşısına çıkan başka insanlardı. Herkesin içinde bir katil olduğuna o kadar çok inanmıştı ki, kendince bunu kanıtlama çabasına girdi. Benim içimdeki katili ortaya çıkardığında da bütün bunları doğrulamış olacaktı. Haksız sayılmazdı!” Ayağa fırladığımda sandalyem sertçe devrildi. “Seni öldürdüğümde intikam planı tamamlanacaktı.” Masadaki bıçağı alıp sapından sıkıca kavradığımda babam korkarak ayağa fırladı. “Ben reddettim.” Bıçağı masaya doğru attığımda babamın gözlerinde gözle görülür bir rahatlık peyda oldu.

Babam dehşet içinde beni dinlerken durmadım, ona içimde tuttuğum her şeyi anlattım. Polislere anlatmadığım ne varsa her şey, yaşadığım her acı bir bir dudaklarımın arasından döküldü. Onu suçladım, yaşadığım bütün acılar için bütün nefretimi ona kustum. Daha fazla içimde tutmaya, gerçekler tarafından boğulmaya dayanamıyordum.

“Bugün Asır istediğini neredeyse alacaktı,” dedim en sonunda. “Kendimi kaybettim ve birini öldürmeye kalktım. Eğer silah boş olmasaydı, katil olmuş olacaktım. O anda hâkimiyetimi tamamen kaybettim, kendime yabancılaştım ve bunu durdurmak bile istemedim. Yetmedi, okuldan atıldım. Artık oyuncu olamayacağım. Zaten üstümde bıraktığın bu leke, kariyerimi başlamadan bitirecekti. Eminim çok kısa süre içerisinde bütün bunlar ortaya çıkacak ve hayatım tam anlamıyla bitecek. El birliğiyle hayatımı bitirmiş olacaksınız. ”

Babam başına bir darbe almışçasına kaskatı kesildi. “Bu nasıl olur?” Endişeyle soluyor ve olan biteni kafasında toplamaya çalışıyor gibi görünüyordu. “İyileşmiştin, bu nasıl olur? Sen nasıl yine...”

Kaşlarımı merakla çattım. “Anlamadım. Ne iyileşmesi, nenden bahsediyorsun, baba?”

Dehşet içinde kalan babam, bana bir cevap vermeden önce telefonunu çıkardı. “Anneni arayacağım, bunu halledeceğiz.”

“Neyi halledeceksiniz?” Ayağa kalkıp ellerimi iki yana açtım. “Ne iyileşmesinden, neden bahsediyorsun sen?”

Babam bir an durdu ve nefesini sesli bir şekilde dışarı bıraktıktan sonra sertçe yutkundu. Çatık kaşlarının altındaki irileşen gözleri bütün gerçekleri içinde saklıyordu.

“O küçük kızı ben değil, sen öldürdün, Defne.”

BÖLÜM 16

Sağ tarafta kal. Her zaman sağ tarafta kalmalısın. Gazdaki ayağını aşırıya kaçacak şekilde bastırmamalısın, gerektiğinde fren yapmayı unutmamalısın. Yanından geçen arabaları takip etmeyi, aynaları kontrol etmeyi, ışıklarda yeşili görmeden geçmemeyi atlama sakın.

Arabanın içindeki yoğun, burnumun direğini uyuşturan koku midemi bulandırdığında ağızımdan nefes almaya çalıştım. Direksiyonu sıkıca kavrayan ellerimden birini çekip, görüşümü kısıtlayan saçlarımı geriye doğru attım.

Hangi yoldan gidiyorduk?

“Seni gördüğüne sevinmeyecek.”

Ona alaycı bir gülüş yollayıp göz ucuyla baktım. Hemen yanımdaki koltukta oturuyordu ve emniyet kemerine sıkıca tutunuyordu. Kemerini sıkıca kavrayan ellerinin titrediğini görünce bu hâline burun kıvrımadan edemedim. Fazlasıyla yavaş gidiyordum.

“Ne yaptığımı öğrendiğinde çok sevinecek.”

Direksiyonu sıkıca kavrayan tek elimi de bir anlığına çektiğimde, araba asfalt yolda biraz kaydı. Hemen, bu kısa süreli kaymaya esaslı bir çığlık patlatarak kulaklarıma eziyet etti.

Direksiyonu iki elimle de sıkıca kavrayıp arabayı yolda tutmaya çalıştım.

“Beni bir daha öldüreceksin!”

Durup ona yandan bir bakış attım ve o bana kahverengi gözlerini büyüterek bakınca esaslı bir kahkaha atmaktan kendimi alamadım. Boğazımdan yükselen kahkaha, kuruyan boğazımı epey zorladı ve canım yandı. Sadece boğazım değil, dudaklarım da kupkuruydu. Bu yüzden gülerken dudaklarımın kenarları bile acıyordu.

“Çok komiksin!”

“Komik mi?” diye çığlık attı. *“Bu sana komik mi geliyor?”*

“Ölü olduğun için tabii ki komik. Sen şaka yapmıyor muydun?” Dudaklarımı aşağı doğru büktüm. *“Espri anlayışın hoşuma gitmişti.”*

Tepkisini ölçmek istercesine dönüp ifadesine baktığımda kaşlarını çatmış olduğunu gördüm. Oldukça küçük görünüyordu. Ben o yazdan sonra boy atmış ve olgunlaşmıştım ama onun böyle bir şansı olmamıştı. Zayıf olduğu için de ekstra küçük görünüyordu.

“Bunu istersen bir de ona sor,” diye imalı imalı konuşarak arkayı işaret ettiğinde dikiz aynasından arkaya baktım. *“Daha şimdiden onu unuttun.”*

“İyi görünüyor. Senin aksine vır vır konuşup başımı şişirmiyor. Öylece yolu izliyor işte.” Gözlerimi dikiz aynasından çekip yola baktım. Sabah ayazı yolumu aydınlatırken arabanın içini buz gibi bir soğukla kaplıyordu. *“Başıma bela olun diye almadım canınızı.”*

“Niye aldın?” diye sordu küçük kız. Bu sorunun cevabını zihnimde aradım ama bir türlü bulamadım. Bu yüzden bu soru beni rahatsız etti ve öfkелendirdi.

“İkinizden de sıkıldım,” diye yükselirken elimi direksiyona geçirdim. Bunun üzerine küçük çokbilmişin bana bir şey söyleyeceğini düşünmüştüm ama sessiz kaldı. Sessizliği beni şaşırtınca

dönüp ona baktım ama onu yan koltuğumda sıkıca kemerine tutunurken göremedim. Ardından kafamı çevirip arkaya baktım. Diğeri de yoktu. Gitmişlerdi, beni yalnız bırakmışlardı.

“Gittiğiniz iyi oldu,” diye mırıldandım kendi kendime. “Sürprizi bozacaktınız.”

Yolun geri kalanını radyodan çalan şarkılara eşlik ederek heves içinde geçirdim. Kısa bir süre sonra asfaltta yağ gibi kayan arabayı iki yanı ağaçlarla kaplı toprak yola soktum. Yağmur yağmış olacak ki toprak yol, çamurlu yola dönüşmüştü. Asfaltta yağ gibi kayan araba bu yolda beni rahatsız edecek düzeyde yavaşlıkla ilerledi. Evin önündeki açıklığa varınca arabayı ani bir frenle durdurdum ve avucumun içiyle kornaya bastım.

Çığlığım değil, gelişimi duyurduğum korna ormanı inletti ve katilleri ininden telaşla çıkardı. Öyle çok mutluydum ki birazdan sevinçten çığlık atacaktım. Kahkahalarımı dudaklarımın ardında tutamıyorum, histerik bir şekilde yükselmesine mani olamıyordum.

Barış, Anıl, Ege, Koray ve Akın’ın telaşla arabanın önüne döküldüğü manzarayı, Asır arkalarından gelerek süsledi. Onu görünce kornaya basmayı kesip kapıyı açtım ve arabadan bir nevi atlayarak indim. İçim içime sığmadığı için sürekli atlayıp zıplama ve sevinç çığlıkları atma gereği hissediyordum.

Asır’ın korkuyla büyüyen gözlerini görünce boğazımdan yükselen kıkırdamayı bastıramadım. Ona doğru koşarken gülüşüm kornanın yüksek sesinden sonra kısık tonda, şok hâlinde beni izleyen katillerin kulaklarında yükseldi.

Asır’ın boynuna ellerimi sarıp ona sıkıca sarıldığımda belimi kavraması bir saniyeden kısa sürdü. Şimdi onun kulağının dibinde neşeyle gülüyordum.

“Geldim.” Bu bir zafer çığlığından farksız yükselmişti dudaklarımdan. “Senin için geldim.”

“Defne, geri gelemezsin,” dedi şok içinde. Ne olduğunu henüz anlayabilmiş görünmüyordu. Beni görünce mi buz

kesmişti, bilmiyordum ama çok soğuktu. “17 Numara devri kapandı, dedim.”

Hafifçe geri çekilip yanağına bir öpücük bıraktığımda gözleri sanki dahası mümkünmüş gibi iyice büyüdü. “İstedğini yaptım.” Bir sonraki öpücüğümü sağ yanağına bıraktım. “Kan istemedin mi?” Kıkırdarken teninin aksine sıcak dudaklarından öptüm. “Al sana kan.” Kanla kaplı ellerimi onun yüzünün iki yanına bastırdım. Alnının çatına sert bir darbe yemiş gibi kasatı kesildi. “Hepsi senin için.”

Başımı arkaya doğru atıp uçları ellerimdeki kanlara bulanana saçlarımı salladım. Sadece ellerim ve saçlarımın uçları değil, siyah elbisem de kurumakta olan kanla kaplıydı ama bunu ancak fark edebiliyorlardı. Tırnak içlerime dolan kanlar bana bir tuvale koyu kırmızı boyayla keşkelerimi resmetmişim gibi hissettiriyordu.

Başımı eğip karanlıkta kalan keskin bakışlarımı Asır’ın endişeyle parlayan gözlerine diktim. Ardından ellerimi onun yüzünden geri çekip kendi yüzüme bastırdım. Ilık kanı, bir tabloyu boyar gibi beyaz tenime sürdüm. “Şimdi içimdeki katili görebiliyor musun, sevgilim?”

Soğuk rüzgârın hırçın uğultusu ormanın derinliklerinde tüyler ürperten bir şekilde yükselirken bu, içimi gıcıkladı. İçime derin bir nefes çektiğimde hâlâ yeterince aydınlanmamış ormanın sonundaki kanlı topraktan yükselen yoğun, hatıralarımda saklı olan kokuyu alabildim. Vahşetin yoğun kokusu asla hatıralarımdan silinmezdi ve bundan en ufak bir rahatsızlık duymuyordum.

Asır’ın gözlerinin içinde onun da bu karanlık hislerden keyif aldığını ifade eden bir ışıltı yakalamaya çalıştım. Aksine, neredeyse dehşetten nefes alamıyor gibi görünüyordu. Yeniden yanaklarına bastırdığım ellerimin altında gamzeleri belirmemişti. Ona sevinç çığlıkları attırıp, kahkahalarla gamzelerini ortaya çıkaracağımı ve birlikte dans edeceğimizi düşünmüştüm. Ama

Asır eğlenmiyordu, sevinmemiştir. Tam aksine korkmuş, endişelenmiş ve üzölmüştü.

Biri, kolumdan yakalayıp beni Asır'dan çekene dek sakindim. Beni öfkeyle çekenin Akın olduğunu görene dek çok... Çok daha fazla sakindim.

“Birini mi öldürdün?” diye öfkeyle bağırdı Akın. “Katil mi oldun?”

Onu göğsünden sertçe iterek kendimden uzaklaştırdım. Fazla kuvvet uygulamış olmalıyım ki hemen arkasında kalan Ege onu tutmasaydı sırtüstü yere yığılacak kadar savruldu.

“Birini öldürmemi istedin, ben de öldürdüm,” derken Asır’a baktım. Mavilerim yalnızca onu görmek istiyordu. Başımı yana yatırdığımda uçları kana bulanmış sarı saçlarım sağa doğru dököldü. Asır hâlâ olanları hazmetmeye çalışıyor gibiydi. Bunun bir rüya olduğunu düşünüyor olma ihtimali bile vardı. “Herkesin içinde bir katil var diyordun, değil mi?” Ellerimi gösterip omuzlarımı kaldırdım. “Haklıydın, içimdeki katili uyandırma yardım ettiğin için teşekkür ederim.”

17 Numara ilan edildiğim gün Asır bana, ona bir gün teşekkür edeceğimi söylediğinde buna asla ihtimal vermemiştim. Asır’a teşekkür etmek, yaşadıklarımın ihanet etmek sanıyordum. Meğer yanılmıştım, kendi kendimi kandırmıştım. Oysaki zaten en başından biliyormuşum gerçeği. En... En ama en başından içimdeki katille tanışıyormuşum. Onlardan çok daha önce, sadece bir kız çocuğuyken hem de. Sekizinci değil, birinci katil olarak.

Asır kollarımdan sıkıca tutarak beni bir anda sarstığında neye uğradığımı şaşırdım. Onun böyle bir tepki vermesini beklemediğim için bir noktada kırılmıştım.

“Kimi öldürdün?” diye sordu merakla. “Sen masumsun, kimseyi öldüremezsin. Anlat bana, ne olduğunu söyle. Bana bu kanların kendini korumaya çalışırken eline bulaştığını söyle. Yeni bir yol yaratmama yardım et.”

Yeni yollar yaratmana ihtiyacım yok, Asır Karahanlı, bizim için seçtiğim başka bir yol var.

Kaşlarımı çatıp kafamı usulca iki yana salladım. İçli bir nefes çekerken gözlerimi kısıtım ve dudaklarımın kenarlarını kıvrıdım.

“Karanlığı seçtim, Asır,” dedim tehlikeli derecede kısık sesimle. “Sen benim aydınlığıma gelmeyince ben senin karanlığına geldim.”

Buna kendi kendime gülmeden edemedim. Çünkü aslında aydınlıktan karanlığa geçen Asır’dı. Ben karanlıktan doğmuş ve karanlığı seçmiştim. Asıl karanlık benim içimde olandı. Asır’ı karanlığa davet eden, onu buna zorunlu bırakan bendim. Kardeşini öldüren, tozpembe rüyalarında saklayan bendim. Başından beri bahsettiği tozpembe hiç bana ait olmamıştı. Tozpembe, kız kardeşine aitti. Ben sadece bana aitmiş gibi davranmıştım.

Asır yüzümü ellerinin arasına alarak alnını alnıma bastırdı. Öyle üzgün görünüyordu ki, bir anlığına yanlış yapıp yapmadığımı sorgularken buldum kendimi. Oysaki Asır Karahanlı, katil olabilme ihtimalime âşık olmamış mıydı?

“Lütfen bütün bunların bir oyun olduğunu söyle.” Ses tonundaki hüznün dolu yakarış anında canımı sıktı. “Beni cezalandırdığını söyle. Tozpembene sahip çıktığını, karanlığa her zaman sırtını çevireceğini söyle. 17 Numara olmak için elini kana bulamadığını söyle, Defne, yalvarırım.”

“17 Numara mı?” derken histerik bir şekilde kıkırdadım. Gözlerimi bir kez bile kırpmadan onun gözlerinin içine bakmaya devam ettim. “17 Numara vasat bir gösteriden ibaretti. 17 Numara tatlı tozpembesinde boğulalı çok oldu, Asır. 17 Numara’yı sen yarattın ama bu başka. Bunu sen yaratmadın. Aksine, seni ben yarattım.”

Hayat bir piyesse ve biz de birer oyuncuysak, sahneyi birileri kontrol ediyor olmalıydı. Asır en başından beri kontrolü sağlayan iplerin elinde olduğunu sanıyordu. Hatta sadece o da değil,

herkes iplerin Asır'ın elinde olduğunu sanıyordu. Ne büyük yanlış! İpler hiçbir zaman Asır'ın ya da bir başkasının eline geçmemişti. İpler hep bende idi.

Bir sahne kurulmuştu ve yerlerimize geçip oynamaya başlamıştık. Asır türlü oyunlar kurarak yolumuzu şekillendirmişti ve ben de doğaçlamasına gerektiği gibi eşlik etmiştim. Kaçırdığı bir şey vardı. İçinde oyunlar kurduğu sahnenin sahibi bendim.

Asır, ne demek istediğimi anlamaya çalışırken Akın'ın o mide bulandıran sesi kulağıma doldu. “Bu kız delirmiş.” Yerinde ama geç bir tespitti. “Gerçekten birini öldürdüyse her şey boka sarar. Eli yüzü kanlı bir hâlde yanımıza geldi. Kimi öldürdüyse muhtemelen cesedi bile saklamaya zahmet etmedi. İzlerini takip edip hepimizi kısıvrak yakalayacaklar.”

Geri çekilip Asır'dan biraz uzaklaştım. O, kafasında türlü yollar ararken ben oyunu istediğim gibi şekillendirebilirdim.

Akın'a diktiğim ölümcül bakışlar onu ilk anda yakaladı ve gerim gerim germeye yetti. Ona doğru attığım birkaç adım, kanlı ellerimi bileklerimden kıvrıldığında onun için ürpertici bir âna dönüştü.

“Elbisemin geri kalanı kanınla boyansın ister misin?” Dişlerimi gösterecek şekilde gülümserken göz kapaklarımı yarıya kadar indirdim. “Ya da ormanda kısa bir yürüyüşe ne dersin?”

Akın, geriye doğru birkaç adım atarak arkasında kalan Ege'yi önüne çektiğinde burnumu kırıştırdım. İşaret parmağımı alt dudağıma sürterken ona doğru birkaç adım attım ve aramıza koyduğu mesafeyi aştım.

“Hadi ama Akın, daha önce yaptık.” Ege'nin hemen önünde durdum ve onun omzunun üstünden bana bakan Akın'a tatlı tatlı gülümsedim. “Hatırlasana, ne güzel bir yürüyüşü. Ama yanlış bir şey vardı. Yürüyüşü 17 Numara'yla yapmıştın.” Seslice bir iç çekerek ona göz kırptım. “O sıkıcı, ben daha eğleneliyim.”

Akın gözlerini yuvalarında çevirip soluna, Asır'a doğru baktı. Her zaman ortalıkta benim için büyük bir tehlike gibi dolaşan, beni bir türlü güvende hissettirmeyen Akın şimdi korkak bir çocuk gibi görünüyordu.

"Hadi," dedim beklemekten sıkılmış gibi sızlanarak. "Koşmaya başla, sana fazladan birkaç dakika vereceğim. Bunu saklama gibi düşün. Yarın sabaha kadar seni bulamazsam kazanacaksın. Ödülün, beni öldürmek olacak. Tam da istediğin gibi."

Akın, söylediklerimi düşünür gibi olduğunda Ege kafasını iyice geriye doğru çekerek benden uzaklaşmaya çalıştı. "Alın şu deliyi dibimden. Yanında bıçak taşıyor olabilir. Bir ara ona gözdağı vermiş olabilirim. Sıra bana gelmesin. Daha çok gencim."

Sanki komik bir şey söylemiş gibi güldüğümde Ege, gözlerini kocaman açarak Akın'ın önünden çekildi ve hatta onu önüne yem gibi attı. Kanlı ellerimi kaldırıp görebileceği şekilde açtım.

"Başlayalım mı?"

Akın'la henüz oyunun kuralları hakkında konuşma fırsatı bulamadan biri omuzlarımdan tutup beni kendine çevirdi. Karşımda Barış'ı görünce gözlerimi devirip bıkkın bir nefesi seslice bıraktım ve kanlı ellerimi indirip arkama sakladım.

"Gerçekten birini öldürdün mü yoksa bu bir intikam mı? Bizden intikam almaya mı çalışıyorsun?" Söylediklerimin gerçek olmamasını diler gibiydi. Onu onaylamama, dilediği gerçekleri itiraf etmeme muhtaç gibi görünüyordu. "Sen bu değilsin. Defne Karaca bir katil değil. O kan dökmeyi sevmez, bundan korkar. Kan üzerine oyunlar oynamaz. Merhametlidir o."

Gözlerimi kısıp söylediklerini düşündüm. Bir noktada söylediği kişiydim ama çok küçük bir noktada. 17 Numara benim çok küçük bir noktamdı ve bahsettiği kişi oydu. Defne Karaca, o hiçbir zaman bahsettiği gibi biri olmamıştı. Sadece sahnenin ışıklarının yeniden yanmasını bekliyordu. Işık yanmıştı ve biletleri tükenen piyes yeniden başlamıştı.

“Sarışın.” Anıl, Barış’ın hemen yanında belirince gözlerimi onun benimkilerin bire bir kopyası gibi görünen gözlerine çevirdim. “Bize bunun bir oyun olduğunu söyle. *Oynamak benim işim*, de.”

İçimde bir nokta, bunları söylemek için çırpındı durdu. Başarısız olacaktı çünkü çok küçük bir noktaydı. Siyah bir tuvalin üzerindeki küçük tozpembe bir nokta kadar. Siyah her zaman tozpembeyi yutardı. Karanlık her daim kazanırdı.

“Bu bir piyes ve ben sahnedeki en iyi oyuncuyum.” Yüzlerinde umut vadeden gülümsemeler belirdi. Ne yazık ki, en azından onların açısından yazık, gülümsemelerine degecek bir umut gerçekte yoktu. “Bir sonraki sahneyi öğrenmek ister misiniz?” Parmak uçlarımda yükselip ikisinin tam ortasına kafamı uzattım. “Üçüncü cinayetimi işlediğimde bir kişi eksileceksiniz.”

Anıl ve Barış dehşet içinde birbirlerine baktıklarında dudağımın kenarını kıvrırarak geri çekildim ve parmaklarımdan ucundan indim. Onlara arkamı döner dönmez Ege ve Akın koşarak uzaklaşmaya başladı. Onların ardından başımı omzuma doğru yatırarak, saklambacın başlamasına hevesle gülümseyerek baktım. İşte, bana eşlik edecek birileri.

Gözlerimi biraz çevirdiğimde Asır’ın kulağına bir şeyler fısıldayan Koray’ın da bunun üzerine birkaç adım geri çıktığını gördüm. Kim bilir yine hangi düşünceleriyle Asır’ın aklını çeliyordu aptal kıvrıcık.

“Katil olmadan gelemeyeceğimi söyledin, ben de yaptım.” Yeterince iyi saklanmaları için Akın ve Ege’ye vakit vermeliydim. Zaman geçtikçe burası sıkıcı bir hâl alıyordu ve piyes her zaman eğlenceli olmalıydı. “Değer verdiğim birini öldürdüm.” Beklemek dayanılmaz bir hâl almaya başlamıştı. “Katil olabilme ihtimalim beni sana sevdirecekse ortada sevmemen için hiçbir neden yok, Asır. Çünkü ben...” Ona doğru birkaç büyük adım atıp hemen önünde durdum. “Benzer hislerle sevdim seni.”

Bu kez yüzümü ellerinin arasına alan Asır'dı. Lakin onun elleri kanla kaplı değildi, tertemizdi. Onu camlı odanın ardında gördüğüm ilk günkü gibi görünüyordu. Tertemiz, kandan uzak... Bu, görmeyi sevdiğim Asır değildi.

“Bana kimi öldürdüğünü söyle. Ali’yi mi öldürdün yoksa?”

“Ali mi?” Cılız bir nefesi andıran bir kahkaha atarak ellerini bileklerinden tutup indirdim ve kafamı çevirip arkaya, arabaya baktım. İşte oradaydılar. “Ali yok ama içlerinden birini çok yakından tanıyorsun. Keşke sen de onu görebilsen.”

Asır, çenemden tutup yüzümü yüzüne çevirdi. Gözleri şimdi o kadar yakınımıdaydı ki, her tonunu seçebiliyor gibi hissediyordum. Çikolata gibi, hayır, acı bir çikolata gibiydi. Gökyüzünü andıran mavilerden çok daha iyi ve karanlıktı. Sevdiğim gibi.

“Seni kurtarmam için bana yardım et. Ne yapmış olursan ol, hayatının daha da mahvolmasına izin vermeyeceğim. Seni ne pahasına olursa olsun kurtaracağım. Sadece yardım et.”

“Rolleri mi değiştirdik?” diye merakla sordum. “Merak etme, onları asla unutmayacağım.”

Kurduğum son cümleyle birlikte sanki kafama sert bir darbe yedim. Gözlerim şok içinde büyüdü ve başımdan almış gibi hissettiğim darbenin yarattığı acı, bütün bedenime yayıldı. Beklenmedik bir titreme vücudumu ele geçirdi. Birkaç saniye sonra şalterlerim indi ve sahnenin perdesi kapanırken ışıklar söndü. Kimse piyesi alkışlamadı. Sessizlik bir uğultu gibi içime yayılırken Asır'ın zihnimin yanında aydınlık kalan korku dolu bakışları, sahne kapanmadan önce gördüğüm son şey oldu. Perdeler kapandığında gözlerim de kapandı ve kaskatı kesilen bedenim ani bir rahatlamaıyla yere yığılırken Asır'ın buz kesen bedenime dokunan sıcak ellerini hissettim. Piyes bir kez daha sona erdi.

BÖLÜM 17

Başımdan enseme doğru yayılan keskin ağrı, derin ve bir noktada huzurlu uykumu yarıdan böldüğünde göz kapaklarım titreşerek aralandı. Birbirine yapışmış gibi hissettiren ince parmaklarımı ayırıp uçlarını alnımın ortasına bastırırken kaşlarımı çattım. Alnımda bir noktayı ovuşturarak ağrıyı dağıtmayı denedim. Keskin ve bir o kadar da yoğun bir ağrıydı. Ne yaparsam yapayım dağılacak gibi gelmiyordu ama dayanılmazdı.

Sertçe yutkunduğumda boğazımdaki kuruluğu fark ettim. Öyle çok kurumuştur ki, sesimi çıkarmaya kalksam parçalanacak diye düşünmeden edemedim. Sadece boğazım da değil, dudaklarım da çok kuruydu. Oysaki gece bir ara kalkıp su içtiğime neredeyse emindim.

Ağrı geçecek gibi değildi. Bu yüzden elimi alnımdan çekip dirseklerimi yatağa bastırdım ve doğruldum. Ağrı yüzünden gözlerim kısık ve görüşüm bulanıktı. Gözlerimi ovuşturarak görüşümü düzeltmeye çalıştım. Tam o sırada uzaktan gelen bir zonklama sesi odanın içine doldu. Ardından duyma yetimi yeni yeni kazanıyormuşum gibi sesler birbirini takip etti. Birileri yüksek seste konuşuyordu ama tam olarak ne konuştuklarını anlayamıyordum. Ses alt kattan geliyordu. Alt komşumuz en son

bıraktığımda gürültücü bir tip değildi ama sanırım zaman herkesi değiştirebildiği gibi onu da değiştirmişti.

Gözlerimi ovuşturmayı bırakıp elimi yatakta sağa doğru bıraktım. Elim yatağın dışına doğru sarktığında yüzüm ister istemez şaşkınlıkla buruştu. Yatağımın sağ tarafında duvar olduğuna ve elimin dışarı doğru sarkamayacağına adım kadar emindim.

Kısık gözlerimi tamamen açıp odanın içinde gezdirdim. Karanlığa alışan gözlerim kolayca nerede olduğumu çözdü. Asır'ın odasındaydım.

Gördüklerimi hazmetmem birkaç saniyeden kısa sürerken içimde aniden yükselen öfke, başıma saplanan ağrıyı bile bir anlığına bana unutturdu. Bir hışımla yataktan kalktığımda başımın dönmesini beklememiştim. Kalktığım gibi yatağa geri düştüm ve ağrı zonklayarak sanki mümkünmüş gibi daha da şiddetlendi. Tenim anında buz kesti.

Elimi boğazıma sardım. En son iyi hissettiğime emindim. Yalnızca düşüncelerimde boğuluyordum ama fiziken iyi hissediyordum. Şimdi ise bir hastalığın pençesindeymiş gibiydim.

Birkaç dakika sonra kendimi zorlayarak ve duvardan destek alarak yeniden ayağa kalktım. Bu kez yavaşttım. Duvardan destek alarak kapıya kadar ilerledim. Kapının kulpuna uzandığımda bundan sonrasının kolay olacağını düşündüm. Kapıyı açıp odadan çıktım, aydınlık koridor her zamankinden uzun geldi gözüme. Seslerse şimdi daha netti. Benim üyesi olmadığım evin üyeleri, aşağıda bir şey tartışıyorlardı.

Merdivenin başına geldiğimde sesler iyice netleşti. Tırabzanlara tutunup önümde uzanan basamaklara kısa bir bakış attım. Bu sırada konuşmanın bir kısmına şahit oldum.

“Ali ortada yok,” dedi Akın, öfkeyle. “Ona bir türlü ulaşamadık. Sanki yer yarıldı da içine girdi. Belli ki onu öldürdü.”

Ali ölmüş müydü? Yanımdan ayrıldıktan sonra başına bir şey mi gelmişti, biri onu öldürmüştü müydü? Ama Ali kaçardı, her şeyden kaçıp kurtulmanın bir yolunu bulurdu.

“Yapmadı.” Asır’ın itirazı gür bir şekilde evde yankılandı. “O kimseye isteyerek zarar vermez. Başka bir açıklaması olmalı.”

Kimden bahsediyorlardı? Bu evde ben hariç herkes isteyerek birilerine zarar verebilirdi. Belki de Barış ya da Anıl’dan bahsediliyordu. Planların dışına çıkmış ve Ali’ye zarar vermişlerdi. Yoksa Cem’in intikamını almaya mı karar vermişlerdi? Ama Anıl ya da Barış, Asır’dan habersiz bir iş yapmazlardı ki. O hâlde başka birinden bahsediyorlardı.

“Üstü başı kan içindeydi.” Koray, düz ve soğuk bir sesle araya girdiğinde iç çekerek basamakları inmeye başladım. İyice merak etmeye başlamıştım. Neden bahsediyorlardı ve beni buraya neden getirmişlerdi? Neyi hatırlayamıyordum? Neyi kaçırmıştım da şu an her şey karmakarışık geliyordu? “Buraya geldiğinde bizim tanıdığımız Defne değildi. O, bambaşka biriydi.”

Olduğum yere çakılıp kaldım. Duyduklarım karşısında başım dönmüştü, elimi alnıma bastırıp kafamı dik tutmaya çalıştım. Gözlerim kısa bir an üzerime döndü, hayır, üstüm kan içinde falan değildi. Ali kayıptı, hayır, Ali’ye zarar da vermemiştim. Buraya kendi ayaklarımla da gelmemiştim. Bütün bunlar olsaydı, hatırlardım.

Akın, alçak bir sesle, “Onlardan birini öldürdü,” dedi. “Ali, ailesinden biri, ev arkadaşı, sevgilisi ya da herhangi biri. Etrafındakilerden birinin canını aldı. Belki de iki kişinin.”

“İki kişi olmalı,” diye araya girdi Anıl. “Bize üçüncü cinayeti işlemek üzere olduğunu söyledi. Eğer bayılmasaydı, içimizden birini öldürecek.”

Birkaç basamak daha indiğimde onların gözleri önüne serilmem kaçınılmaz olmuştu. Beni önce Asır fark etti ve ardından diğer katillerin de gözleri bir hışımla üzerime döndü. Koray hariç hepsi ayaktaydı ve karmaşık bir şeyi çözmeye çalışır gibi telaşlı bir hâlleri vardı. Beni aldıkları günden sonra onlara baktığım gibi bakıyorlardı bana. Yedi katili evin içinde karşımda gördüğüm anda hissettiklerimi hissediyorlarmış gibi.

Karşılarında gerçekten bir katil, beklemedikleri bir katil görüyormuş gibi.

“Güzel oyun.” Kalan birkaç basamağı da inip kollarımı iki yana açtım. “Ama bu sefer kanmadım.” Asır’a bakıp parmağımı ona çevirdim. “Yine neyin peşindesin, bilmiyorum ama buna dâhil olmayacağım. Kandıramazsın beni, bu aptal cümlelere inandırılamazsın.”

Asır diğerlerinin arasından sıyrılıp bana yaklaşıırken kaşlarımı çatıp sesli bir nefesi öfkeyle bıraktım ve kollarımı göğsümün üzerinde bağladım.

“17 Numara devri kapandı, deyip beni buraya zorla getiremezsin. Nasıl yaptın bunu? Nasıl getirdin beni buraya? Katil olma ihtimalime âşık olduğumu sanıyordum. Bunu yapmayacağımı anladığında beni kandırmaya mı karar verdin?”

Hemen önümde durup bir anda yüzümü ellerinin arasına alınca neye uğradığımı şaşırdım. Yüzümü hafifçe kaldırıp gözlerimin içine, en derinine büyük bir merakla bakmaya başladı. Yüzündeki ifade bana öyle yabancıydı ki inanamadım. O sert, aldırılmaz, genelde alaycı ifadesi yok olmuştu.

“Defne,” dedi, teyit etmek ister gibi garip bir tonda. “Sensin, öyle değil mi? Keşkelerimi paylaştığım kadınsın.”

Aralık dudaklarımı kapatıp birbirine bastırdım. Neden bana bir yabancıymışım gibi davranıyordu?

“Benim tabii ki,” diye yanıtladım, kuruyan boğazım yüzünden çatlayan sesimle. “Aklımla oynamaya çalışma. Beni bu hâlimle istemediğini sanıyordum. Ne değişti? Neden yine beni buraya getirdin? Kimseyi öldürmedim, öldürmem de. İki cinayet?” Hastalıklı bir kahkaha attım. “Gerçekten kafayı yemiş olmalısınız. Buna inanacağımı düşünmeniz saçmalık. Birini öldürseydim bunu hatırlardım.”

Ağzını açtığı anda söylediği sözcükler gece kadar karanlık ve sessizdi. “Yaptıklarını hatırlamıyor musun? Buraya nasıl geldiğini... Ne yaptığını hatırlamıyor musun?”

Midemin altüst olduğunu hissettim. Bana kurdukları bu mide bulandırıcı oyun tam bir saçmalıktı.

Ellerini sertçe itip onu kendimden uzaklaştırdım. “Yetti artık aklım la oynadığın! Gerçekten bir gram sevmemişsin beni. Katil olma ihtimalimi sevmişsin. Eğer sevseydin, yapmazdın bunları.”

Onun yanından geçip gitmek istediğimde kolumdan yakalayıp, “Bana kimi öldürdüğünü söylemek zorundasın. Vaktimiz daralıyor. Ali’yi mi öldürdün? Onu öldürdüysen söyle,” dediğinde iyice çıldırdım ve onu ittim.

“Ben katil değilim!” diye haykırdım. “Ben asla isteyerek katil olmam. Vahşi değilim, cani hiç değilim. Senin aptal oyunlarına da bir daha asla kanmayacağım. 17 Numara senin oyunlarının bir parçası olabilir ama Defne Karaca...” Başımı iki yana sallarken güldüm. “O asla sana kanmaz.”

Bu söylediğim onu tam anlamıyla dehşete sokmuştu. Kafamı çevirip diğerlerine baktığımda onların da aksi bir hâlde olmadığını gördüm. Ne söylemiştim de bu onları korkutmuştu?

“Tamam.” Ellerimi pes eder gibi havaya kaldırdım. “Bu yaptığınız inanılmaz aptalca bir şey ama öyle olsun, size kanıtlayacağım. Ali’yi öldürmedim. Onu en son okulda, derse girmeden önce gördüm. Dersten sonra bir şeyler yiyecektik ama...” Durup gözlerimi boşluğa diktim ve sonra omuzlarımı silktim. “Yiyemedik. Bu kadar.” İçerisi bir anda sıcak olmaya başladı. Elimi saçlarımın arasından boynuma yerleştirdim ve sesli bir nefes bıraktım. “Burası çok sıcak.” Yüzümü buruşturdum. “Biraz hava almam gerek.”

Birinin bana bir şey söylemesini beklemeden kapıya doğru ilerledim. Kapıyı açıp dışarı çıktığımda evin önündeki arabayı gördüm. Araba anneme aitti ama en son babamdaydı.

Bir an olduğum yerde kaskatı kesildim. Babam burada bir yerlerde miydi? Asır, babamı kandırmak için beni mi kullanmıştı? Babam buraya beni kurtarmak için geldiğinde onu öldürmüş müydü? Hayır, yapmış olamazdı.

Zayıf, küçük adımlarla arabaya doğru ilerlerken tenimin tam anlamıyla buz kestiğini hissettim. Beni boğan sıcaklık anında geri çekilmişti. Arabanın kapısının yanında durdum ve kapıya elimi uzattım. Kapının kulpuna bir şey bulaşmış gibiydi. Kırmızı, kan gibi... Kan. Kapıya kan bulaşmıştı.

Kapıyı açtığımda krem rengi direksiyonun üzerindeki kan izlerini gördüm. Direksiyonda, koltuğun derisinde, anahtarın üzerinde.

“Kan,” dedi, Akın. “Öldürdüğün kişinin kanı. Buraya bu arabayla geldin. Kan izleri senin ellerinden bulaştı.”

“Ali’yi öldürdü kesin. Bunca zaman ulaşamamamız imkânsız. En son birliktelermiş işte. Neyi kurcalıyoruz?” diyen Ege’ye döndü bakışlarım. Bundan o kadar emin konuşuyordu ki bir an durup bunu yapıp yapmadığımı gerçekten düşündüm. Ali’yi öldürüp öldürmediğimi.

“Hayatta olmalı,” dedim. Ali’nin ölmüş olma ihtimalini konuşmamız, babamın ölme ihtimalinden daha az korkunç geliyordu. Bunun bir oyun olduğunu bana söylemelerine ihtiyacım vardı. “İstesem bile bunu beceremem. O kaçmakta çok iyi.”

“O hâlde bul onu.” Kollarını inatla göğsünde kavuşturarak kaşlarını havaya kaldırdı Akın. “Onu öldürmediysen bize bunu kanıtla.”

“Bunu yapmadım,” derken ister istemez kendimi kanıtlama çabasına girdim. Arabanın içine doğru uzanıp bir kanıt aradım. Ne aradığımı bilmiyordum ama bir şey bulmalıydım. Ben katil değildim, kimseye zarar vermemiştim. Bu kan izleri benim ellerimden bulaşmamıştı. Ben... Torpidoya uzattığım elimde, uzun tırnaklarımın arasındaki kızıllığı gördüğümde dünya tam anlamıyla başıma yıkıldı. Yan koltuğun ayak ucuna düşmüş olduğunu gördüğüm telefonuma uzanırken kafamın içinde bir sessizlik peyda oldu. Telefonu alıp arabadan çıktım. “Ben yapmadım.” Sesim zayıf ve tekinsiz çıkıyordu çünkü kelimeler

kalbimden büyük bir inançla çıkmayı bırakmıştı. “Ben katil değilim.”

Telefonun ekranını açıp rehberle girdim ve kayıtlı olan birkaç numara arasından Ali’ninkini buldum hemen. Çağla ve Eda’nın numaralarını evden çıkmadan önce telefona kaydetmiştim. Ali’yi aradım ve sesi hoparlöre verdim.

“Her zaman bir arama uzağında.”

Çağrı sesi katillerle aramda yükselirken gözlerimi kaldırıp tam karşımda duran Asır’a baktım. Ali’yle ilgili kurduğum cümle bu kez onu sinirlendirmemişti çünkü derdi çok başkaydı. Gözü yalnızca beni görüyor ve ihtimalleri değerlendiriyordu.

Kuruyan dudaklarımı birbirine bastırarak sertçe yutkundum. Gözlerim yansa da acıyı içimdeki o karanlığa gönderdim.

“Defalarca aradık, bir kere bile açmadı,” diyen Koray’a çevirdim bakışlarımı. Bundan oldukça emin görünüyordu.

Ali aramayı yanıtladı ve sesi katillerle aramda korku dolu bir şekilde yükseldi. “Defne?” Nefes nefeseydi. “Senin için çok endişelendim, neredesin? Bana nerede olduğunu söyle, hemen yanına geleceğim. Sakın korkma, tamam mı?”

Gözlerimi kapatırken rahat bir nefesi sesli bir şekilde dışarıya bıraktım. Ali hayattaydı. Katil değildim, yapmamıştım bir şey. Yapsaydım hatırlardım. Bir insanı öldürsem bunu bilirdim. Hayır, yapmamıştım işte.

“Ben iyiyim,” derken gözlerimi açıp Asır’a baktım. Şimdi çok daha büyük bir felaket gözlerinin önüne serilmiş gibi bakıyordu. Onu görmezden gelmeye çalıştım. “Asır’ın yanıdayım. Seni öldürdüğümü sanmışlar. Keşke önce onların aramalarını yanıtlasaydın da uğraşmak zorunda kalmasaydım.” Telefonu Asır’a doğru uzatıp dudaklarımın kenarlarını kıvırdım. “Selam vermek ister misin?”

Asır, telefona uzanmaya kalktığı anda Ali’nin sesi hem onu durdurdu hem de benim nefesimi tam anlamıyla kesti.

“Saklanacak en iyi yerde olduğuna sevineyim mi yoksa bir katil olmana üzüleyim mi, bilmiyorum, Defne.”

Gevşeyen elimden düşen telefonu Asır havada yakaladı ve hoparlörü kapatıp kulağına yasladı. “Hemen buraya gel. Defne’nin hatırlamadığı her şeyi bize sen anlatacaksın.”

Bu, Asır’ın yeni oyunu değildi. Ben gerçekten birini öldürmüş ve bunu yaptığımı unutmuştum. Bu nasıl olabilirdi?

Tam anlamıyla uyuştum ve titreyen dizlerimin üzerinde daha fazla ayakta kalamadım. Arabanın yanına çöktüm, dizlerimi kendime çektim ve kollarımı dizlerime sardım. Yanan gözlerimi toprak zemine dikerken olanları hazmetmeyi denedim ama başaramadım.

Bir rüya... Bütün bunlar gördüğüm bir rüya olabilir miydi? Şu an derin bir uykuda, odamda olabilirdim. Gerçek değildi, gerçek olmamalıydı.

Gerçek... Eğer gerçekse ve ben birini öldürdüysem? Öldürebileceğim isimler bir bir zihnimden aktı gitti. Babam, Eda, Çağla, Can ya da karşıma çıkan herhangi biri olabilir miydi? Ben babamı öldürmüş olabilir miydim?

Kafamın içinde bir şey kırılmış gibi hissettim. Sanki bir ampul aniden kırılmış ve ışık sönmüştü. Kafamı iki yana hızlı bir şekilde sallayarak kırılma sesiyle birlikte gelen batma hissini savuşturmaya çalıştım.

“Hey...” Dizlerinin üzerine çöken Asır, ellerini yüzümün iki yanına şefkatle yerleştirdi. “Korkma.” Ses tonu bana hiç bu kadar güven vermemişti. “Kimi öldürdüysen öldür, bunun hiçbir önemi yok. Bunu birlikte atlatacağız. Sana alış demiyorum ama bunu aşacağımızı söylüyorum.”

“Yapmadım.” Gözyaşlarım ilk o zaman akmaya başladı. “Asır, yemin ediyorum yapmadım. Yapsaydım hatırlardım. Birini öldürseydim bunu unutmazdım.”

“Şşt.” Yanıma oturdu ve beni kollarının arasına alıp sıkıca sarıldı. “Yeni bir yol yaratacağız.”

Zihnimin içinde tanıdık bir ses fısıldayarak yükseldi. *Yeni yollar yaratmana ihtiyacım yok, Asır Karahanlı, bizim için seçtiğim başka bir yol var.*

Saat. Dakika. Saat mi dakika, dakika mı saat? Saniye. Salise. Saliseler mi yaratır saniyeyi, saniyeler mi saliseleri oluşturur?

Avucumun içini sertçe alnıma çarparak zamanla ilgili aptal, gereksiz düşüncelerimi savuşturmaya çalıştım. Son birkaç salise, saniye, dakika, saat... Her neyse işte. Bir süredir evin içinde oradan oraya yürüyordum. Zemini o kadar arşınlamıştım ki bazı noktaların eskidiğine, renginin solduğuna emindim. Koltuktaki yastıkları onlarca, hayır, yüzlerce kez alıp birbirine vurmuştum. Başta toz çıkıyordu ama ilk birkaç seferden sonra toz da çıkmamaya başlamıştı. Hepsi yeterince pofuduk görünüyordu ama ben yeterince sakın görünemiyordum.

“Artık yerinde dur!” diye sızlanan Koray’ın sesini duyduğumda yastıklardan birini elime almak üzereydim. “Eğer kıcının üstüne oturmazsan seni öldürürüm ve evet, bu evde ölümün şakası olmuyor.”

Koray’ın hemen önünde durdum ve ona üstten bayık gözlerle bakmaya başladım. Koltuğun etrafında sıkça dolanıyordum ve o da koltukta oturuyordu. Bunu yaparken beni gözleriyle takip ettiği için de sanırım nevre dönmüştü.

“Evet, belli ki artık bende de olmuyor.”

Gözlüğünü çıkarıp kenara koydu. “Otur yerine yoksa birazdan kafanı dağıtmanı sağlamak amacıyla, sadece bu amaçla, saçlarını yolmaya başlayacağım.”

Gözlüğünü kenara koyduğuna göre gelişigüzel bir tehdit değildi, gerçekten yapmayı planlıyordu.

“Bana attığın şu mesaj.” Kollarımı göğsümde kavuşturup tek kaşımı kaldırdım. “Neydi o?”

Dudaklarının kenarı sinsi bir tavırla kıvrıldı. “Hâlâ öğrenemedin mi?”

“Öğrenemedim.” Ona doğru eğilip gözlerimi kıstım. “Anlat, neden bahsediyorsun? Ben yokken kimlerle ne konuştun? Başıma ne bela açtın?”

“Şu anda öğrenmen gerektiğini düşünmüyorum. Kafan zaten yerinde değil, deli ettin kendini. Bir de bundan bahsedersem çıldırıp beni öldürme ihtimalin var.” Gözlüğünü alıp taktı. “Önceden yoktu ama şimdi var. Bu yüzden benden şimdilik uzak dur. Sana sonra, kimi öldürdüğün ortaya çıkınca anlatırım bir şeyler. Güzel dedikodularım var. Yüzünün aldığı şekli görmek keyifli olur.”

“Saçların elimde kaldığında da senin yüzünün aldığı şekli görmek güzel olur.”

Elimi onun kıvrırcık saçlarına uzattığımda bileğimden biri tarafından yakalanıp çekildim. Anıl beni koltuğa çekip zorla oturttuğunda kalkmak istedim ama yatıp bacaklarını da üzerine uzattı.

“Seni kelepçelemek zorunda bırakma beni.”

“Hadi bir dene.”

“Gerek yok.” Bacaklarını bastırdı. “Kalkamazsın zaten.”

“Öyle mi?” Uzanıp saçlarından yakaladığımda bunu beklemediği için ağzından bir çığlık kaçtı. Saçını kendime doğru çektim, daha çok bağırdı. “Çek bacaklarını.”

“Defne dur.” Elim tutup saçlarını kurtarmayı denedi ama çok sıkı tutuyordum. “Saçlarımı kiskandığını biliyordum. En iyi sarışın benim, yolsan da benim yolmasan da.” Saçlarını biraz daha çektiğimde dayanamadı ve bacaklarını indirdi. “Tamam, bırak.”

Saçını bıraktığımda abartılı bir ifadeyle sızlanmaya başladı. Bacaklarımı orta sehpaye doğru uzatıp onun kucağındaki yastığı aldım. İkinci bir yastığa uzanacakken Akın, yolunun üzeri

olmamasına rağmen bacaklarımı iterek sehpayla koltuğun arasından geçti. Kayarak yere düştüm.

“Şimdi çok sinirliyim işte!” diye bağırarak elimdeki yastığı yüzüme bastırdım ve koca bir çığlık attım. Barış bu hâlime gülünce yastığı çekip ona fırlattım. Delirteceklerdi beni.

Yerden kalkarken Akın bana seslendi: “Defne.” Ona döndüğümde elindeki fotoğraf karelerini orta sehpanın üzerine yerleştirmeye başladı. Ne yaptığını anlayamadığım yüzümdeki hoşnutsuz ifadeyle yanına yaklaştım. Bileğimden tutup beni yanına oturttu.

“Bak bunlara.” Fotoğraflardan birini alıp gözümün önünde tuttu. “Bunları hatırlıyor musun?”

Elindeki fotoğrafı alıp ne olduğuna baktım. Mobese kamerasından alınmış gibi görünen görüntülerdi bunlar. Annemin en son babamda olduğuna emin olduğum ve şu an kapının önünde olan arabasının içindeydim. Sağıma bakıyor ve biriyle konuşuyordum. Orta sehpadaki diğer fotoğraf kareleri bu konuşmayı kanıtlıyordu. Biriyle göz teması kuruyordum ama yanımda kimse yoktu.

“Bu fotoğraflar sen buraya gelmeden öncesine ait,” diyerek kafamdaki soru işaretlerinden bazılarını yanıtlamaya çalıştı Koray. “Yoldaki izlerini silmek için girdiğimde buldum. Kayıtları sildim ama bu anlarına anlam veremedim. Tam olarak kiminle konuşuyorsun?”

“Yani belki de...” Fotoğrafa dikkatlice bakıp bir açık bulmaya çalıştım. “Başka zamana ait olabilir.” Bu imkânsızdı. Sağ üst köşede tarih yazıyordu. Sonra bir şey fark ettim. “Kıyafetlerim farklı. Bunlar...” Bunlar benim okula giderken giydiğim kıyafetlerdi.

“Üstünü ben değiştirdim,” derken yanıma gelip oturdu Asır. “Kan içindeydin, yapmam gerekiyordu.”

Dudaklarımı sıkıca birbirine bastırıp yanan gözlerimi ona çevirdim. Üstümü değiştirmiş olması beni rahatsız etmemişti.

Beni rahatsız eden, her şeyin katil olduğumu kanıtlamasıydı. Bunu hatırlamamam dışında her şey aynı şeyi anlatıyordu.

“Bu araba en son babamdaydı,” diye itiraf ettim en sonunda. “Annemle kardeşimi Ankara’ya götürmek için yanımdan ayrılmıştı. Ya ben babamı öldürdüysem? O kanlar ya babama aitse?”

Asır’ın gözlerinde bu ihtimalin onu da rahatsız ettiğini gördüğümde nefesimi sesli bir şekilde dışarıya bırakarak yüzümü öne eğdim. Ona hâlâ inandığı gerçeğin doğru olduğunu söyleyememiştim. *Babam gerçekten kardeşini öldürdü, bütün suçlamlarında haklıydın* diyememiştim. Belki de bu yüzden, bana inanmak istediği için bu ihtimal onu da rahatsız etmişti. Çünkü Asır Karahanlı’nın en büyük hayali, babamı ellerimle öldürmemdi.

Asır elini omzuma sarıp beni kendine çektiğinde yüzümü göğsüne bastırdım. İçime derin bir nefes çektiğimde onun kokusu burun deliklerimden içeri doldu. Bu beni bir miktar rahatlatığında kendime kızmak istedim ama yapamadım. Onun desteği beni gevşetiyordu ve ben bu hisse engel olamıyordum.

“Niye yaptın?” diye sordum ona. Bu sırada yanımdaki herkes uzaklaşmış, farklı köşelere çekilmişlerdi. Asır’la koltukta yalnız kalmıştık. “Neden 17 Numara devrini kapattın?”

“Senin için,” diye yanıtladı beni. “Zarar görüyordun ve ben daha fazla zarar görmeni istemedim. Acı çekiyordun, acı çekmeni istemedim. Bir katile âşık oluyordun. Bir katile âşık olmanı istemedim. Beni sevmeni istemedim.”

“Bunu durduramadım ki,” dedim titreyen sesimle. “Çok garipti, anlayamadım. Doğru değildi, bitiremedim. Sadece seni değiştirmek istemiştim ama farkında olmadan seni kendim için değiştirmek istemeye başladım. Benim için iyi ol istedim. Benim ödülüm ol istedim.”

“Senin için iyi olmak istedim,” dedi alçak bir sesle. “Yine de senin için yeteri kadar iyi olamazdım. Geçmişimi silemez, sana yaşattıklarımı geri alamazdım. Seni hak etmiyordum.”

“Katil olabilme ihtimalimi sevdiğini sandım.”

“Seni kendimden uzaklaştırmanın tek yolu buydu. Çok inanmıştın çünkü Defne. Beni değiştireceğine, beni sevdiğine çok inanmıştın. Bir gün senin istediğin adam olabilseydim bile gözlerimin içine baktığımda yaşadığın ve yaşattığım acıları anımsayacaktın. Bir gün severken nefret edecektin benden ve bu en kötüsü. Birinden severken nefret etmek... Dünyanın en kötü hissi.”

Kollarımı onun beline sıkıca sardım ve varlığını en derinden hissettim. Varlığı bana kötü hissettiremiyordu. Yapamıyordum, ondan nefret edemiyordum. Yaptıklarına rağmen hâlâ onun iyi olabilmesini diliyordum. Bu his bir bataklıktı ve beni tamamen içine çekmişti.

“Bir yolunu bulamaz mıyız?”

Zihnimde yine aynı ses yankılandı. *Yeni yollar yaratmana ihtiyacım yok, Asır Karahanlı, bizim için seçtiğim başka bir yol var.*

Neydi bu, kime aitti? Ben böyle bir şey söylememiş, düşünmemiştim. Çok garip, çok tanıdık ama bir o kadar da uzak. Tanıdık olduğu kadar yabancı.

“Katil oldun,” dedi yumuşak ama kırılgan bir sesle. “Seni kendim gibi bir canavara dönüştürdüm. Korktuğum başımıza geldi. Artık yeni yollar yaratsak bile masumiyetini kaybettik. Bunun tek suçlusu benim. Katil olduğun için kendini suçlama, beni suçla. Eller sana aitti ama düşünceler benimdi. Onları ben yönettim.”

Elimin tekini belinden çekip kaldırdım ve yüzüne yerleştirdim. Ben bunu yapınca gülümsedi ve gamzesini elimin altında hissettim.

“Öyle mi gerçekten?”

Bir an durdu, hiçbir şey söyleyemedi. Sanki benden sakladığı, bana anlatmadığı bir şey vardı.

“Öyle.”

Kapı gürültüyle çalmaya başladığında ister istemez irkilerek gözlerimi araladım. Korktuğumu anlayan Asır bana daha sıkı sarılıp saçlarımın arasına bir öpücük bıraktı.

“Duymaktan korkuyorum,” dediğimde bir öpücük daha bıraktı. “İnan benim de ödüm kopuyor.”

Koray, “İşte geldi, bir zamanlar öldürmek için can attığımız ama bir türlü kıyılamayan yavşak,” diye söylenerek kapıyı açmaya gittiğinde Asır’dan geri çekilmek zorunda kalmıştım. Geri çekilince göz göze gelebildik ve bana, güven veren bir gülümsemeyle baktı. Ona gülümsediğimde gözümün önüne gelen bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı.

Deli gibi korkuyordum ama Asır bana bir noktada güven veriyor ve beni sakinleştiriyordu. Asır’ın sakinleştirmek gibi bir özelliği olmadığını biliyordum. O genelde delirtirdi ve bu asla lafın gelişi bir şey değildi. Yine de şu an, tehlikeli olmayan gülüşüyle bana bakarken kendimi her şey yoluna girecekmiş gibi hissetmekten alamıyordum.

“Defne.” Telaşla evin kapısından içeri giren Ali’ye dönerken, ikimizin de gülümsemeleri soldu. “Çok korktum.” Ali, doğrudan bana gelirken suratı kıpkırmızıydı. “Senin için çok endişelendim.”

Koltuktan kalktığımda Ali tam ellerini ellerime uzatacağı ki Asır kalkıp elini onun göğsüne bastırdı ve geriye doğru itip benim önüme geçti.

“Sadece...” dedi tehlikeli derecede kısılan sert sesiyle. “Bildiklerini anlat.”

Ali, sertçe yutkunarak kafasını onaylarcasına salladı ve ellerini teslim olur gibi havaya kaldırdı. “Tamam.” Gözlerini yere indirdi. “Tamam, her şeyi anlatacağım.”

Asır, Ali’yi biraz daha itip koltuğun diğer ucuna oturması için gözleriyle işaret etti. Ali sertçe yutkunarak koltuğun diğer ucuna oturduğunda biz de kalktığımız yere oturduk. Katiller etrafımıza toplandılar.

Anıl alaycı bir tavırla, “Yine kimden dayak yedin lan?” diyerek ortamı yumuşatmaya çalıştığında ancak Ali’nin yüzündeki izleri fark edebildik. Alnının sağ tarafına delici bir darbe almış gibi görünüyordu. Kaşı patlamıştı ve dudağı kanamıştı. Boyunda da belli belirsiz bir kızarıklık vardı. Sanki biri onu boğazlamıştı.

“Bunları kim yaptı?” diye merakla sorduğumda Ali gözlerini üzerime dikip bir süre beni izledi. Sonra burnundan sesli bir nefes alarak elini bana çevirdi. “Sen.”

Akın ve Ege aynı anda esaslı birer kahkaha patlattıklarında ben ağzım yarım açık kalmış bir hâlde Ali’ye bakıyordum. Hoşlarına giden, birkaç saat önce Ali’ye bir şey yapamayacağımı söylememdi. Ali’nin her şeyden kaçabilme yeteneğiyle övünürken aslında onu dövmüştüm. Belki de öldürmeye çalışmıştım.

Bunu yaptığımı nasıl hatırlamazdım?

Ellerimi kollarıma sarıp gözlerimi yere diktim. Hatırlamaya, bir şekilde bütün bunları nasıl yaptığımı anımsamaya çalıştım ama hayır, hiçbir şey yoktu.

Asır sertçe, “Anlat,” diye ikaz edince, Ali anlatmaya başladı: “Seni daha önce hiç öyle görmemiştim. Hâlâ, o anda bile bütün bunları bana yapanın sen olduğuna inanamadım. Gözün dönmüştü.” Gözlerimi yerden kaldırıp Ali’ye baktım. Yüzüne büyük bir hüznün çökmüştü. “Bana en son ne hatırladığını söyler misin? Oradan başlasam iyi olacak yoksa kafan daha da karışabilir.”

Onu başımla onaylayarak en son ne olduğunu hatırlamaya çalıştım. Okula gitmişim, ilk ders saatinden öğlene kadar Aydan Hoca’nın peşinde koşmuştum. Çağla’nın rolümü aldığını öğrenmiş ve hırslanmıştım. Sonra Can ve Çağla’yla sınıfta karşılaştığımı hatırlıyorum. Ardından Ali’yle kafeteryaya indiğimi ve derse gitmek için yanından ayrıldığımı. Sonrası... Sonrası yoktu.

“Derse girmek için yanından ayrıldım. Sonrasını hatırlayamıyorum.”

“Zaten her şey ondan sonra başladı.” Ali anlatmaya başlamadan önce yanımda oturan Asır’a kısa bir bakış attı. Dönüp Asır’a baktığımda doğrudan Ali’ye, onu öldürecekmiş gibi baktığını gördüm. Bazen gerçekten bir bakışıyla adam öldürecekmiş gibi görünüyordu ve bu, o anlardan biriydi.

“Yanımdan ayrıldıktan sonra sınıfa girdin ve orada seni tetikleyecek bir şey gördün.” Ali’ye dönüp bunu söylemesi için kafamı salladım. “Ne gördüm?”

“Can ve Çağla’yı.”

“Anlamadım.” Omuzlarımı kaldırdım. “Bu beni neden tetiklesin?”

“Can ve Çağla’nın...” Yeniden Asır’a baktı ve bu, çok daha uzun bir bakıştı. Söylemekte bu kadar zorlandığı şey neydi, anlayamamıştım. Can ve Çağla’yla ilgili beni tetikleyecek ne olabilirdi? “Onların seni aldattığını öğrendin. Birlikte olduklarını ve bunu senden sakladıklarını.”

Başıma sert bir darbe yemişim gibi sersemledim. Bu âna tepki bile veremedim. Zihnimde... Kafamın içinde bir yerde bu hatıra canlandı. Can ve Çağla’yı gördüğüm o an, şimdi olması gerektiği gibi hatıralarımın arasındaydı.

Asır, “Devam et,” dediğinde zorlansa da uydu Ali.

“Gördüklerin seni çok kırdı ve öfkелendirdi. Yine de bir noktada sakinleştin, bunun üstesinden gelecek gibi oldun. O noktada ise Çağla seni kışkırtacak birkaç şey söyledi. Senin olan hiçbir şeyi hak etmediğini, kendisinin hak ettiğini ve başına ne geldiyse bunu hak ettiğini söyledi.”

Çağla’nın bana öfkeyle, hırsla, kıskançlıkla kurduğu bütün cümleler zihnimde yankılanmaya başladığında gözlerim yandı ve hemen ardından sulandı. Çağla’nın bana söylediklerine inanmak istemiyordum. Onun arkadaşım olduğunu sanıyordum ve bu, beni gerçek anlamda kırmıştı.

“Bu senin gözünü karartmaya yetti. Belimdeki silahı çekip aldın ve Çağla’ya doğrulttun. O noktada tanıdığım Defne olmaktan çıktın. Aynı bizim gibi davranıyordun. Bir katil gibi.”

Dünya senin etrafında dönüyor sanıyordun ama yanıldın, ben seni yanılttım.

Ne yaşıyorsan, ne için gözyaşı döküyorsan, eminim hepsinin her zerresini hak etmişsindir.

Çağla’nın öfke dolu sesi zihnimde gür bir şekilde yankılanırken gözlerimi kapatıp sıktım ve başımı bütün bunları inkâr etmek istercesine iki yana salladım.

“Silahı Can’a doğrultup onu öldürmeye kalktın. Ona...”

Lafını kestim. “Benim olan bende kalacak.” Başımı ellerimin arasına aldım. “Hatırlıyorum. Silah boş olmasaydı onu öldürmüş olacağımı hatırlıyorum. Gözümün döndüğünü, kendime yabancılaştığımı hatırlıyorum.”

“Okuldan atıldığını da hatırlıyor musun?” diye sorduğunda buz kesen tenime kaynar su dökülmüş gibi korkunç bir hisle sarmalandım. Bunu hatırlıyor olmaktan nefret ettim.

“Ona yalvardım.” Hıçkırık dolu ağlamalarım sesime karıştı. “Elimde sadece hayallerim kaldı dedim ama beni dinlemedi. Benden kalan her şeyimi aldı.”

Parmaklarımı gözlerime bastırıp kafamı iki yana sallamaya başladım. Hayır, hatırlamak istemiyordum. Hayır, bilmek istemiyordum. Hayır, bütün bunlar bir rüya olmalıydı.

“Baban geldi ve ona Ankara’ya dönmek istediğini söyledin. Babanla arabaya binip yanımdan ayrıldın.”

“Babasını mı öldürdü yani?” diye soran Akın’a, “Hayır,” diye cevap verdi Ali. Bu, beni hemen rahatlattı. Tamam, en kötü ihtimalin üzeri çizilmişti. Babamı öldürmemiştim, o iyiydi. Başka... Başka birini öldürmüştüm.

“Bir süre sonra beni aradın ve yardım istedin. Başta ne için yardım istediğini anlayamadım. Kaldığım otele babanın arabasıyla geldin. Sonra benden...” Bunu söylemeden önce

duraksayınca parmaklarımı gözlerimden çekip ona baktım. “Birini öldürmek için yardım istedin. Başta dalga geçiyorsun, beni deniyorsun sandım. Seni reddettiğimde...” Eliyle yüzünü gösterdi. “Bunları yaptın. Benden silahımı istedin, dolu bir şekilde. Sana silahı vermediğimde işler çığırından çıktı. Kafamı masanın kenarına vurdun ve beni öldürmekle tehdit ettin. Silahın yerini sana söylemediğimde cam küllükle kaşımı yardım. Gözlerin o noktada mavi değil de siyahtı. Bunu kanıtlayamam ama yemin edebilirim. Ağzımın üstüne yumruk geçirdin ve parmağındaki yüzük dudağımı patlattı.”

Elimi kaldırıp parmağımdaki yüzüğe bakmak istedim ama yoktu. Sonra Asır cebinden bir yüzük çıkarıp bana uzattı. Yüzüğü aldığım anda üstündeki kanı gördüm.

“Sonra beni boğmaya başladın.” Ali elini boynundaki kızarıklığa değdirdi. “Kurtulmaya çalıştım ama gözün kararmıştı ve resmen deli gücü gelmişti. Sana silahın yerini söylemek zorunda kaldım yoksa beni öldürecektin. Silahı aldın ve bana gülümseyip teşekkür ettin. Ardından kalkmama izin vermeden silahın kabzasını kafama geçirdin ve beni bayılttın. Uyandığımda sen çoktan kayıplara karışmıştın.”

Sonrası zihnimde bir bir belirdi ve gerçek, gün yüzüne çıktı. Ali’nin yanından ayrılıp eve döndüm ve Eda’ya Çağla’yı sordum. Öğrendiğimi anladığında benim için üzüldü ve bana sıkıca sarıldı. Onları Can’ın kaldığı öğrenci yurdunun yakınlarındaki kafede bulabileceğimi söyledi. Sıklıkla orada takılıyorlarmış. Eda üzülmemem gerektiğini söylediğinde ona her şeyin çok güzel olacağını söylerken gülümsemiştim.

Evden çıkıp Eda’nın bahsettiği kafeyi bulmak için önce öğrenci yurduna gittim. Orada hiç beklemediğim biriyle karşılaştım.

“Ozan her şeyi bilmesine rağmen hayatına devam ediyor,” diyerek Asır’a baktım. “Her şeyin ortaya çıkmasından hiç korkmadın mı?”

“Üzerinde uzaktan kontrol edilen bir çeşit bombayla dolaştığını sanıyor. Sesleri duyabildiğimizi, nereye giderse görebildiğimizi düşünüyor. Her an ölebileceğini sanıyor. Bu yüzden de sessiz kaldı.”

“Ama öyle bir şey yok?”

“Yok,” dediğinde Ege, “Keşke olsaydı. Çok eğlenceli olurdu. Sürekli o piçi korkuturdum,” diye keyifle şakıdığına ona ters bir bakış attım. Her ortamda her şekilde kan akıtma fikrinden hoşlanan manyağın tekiydi.

“Baban bana ulaştı.” Bakışlarım Ali’ye döndü. “Ona bildiğim ne varsa anlatmak zorunda kaldım, keza o da aynı şekilde. Seni bulabilmek için her şeyi...” Asır’a kısa bir bakış atarak devam etti: “Bunun için kendi adıma özür dilerim. Hepsi bizim suçumuz. Kirli ruhunu sana hatırlatanlardan biri olduğum için çok özür dilerim. Hatırlamaman gerekiyordu.”

“Neyi hatırlamamam gerekiyordu?” diye sordum ona çünkü neden bahsettiğini bir türlü hatırlayamıyordum. Ali’nin yanından ayrılıp babamla Ankara’ya gitmek için yola çıktığımı hatırlayabiliyordum ama onunla ne zaman yollarımızı ayırdığımı, arabasını alıp Ali’nin yanına gittiğimi hatırlayamıyordum. O arada ne olduğu hatıralarımda bir türlü belirmiyordu.

O arada ne olduğunu hatırlayamıyordum ama kimi öldürdüğümü hatırlıyordum. Zihnimin en karanlık köşesindeki kilit kırılmış ve Ali’nin yanından ayrıldıktan sonra kimi öldürdüğüm hatıralarımda belirmişti. O anlar, elimi kana buladığım anlar her saniyesiyle hatıralarımın arasındaydı. Asır’a, hatta bu evdeki herkese canavar diyordum ama asıl canavar bendim.

Kapı bir kere daha şiddetle çalmaya başladığında düşüncelerim bir bir dağıldı. Tek bir şey düşünebiliyordum: katil olduğum ânı, o karanlık kişiliği. Karanlık ve vahşi. Bir canavar.

Nefeslerim sık bir hâl almaya başladı ve yoğun sıcaklık, yine buz tutan tenimi sardı. Beni içine hapsetti.

“Kim geldi?” diye merakla sordu Anıl. Ali oturduğu koltuktan telaşla fırlayıp kapıya doğru atıldı. “Ben ona gelmemesi gerektiğini, halledeceğimi söyledim.” Kapıyı açmaya kalkan Anıl’a engel oldu ve bu, bütün katilleri ayağa kaldırdı. Ben hariç. “Asır, ben onu uyardım ama dayanamamış olmalı. Kızı için geldi, Defne için çok endişelendi. Bu seferlik görmezden gel.”

Tehlike, evin her yanını sardı ve hepimizi içine sıkıştırdı. Daha çok beni.

Anıl, Ali’nin söylediklerini duymazdan gelip kapıyı açtığı anda babam telaşla içeri daldı ve korku dolu gözleri anında beni buldu. Diğerlerini görmezden gelip bana yaklaşmak için birkaç adım attığında Asır yanımdan bir hışımla geçti. Korku hissi, bıçak kadar hızlı ve pürüzsüz bir hamleyle tenimi yarıp kalbimin tam ortasına yerleşti. Öne atılıp babama saldırmak için hazırlanan Asır’ın kolundan yakaladım ve onu durdurmaya çalıştım.

“Dokunma!” Kelimeler dudaklarımın arasından çığlık çığlığa çıkıyordu. “Sakın dokunma ona. Babam o benim, dokunma!”

Bir anlığına duran Asır kolunu benden kurtarıırken, “Öldürdüğün küçük kız da benim kardeşimdi!” diye öfkeyle haykırdı.

Bir hışımla Asır’ı geçip babamın önüne siper olduğumda Asır ne ara çıkardığını anlayamadığım silahın namlusunu benim alnımın çatına dayamış oldu. Babamın sıcak elleri, kollarımı sıkıca kavradı ve babam telaşla kulağımın dibinde soludu. Asır’ın öfkeyle kararan gözleri, doğrudan babamın gözlerine kilitlenmişti.

Her şey bir anda şekillendi. Katiller Asır’ın etrafında yerlerini alırken, Ali babamın yanına geçti. Asır’la babamın arasında dikilirken tek düşünebildiğim, babamı buradan nasıl sağ çıkarabileceğimdi.

Asır’ın omuzları gerginlikten hiddetle kasıldı. Çenesini sıktı. Bakışları karanlığın ötesine, vahşi hislerinin pençesine yakalandı. Onun Asır değil, gamzeli katil olduğunu iddia etmek istiyordum ama yapamazdım. Asır’dı, öfkeyle yoğrulup hiddetle

kararlar alan ama gözlerinde kardeşinin acısını taşıyıp yüreği ağırlaşan o adamdı. Yalnızca acımasız değildi.

“Babamı öldüremezsın,” diye fısıldadım küt küt çarpan kalbimle. “Buna izin vermem, yapamazsın.”

Asır, silahın namlusunu alnımdan çekip kaldırmaya kalktığı anda namluyu yakaladım ve buna engel oldum. Yapamazdı, namluyu babama çeviremezdi. Onu öldüremezdi.

Asır bir anda, “Bunu neden yaptın?” diye sordu. “Daha çok küçüktü, bunu ona neden yaptın?” Sessizlik ağırlaşıp bir yük gibi omuzlarımıza ağır ağır indi.

Nefesimi titrek bir şekilde dışarıya bırakırken namlunun hâlâ benim alnımın çatına dayalı olmasından cesaret alarak bekledim. Bu cevabı almayı hak ediyordu. Bu fırsatı ondan almak istemiyordum. Her ne kadar babamı öldürmesinden korksam da içimde bir yanımdı, yıllardır kafasında büyüttüğü ve kalbini ağırlaştıran soruların cevaplarını almasını istiyordu.

“Kardeşin için üzgünüm,” demekle yetinen babam beni Asır’la aynı anda hayal kırıklığına uğrattı. Benimle göz temasından kaçınan Asır, o anda benim mavilerime baktı. Tek bir bakışla bana bütün hislerini anlattı ve ben onun kırgınlığında boğuldum. Onunla birlikte boğuldum.

“Neden yaptın?” diye sert ama bir o kadar da kırılgan bir sesle tekrarladı Asır. “Nasıl yaptın? Canı çok yandı mı? Onu nasıl öldürdün? Silahla mı, bıçakla mı? Yoksa vahşileştin mi? Yaktın mı mesela ya da boğdun mu? İşkence mi ettin? Ona dokundun mu?” Bunları sorarken sanki babamın karşısında ezilip büzülmüştü. “Anlat.” Sesini sertleştirmeye çalıştı ama kırgınlığını gizleyemedi. “Yoksa kızına acımam.”

“Tamam.” Babam telaşla ardımdan çıktı ve temkinli adımlarla yanıma geçti. Gözleri, Asır’ın alnımın çatına dayadığı ve benim sıkıca tuttuğum silahtaydı. Asır beni asla öldürmezdi ama babam bunu bilmiyordu.

“Ailen yazlıkta komşumuzdu.” Babam, Asır’ın kardeşini nasıl öldürdüğünü anlatmaya başladığında gözlerimi Asır’ın gözlerine kilitledim. Her duygusunu onunla paylaşmak istedim. “Defne ve kardeşin o yaz çok yakın arkadaş olmuşlardı.” Kaşlarımı belli belirsiz çattım. Bunu hatırlayamadım. O yaz yalnız olduğumdan çok emindim. Asır’la bu noktada göz göze geldim. Bana şüphe ve merak dolu gözlerle baktı. Kardeşini tanıdığımı ona nasıl söylemediğimi düşünüyor olmalıydı ama ben gerçekten tanıımıyordum. “O gün ailen şehir dışına çıkmak zorunda kaldıklarında kardeşini bize bıraktılar. Sabah hep birlikte denize gittik. Öğlen olduğunda kızlar mızızlanmaya başladı, eve geri dönmek istiyorlardı. Onları eve geri getirdim. Ertesi sabah kız kardeşin ailen dönmeden önce evde olmak istediğini söyleyip yanımızdan ayrıldı. Evlerimiz karşılıklı olduğu için bunu bir sorun olarak görmedim.”

“Bana gerçeği anlat.”

“Kardeşini eve ben bıraktım,” diye itiraf etti babam. “O sırada bahçenizdeki salıncağın ipinin koptuğunu ve düzelterip düzeltemeyeceğimi sordu. Düzeltmeye çalışırken bir telefon aldım, bu beni çok sinirlendirdi. Öfkem kardeşini korkuttu, onu sakinleştirmeyi denedim ama sakinleşmedi. Daha da öfkelen dim. Gözüm döndü ve... Silahımla onu vurdum. Öldürünce fark ettim ne yaptığımı. İstemed en oldu.”

Asır’ın alt dudağı titrerken gözlerime kilitlediği gözleri doldu. Yine de gözlerini kırpıp babamın karşısında gözyaşı dökmedi. Bana sadece gözleriyle, ona hak verip vermediğimi sordu. Ona bir cevap veremedim.

“Koray, Anıl,” diyen Asır’ın bunu ne için söylediğini anlayamadan kollarımdan yakalandım. Beni babamdan uzaklaştırmaya çalıştıklarını anladığımda korku dolu çığlıklarım birbiri ardına patladı.

“Bırakın beni!” Çığlığım evin içinde gür bir şekilde yankılandı. “Onu öldürmene izin vermem, cezasını çekti o. Ben

dokuz yıl babasız kaldım, alamazsın onu benden. İstemedem yapmış.”

Ege ve Akın, bana ulaşmaya çalışan babamı sıkıca tutuyordu. Barış, bütün bunlara engel olmaya çalışan Ali'nin hemen önündeydi ve silahını onun boğazına dayamıştı. Asır, babamın hemen karşısındaydı. Cebinden cüzdanını çıkarıp içinden bir fotoğraf aldı. Bir süre çıkardığı fotoğrafa bakıp bekledi. Ne gördüğünü bilmiyordum ama bu, onun ifadesini çok kısa bir anlığına yumuşatmıştı. Cüzdanı bir çöp gibi yere atarak silahını babamın alnının çatına dayadı. Elindeki fotoğrafı babamın yüzüne doğru tuttu.

“Daha çok küçüktü,” dedi güçlü çıkması için çabaladığı çok açık olan ama zayıf çıkan sesiyle. “Yanına gelecektim. İsteddiği hediyeleri alıp onun yanına gelecektim. Sadece birkaç gün önce gelseydim kardeşim ölmeyecekti. Onu öldüremeyecektin.”

Babam, Asır'a donuk gözlerle baktıktan sonra sanki Asır bu cümleleri kurmamış gibi dönüp bana baktı. Asır acısını onunla paylaşıırken sadece benim için endişe etti. Babamın farkında olmadan sergilediği bu tavır, Asır'ı kışkırttı. Asır, fotoğrafı tuttuğu elini öfke harbiyle babamın boğazına sardığında, fotoğraf karesi elinden düşüp ayaklarımın ucuna kaydı. O anda dünya durdu ve fotoğraf karesindeki küçük kız, zihnimde kurulan yeni bir piyese dönüştü.

“Söyle!” diye haykırdı Asır. “Onu nereye gömdün, kardeşim nerede?”

“Papatya bahçesinde,” diye cevapladım onun kalbinin en derinlerinde saklı kalan soruyu. Ve dünya o andan itibaren yalnızca benim için değil, bu evdeki herkes için ama en çok da Asır için durdu.

Fotoğraf karesindeki küçük kızın kahverengi saçları omuzlarından biraz aşağıdaydı, kahverengi gözleri adı gibi ılık saçıyordu ve gülünce gamzeleri tatlı bir şekilde belirmişti.

Işık Karahanlı en son bana gülmüş, güvenmiş ve benim ellerimden ölmüştü. Işık... Rüyalarımındaki küçük kız Işık Karahanlı'ydı ve ben onu öldürmüştüm.

Zihnimin en karanlık köşesindeki ışık bir daha sönmemek üzere yandığında, bütün düşüncelerim beni terk etti. Tanıdık karanlık, zihnimin içine aktı ve zonklayan sessizlik her yanıma sindi. En ufak aydınlığım, karanlığın içinde kayıplara karıştı. Önceki sahnenin perdesi kapandı, piyes sona erdi ama bir yenisi başlamak üzereydi.

Karanlıktan doğan karanlık olurdu. Kimsenin doğuştan kötü olamayacağını sanırken, doğuştan kötüydüm. Karanlığı en başından beri içimde taşıyor, yalnızca fırsat verdiğimde çıkmasına izin vererek onu kontrol ediyordum. Belki de o beni kontrol ediyor ve canı istediğinde ortaya çıkıyordu.

Evet, ben 17 Numara değildim. 17 Numara, Asır'ın yarattığı bir kurbandı. Ben Defne Karaca'ydım, sahnenin yaratıcısıydım. Karanlık ellerin sahibi bendim. Bu eller, bu zihin, canavarları yaratmış ve bunu sessizce köşesinden izlemişti. Bu zihin, kendini bile kandırmıştı çünkü piyes devam etmeliydi.

Papatya, temiz sevgi anlamına gelirdi ve bu piyeste papatya benim ellerimle birlikte kana bulanmıştı. Temiz sevgi, karanlık ve ölümcül sevgiye dönüşmüştü.

17 Numara devri kapanmıştı ama Defne Karaca'nın oynayacağı son bir oyun vardı.

Son bir piyes ve sonsuzluk...

Kan dolu bir sonsuzluk...

DEVAM EDECEK...

Yazar Notu

Aslında bu kitap başından beri katillerin arasına düşen bir kurbanı anlatmıyordu. Başından beri mesele hiç, sekizinci katil olmak değildi. Bizler en başından beri sadece Defne Karaca'nın içindeki karanlığın uyanıp bize kendini belli etmesini bekledik. Sürekli kendini kandıran bir 17 Numara okuduk. Etrafındaki katilleri vahşi, cani, canavar, hasta olmakla suçlayıp kendini her seferinde aklayan ve işin sonunda o canavarları yaratan kişinin o olduğunu öğrendik. Defne'nin o korkulu rüyası, aslında başından beri kendisinden başkası değildi.

İlk kitapta 17 Numara'nın kötülerin hikâyesi olduğunu ve hep böyle olacağını söylemiştim. Bir anlığına iyiliğe inanıp umutlandıysanız, üzgünüm. Defne Karaca hepinizi kandırdı. Geri dönüp bakarsanız birçok yerde bunu itiraf ettiğini de görebilirsiniz. Ben son kontrolleri yaparken fark ettim ve kandırıldığımı görünce büyük hayal kırıklığına uğradım. Öyle yerlerde bize ipucu bırakmış ki önceki seferlerde nasıl anlayamadığımı düşünüp sorguladım uzun bir süre.

17 Numara, akıl hastası katilleri konu alan, asla örnek teşkil etmeyen bir kurgu. Burada kimsenin savunulacak tarafı yok, olmayacak. Defne umut etse de siz etmeyin derim.

Final kitabından minik bir alıntı bırakarak veda ediyorum sizlere. Okuduğunuz, sevdiğiniz, merakla beklediğiniz ve sonsuz desteğiniz için teşekkür ederim.

"Mesele en başından beri katil olmak değildi, intikam uğruna neler yapabileceğimizdi."